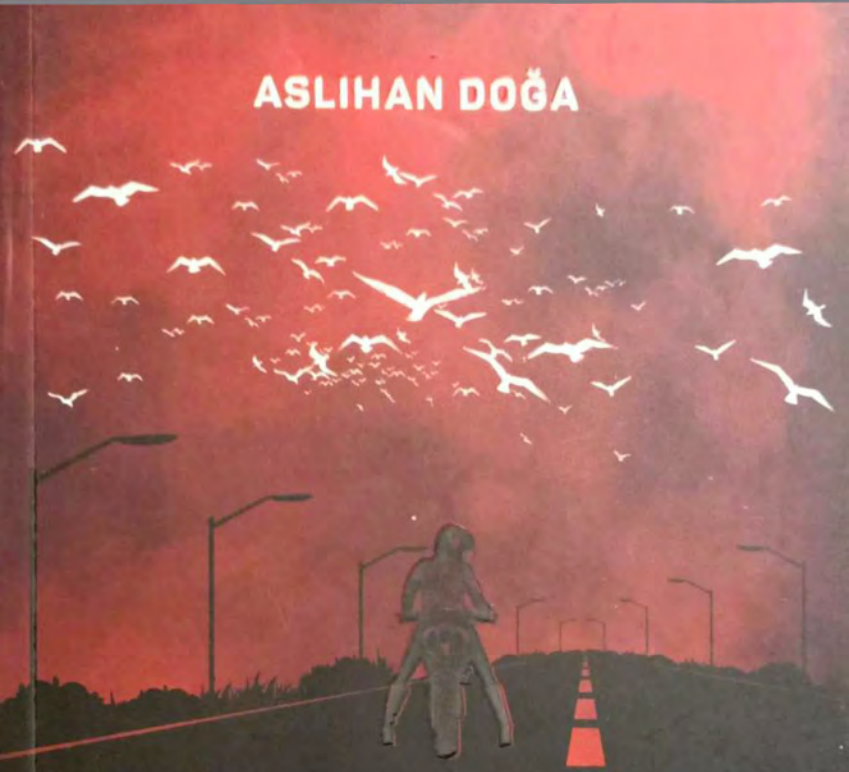
ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN

ALAZ

T+G
0674946
S/N

THESEUS
yayınevi

2. BASKI

tg: @serserikitap

1. BÖLÜM

Dağlı gözlerini açtığında, gözünün önüne gelen manzara önce şaşırmasına, sonra paniklemesine yol açtı. Etrafı ağaçlarla çevriliydi. Birkaç saniye nerede olduğunu çıkaramadı. Üzerinde yabancısı olduğu bir ağırlık vardı. Bakışlarını vücuduna indirince karnının üstündeki eli fark etti. İçindeki telaş gittikçe büyümeye başladı. Sırtı, sıcak bir şeye dayanmıştı. Korkarak başını yavaşça çevirmeye çalıştı. Arıza yanına yatmakla kalmamış, bir de kendini kollarının arasına hapsetmişti! Bedeni kızgınlıkla gerildi.

İlk anda, sesinin tüm gücüyle bağırıp adama ağzına geleni söylemek istedi ancak bunu yaparsa, yine sakız gibi yapışacağı aklına geldi. Birkaç saniye hareket etmeden bekledi. Adamın derin solukları kulağına vururken çıkardığı hava dalgası, garip hissetmesine sebep oldu. İçi ürperdi. Başı adamın diğer kolunun üzerindeydi. İtiraf etmekten kaçınsa da içindeki huzura anlam veremiyordu.

Yanındakinin varlığını fark ettikten sonra telaşı dinmişti. Hayatında ilk defa bir erkekle yan yana yatıyordu ama nedense bu, onu paniğe sürüklememişti. Sanki çok normalmiş gibi. Böyle olması çok doğalmış gibi. Aşina olmadığı bu düşünce, içinde yavaş yavaş kaçıp gitme isteğini arttırmaya başladı. Hiç tanımadığı bir adamın yanında niye böyle sakin sakin yatıyordu ki? Kendinin normal olmadığını biliyordu ama bu derece mi aklını kaçırmıştı? Kendi kendine kızmaya başladı. Bir an evvel buradan gitmesi gerekiyordu. Yanındaki

Arıza uyanmadan yok olmalıydı. Şu anki durumu bu kadar doğal karşılayan kendisi olamazdı. Ne olmuştu? Bilinmeyen güçler tarafından bedeni ve ruhu ele mi geçirilmişti?

Yavaşça elini uzatıp adamın elini tuttu ve ağır hareketlerle üzerinden çekti. Bacağı acısa da dişlerini sıktı, ayaklarını hamaktan sarkıtıp ağır hareketlerle doğruldu. Neyse ki hamak yere çok yakındı ve tabanları rahatlıkla zemini buldu. Adam hala uyanmamıştı. Başını çevirip yüzüne baktı. Pekâlâ; itiraf etmek gerekirdi ki çok yakışıklıydı ve uyurken huzurlu yüzü daha güzel görünüyordu. 'Bu adamın benimle ne işi olur ki' diye düşündü yine.

Dediklerinin bir kelimesine bile inanmamıştı. Muhtemelen, Çakal meselesinde sürekli kesiştikleri için kendini bertaraf etmeye çalışıyordu. Bu görüntüdeki bir adam, istediği kadını rahatlıkla elde ederdi. Dağlı, kırık dökük haliyle adamın ilgisini çekecek son kişi bile değildi. Üstelik adamın gözünün içine baka baka kaç kişi öldürmüştü. Hangi erkek böyle bir kadınla beraber olmak isterdi? Elbette, söyledikleri yalandı. İçine dolan kızgınlıkla hamaktan uzaklaştı ve sessiz adımlarla, hamağın yanındaki sandalyenin üzerinde bulunan deri ceketini alarak arabasına doğru yürüdü.

Kendini aldatılmış, kandırılmış hissediyordu. Adam, elindeki tüm silahlarını onu etkilemek için kullanmıştı ve o da bunu yemişti, öyle mi? İmkânı var mıydı? Bu adamın kendisiyle gerçekten ilgilenmesinin imkânı var mıydı? Ne olmuştu? Dünya tersine mi dönmeye başlamıştı? Artık gece gündüz yer mi değiştirmişti? Ay, başka bir gezegenin mi uydusu olmuştu? Balıklar uçmaya, kuşlar denizde yaşamaya mı karar vermişti? Bunların hiçbiri olmadıysa, bu adamın ondan gerçekten hoşlanmış olmasının da imkânı yoktu.

Çatık kaşlarla aracı çalıştırıp küçük alanda döndü ve yola çıktı. Kafası karmakarışıktı. Aracın konsolundaki saate bakınca iki saattir uyuduğunu fark etti. Şaşkınlıkla kaşları kalktı. Nasıl o kadar uyumuş olabilirdi ki? Tamam çok yorgun ve uykusuzdu, yine de hiç alışık olmadığı bir yerde, o kadar

uyuduğuna inanamıyordu.

Gözü yolda, kafasından düşünceler geçerken aniden frene asılıp zınk diye durdu. Neyse ki bomboş orman yolunda, o sırada gelen giden araç yoktu, yoksa bu ani duruş sonrası birinin gelip araca bindirmemesi imkansızdı.

Kocaman açılmış gözlerle karşıya bakarken yeni fark ettiği şeyle şoka girmiş gibiydi. Senelerden beri ilk defa kâbus görmemişti! İlk defa çığlık atarak uyanmamış, ilk defa gözlerinden akan yaşlarla yüzü ıslanmamıştı. Bedeninde hâkim olamadığı bir titreme başladı. Dişleri birbirine vuruyor, titreyen ellerini direksiyonun üzerinde tutmakta zorlanıyordu. Şok dalgası kademe kademe vücudunu ele geçiriyordu. Kâbus görmemişti! Sebebi neydi? Çok mu yorgundu gerçekten? Açık havada uyuduğu için mi huzurlu geçmişti uykusu? Bugünden daha yorgun olduğu zamanları hatırlıyordu. Yine kabuslarla uyanmıştı. Ağrı'da, açık havada çok yattığını hatırlıyordu. Yine kabuslarla uyanmıştı. Neden bu sefer görmemişti? Belki de sonuca yaklaştıkça bitecekti kâbusları da.

Derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Bir an evvel depoya varmak ve sakin sakin düşünmek istiyordu. Tekrar arabayı yola koydu. Birbirine bastırdığı dişleriyle, istediğinden daha fazla gaza yükleniyordu.

Deponun olduğu sanayiye girince ayağını gaz pedalından nihayet çekti. Çabucak kendi mekanına girdi, panel kapı aşağı inerken arabadan çıktı. Doğruca kanepeye doğru adımladı ve kendini külçe gibi üzerine bıraktı. Başını kanepenin koluna koyup ayaklarını ileri uzatarak, kanepeye uzandı.

Saat neredeyse üç olmuştu ve saatlerdir Arıza'yla beraberdi. Halbuki giderken, en fazla bir saat duracağını düşünmüştü. Kesintisiz ve kabussuz iki saatlik uyku tüm yorgunluğunu almıştı. Kendini uzun zamandır hissetmediği kadar dinç hissediyordu.

Sehpanın üzerine attığı telefondan titreşim sesi geldi. Başını çevirip telefona uzandı. Gelen mesaja baktı.

"En azından giderken bir 'hoşça kal' diyebilirdin!"

Arıza yokluğunu nihayet fark etmişti.

"**En azından bir efendilik yapıp yanıma yatmayabilirdin!**"

Adamın kollarında uyandığı an gözünün önüne gelince içinde kızgınlık baş gösterdi.

"**Benim de yorgun olabileceğimi düşünsen, anlayış gösterebilirdin.**"

"**Gidip evinde yatsaydın!**"

"**O zaman bu kadar keyifli uyuyamazdım :)**"

"**Arsızlaşma! Rahat bırak beni!**"

"**Bir sonraki buluşmamız ne zaman?**"

"**Hiçbir zaman!**"

"**Göreceğiz bakalım!**"

Dağlı cevap yazmadı. Telefonu sinirle sehpanın üzerine fırlattı. Adamın inatçı ve kendinden emin tavırları, sinirlerini alt üst ediyordu. Bir daha asla mesajlarına cevap vermeyecekti. Adam sınır tanımıyordu. Kendisine sormadan yanına yatmak, ne demekti? Sinirle yerinde doğrulup kumandayı eline aldı ve televizyonu açtı. Kafasını meşgul tutmak için kanallar arası dolaşıp uygun bir şeyler aramaya başladı.

* * *

Yaman, evin kapısından içeri girdiği an Ekrem Alaz tepesine dikilmişti.

"Neredesin sen kaç saattir? Birkaç saat deyip çıkmışsın, saate bak!" dedi eliyle kolundaki saate vurarak.

"Çocuk yaptın sen beni iyice baba." dedi Yaman sitemli bir sesle.

"Çocukluk yapma, normal davranayım. Tek başına dışarı çıkmayacaksın, dedim kaç defa. Koruma yok! Yanında tek bir adam yok! Dolaşıyorsun sokaklarda! Ya pusu kursalar?" dedi endişeden sertleşmiş bir sesle.

"Tamam. Özür dilerim. Seni endişelendirdim ama gerçekten merak etmene gerek yoktu. Öylesine, biraz hava aldım."

Ekrem Alaz ağzını açtı sinirle. Bir şeyler diyecek gibi oldu, sonra Yaman'ın yüzünde gördüğü bir şey duraksamasına sebep oldu. Oğlunun yüzünde, uzun zamandır görmediği bir huzur ve dinginlik vardı. Normal şartlarda bu kadar sert çıkışına Yaman da hiddetle karşılık verirdi ancak geldiğinden beri sürekli alttan alıyordu. Gözlerini kısarak daha dikkatli baktı oğlunun yüzüne. Biraz evvelkinin tam tersi bir tonla sakin sakin konuştu.

"Nerede aldın bu havayı?" Sadece merakını gidermeye çalıştığı belliydi.

"Öylesine. Ormana gidip biraz yürüyüş yaptım." dedi Yaman, salona doğru sakin adımlarla yürürken.

Ekrem kaşlarını kaldırarak peşi sıra oğlunu takip etti. "Yürüyüş mü seni böyle dinlendirdi? Hiç uyumamışsın da nasıl böyle canlı görünüyorsun?"

"Temiz hava iyi geldi." diyen Yaman, kanepeye oturup ayaklarını öne uzattı. Ekrem Alaz her zamanki koltuğuna oturdu. O sırada Halime girdi içeri. Ekrem'in kahvesini önündeki sehpaya bırakırken Yaman'a döndü.

"Yamancığım, sabah kahvaltı etmeden çıkmışsın, açsındır. Hemen bir şeyler hazırlayayım mı?" dedi şefkatli sesiyle.

"Yok, Halime abla. Yaptım kahvaltı. Akşam yeriz hep birlikte ama zahmet olmazsa bir kahve de ben alırım." dedi gülümseyerek.

"Tamam kuzum. Hemen yapıp getiriyorum." diyen Halime, acele adımlarla çıktı salondan. O çıkar çıkmaz Ragıp girdi içeri.

"Ooo, kaçak dönmüş!" dedi alayla.

Yaman, "Bari sen yapma Ragıp abi." dedi başını eğerek.

"Çocuklar anlattı gece olanları." diyerek Ragıp hemen konuya girdi. Yaman'ın karşısındaki kanepeye oturmuştu. Yaman sadece başını salladı.

"Yetişmeseniz kız postu deldirecekmiş, öyle mi?" Sesinden onun da kız için endişelendiği belliydi.

"Neyse ki yetiştik."

"Bu kız, neden bu kadar tehlikeye giriyor anlayamıyo-

rum. Ufacık bir kızın kaldırabileceği şeyler değil bunlar."

"Var bir hesabı da bilemiyoruz işte, nedir? Söylemiyor ki."

"Anlaşılan, yardım eden birileri var kendisine. Dün gece gelen arabayı anlata anlata bitiremedi Kürşat."

"Evet. Birileri yardım ediyor gibi." Yaman'ın yüzü düşünceliydi.

"Neyse, mutlaka öğreneceğiz bir şekilde neler olduğunu. Sen akşam çıkacak mısın mekanlara?"

Konunun değişmesi Yaman'ı rahatlattı.

"Çıkacağım abi. Birkaç sorun var, onları halledeyim."

"Var mı benim yapabileceğim bir şey?"

"Yok, abi. Hallederim ben."

Ekrem Alaz, sesini çıkarmadan konuşulanları dinliyordu. Yaman'da garip bir durgunluk vardı. Dinlenmiş görünüyordu ancak kafasının arkasındaki bir şey düşüncelerini meşgul ediyordu. Bu sakinlik hayra alamet gelmiyordu Ekrem Alaz'a.

Halime, elinde Yaman'ın kahvesiyle içeri girdi. Ragıp'ı görünce, "Ragıp abi, sende mi buradaydın? Sende kahve ister misin?" dedi her zamanki sıcak sesiyle.

"Yok Halime, sağ olasın. Çocuklar biraz evvel yaptılar. Bana bugünlük bir tane yeter."

"E, tamam o zaman. Ben akşam yemeğini hazırlamaya gidiyorum. Bir şey isterseniz seslenin bana."

Halime çıktıktan sonra, üç adam bir süre işlerden konuştular. Arada Kürşat'la Halit geldiler. Akşam uğrayacakları yerlerle ilgili plan yaptılar. Her zamanki büyük mekanlara uğrayıp hasılatları alacaklardı. Kürşat'ın uyarısıyla bir kahvehaneye uğramaları gerekti. Kahvecinin hasılatın bir kısmını sakladığını düşünüyorlardı. Yaman'ın gidip bir boy göstermesi gerekecekti.

Hep birlikte akşam yemeğini yedikten sonra, Yaman üzerini değiştirmek için odasına çıktı. Çabucak duş alıp beline sardığı bir havluyla dolabın karşısına geçti. Koyu lacivert bir pantolon, yelek takımı ve beyaz bir gömlek çıkarıp yatağın üstüne attı. Oyalanmadan üzerini giyinip odadan çıktı.

Her zamanki gibi üç araba evden ayrıldılar ve uzun gece böylece başlamış oldu. Yaman gittikleri her mekânda, konuştuğu herkesle işleri düzene sokup talimatlar verirken arka planda sürekli kızı düşünüyordu. Kıza sarılıp hamakta uyuyakaldığı an hiç aklından çıkmıyordu. Kokusu sürekli burnundaydı. Öyle tanıdık, öyle doğal gelmişti ki her şey, şu anki haliyle yoksunluk krizine tutulacak gibi hissediyordu. Aylarca tek kelime konuşmak için uğraşmışken bu ani gelişme, kızın kollarında uyumasına sebep olmuştu. Kızın kendisine inanmadığını biliyordu. Kız adam öldürürken ne kadar kendine güvenliyse, söz konusu Yaman'ın söyledikleri olunca kendine olan güveni o kadar yerle birdi. Kendini nasıl görüyordu ki Yaman'a inanmıyordu. Hiç mi aynaya bakmıyordu? Kızın tüm psikopatlığı, tüm arızalılığı Yaman'a çok doğal geliyordu. Başka adam olsa, kızın on kilometre uzağında dururdu ama aksine Yaman, kendini sadece onun anlayabileceğini düşünüyordu. İkisi aynı hamurdandı. Tüm manyaklığına, tüm yabaniliğine rağmen sadece o kızı istiyordu.

Çakal meselesini bir an evvel halletmesi gerekiyordu. O konuyu sonlandırdığında tüm enerjisini kıza verecekti. O zaman istediği soruyu sormasına da izin verecekti. Yaman onunla konuşmak, tüm düşüncelerini, hislerini ona anlatmak istiyordu. Kendini sadece o anlayabilirdi. Buna tüm kalbiyle inanıyordu. Kafasının içindeki tüm şeytanlar, sadece onun anlayabileceği bir şeydi. Kızın gözlerinde, aynaya her baktığında kendi gözlerinde gördüğü o parçalanmışlığı görüyordu. İkisinin de gözlerinde derin bir acı vardı. Hiç kimsenin anlayamayacağı, sadece ikisinin bildiği bir acı...

Gece boyu her işi hallettikten sonra, en son söz edilen kahvehaneye uğramışlardı. Yaman arabadan inip içeri girdi. Elli yaşların başında, kel, göbekli kahveci telaşlı bir yüzle, el pençe onu karşıladı.

"Selâmün Aleyküm."

"Aleyküm Selam. Hoş geldin Yaman." dedi kahveci telaşlı suratıyla.

Yaman başını salladı, gözleriyle etrafa bakındı. Tüm ma-

salar dolu, herkes oyun oynuyordu. Kahvecinin tezgahının önündeki boş masaya ilerleyip oturdu. Adam, acele hareketlerle bir çay getirip önüne bıraktı ve sandalyeyi çekip karşısına oturdu.

"Hayrola Yaman? Sen hiç uğramazdın buraya." dedi tedirgin bir sesle.

Yaman, çaya uzanmadan etrafa baktı tekrar. Başını adama çevirmeden, "Öyle gerekti. Bir uğrayayım, hatırını sorayım dedim."

"Allah razı olsun." dedi adam ağzının içinde.

"Nasıl gidiyor işler?" dedi Yaman çayını ağır ağır karıştırırken. Başını kaldırıp adamın yüzüne bakmamıştı.

"Çok şükür, iyi. Bu haftaki hasılatı verdim gelenlere. Biliyorsundur zaten."

Yaman başını salladı ağır ağır. Sinir bozucu bir ses çıkararak hala çayı karıştırıyordu. "Eksikmiş para." dedi düz bir sesle.

"Tam verdim Yaman. İşler iyi çok şükür ama o kadardı işte." diye geveledi adam.

Yaman, başını kaldırıp delici bakışlarını adamın yüzüne dikti. Yüzünde hiçbir mimik oynamadan konuştu. "Bak Haldun abi, sana ilk ve son kez söyleyeceğim bunu."

Adam, gözlerinde korkuyla ona bakıyordu. Yaman'ın ne kadar deli ve acımasız olduğunu o da çok iyi biliyordu. Zorlukla yutkundu.

Yaman, dişlerinin arasından kelimeleri dökerken indirdiği kaşlarının altından diktiği gözlerini, adamın gözlerine kilitledi.

"Beni bir daha buraya getirtme!" dedi sadece.

Adamın şakağından bir damla ter yanağından çenesine doğru akarken hızla başını salladı. İçerideki dolu masalardan o kadar hasılat toplanmayacağını hepsi biliyordu. Yaman, ilk ve tek uyarıyı vermişti. İkincisi asla olmayacaktı. Çayına dokunmadan ayağa kalktı. Adam, onunla birlikte ayağa fırlayıp korkuyla açılmış gözleriyle ona baktı. Yaman kapıya doğru dönerken, "Hadi eyvallah!" dedi buz gibi bir sesle.

Adam, 'güle güle' dahi diyememişti. Zorlukla tekrar yutkundu Yaman'ın arkasından. Sonra derin bir nefes koyuverdi. Bir daha asla para kaçırması mümkün olmayacaktı. Ya paran ya canın sorusuyla karşılaşmamak için, söz verdiği gibi düzenli ödemesini yapacaktı bundan böyle.

Yaman arabaya biner binmez, üç araba yine peş peşe hareket etti. Bu kez yolcu koltuğunda oturuyor, arabayı Halit kullanıyordu. Kürşat arkadan öne doğru eğilerek, dirseklerini öndeki iki koltuğa dayadı.

"Haldun altına etti mi abi?" dedi sırıtarak.

"Bilmem. Git bak istersen, etmiş mi?" dedi Yaman umursamadan.

"Kesin etmiştir." dedi Halit, başını çevirip gülerek.

"Bence bu boku yiyecekse çocuk bezi de istiflese iyi olur." dedi Kürşat, sırıtmaya devam ederken.

"Var mı başka sıkıntılı yer?" dedi Yaman.

"Şimdilik yok abi. Bu haftaki hasılatların hepsi tam geldi. Haldun'dan da daha arıza çıkmaz artık."

Yaman başını salladı. "Bitti mi bu gecelik?" diye sordu.

"Bitti abi. Eve dönüyoruz."

"Güzel o zaman." dedi Yaman. Aşağı kaykılıp kafasını koltuğun başlığına yasladı. Yorulmuştu iyice.

"Abi, sen bugün nereye gittin?" dedi Kürşat merakla.

Yaman, başını hafif çevirip yan gözle arkadan uzanan kafaya baktı.

"Kürşat. Fazla merakın neye yol açtığını biliyorsun değil mi? Hani insanın başına ne gelirse ya meraktan ya..." Uyarı dolu cümlesini özellikle tamamlamadı.

"Aşk olsun abi ya. Merak ettiysem anladığın anlamda etmedim. Başına bir şey gelecek, diye korktum. Yoksa seni mi sorgulayacağım?" dedi Kürşat küskün bir sesle.

"Lan oğlum, bu çocuk gibi küsmeler ne sende ya?" dedi Yaman çıkışarak.

"Ne küsmesi abi? Ben sana küser miyim? Böyle beni dışlıyorsun gibi geliyor, gizli saklı iş yapınca ona üzülüyorum. Yediğimiz içtiğimiz ayrı mı gidiyor? Öl desen öleceğim ye-

minle. Bunu bildiğin halde, bir şey saklar gibi olunca kalbim kırılıyor işte." dedi Kürşat açık yüreklilikle.

Yaman, tekrar yan gözle ona baktı. Çocuk, dürüst yüzüyle ona bakıyordu. Dediklerini laf olsun diye söylemediğini biliyordu Yaman. Halit'e bir bakış attı. Aynı yüz ifadesiyle, o da arada bakışlarını çeviriyordu arabayı kullanırken.

Yaman derin bir nefes koyuverdi. "Söyleyeceğim ama aramızda kalacak. Eğer tek bir kişiden duyarsam! İkinizi de sikerim... Silin beni hayatınızdan!" dedi ciddi bir sesle.

Kürşat, öne doğru biraz daha hareketlenip, "Eğer tek bir kişiden duyarsan hiç durma, sık kafama!" dedi.

Halit hemen destekledi. "Evet abi. Sorgulama bile, sık kafamıza."

Yaman koltukta yan döndü, ikisi arasında bakışları gitti, geldi, sonra doğal bir ses tonuyla, "Kahvaltıya gittim." dedi.

"Ne kahvaltısı? Kiminle?" dedi Kürşat şaşkın bir tonla. Beklediği cevap bu değildi.

"İnatçı psikopat var ya. Beraber kahvaltı yaptık." İçten içe rahatlamıştı bunu söylerken. Kıza kimsenin haberi olmayacak, diye söz vermişti ama birileriyle konuşmaya da ihtiyacı vardı.

"Şu kızla?" dedi Halit, şaşkınlıktan neredeyse tepesine kadar kalkmış kaşlarıyla.

Yaman başını salladı. Kürşat kafası karışmış gibi, "Bir dakika, bir dakika. Abi, şunu baştan, doğru düzgün anlatsana. Ne demek kahvaltı yaptık? Kız geldi mi yani öylece? Nasıl geldi ya?"

Yaman parmağını öne çıkarıp salladı. "Bak, söz verdim kıza, kimsenin haberi olmayacak. Eğer sözümü bana yedirtirseniz kafanıza sıkmam ama sıkmaktan beter ederim sizi." dedi tehdit dolu bir yüzle.

"Abi, ölmüş anamın mezarı üzerine yemin ederim, işkence etseler söylemem. Aramızda, söz!" dedi Kürşat kara gözlerini açarak.

Halit, kendisine dönen bakışlara çabucak karşılık verip dikkatini yine yola çevirdi. "Benim anamın babamın mezarı

var mı bilmem, onların üzerine yemin edemem ama benden bir şey çıkarsa adam değilim, en adi, şerefsiz evladıyım, öldür beni."

Bir süre ikisine de baktı derin inceleyen bakışlarla. Derin bir nefes alıp konuştu.

"Gece paçasını kurtardık ya, iyi olup olmadığını sormak için mesaj attım. Teşekkür etti, yardım ettik diye. İlk defa efelenmedi, terslemedi, normal sohbet edebildik. Kafasını vurup vurmadığını anlamadım. Doktora da gitmemiş, bari bir süre uyumasın, oyalayayım dedim."

"He ya, motor pert olmuştu. Nasıl çıktı onun altından? İyi miymiş bari?" diye atıldı Kürşat.

"Kask başını korumuş, giysiler de kısmen işe yaramış ama sol tarafındaki kaslar, anladığım kadarıyla epey hırpalanmış. Hareket ederken belli etmemeye çalışıyordu ama ağrısı olduğu aşikardı."

"Doktora niye gitmemiş arıza?" dedi Halit.

"O benim adım." dedi Yaman ters ters bakıp.

"Ne senin adın?" dedi Kürşat.

"Kız bana Arıza diyor."

"Adını sormadı mı? Sen onun adını öğrendin mi?" dedi Kürşat çabucak.

"Kahvaltıya gelmesi için şartları vardı, ben de hiç itiraz etmeden hepsini kabul ettim. İsim sormak yoktu. Ne o bana sordu ne ben ona sordum ama biliyordur herhalde benim adımı." dedi dudağını bükerek.

"Abi, dur dur. Pardon, ben böldüm seni. Sen şunu en baştan anlat." dedi Kürşat gözlerini kırpıştırarak.

Yaman olanları, kızla beraber uyuduğunu atlayarak anlattı. Diğerleri ses çıkarmadan dinlediler. Yaman'ın sözleri bitince Kürşat arkasına yaslandı. "Vay be!" dedi dudağını bükerek.

Halit, "Abi Bugatti'yle gelen kimmiş peki?" dedi hevesle.

"Lan taktınız siz de Bugatti'ye! Sikicem Bugatti'sini!" Sıkkın bir yüzle, "Söylemedi. Bir arkadaş, dedi. Nasıl bir arkadaşsa artık!" Sesinde kıskançlık tınıları vardı.

"Öyle deme, abi. Bizim için güzel çıkış noktası o araba." dedi Kürşat arkadan.

"Nasıl?" dedi Yaman şüpheyle.

"Abi, o araba benim bildiğim Türkiye'de kimsede yok. Varsa da en fazla bir iki kişidedir. Arabayı takip edersek o arkadaşı da buluruz. Patlar yakında o araba magazinde." dedi bilmiş bilmiş.

"Kürşat doğru diyor, abi. O tür arabalar iki güne kalmaz, magazin haberlerinde çıkar. Sahibi kimse, öğreniriz böylece. Hatta emniyettekilere soralım, bakalım kaç Bugatti sahibi var ülkede. Bir yerden yakalarız bir ipucu." dedi Halit destekleyerek.

Yaman yerinde kıpırdandı. "Bunu niye daha önce düşünemedik ki? Sabah erkenden sor bakalım, kaç kişi var o arabaya sahip olan?" dedi Yaman sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle.

"Tamam, bende abi." dedi Halit başını eğip.

"Eee, bir daha ne zaman görüşeceksiniz?" dedi Kürşat hevesle.

"Bir daha sanmam. Zor o iş." dedi Yaman sıkkın bir sesle.

"Yani, hakikaten meraktan çatlayacağım artık. Bu kızın ne işi olur o manyaklarla?" derken Kürşat, kendi kendine konuşur gibiydi.

"Arkası da sağlama benziyor. Arkası o kadar sağlamsa, niye bu kızı ateşe atıyorlar da her ne boksa yaptıkları, adam gibi halletmiyorlar. Küçücük kız mı atılır ortaya?" dedi Halit tasvip etmez bir sesle.

Yaman sesini çıkarmadı. Başını çevirip camdan dışarı baktı. Diğerleri de susmuştu nihayet. Hepsinin kafasında cevabını bilmedikleri sorular cirit atıyordu.

* * *

Dağlı, günün geri kalanının çoğunu kanepede dinlenerek tüketti. Kitap okudu, bilgisayarda zaman geçirdi. Sabaha karşı üzerine çöken yorgunlukla, her zamanki gibi düşman

gözlerle yatağa yanaşıp içine girdi. Gözleri kapanırken aklından geçen son şey, Arıza'nın kolları arasında huzurla uyuduğuydu.

Birkaç saat geçmemişti ki kan ter içinde bağırarak fırladı yattığı yerden. Nefesinin düzene girmesi için derin derin soludu dehşetle. Dizlerini karnına çekip kollarını etrafına doladı. Başını dizlerine dayadığında omuzları sarsılıyordu. Hiçbir zaman bitmeyecekti bu kâbus...

Uzun bir süre, yatağın içinde o şekilde kaldı. Nihayet sakinleştiğinde, bitkin hareketlerle bacaklarını yataktan sarkıtıp ayaklarını sürüye sürüye banyoya girdi.

Saat dokuza doğru telefonu çaldı.

"Kuzu, hazırlan, on dakikaya oradayım, seni almaya geliyorum. Kahvaltı yapacağız hep birlikte." dedi Fırat.

"Tamam, hazırım zaten."

"Dinlenemedin mi sen? Sesin yorgun çıkıyor."

"Dinlendim abi. Sıkıntı yok." derken her ikisi de yalan söylediğini biliyordu.

"Hadi, görüşürüz." dedi Fırat üstelemeden. Nasılsa hiçbir faydası olmayacaktı. Kız bir türlü huzurlu, sakin bir uyku uyuyamıyordu, nasıl dinlenecekti ki? Ağzının içinde birkaç küfür sıraladı. Bu kızın bu hale gelmesine neden olan herkese, bildiği tüm küfürleri etti içinden.

Dağlı, iki tane hapı ağzına attı ve elindeki kahve fincanının da ki son yudumu aldı. Düne göre ağrısı biraz daha fazla idi ancak bugünü atlatırsa yarın daha iyi olacağını biliyordu. Üzerini giyinmeden, sol bacağına boylu boyunca kaslarının ağrısını alacak jel sürdü. Yine siyah pamuklu bir tayt giydi. Üzerine de beyaz bir tişört geçirdi. Ayakkabılarını bağlarken Fırat geldi. Dışardan gelen korna sesi, 'ben geldim' işaretiydi. Telefonunu eline alıp kapıdan çıktı. Tam kapının önünde duran aracın ön koltuğuna oturdu.

"Günaydın abi. Esat abi nerede?" dedi merakla Fırat'a bakarak.

"Çocuklar aldı onu. Onlar geçiyorlar zaten. Ben de seni alırım dedim. Şöyle güzel bir kahvaltı edelim de kendimize

gelelim. Ne zamandır bir arada olamıyoruz, hepimiz için güzel olur, değil mi? "

"Güzel olur, haklısın." dedi Dağlı, başını koltuğa yaslayıp dışarıyı seyrederken.

Fırat acele bir bakış attı kıza, bir şey demeden tekrar gözlerini yola dikti.

Fırat, Boğaz'da, küçük bir yerin önünde durduğunda, Dağlı içeride Esat, Kerim ve Adil'in çoktan gelip oturmuş olduklarını gördü. Kendi aralarında konuştukları bir şeye gülüyorlardı.

Arabadan çıkıp diğerlerinin yanına vardılar. Masa şimdiden donatılmıştı. Dağlı her zamanki gibi kırmızı renkli hiçbir yiyecek görmedi masada. Ağrılıların hepsi bu tutumunu seneler önce öğrenmişlerdi ve bu konuda çok dikkatlilerdi.

Esat, Bugatti'yi almamıştı. Fırat'ın izin vermediği belliydi ancak kahvaltı boyunca araba, uzun süre sohbet konusu oldu. Uzun zamandır bir araya gelemedikleri için uzun uzun sohbet ettiler. Esat, Ağrı'daki son durumlardan söz etti. Sonra İstanbul'da yaşanan olayları tek tek anlattırdı. Her anlatılanın ardından elini avucuna vuruyor, aynı cümleleri tekrarlayıp duruyordu.

"Vay arkadaş! Beni niye çağırmadınız ya? Ulan, bu kadar olay var, insan bir haber etmez mi ben de aksiyona girseydim?"

"He girseydin, bir de seninle uğraşsaydık." dedi Fırat ters ters. "Arkadaş, bunların hepsi psikopat çıktı. Sanki her şey normalmiş gibi böyle demiyorlar mı, çıldıracağım? Ulan, hepinizin içinde bir manyak yatıyormuş, ortaya çıktı resmen. Tedaviliksiniz oğlum hepiniz, tedavilik! Film mi çeviriyoruz lan biz burada?"

"Ya abi, sen niye tersliyon bizi, anlamıyorum ki? Hadi beni geçtim. Ömrümü stoklara harcattınız. Yav, bu ikisi şimdiye kadar bir baltaya sap olmuş muydu? Bak ne güzel iş bitiriyorlar işte. Neye şikâyet ediyorsun, bir anlasam?"

"He, bir baltaya sap olamadılar, tetik çeken parmak oldular. Hadi kuzuyu anlıyorum, hesabı var. Görülecek o hesap. Sonuna kadar da arkasındayım, hakkıdır. La bunlara ne olu-

yor? Kiminle, ne hesapları vardı? Hasta ruhları çıktı ortaya."

Fırat, üçünü de azarlar görünürken bıyık altı gülüyordu. Çocuklar aslında onu da şaşırtmışlardı. Beceriksiz bildiği kuzenleri, Dağlı'nın yanında takdir ettikleri bir başarı gösteriyorlardı. İkisinin de içinde meğer fedai ruhu varmış, ortaya çıkmıştı. Yine de şımarmalarına izin vermemek için sürekli önlerine set çekiyordu içten içe eğlenerek.

Bir süre daha aralarında atıştılar bu şekilde. Dağlı sırıtarak konuşmaları dinliyordu. Arada Fırat'ı gazlıyordu. Diğerleri alınmış gibi ona laf atıyorlardı.

Kahvaltının sonuna doğru Fırat'ın telefonu çaldı. İfadesiz bir yüzle telefonu açıp konuşmaya başladı. Gözleri Dağlı'ya kilitlendi.

"Haftaya mı? He... Tamam... Çıkıyorlar yani... Var mı sıkıntı çıkışta?... Anladım... Tamam... Bizde artık gerisi... Evet... Bir an evvel düş yola... Lazımsın koçum... Tamam... Görüşürüz."

Telefonu sakin hareketlerle cebine koydu. Derin bir nefes çekti. Hepsine ayrı ayrı baktı. Dağlı soran gözlerle, ses çıkarmadan ona bakıyordu. Nihayet ağzını açtı ve düz bir sesle konuştu.

"Tırlar yola çıkıyormuş..." dedi sadece.

Çocukların hepsi yerlerinde dikildi. Hepsinin gözleri açıldı, ışıkla parlamaya başladı. Sadece Dağlı, herhangi bir duygu belirtisi göstermeden ona bakıyordu.

"Ne kadar zaman var?"

"Bir hafta, belki bir iki gün daha fazla... Evrak işleri hallolmuş. Haftaya bugün yola çıkıyorlar."

"Ne kadar sürer İstanbul'a girişleri?"

"Ağrı'ya giriş yaptıktan sonra, aşağı yukarı arabayla yirmi saat sürüyorsa... " başını yukarı kaldırıp hesaplar gibi düşündü. "bu neredeyse bir gün demektir. Tırlarla mola verdiklerini de düşünürsek, sekiz günümüz var bugünle beraber." dedi Fırat aynı sakin tonla.

"O zaman başlıyoruz!" dedi Kerim heyecanla.

Fırat başını salladı ağır ağır.

"Abi, iyi organize olmamız lazım. Tek hatada patlarız!"

dedi kız. "Hadi, kalkın benim yere gidelim, planın üzerinden geçelim. Malzemeleri de halledelim bir an evvel."

Fırat, "Hadi o zaman." deyip hesabı istedi. Hepsi yerlerinde kıpır kıpırdı. Esat'ın yüzünde heyecan, tuhaf bir pırıltı vardı. Diğer iki genç birbirlerine bakarken gözleri kıpır kıpırdı.

Hesabı ödeyip çıktılar. Dağlı, yine Fırat'la beraber aynı araca geçti. Diğer üçü onların peşine düştü. Mekânın kapısından girer girmez bir anda hareketlilik başladı. Dağlı masanın üstünü açtı. İstanbul ve çevresini gösteren yüksek ölçekli yol haritasını üzerine serdi. Bir saate yakın konuyu tartıştılar. Fırat en mantıklı saldırının, İstanbul girişine yakın son mola yerinde olacağını söyledi.

"Mola vereceklerini ne biliyoruz? Ya vermeden giriş yaparlarsa?" dedi Esat.

"Mecbur verecekler çünkü İstanbul'a vardıklarında, trafiğin yasak saatine denk gelecekler. O saatte ağır vasıtaların trafiğe çıkışı yasak. Geceyi beklemek zorundalar. Bu da mola yerinde zaman öldürmelerini gerektiriyor."

"O zaman mola yerinde patlatalım!" dedi Adil hevesle.

"Olmaz!" dedi Dağlı. Hepsi ona baktı şaşırarak. Kız devam etti. "Dünya kadar masum insan vardır o mola yerinde. Tırların bekleme alanı. Diğer tırların ne günahı var! "

"Planın ne?" dedi Fırat. Bu kızın oyunuydu, plan da onundu.

"Mola yerinde tırları tespit edelim. Plakalar gelecek değil mi sana?" Fırat başını salladı, Oğuz gönderecekti. "Tamam işte! Bunlar, bu tırları kendi depolarına götürecekler her türlü. Bence C4'leri hazırlayalım, zaman ayarlayıcıyla patlatalım. Patlayıcıların üzerine takip cihazlarını takalım, nereye gittiklerini anlarız. Adamlar mola yerindeyken yakalanmadan ve bir şekilde belli etmeden, araçların altına bir yere sabitleyelim. Bırakalım, derin bir nefes alsınlar sağ salim ulaştı diye. Sonra kendi depolarında hepsini havaya uçuralım. Ölen olursa onlardan, gebersin kim geberiyorsa. Sonra da gider, havai fişek gösterisini izleriz." dedi kız omuzlarını sallayarak.

"Bu kız Şeytan valla! Bence de en mantıklısı bu!" dedi Esat sırıtarak.

Fırat düşünceli düşünceli haritaya baktı. Kerim ve Adil yerlerinde doğrulup hevesle plana katıldıklarını söylediler.

"Dört tır var. O zaman dördünüz mü halledeceksiniz? Fazladan adam alalım mı?"

"Biz hallederiz ama herhangi bir aksiliğe karşı sen iki üç adam yedekte beklet. Hatta belki daha fazla. Tırları başı boş bırakmaz bunlar. Onları oyalayacak birilerinin olması lazım. Bu arada dört motor lazım. Araba bizi kısıtlar. Motorları saklamak daha kolay. Hepimizin patlayıcıları kendi motorunda olsun. Muhtemelen hepsi yan yana, park halinde olur. Karanlıktan ya da işimize yarar ne olursa, ondan faydalanıp araçların altına yatıp çıkacağız. Bence o zamana kadar provasını yapalım burada. Olabilecek en hızlı sürede halledip çıkmalıyız. Takip cihazlarını ve patlayıcıları çok iyi hazırlamamız lazım. Biri bile bozulsa diğerleri işi götürür."

"Abi, bence de en iyi plan bu." dedi Esat takdirle kıza bakıp.

"Tereyağından kıl çeker gibi." dedi Adil sırıtarak.

"Cıvımayın lan! O kadar kolay değil. Adamların hiçbir şekilde çakmaması lazım. O yüzden tırların başında biri dikiliyorsa, öyle gidip indireyim olmaz! Kesin anlarlar. Her şey çok sessiz ve sakin halledilmeli. O yüzden birileri dikiliyorsa başlarında, onu da anlamayacağı bir şekilde uzaklaştırmamız lazım. Buna da ayrı bir plan düşünelim. Hatta o işe yaramazsa diye C planı da düşünelim."

"Dağlı haklı" dedi Fırat. "Ben malzeme işini hallediyorum şimdi. Bizim adam, hepsini nasıl monte edeceğinizi size gösterecek. Esat, sen motor işini hallet. Dört motor getirt buraya. Kerim, Adil... Siz de buraya bir düzenek kurun, monte işini olabilecek en kısa sürede yapabilmeniz için çalışmaya başlıyorsunuz. Tırların yüksekliği, ölçüler bire bir olsun. Yok yakam takıldı, yok bilmem ne aksilik çıktı, istemiyorum. Tatbikata başlıyorsunuz hemen."

"Benim bir fikrim var!" dedi Esat.

"Neyle ilgili?" dedi Fırat gözlerini devirip.

"Şu tırların başındakileri uzaklaştırmakla ilgili..."

Hepsi merakla ona baktı.

"Neymiş abi?" dedi Kerim sabırsızca.

"Abi..." dedi Esat, Fırat'a bakıp. "Sen fazladan birkaç adam ayarla. Bir de iki kamyon. Bunlar, aynı mola yerine gelsinler. Birbirlerini tanıdıklarını belli etmesinler. Eğer biz bu adamları uzaklaştıracak bir yol bulamazsak bu adamlara işaret çakalım, orada manyak bir kavga başlatsınlar. Herkes kavgayı merakla seyretmek ister. Bizim insanımızın en büyük zevki bu. Bu denyolar kesin meraktan kavgaya dalarlar. O sırada biz de işimizi hallederiz."

Hepsi bir süre susup manzarayı gözlerinin önüne getirdi. Dağlı başını sağa yatırıp, "Valla, mantıklı bence. Bizim insanımız zaten bir kavga, bir de inşaat aracı seyretmeye bayılır. Kesin merak edip uzaklaşırlar." dedi ciddi bir sesle.

Fırat, Esat'a baktı. Sonra elini omzuna vurup, "Nihayet aklı başında bir fikir çıktı senden ama yine vurdulu kırdılı çözüm." dedi başını iki yana sallayarak "Başka bir numara yok zaten! Vur babam! Döv babam! Kır babam! Pehhh, baban sağ olsun!" dedi alayla.

Kerim ve Adil gülmeye başladılar. "Esat abi işte! Çözümünde bile bir aksiyon var." dedi Kerim hayran bakışlarla.

Sonraki günlerde herkes bir yerlere dağıldı. Fırat patlayıcı ve diğer adamların programını yaparken Esat, motorları hallediyordu. Kerim ve Adil çalışacakları düzeneği kurmaya başlamışlardı.

Dağlı her şeyin üzerinden tekrar geçiyordu. Her şeyi çok düzenli ve seri bir şekilde yapmak zorundaydılar.

* * *

Bütün bu koşturmanın içerisinde, Esat'ın da gelmesinden sonra, çocukların uzun zamandan beri istedikleri bir geceyi de programa almışlardı. Dağlı, uzun zamandan beri Serhat'a verdiği sözü de böylece tutacağı için mutluydu. Tırların gel-

mesine üç gün kala, o hafta arası Serhat'ın izinli olduğu akşam, hep birlikte dışarı çıkmak konusunda anlaştılar.

Ural, dört gencin birlikte gitmesini istemiş, kendinin görültülü mekanlara katlanamadığını söyleyip gelmeyeceğini belirtmişti. Böylece Dağlı, Esat, Kerim ve Adil, Serhat ve Nil'le buluşmak için Serhat'ın önerdiği kulübe gitmek konusunda program yaptılar.

Nil, Deniz olarak tanıdığı kızı seviyordu. Her ne kadar tehlikeli bir tarafı olduğunu bilse de kızı hiç sorgulamadan kabullenmişti. Garip bir kızdı Deniz ancak Nil, anlamlandıramadığı bir şekilde güveniyordu ona. Belki Serhat'la kendini büyük bir beladan kurtardığı için böyle hissediyor olabilirdi. Sonuç olarak, Serhat'ın Deniz'le olan arkadaşlığı onu hiçbir şekilde rahatsız etmiyor, aksine, sanki ne zaman ihtiyaçları olsa kız onlara yetişecekmiş gibi bir his uyandırdığından, memnunluk duyuyordu bu durumdan. Yine de çevresindeki kimseye bahsetmemişti Deniz'den. O, sadece Serhat ve onun arkadaşı olarak kalacaktı. Deniz'i sadece ikisine saklamak istiyordu Nil bencil bir şekilde.

O gün, Dağlı'nın mekânında akşam programını konuşurlarken kız, diğer üçünü tembihliyordu.

"Unutmayın sakın! Benim adım Deniz! Serhat'la Nil'in yanında ağzınızdan Dağlı diye kaçırmayın."

"Merak etme sen! Amatör yok karşında." dedi Kerim bilgiç bir edayla.

Dağlı alaylı bir küçümsemeyle ona baktı. "Haspam! Sanki 007 James Bond kendisi!"

"Aşk olsun Dağlı ya! Kızım, neredeyse iki yıldır bu işin içindeyiz. Ortama girince senin kadar yapışmıyorsak da biz de uyum sağlıyoruz artık."

"Oldum, diyorsun yani?"

"Yaniii... Tam olmasam da o kadar büyük çam devirmem, merak etme."

"Mekânı bilen var mı aranızda? Daha önce gideniniz falan?" dedi kız, üç genç adama bakıp.

"Valla, ben İstanbul'a her gelmemde epey mekân dolaşı-

yordum ama buraya ilk defa gideceğim." dedi Esat. "Yeni açılmış sanırım." derken telefonuyla oynuyordu kanepeye yayılmış bir vaziyette.

"E, biz ne zamandır İstanbul'dayız ama mekân mekân dolaşacak fırsatımız olmadı. Bizim de pek bir bilgimiz yok!" dedi Adil.

"Dağlı ya, sen bu gece şöyle güzel güzel giyinirsin değil mi? Bak, yanımızda şöyle hoş hatunla piyasaya çıkalım da namımız yürüsün." dedi Kerim hevesle kıza bakıp.

"Oğlum, manyak mısın? Benimle mi caka satacaksın? Ortama girince git, yanaş birine." dedi kız ters ters.

"Ne yani? Takipteki gibi mi giyinip gideceksin?" dedi Adil şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak. Sesinde panik vardı.

"Yok, oğlum ya. Benim kardeşim şimdi bir giyinir, fıstık gibi olur, atarız havamızı merak etmeyin. Kendi kendimize eğleneceğiz, ne işimiz var mekandaki abuk hatunlarla. Bir de başımıza bela saracağız. Fırat abim tembihledi, şu iş bitmeden kimseyi yakamıza sarmak yok!" dedi Esat, kendisinden umulmayacak bir ciddilikle. Hala elindeki telefonla oynuyordu, konuşurken başını bile kaldırmamıştı.

Hepsi şaşkınlıkla adamın sözlerinin ardından ona döndüler. Dağlı, sanki korkmuş gibi ürkek bir sesle konuştu. "Sen kimsin? Esat abime ne yaptın?"

Esat başını kaldırıp şaşkınlıkla kendisine bakan üç çift göze baktı. Yerinde doğruldu. Ciddi bir yüzle konuşmaya başladı.

"Tamam, anladık. Normal şartlarda ben oradaki bütün hatunlara yazarım da söz verdim abime. Bu iş bitmeden açık vermek yok, kimseyi başımıza bela etmek de yok. O yüzden, gidip güzel güzel içeceğiz, kendi kendimize eğleneceğiz, şu havai fişek gösterisinden önce deşarj olacağız, o kadar."

"Vaaayy. Esat abimin şu hallerini göreceğim aklıma gelmezdi hiç!" dedi Kerim.

"Oğlum, ben hala aynı benim de... Bu iş ciddi. En ufak bir aksilikte ihale bana kalır, alamam bu riski. Ama bakın, söz size... Şu iş bitsin, Dağlı bir rahatlasın... İşte o zaman bir gece

daha yapacağız, siz o zaman görün beni, Esat neymiş? Hatuna yürümenin kitabını yazdım, onu okutacağım size." dedi böbürlenerek sözlerini bitirirken.

Hepsi sırıtarak adama baktılar. Dağlı başını salladı. "Tamam, bu gece söz, size yakışır giyineceğim. Üstelik yanımda yakışıklılıkta nirvanaya ulaşmış üç adamla, benden havalısı olmaz mekânda. Bu fırsatı mı kaçıracağım?" dedi sırıtarak. Sonra kaşları çatık, masumca sordu. "Mekânda hatunlar saçımı başımı yolmaz, dimi lan?"

Hepsinden aynı anda kahkahalar çıkarken Esat, "Korkma kuzum, ben seni korurum." dedi, küçük çocuk kandırıyormuş gibi dudaklarını bükerek.

Kerim ayağa fırladı. "Hadi, sen hazırlanmaya başla, biz de eve gidip hazırlanalım. Akşam geçerken seni de alırız."

Diğerleri de ayağa kalkarken Adil sordu. "Esat abi, akşam hangi arabayı alıyoruz? Buggati'yi mi?" Sesi hevesliydi.

"Valla, ben almayı çok istiyorum da abim çok göze çarpıyor, diyor. Ulan, bir hevesimi alamadım bebeğimden."

"Ya, gece kulübüne gidiyoruz. Mekânda kalbur üstü. Tam yeri işte. Oraya gelen bütün arabalar lükstür zaten." dedi Kerim çocuk gibi şikâyet ederek.

"Öyle de, zaten hepimiz alkolün dibine vuracağız, Abim, hiçbirimizin kullanmasına izin vermez nasılsa. O yüzden arabayı kendi ayarlamış bile. Vito'yla gidiyoruz." dedi Esat boynunu bükerek.

"İçimizdeki sağduyulu tek insan bence. Hatta Serhat'la Nil'e de araç gönderiyor. Adamım benim, adamım!" dedi Dağlı, yüzünde hayranlık dolu bir gülümsemeyle.

"Orası da öyle tabii." dedi Adil düşük bir tonla. "Neyse, hadi biz gidelim, sen de hazırlan, görüşürüz akşama." Hayal kırıklıkları yüzlerinden okunuyordu ancak en doğrusunun bu olduğunu da kabullenmişlerdi. Zaten hiçbirinin Fırat'la tartışacak cesareti de yoktu.

2. BÖLÜM

"Kürşat, yok mu hala şu Bugatti'den haber?" dedi Yaman, karşısında oturan gence bakıp.

Evde hep birlikte akşam yemeği yiyorlardı. Tüneldeki olayın üzerinden altı gün geçmişti.

"Yok abi. Senin şimdi canın sıkılacak ama haber çıkacağını da sanmıyorum. Arabanın bu ülke sınırları içinde birine kayıtlı olduğunu sanmıyorlar. Yurt dışı bağlantılı olduğu düşünülüyor."

"Ben de beş gündür bütün magazin haberlerini takip ediyorum, kendimi Televole program yapımcısı gibi hissettim ama piyasada da görünmedi araç. Bence garaja çektiler. Trafikteki adamların hepsi tembihlendi kameralara falan takılır diye, hiçbir görüntüde çıkmadı." dedi Halit destekleyerek.

"O kadar dikkat çekici aracı çıkarmazlar piyasaya." dedi Ragıp elindeki çatalı ağzına götürürken. "Böyle büyük bir işin peşindelerken girmezler o riske. O gün bir şekilde kullandılar ama sizinle karşılaştıktan sonra, bir daha aynı hatayı yapmazlar."

"Yine elimiz boş yani?" dedi Yaman sıkıntılı bir sesle. Tabağındaki yiyecekleri didikliyordu.

Ekrem Alaz, üzüntüyle oğluna baktı. Kaç gündür doğru düzgün yemek yediği yoktu. Sıkıntısı gün geçtikçe artıyordu. Şefkatli bir sesle konuştu.

"Sıkma canını. Yakındır, ortaya çıkar her şey."

Yaman, başını kaldırıp donuk gözlerle babasına baktı. Kıza ulaşamadığı her an, ruhundan bir parça kaybediyor gibi

hissediyordu. Kız artık mesajlarına da cevap vermiyordu. Kızı gördüğü günden sonraki iki gün ayakları yere değmemişti. Enerjisi en üst seviyedeydi. Sonraki günler yavaş yavaş düşmüş, yine dibe vurmuştu. Bu süreçte kendini sadece işe vermişti. Günde birkaç saat uykuyla yetiniyor, geri kalan tüm zamanda mekanlar arasında mekik dokuyordu.

Kürşat, Yaman'ın içinde bulunduğu ruh halini tahmin edebiliyordu. Kızla görüşmesinden sonra Yaman'ın başka bir yüzüyle daha karşılaşmışlardı. Bu Yaman öncekilere hiç benzemiyordu. Ergen delikanlılar gibi sürekli sırıtmış, herkesle şakalaşmış, normalde sinirleneceği her şeye eğlenerek tepki göstermişti. Onca çıkan aksilikte bile, eskiden kükreyen Yaman, "Halledilir!" diyerek umursamaz bir tavır takınmıştı.

Oysa son üç gündür, ruhsuz bir beden gibiydi. Kızdan ne zaman haber kesilse, Yaman'ın da ruhu bedeninden uzaklaşıyor gibiydi. Sırf dikkati dağılsın, kafası başka şeylerle meşgul olsun diye konuyu değiştirdi.

"Abi, bu gece bizim şu yeni mekâna uğramamız lazım. Boşladık orayı iyice." dedi Yaman'a bakarak.

Yaman kurulu robot gibi başını salladı. "Tamam, uğrarız o zaman." dedi düz bir sesle.

"Epey dolu oluyor sanırım. Tuttu galiba mekân." dedi Ragıp. Onun da maksattı Yaman'ı kafasındaki düşüncelerden uzaklaştırmaktı. Kürşat'a belli belirsiz bir bakış atıp konuyu devam ettirmesini istedi.

"Tuttu abi. İstanbul sosyetesi beğendi bence. Çok iyi iş yapıyor. Yaman abime helal olsun, acayip bir mekân çıkardı ortaya." dedi Kürşat hevesle.

"İşletmenin bizde olduğunu kimse bilmiyor değil mi?" dedi Ekrem Alaz.

"Yok abi. Paravan isim kullandık."

"Öyle bir yeri tehlikeye atmamak lazım. Çakal bizim olduğunu bilirse başımız çok büyük derde girer, onca tanınmış insan varken güvenlik ciddi sıkıntı oluşturur. Çok göz önünde bir yer. O itin gözü dönüktür, içinde kimler olduğuna bakmaz."

"Merak etme baba sen! Bütün evraklar ona göre düzenlendi, arkasında bizim olduğumuzu bilmesine imkân yok!" dedi Yaman. Uzun zamandır ilk defa tepki veriyordu gözlerindeki ışıkla. Çakal söz konusu olunca gözlerinin içinde zehir dolaşıyormuş gibi bakıyordu. Gözlerinin koyuluklarında minik yılanlar cirit atıyordu sanki.

Bir süre mekân hakkında konuştular. Ekrem ve Ragıp da henüz gidip görmemişlerdi mekânı. Eskisi gibi değildi ikisi de. Bulundukları zamana uygun mekanlar ikisinin de ilgisini çekmiyordu. Yaman istediği tüm yenilikleri yapıyor, onlar da aldığı tüm kararlara güveniyor ve destekliyorlardı.

Halit, alaycı bakışlarını Yaman'a dikip sırıtarak konuştu. "Melis Hanım bu gece mutluluktan uçar o zaman."

Yaman ters ters ona bakarken Kürşat, Halit'e katılıp, "Kanatları bile çıkar oğlum." dedi diğeri gibi sırıtarak.

Ekrem ve Ragıp, anlamayan bakışlarını ikisine dikerken Yaman sert bir sesle, "İkinizin de birazdan çenesi yerinden çıkacak, uyarmadı demeyin."

"Melis Hanım kim?" dedi Ekrem.

Kürşat, Yaman'a çekingen bir bakış atıp Ekrem Alaz'a döndü. Sesine ciddi bir ton vermeye çalışarak, "Kulübün Halkla İlişkiler Müdürü, abi. Yaman abiye takık." dedi kaşıyla işaret edip.

"Bak sen!" dedi Ragıp gülerek. "Güzel mi bari?"

"Bize göre tam afet de Yaman abi öyle düşünmüyor." dedi Halit yan gözle Yaman'a bakıp.

"Saçma sapan konuşmayın lan... Nesi afet? İşini iyi yapıyor diye aldık, referansları iyiydi, başlattık. Çalışanlarla işim olmaz benim. Afet olsa ne olacak? Ayrıca size afet... Bana göre hiç değil. Sevmem ben sarışın." dedi Yaman ters ters.

"Abi bak, yalanım varsa ne olayım... Kadın bildiğin manken. Mekâna gelen herkes mutlaka asılıyor. E, işini de iyi yapıyor Allah için. Maşallah kimseyi boş çevirmiyor ama gözü sürekli Yaman abide. Bütün erkekleri parmağında oynatıyor, hala abime hiçbir taktiği işlemedi." dedi Kürşat sırıtarak.

Yaman'la bu konuda şakalaşmak çok eğlendiriyordu onu.

Kadın güzeldi ama Yaman'ın bakacağı bir kadın değildi. Zaten kadının, Yaman'ın üzerine oynamaya çalışması da onun sahip olduğu güçten dolayıydı. Mekânın sahibine kancayı taksa hayatı kurtulacaktı. Mekâna gelen onca zenginin içinde çalışan olmak, hırslı kadının zoruna gidiyordu muhakkak. Oysa onlardan biri olmak istediği çok belliydi. Tek sıkıntısı, Yaman'ın onun kolay avlarından biri olmadığıydı. Yaman'ın da dediği gibi referansları iyiydi ve kadın işini çok iyi yapıyordu. Kulüpte kalmasının tek nedeni de buydu.

Yaman, işler yolunda gittiği sürece kalan kısmı yönetebiliyordu. Mekâna fazla uğramaz, hesapları gündüz kontrol eder, olabildiği kadar göz önünde bulunmazdı. Mekânın başına koyduğu müdür, gayet iyi yönetiyordu her şeyi. Yaman'a sürekli rapor verir, her şeyden haberdar ederdi. Onun dışında Yaman da ona daha geniş bir alan bırakıyordu ve iki taraf da bu durumdan memnundu.

"Hadi, kalkın. Sizin çeneniz iyice düştü, mahalle karılarını geçtiniz. Çeneniz çalışmasın, aklınız çalışsın." dedi ayağa kalkarken. "Size afiyet olsun baba. Ragıp abi." dedi iki adama da başını sallayıp.

"Hemen mi geçeceksiniz mekâna? Daha erken değil mi oğlum?" dedi Ekrem. Önündeki tabağa dokunmamıştı bile Yaman.

"Uğrayacak başka mekanlar var baba. Birkaç kahveye uğramamız lazım, onları halledelim, sonra da oraya geçeriz."

"E daha yemeğini bitirmedin be oğlum."

Yaman isteksiz gözlerle tabağa baktı başını eğip. "Aç değilim baba. Halime ablaya teşekkür et benim için. Ellerine sağlık."

Kapıya doğru hareketlendi, diğer ikisi de hızla yerlerinden kalkıp onu takip ettiler. Ekrem, Kürşat yanından geçerken kolunu tuttu. "Bir şeyler atıştırsın, ihmal etme, yedir bir şeyler"

"Merak etme abi. Çorbacı falan, ben hallederim orasını. Aklın kalmasın."

Ekrem başını salladı usulca elini geri çekerken. Üç deli-

kanlı çıkarken sıkıntıyla arkalarından baktı.

Ragıp, Ekrem Alaz'a başını kaldırıp, "Üzülme abi. Delikanlıdır, olur böyle zamanları."

"Hiç tanımadığı bir kıza tutuldu, farkında değil."

"Fark eder yakında. Belki de çoktan fark etti, o yüzden bu halleri."

"Yaman'ın sevgisi korkutur insanı Ragıp, biliyorsun."

"Biliyorum abi." dedi Ragıp hüzünle gülümserken. "Bilmez miyim? Kendinden vazgeçecek kadar sever Yaman."

"Güzel sever benim oğlum. Çok güzel sever hem de." dedi Ekrem de aynı Ragıp gibi hüzünle gülümserken.

İki adam da geçmişe dalmışlardı yine...

* * *

Yaman bütün gece çocuklarla birkaç kahve dolaştı. Gördüklerinden memnun, sabaha karşı bir de yeni mekanlarına geldiler. Kapının önündeki korumalar, onları görünce hemen yol açmışlardı. Mekânın dışında kuyruk vardı ve içerisi tıklım tıklım doluydu. Müzik sesi, içeride neredeyse kulakları sağır edecek yükseklikteydi.

Yaman, çocukların kalabalığı yararak açtığı yoldan, mekânın üstündeki ofisine gitmek için neredeyse zorlukla ilerliyordu. Doğrusu, mekânı açarken bu derece tutacağını kendisi bile düşünmemişti. Sadece değişik bir mekân yapmak istemişti, onu da başarmıştı. Yurt dışından getirdiği DJ'ler çok ilgi çekiyordu. Müzik kaliteli, ortam elit, herkes mutlu ve memnundu.

Ofisine giden merdivenlerin dibine geldiğinde, Melis Hanım'la burun buruna geldiler. Yaman, aceleyle merdivenlere yönelecekken Melis yolunu kesip,

"Hoş geldiniz Yaman Bey. Bu ne güzel sürpriz. Nasılsınız?" dedi samimi bir tonda.

Yaman resmi bir yüzle, "Hoş bulduk Melis Hanım. Teşekkürler. Siz?" dedi, sadece nezaket kuralları çerçevesinde

konuşmaya çalışarak. Bir yandan da adımını ileri atmaya çalışıyordu ancak kızın buna rahatlıkla izin vereceği pek söylenemezdi. Yaman'ın önünde dikilirken seksi denecek bir bakış atıp hafif gülümseyerek konuştu yine.

"İstediğimiz kadar sık uğramıyorsunuz buraya. Bizi ihmal ettiğinizi düşüneceğiz neredeyse." dedi dudaklarını büzerek. Muhtemelen mekândan çok, kendini ihmal ettiğini anlatmaya çalışıyordu. Yüzüne, adamı etkileyeceğini düşündüğü bir ifade yerleştirmişti.

"Yavuz Bey, her şeyi gayet iyi idare ediyor Melis Hanım. Fazla fırsat olmuyor sık gelmeye. İşler yoğun."

"Ama yine de daha sık görmek isteriz size burada." Kırmızı rujun daha da çarpıcı gösterdiği dudaklarını büzmüş, uzun kirpiklerini kırpıştırmıştı.

Kürşat içinden, "İster misiniz! yoksa ister misin!?" diye geçirdi.

Kadının antenleri nasıl bir açıklığa sahipse, Yaman mekâna girdiği an, mutlaka bir şekilde karşısında bitiveriyordu. Yaman, baştan savma bir hareketle kadını yana çekmeye çalışırken konuştu tekrar.

"Fırsat olursa Melis Hanım. Dediğim gibi işler yoğun. Şimdi izin verirseniz..." diyerek yana doğru bir adım attı kadını geçmek için. Kadın yerinden kımıldamayıp sadece, "Elbette. Buyurun." deyince, dar geçişte neredeyse kadına sürtünerek geçmek zorunda kaldı. Merdivenlerden hızla tırmanıp ofise doğru hareketlendiler. Mekânın müdürü Yavuz, o sırada acele adımlarla yanına gelmişti. Bir yandan hâl hatır sorup bir yandan ofise giriyorlardı. Ofise girip kapıyı kapatınca müzik sesi dışarıda kalmıştı. Ses izolasyonu gürültüyü dışarıda bırakıyordu. Önünde masa bulunan dev cam duvardan mekânın içini netlikle görebiliyordu. Dışarıdan ofis görünmüyordu. Kullanılan camlar sadece içeriden dışarısını gösteriyor, bu da Yaman'ın tüm mekânı rahatlıkla izlemesini sağlıyordu. Masanın arkasındaki koltuğa oturup cama döndü. İçerideki kalabalık neredeyse üst üsteydi.

"Nasıl gidiyor Yavuz?" dedi başını müdüre çevirmeden

içeriyi seyrederken.

"Gördüğünüz gibi Yaman Bey. Hafta arası olmasına rağmen doluyuz. İşler iyi gidiyor." dedi adam memnun bir sesle.

Yaman'a çok saygı duyuyordu Yavuz. Kendisine sınırsız yetki vermişti. O da bu rahatlıkla kendi mekânı gibi işletiyordu kulübü. Daha önce çalıştığı patronları sürekli başında ahkam keser, kısıtlı yetkilerle çalışmasına izin verirlerken Yaman, her şeyi onun ellerine bırakıyordu. Bu da onun mekânı daha çok sahiplenmesine sebep oluyordu. O Yaman'ı memnun ettiği sürece Yaman da onu memnun ediyordu. Hem maddi hem de manevi. Vizyon sahibi, aklı başında biriydi Yaman. Genç olmasına rağmen doğru kararlar alıyor, Yavuz'un fikirlerini de asla göz ardı etmiyordu. Karşılıklı saygıyla, ikisi de bu ortak girişimden doğru iş çıkarıyorlardı.

"Var mı bir sıkıntı?" diye sordu Yaman. Gözü hala içerideydi.

"Yok. Ufak tefek şeyler çıkıyor ama baş edemeyeceğimiz şeyler değil. Her mekânda olabilecek aksilikler."

Yaman başını salladı olumlu bir şekilde. "Biliyorsun, ne zaman sorun çıkar da ihtiyacın olursa..." diye başladığı cümlesini bitirmesine izin vermedi Yavuz.

"Biliyorum, Yaman Bey. Merak etmeyin. Gözünüz arkada kalmasın. Ne zaman sizi rahatsız edeceğimi çok iyi biliyorum ben. Onun dışındaki şeyler için sizin zahmet vermenize izin vermem."

Yaman, koltuğu çevirerek Yavuz'a döndü. Bakışlarını karşısındaki adama dikip, "Zahmetlik bir şey yok. Yapmamız gereken neyse yaparız."

Yavuz, saygılı bir yüzle Yaman'a bakıp gülümsedi dostça. "Şimdiye kadar çalıştığım onca mekân içinde, bana bu derece güvenip bu derece yetki veren olmadı. Sizi asla hayal kırıklığına uğratmak istemem. 'Ateş' sizden sonra benim mekânım sayılır. Kendi mekanıma nasıl göz kulak olacaksam burayla da aynı şekilde ilgileniyorum. Bu beni mutlu ediyor. İhtiyaç olduğunda ilk siz bileceksiniz, merak etmeyin." dedi.

Yaman burayı açarken kendi soyadını kullanmayı çok is-

temişti ancak bu alenen 'benim' demek olacağından, en azından Ateş koyarak içini rahatlatmıştı. Aynı manaya geldiğinden, şimdilik Ateş'le yetinecekti ama bir gün mutlaka o isim değişecekti. Sadece soyadı yüzünden değil. O isim, hiçbir zaman unutmayacağı kişiyi de hayatta tutacaktı. En azından adını yaşatacaktı.

Sonraki bir saati Yavuz'la beraber hesaplar üzerinden geçerek tüketmişlerdi. Kürşat ve Halit aşağıda, barda zaman geçiriyorlardı. Burayı ikisi de çok seviyordu. Ortam onlar için de çok değişikti ve mekâna geldiklerinde geçirdikleri zaman, ikisinin de en keyif aldıkları zamanlardı.

Yavuz'la beraber hesapları neredeyse bitirmek üzerelerdi ki ofisin kapısı hızla açılınca içeriyi, dışarıdan gelen müzik sesi doldurdu. Yaman kimin geldiğine bakmak için başını kaldırdı. Hesap işi bitmeden kimse girmezdi içeriye. Yavuz da şaşırarak başını kapıya çevirdi. Çalışanlardan biriyse tam fırçayı atmak için hazırlanmıştı ki Kürşat'ı görünce ses çıkarmadı.

Yaman, Kürşat'ın telaşlı yüzüne bakarak, "Ne oldu?" dedi kaşlarının altından bakarak.

Kürşat, önce Yavuz'a baktı, sonra Yaman'a döndü. Daha sonra Yaman'ı bile şaşırtan bir tavırla, "Yavuz Bey, iki dakika müsaade eder misiniz?" dedi. Sesi ciddi, yüzü garipti.

Yavuz şaşkınca Yaman'a döndü bir işaret beklercesine. Yaman arkasına yaslanıp başıyla çıkmasını işaret etti. Yavuz ayağa kalkarken, "İşiniz bitince haber verirsiniz, kalanı devam ederiz o halde." diyerek kapıya yöneldi.

Adamın arkasından kapı kapandı ve Yaman soru dolu bakışlarını Kürşat'a dikti. Kürşat, ağır adımlarla Yaman'a yaklaşıp yanından geçerek cam duvarın neredeyse dibine yaklaştı.

"Kürşat, ne oldu? Hesabın ortasında nedir bu yaptığın?" dedi azarlar bir sesle.

"Abi, bir saniye gelsene. Sana bir şey göstereceğim." dedi heyecanlı bir sesle.

Yaman sıkıntıyla koltuğunu Kürşat'a çevirip. "Oğlum, manyak mısın? Ne tür bir mallık göstereceksin, merak ediyorum."

"Abi, gel bir saniye ya."

Yaman sıkıntıyla kalkıp Kürşat'ın yanında dikildi. "Ne göreceğim Kürşat? Nedir? Hadi söyle."

Kürşat parmağıyla mekânın sağında bulunan locaların olduğu tarafı gösterip "Abi, şu sağdaki locaların olduğu tarafa bak, ortadaki locaya." dedi.

Yaman bakışlarını Kürşat'ın olduğu tarafa çevirdi. Önce loş mekânda gördüklerinden bir şey çıkaramadı. Locaların hepsi doluydu. Kürşat'ın dediği locada altı kişi oturuyordu. dört adam iki kadın vardı. Önlerinde şişeler dizilmişti. Epeydir içtikleri belliydi. Kadınların ikisi ve bir adam ayakta dans ediyordu ve diğerleri gülerek onları izliyordu. Kadınlardan birinin çıplak sırtı Yaman'a dönüktü. Çok eğlendiği belliydi. Epey kafayı bulduğu da düşünülebilirdi çünkü elinde bir şişe vardı ve ara ara şişeyi ağzına götürüp içmeye devam ediyordu müziğin ritmiyle sallanırken. Diğerleri de ona eşlik ediyordu. Yüzü Yaman'a dönük olan kadın, bir ara eğilip oturan adamlardan birini öptü ve tekrar dans etmeye devam etti. Diğerleri kahkahayı patlattı.

Arkası dönük olanın üzerindeki minicik etek, kalçalarını zor kapamıştı. Üzerine giyindiği bluzun sırtı tamamen açıktı ve sadece belden ve boyundan bağlanmış iki ip tutuyordu bluzu. Koyu renk saçları tepesinde at kuyruğu yapılmış ve örülmüş olduğu halde neredeyse beline değiyordu. Yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde çok rahattı, sanki onlarla doğmuş gibi.

"Ne var o locada? Millet eğleniyor işte. İyice sikim akıllı oldun oğlum sen? Bana bunu göstermek için mi böldün bizi?" dedi sinirle. Mekandaki kimse ilgisini çekmiyordu ve her an Kürşat'ın üzerine atlayacak gibi bakıyordu.

"Acele etme abi. Bakmaya devam et." dedi Kürşat kendinden emin.

Yaman sinirle tekrar bakışlarını o tarafa dikti ve tam o sırada, arkası dönük olan kadın dans ederken yüzünü piste doğru çevirince Yaman'ın vücudundan bir elektrik dalgası geçti. Daha dikkatle locayı izlemeye başladı. Locadaki diğer

adamları gözleriyle öldürmek ister gibi bakıyordu.

"Kim lan yanındakiler?" dedi dişlerinin arasından.

"Bilmiyorum abi ama Çakal'ın adamları değil. Kız iş üstünde değil bu sefer. Tamamen eğlenmeye gelmişler."

"Ne zaman fark ettin?" dedi Yaman, gözlerini bir an bile olsun kızdan ayırmadan.

"Barda, tesadüf yanımızda içki istedi. O zaman fark ettim. Önce yanlış gördüm sandım. Sonra nereye gidecek diye bir süre izledik. Locaya gidince yer tespiti yaptık. Sonra da hemen sana geldim."

Yaman dikkatle locadaki diğer adamlara bakarken birini hemen tanımıştı. "Bir tanesi bardaki arkadaşı. Serhat'tı adı. Deminki kız onu öptü, demek ki o da kız arkadaşı. O zaman diğerleri kim?" dedi kendine hâkim olmaya çalıştığı bir sesle.

O sırada adamlardan biri kalkmış, kızın beline elini atarak kendisine çekmişti. Kız gülüyordu ve durumundan hiç şikayetçi görünmüyordu. Hatta kollarını adamın boynuna dolamıştı.

"Ulan sikerim senin ecdadını!" diyen Yaman, gördüğü manzarayla delirmiş gibi ofisin kapısına yöneldi.

Kürşat peşinden koşup, "Abi, ne yapıyorsun ya?" dedi koluna yapışarak.

"Kürşat bırak! Seni de sikerim şimdi!" diye haykırdı Yaman kapının koluna yapışırken.

"Abi, delirdin mi? Bir sakin ya. Böyle gidip kavga mı çıkaracaksın hiç sebepsiz?"

"Ne sebebi lan? Ne sebebi? Orospu çocuğunu görmedin mi? Kızı hortumlayacak neredeyse!"

"Ya abi, bir dur. Sakinleş önce. Ne diyeceksin de dalacaksın şimdi adama? Kızla aralarındaki ilişkiyi bile bilmiyoruz. Öylece gidip adam dağıtmak mantıklı mı şimdi?"

"Sikerim lan senin mantığını! Bırak kolumu, sıkarım şimdi kafana bi tane."

"Abi, biraz izin ver. Bir anlayalım önce. Sonra sen nasıl istiyorsan söz, ben yanındayım. Gidip sıkalım diyorsan sıkar geliriz ama önce bir dur, bakalım bir işin aslı ne?"

Yaman, hırsla kolunu silkeleyip kurtardı. Sinirli adımlarla cama yanaşıp gözlerini tekrar locaya çevirdi. Elini saçlarına götürüp asıldı sinirle. Kız şimdi oturuyordu ve bir yandan içerken bir yandan yanındakiyle konuşuyordu. Eğlendiği çok belliydi. Kızı daha önce tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle sadece bir kez görmüştü. Kahvaltı yaptıkları gün. Şimdi, bu kadar mesafeden bakarken bile bir insanın nasıl bu kadar güzel gülebileceğini aklı almıyordu. Mekandaki herkes, her şey silindi. Yaman sadece kızı görüyordu ve sadece onu izliyordu.

Arkasına dönmeden Kürşat'a, "Mekandaki en iyi içkiyi o locaya götürsünler." dedi.

"Kimden diyeceğiz abi?"

"Götürene söyle; ona desin ki telefonuna baksın!" Sesi gergindi konuşurken.

"Tamam abi. Ben şimdi hallediyorum." Telefonunu alıp Halit'e mesaj attı. Yaman'ı tek başına bırakıp gitmek istemiyordu çünkü o an ne yapacağı hiç belli olmazdı.

"Yavuz'a da sor bakalım. Rezervasyon kimin adına yapılmış?"

Kürşat ses çıkarmadan Yavuz'a mesaj attı.

Birkaç dakika sonra Yavuz'dan cevap geldi. Kürşat sıkıntıyla boynunu kıvırdı. Düşük bir sesle, "Serhat Tozlu adına abi." dedi.

"Sikeyim böyle işi!" dedi Yaman sinirle. Geri dönmemişti. Ellerini pantolonun cebine soktu. "Yanındakilerin kim olduğu belli mi?"

"Yok abi. Serhat Tozlu adına altı kişilik rezervasyon yapılmış."

"Buranın hesabını Serhat ödeyemez! O masanın hesabı hakkında beni bilgilendirsinler! Kim ödüyor? Kredi kartıyla ödenirse kimin adına, hemen haber versinler!"

Kürşat ses çıkarmadan başını salladı.

Yaman o sırada locaya doğru yaklaşan garsonlardan birini izlemeye başladı. Söylediği içki gidiyordu. Bu sırada telefonunu da çıkarmıştı.

İçki bir buz kovasının içinde, alçak masaya konarken garson kıza doğru eğilip konuşmaya başlamıştı. Kızın yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Yanında Yaman'ın yaşlarında olduğu belli olan yakışıklı adam, öne doğru eğilip kızla konuşmaya başladı. Garson masadan uzaklaşmıştı. Kızla adam birkaç dakika baş başa konuştular.

O sırada Yaman mesajı yazıp gönderdi.

"O yanındaki dallama kim?!!!"

Kız hala telefonuna bakmamıştı. Başını kaldırıp mekânı inceleyen gözlerle baktı. Kaşları çatılmıştı. Locadaki diğerleri de şaşkın görünüyordu. Sadece, Serhat'ın kız arkadaşı olduğu belli olan kız gülüyordu eliyle masadaki kovayı gösterip. Uzanarak şişeyi aldı ve yukarı kaldırdı. Kızın gözleri açılmıştı. Serhat da aynı tepkiyle şişeye bakıp kıza eğilerek bir şey söyledi. Kız ağır ağır başını salladı. Diğerleri de temkinli bakışlarla etrafa bakıyorlardı.

Kızın yanındaki adam, sanki onay verir gibi başını sallayınca kız uzanıp telefonunu çıkardı. Ekrana baktı. Yüzü ifadesizdi. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu iki saniye sonra. Yaman, kızın dudaklarından çıkan iki heceyi okuyabilmişti. "Alaz!" demişti kız sıkıntıyla. Sonra yüzünde bir öfke oluştu. Kızın yanındaki adam, kahkaha atarak arkasına yaslanmıştı. Diğer iki adamdan da aynı tepki gelince Yaman'ın kaşları çatıldı. Locadakiler bir anda rahatlamış gibiydi. Bu Yaman'ı daha da sinirlendirdi. Kız o sırada mesaj yazıyordu. Sinirli bakışlarını diğerlerine attı yazarken. Bir dakika sonra Yaman'ın elindeki telefon titredi.

"Dallama sensin! Sana ne? Sapık mısın? Beni mi takip ediyorsun?"

Yaman sinirden gözü dönmüş halde hızla cevap verdi.

"Ya bana yanındaki dallamanın kim olduğunu söyleyeceksin ya da mekânı şimdi kilitliyorum, ben cevap almadan çıkamazsın buradan!"

İnceldiği yerden kopsun, diye düşündü. Artık sabredecek gücü kalmamıştı ve o herifin kim olduğunu bilmek istiyordu. Gerekirse o herifin leşini mekânın ortasına serecekti ama bir

cevap alacaktı artık.

"**Sen kendini ne sanıyorsun be! Mekân kilitleyecekmiş! Yürek ister buraya kilit vurmaya!**"

Yaman pis pis sırıttı mesajı okurken. Yapabilecekleri konusunda bu kızın hiçbir fikri yoktu ama madem avucuna düşmüştü, bu sefer kaçışı da yoktu.

* * *

Dağlı kulübe geldiğinden beri hayatı boyunca hiç eğlenmediği kadar eğleniyordu. Serhat ve Nil, diğerleriyle de çok iyi anlaşmışlardı ve gece, hepsi adına ummadıkları kadar güzel gidiyordu. Nil'le beraber, yanlarındaki adamların sayesinde rahatça içip özgürce dans ediyorlardı. İkisini de kesen birçok göze rağmen kimse rahatsız etmeye cesaret edememişti ve iki kız gecenin tamimiyle tadını çıkarıyorlardı.

"Deniz, hayatım boyunca bu kadar eğlenmedim." dedi Nil kahkaha atarak. Yavaş yavaş sarhoş olmaya başlamıştı. Dağlı da en az onun kadar çakır keyif olmuştu.

"Böyle korumalarla eğlenmenin tadı çok iyiymiş gerçekten." dedi kıza cevap vererek, başıyla oturan adamları işaret etmişti.

İkisi de neredeyse hiç oturmamıştı. Erkekler sürekli içmeye devam ederken ara ara onlara eşlik ediyorlardı. Esat, tam olarak böyle ortamların adamıydı ve Dağlı'ya eşlik etmekten geri durmuyordu.

Kız nihayet yorulunca Esat'ın yanına oturdu gülerek. Esat kolunu onun omuzuna atıp kulağına eğildi. "Eğleniyor mu benim kuzum?" dedi şefkatle.

"Abi, eğlenmek ne ya? Dibine vuruyorum."

"Yarasın benim kuzuma. Hakkındır. Eğlenmene bak!" dedi göz kırparak.

Dağlı kahkaha attı. Bütün gece Esat, Kerim ve Adil'le sürekli gülmüş, adamların yanında olmasının güveniyle çekinmeden içkileri peş peşe yuvarlamıştı. Serhat'la bardaki baş-

larına gelenleri anlatmış, hepsi kahkahalarla gülmüşlerdi. Kerim ve Adil, gördükleri kadınlarla ilgili yorumlar yapmışlar, bir ara hepsi işin iyice suyunu çıkarıp herkesin giyindiği kıyafetlere kritik yapmaya başlamışlardı.

Kerim'in gösterdiği birinin üzerindeki kıyafeti yorumladıkları esnada Adil'in, "Bizimla deyılsın! demesiyle herkes kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Tam o sırada bir garson, elindeki kovanın içinde bir içkiyle localarına yaklaştı. Gözleri sadece Dağlı'ya bakıyordu ve locaya yanaşıp alçak masanın üzerine içkiyi bırakırken Esat, "Biz bir şey ısmarlamadık, yanlış getirdin herhalde arkadaşım." dedi.

Garson çekinerek, "İçki hanımefendiye gönderildi." dedi Dağlı'ya bakarken.

Locadaki üç adam da yerlerinde dikleştiler. Her an öne atılacak gibi tetiktelerdi.

Dağlı önce şaşırdı, sonra ters ters, "Kim gönderdi?" dedi şüpheyle.

"Telefonunuza bakacakmışsınız efendim." dedi garson çocuk. Sonra da hızlı adımlarla uzaklaştı.

Dağlı temkinli gözlerle etrafı taradı. Esat yanında dikilmiş, şüpheyle etrafa bakıyordu, Kerim ve Adil'de de aynı tepki vardı. Hepsinin bir anda tadı kaçmıştı.

Esat, Dağlı'ya eğilip, "Çakal olma ihtimali?" dedi gergin bir sesle.

"Sanmam." dedi kız dişlerinin arasından. Kaşları çatılmıştı. "Tanımıyor ki beni. Hiç görmedi. Benim varlığımdan bile haberdar değil."

O sırada Nil gülerek, "Vaaay, yanarlı dönerli yan masaya ikram ha?" Şişeyi görünce gözleri açıldı. "Ohaaa. Bu ne be?" dedi kız.

Serhat şişeyi görünce, "Yuhh! En pahalısı!" dedi Dağlı'ya dönüp.

Kız hala etrafa bakıyordu. Şişeye bir bakış atınca başını ağır ağır salladı. Nil'in elindeki Petrus'tu. Böyle bir şeyi kim yapardı ki? Esat başını eğip çantasını işaret etti. "Bak bakalım

telefona. Kimmiş bu manyak? Ona göre biz de tedbirimizi alalım."

Kız başını sallayıp çantasını aldı, telefonunu çıkardı. Ekrandaki mesajı görünce yüzünü buruşturdu. Kaşlarını çatarak Esat'a baktı, sıkıntıyla, "Alaz!" dedi.

Esat kahkahayı basıp arkasına yaslandı. Kerim'le Adil de Alaz adını duyunca aynı tepkiyle gülmeye başladılar. Kız, hepsine öfkeli bir bakış attı.

Esat, "Yav, Fırat abim dediğinde inanmamıştım ama harbiden bu adam acayip inatçı çıktı." dedi gülerken. "Bütün Ağrı adamı tanıyor artık. Otoparktakilere kadar gitti herif."

Üç adam tekrar gülmeye başladılar.

Dağlı sinirle mesaja cevap verdi.

"Dallama sensin! Sana ne? Sapık mısın? Beni mi takip ediyorsun?"

İki dakika geçmedi ki cevap geldi.

"Ya bana yanındaki dallamanın kim olduğunu söyleyeceksin... Ya da mekânı şimdi kilitliyorum, ben cevap almadan çıkamazsın buradan!"

Dağlı mesaja bakarken, "Hah!" dedi alayla. Neredeyse gülme krizine tutulacaktı. 'Adamdaki cürete bak sen!' diye mırıldandı. Hızlı hızlı yazarak cevap verdi.

"Sen kendini ne sanıyorsun be! Mekân kilitleyecekmiş! Yürek ister buraya kilit vurmaya!"

O sırada Esat, Kerim'e işaret ederek, "Doldur oğlum kadehleri, ziyan olmasın. Her babayiğide kısmet olmamıştır bu içki. Tadını çıkaralım bari."

Nil hevesle ellerini çırptı. Serhat'a dönüp, "Aşkım, yok böyle bir şey ya... Petrus ya! Petrus! Hayatım boyunca bırak tadına bakmayı, şişesini bile görebileceğimi sanmazdım."

"Aşk olsun hayatım, madem sen merak ediyordun, bana söyleseydin, ben sana şişesini gösterirdim, hevesin kalmazdı." dedi Serhat alayla.

Kerim kadehleri doldururken, "Ne sikim bi şeymiş ki bu içki, olay oldu arkadaş." dedi şaşkınca.

"Oğlum, adam abartmış. Bir güzellik yapayım derken di-

bine vurmuş. İç, iç... Her kula nasip olmaz." dedi Esat alayla.

O sırada Dağlı telefonuna düşen mesaja bakıp, "Ha siktir!" dedi.

"**Akşam yemeğinde yürek yemiştim! Mekân benim! İstediğimi yaparım!**"

"Ne oldu?" dedi Esat.

Dağlı, ona dönüp, "Burası herifin mekanıymış abi." dedi şaşkınca.

"Eee ne yapalım onun mekanıysa? Hesaptan mı kaçacağız? Derdi ne, sen onu söyle?" dedi Esat umursamaz bir havayla.

"Derdi mi ne abi? Geri zekalı diyor ki; Yanındaki..." kız iki elinin işaret parmağını yüzünün seviyesine kaldırıp tırnak işareti yaparken konuşmaya devam etti "...dallamanın! kim olduğunu söylemezsen mekânı kilitleyeceğim, cevap almadan çıkamazsın, diyor. Bu arada dallama sen oluyorsun!" dedi zoraki bir sırıtmayla.

"Laaannn, gittikçe daha çok eğleniyorum şerefsizim." dedi Esat kahkahalarla gülerek. Elini dizine vurmuştu.

Kız şaşkın ve sinirle ona bakarken konuşmaya çalıştı.

"Abi, ben pabuç bırakır mıyım bu zorbaya? Hem niye cevap verme zorunluluğum var ki?"

"Kızım, adam sana takıntılı, sen hala anlamamakta direniyorsun ya, ben asıl ona şaşıyorum."

"Ne takıntılısı ya? Adam sadece işlerine taş koyuyorum diye bozuk!"

"Hee işlerine taş koyuyorsun diye de sana en pahalı içkiyi gönderiyor, üzerine de yanındaki dallamayı..." sırıtarak işaret parmağıyla kendini gösterdi. "öğrenmek için geberiyor."

"Ayrıca, ona ne? Benim yanımdaki adamdan ona ne?" dedi Dağlı sinirle elini sallayarak.

"Kuzu, bizim seninle ilgili en büyük hatamız şu ki sana silah kullanmayı, her türlü araca nasıl hâkim olacağını, adam nasıl öldürür gibi abuk sabuk her şeyi öğrettik de sadece kadın erkek arasındaki farkı öğretmedik."

Kız boş boş ona bakarken Esat devam etti. "Kuzu, bu

adam bu cevabı almadan bırakmaz. Ben olsam bırakmazdım. Abim bu herifin pes etmeyeceğini söylüyor. Ben de ona katılıyorum. Söyle kurtul. O da rahat etsin." dedi yumuşak bir sesle umursamazcasına.

"Ne diye onun istediğini yapıyorum ya? Üstelik ne söyleyeceğim? Senin adını söylesem, adam iki gün sonra bizi bulur zaten. Niye alayım bu riski?" dedi kız inatçı bir sesle. O sırada telefonuna bir mesaj daha düştü. Sinirle ekrana baktı.

"**On beş dakikan kaldı!**"

"Nerede ulan bu?" dedi hırsla başını kaldırıp etrafa bakarken.

Birden yerinden kalktı. Ayakta dikilirken çatık kaşlarla gözlerini etrafta gezdirdi. Onca insan kalabalığının içinde birini bulmak imkansızdı. Mekânın içinde herkes neredeyse dip dibeydi. İçerideki ışıkta yardımcı olmuyordu etrafı araştırmasına. Başını aşağı eğip hızlı hızlı cevap yazdı.

"**Varsa cesaretin çıksana karşıma! Hiçbir soruna cevap vermek zorunda değilim! Elinden geleni ardına koyma, pis sapık!**"

Hırsla tekrar yerine oturdu. Esat kolunu omzuna atıp kendine çekti, kulağına eğilerek konuştu yine.

"Kuzu, sakin ya... Eğlenmene bak. Bir halt edemez biz yanındayken."

"Siz olmasanız da bir halt edemez! Ondan mı korkacağım! Ondan korkan onun gibi olsun!"

Kollarını göğsünde kavuşturdu somurturken. Birkaç saniye sonra, omuzlarını silkip öne uzanıp içkisini kafasına dikti.

* * *

Yaman, kızın umursamadan içmeye devam ettiğini görünce öfkeyle başını arkaya çevirdi.

"Kürşat! Git getir şunu buraya. Ben aşağı inersem çok kötü şeyler olacak!"

"Abi, sakin! Ben hallederim. Sen burada bekle... Ben geti-

receğim kızı buraya." Kürşat telaşla arkasını dönüp kapıdan çıktı. Çıkar çıkmaz Halit'le karşılaştı.

"Halit! Kapıda bekle. Abim çıkmaya kalkarsa engel ol! Ben kızı alıp getireceğim bir şekilde. Sen sakın aşağı inmesine izin verme yoksa bu geceyi hepimiz nezarette geçirir, ertesi gün de kodesi boylarız!"

"Tamam, ben buradayım. Sen halletmeye bak. Kızgın boğaya dönmüştür, en az beş leş sermeden bitirmez geceyi." dedi Halit endişeyle.

Kürşat, acele adımlarla aşağı yönelirken Halit sıkıntıyla ellerini ovuşturdu. Kızın da eğlenmek için geleceği tek mekân burası kalmıştı sanki. İstanbul'daki onca mekân arasından bula bula buraya mı bulmuştu? "Şansımızı sikeyim!" diye mırıldandı. "Hazır kaç gündür bitkiye bağlamıştı yine. Ne güzel, sakin sakin idare ediyorduk." diye söylendi. Sırtını tam kapının karşısındaki duvara verdi, kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kapalı kapıya dikti.

Kürşat biraz telaş, biraz da sıkıntıyla locaya ulaşmaya çalışıyordu. Ne diyeceğine, kızı nasıl ikna edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kızı yukarı götüremezse Yaman'ın yapacaklarına dair de hiçbir fikri yoktu. Bir olay çıkarsa gazetelere düşmeleri kaçınılmazdı. İçerisi tanınmış birçok sima barındırıyordu ve gazetecilerin bu mekânda herhangi bir olayı kaçırmalarına imkân yoktu.

Sorun şuydu ki Yaman'ın gözlerinde gördüğü şey, bunların hiçbirini umursamadığı idi. Ne mekânın asıl sahibi olduğunun ortaya çıkmasını umursardı ne de mekânın gazetelere düşmesini.

Locaya yaklaşınca bir an duraksadı. Başını çevirip yukarı baktı. Bulunduğu yerden sadece kapkara camlar görünüyordu ancak o camların ardında, Yaman'ın şahin gibi tepeden her şeyi gördüğünü de biliyordu. Zorlukla yutkundu. Sonra başını tekrar önüne çevirip locaya doğru bir adım daha attı. Locanın önüne gelince tam karşısında oturan kızla göz göze geldi.

Kız öldürecek gibi kendisine bakıyordu. Yanındaki adam, elini kızın omzuna atmıştı ve kıza bir şeyler söylüyordu. Diş-

lerinin arasından, "Ulan şerefsiz biraz uzaklaş, iyice delirtme işte. Yapışmış kıza, sanki nispet yapıyor amına koyim." diye söylendi.

Ağır adımlarla locanın önündeki tek basamağı çıkıp kıza doğru yaklaştı. Kızın yanındakiler başlarını çevirip ona baktılar. Hiçbirine aldırmadan, sadece kızla göz temasını koruyup yanına yaklaştı ve, "İyi akşamlar." deyip teklif beklemeden, ağır hareketlerle kızın diğer tarafına oturdu.

Locanın yan koltuklarında diğer iki adam, onların karşısında da Serhat ve kız arkadaşı vardı. Diğer ikisi önce öne doğru hareketlenince kızın yanındaki adam, bir el işaretiyle ikisini de durdurdu.

"Hayırdır dostum. Sorun ne?" dedi Esat sakin bir ifadeyle. Yüzünde kendine güvenen, küstah bir ifade vardı.

Kürşat selam verircesine başını salladı, sonra sesini duyurmak istercesine öne doğru eğildi ve konuştu.

"Sorun yok!" dedi sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle. "Ben Kürşat." dedi elini uzatarak.

Esat birkaç saniye uzatılan ele baktı, sonra uzanıp sıktı. "Esat!" dedi.

Kız, hızla başını çevirip uyarı dolu gözlerle ona baktı. Esat gözleriyle, "Sakin ol!" der gibi bakıp, başını salladı.

"Memnun oldum Esat Bey." dedi Kürşat aynı tonla. Sanki iş görüşmesi yapar gibi sakin ve düz bir tonla konuşuyordu.

Esat başını sallayıp, "Ben olup olmadığıma henüz karar veremedim. Bu ziyaretinizi ve daha önceki nazik jestinizi neye borçluyuz, onu anlamadık." dedi alayla.

Esat olaydan kendisine eğlence çıkarmış, zorladıkça zorluyordu. O çok iyi biliyordu ki Dağlı'ya kimse, istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Onun yanında kimse ona zarar da veremezdi ancak kızın aşırı tepkileri ona çok eğlenceli geliyordu. Alaz denen adamın fena kapıldığını da Fırat'ın anlattıklarından çözmüştü zaten. Adam hiç pes edecek gibi görünmüyordu, o da bu durumu sonuna kadar kullanmak ve işin eğlencesini çıkarmak istiyordu.

Kürşat, önceki sakin sesinin ardından sıkıntılı bir sesle

konuşmaya başladı.

"Biliyorum, şimdi bir adamın yanındaki kadına bunu söylemek hoş değil ama anlayış göstermenizi isteyeceğim sizden." Bir süre sustu. Dağlı hiçbir söz etmeden, sinirle adamın konuşmasını dinliyordu. Kürşat derin bir nefes alıp devam etti hızlı hızlı.

"Kusura bakmayın ama hanımefendinin birkaç dakika benimle gelmesini rica edeceğim." dedi çok normal bir istekte bulunuyormuş gibi.

Esat, Kürşat'ın sözlerinin ardından koca bir kahkaha attı. Kız sinirle Kürşat'a bakıp, "Sen ne diyorsun be, manyak?" dedi neredeyse bağırarak.

Esat elini kızın omuzuna koyup, "Sakin ol!" dedi gülerek.

Kürşat, Esat'ın hareketini görünce hızla başını kaldırıp yukarıdaki cama baktı. Telaşla başını tekrar Esat'a çevirip, "Bir de arkadaşım, o elini bir indirsen oradan." dedi uyarı dolu bir sesle.

Esat, önce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra alayla, "Anlamadım?" dedi. Eli hala kızın omuzundaydı.

"Arkadaşım, indir o elini. Zaten zor tutuyoruz abimi. Zorlama iyice." dedi uyarı dolu gözlerle.

"Vaayy, bir de tehdit ha?" dedi Esat aynı alaycı tonla.

"Tehdit yok! Tehdit yok, arkadaşım!" dedi Kürşat elini kaldırıp masum bir yüzle, "Ben uyarıyorum sadece. Tek istediğim, bu gece hepimiz tek parça halinde gidelim. Bak, buraya geldim, rica ediyorum. Sadece birkaç dakika konuşacaklar, sonra herkes sağ salim evine gidecek."

"Lan, senin abine de sana da başlarım şimdi!" dedi kız, asabi bir sesle Kürşat'a doğru eğilip. O sırada Esat elini kızın omzundan indirmişti.

"Ya bacım." diye boynunu kulağını bükerek konuşmaya başlayan Kürşat'ın sözünü kesti kız.

"Nerden bacın oluyorum lan? Barzo!" dedi hışımla.

"E, ne diyeyim? Adını bile bilmiyoruz ki! Bu sefer hangi ölünün adını sesleneyim sana." dedi Kürşat isyan dolu bir sesle. Yüz ifadesi çocuk gibiydi.

Esat yine kahkahalarla gülmeye başladı. Konuşmaları esnasında yanlarına iyice yanaşan Kerim ve Adil de Esat'a eşlik ettiler. Serhat ve Nil kendi aralarında konuşuyor, cereyan eden olayı uzaktan izliyorlardı.

Esat, "Deniz de, Deniz!" dedi gülerek. Gözleriyle yanlarındaki çifti işaret etmişti. Kürşat'a daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu. Başını salladı.

"Tamam. Deniz diyeyim. O zaman, bak kardeşim..." dedi başını kıza çevirip, "...Deniz. Sadece birkaç dakika konuşacaksınız, sonra sen yine eğlenmene devam edeceksin. Tehdit olarak alma sözlerimi. Sana sadece durumu anlatıyorum. Abim kudurmuş durumda. O kudurunca genelde iyi şeyler olmuyor. Sana açık açık söylüyorum. Mekânın bizim olduğunu kimse bilmiyor. Sen de Çakal'ın peşindesin, anlarsın halimizi. Bak şuraya... Dünya kadar tanınmış yüz var. Bu mekânın bizim olduğu bilinse Çakal yarın burayı havaya uçurur. Masum onlarca insan ölür. Basının gözü burada. Tüm bunları kontrol etmek kolay değil. Şimdi sen gel, beni dinle... Birkaç dakika konuş. Yoksa bu gece böyle sakin bitmeyecek! Sen de daha işini bitirmedin... Biz de... Rakip sayılırız... Artık hangimiz daha önce davranırsak... Ama sen şimdi benimle yukarı gelmezsen bu gece burada çok acayip şeyler olacak. Sonra sen de abim de eliniz boş dönersiniz..."

"Senin abin manyak mı arkadaşım?" dedi kız öfkeli gözlerle bakarak.

"He valla, manyak!" dedi Kürşat, anında cevap verip başını sallayarak. Gözleri öyle açık ve dürüst bakıyordu ki Esat'la diğerleri yine gülmeye başladılar.

Kız, bu sefer sinirle onlara dönüp bağırdı. "Siz ne diye gülüp duruyorsunuz be? Nesi komik bunun?"

"Deniz..." diye özellikle isme vurgu yaparak, Kerim konuştu sırıtan bir suratla. "Adamın nerelere kadar seni sorduğunu biliyoruz. Takmış, konuşmadan bırakmayacak. Git konuş ya, ne olacak?" dedi.

"Sana mı soracağım ne yapacağımı?" dedi kız aksi bir sesle.

Kürşat araya girdi. "Deniz... Abim kararlı. Benimle gel-

mezsen mekânın kapılarını kapattıracak. Bak, bu gece hepimiz nezareti boylarız. Umurunda olmaz onun ama sen bu kadar iyi gizlenmişken, istemezsin karakol durumu falan. Biz bunca adam, hala hakkında hiçbir şey bulamadık, bu riske girmek istemezsin, değil mi?" dedi Kürşat ikna dolu bir sesle. "Ben sana söz veriyorum. Hiçbir zarar görmeyeceksin. Sadece birkaç dakika konuş, siniri insin... Sonra herkes hayatına aynen devam... Biz yine düşeriz peşine..." dedi son sözlerini sırıtarak söylerken.

"Lan, siz bana ne zararı vereceksiniz be?" dedi kız dudağının ucunu küçümseyerek kıvırmıştı.

Esat elini tekrar kızın omuzuna koydu "Kuzu, git konuş bence de. Biz buradayız. Hiçbir şey olmaz. Hatta git, ver ağzının payını, rahatla, gel!" dedi güven dolu bir sesle gülerek.

Kürşat yine boynunu sağa sola büktü, dişlerinin arasından "Arkadaşım, indir şu elini. Tependen izliyor seni. İyice zıvanadan çıkarma da!" dedi sinirle.

Kız bakışlarını Kürşat'a çevirip, "Ne izlemesi?" dedi.

"Barın üstündeki büyük cam, ofisinin duvarı. Gözleri burada. O el, ikide bir oraya giderse olacakları hızlandırıyorsunuz sadece." dedi Kürşat sıkıntıyla.

Esat yüzündeki sırıtmayı durduramadan elini geri çekti. Gözlerini açarak alayla konuştu. "Vaayy. Çok korktum!"

Kız gözlerini cama kaldırdı. Kaşları çatılı, öfkeyle bakıyordu. Hızla ayağa kalktı.

"Yürü... Gidelim bakalım. Alayım bir boyunun ölçüsünü de artistlik yapmak neymiş, görsün bakalım." dedi sinirli sinirli.

"Yürü be!" dedi Kerim'le Adil aynı anda arkalarına yaslanırken. İkisinin de ağzı neredeyse kulaklarındaydı. Esat başını kaldırıp kıza baktı.

"Kuzu, istemediğin hiçbir şeyin olmasına izin verme. Al façasını aşağı, dön gel, eğlenmeye devam ediyoruz. Daha yeni başladık." dedi güven dolu bir sesle.

"Sen merak etme, birkaç dakika sonra yanınızdayım." dedi hırslı bir sesle. Yüzü öfkeden gerilmişti. Kürşat'ı takip

ederken Serhat ve Nil'in yanında durup eğildi. "Siz eğlenmeye devam edin çocuklar. Benim ufak bir işim var, hemen döneceğim."

Serhat, "Bize aldırma sen. Alıştık biz sana." dedi elini sallayarak. Bir yandan sırıtıyordu. Nil çakırkeyif bir sesle ardından seslendi. "İndir gel, Deniz!" Ardından kıkırtılarını koyuverdi.

Kürşat, kızın rahat geçebilmesi için önündeki kalabalıktan kıza yol açarak gidiyordu. Başını sürekli arkasına çeviriyor, kızın geldiğinden emin olmaya çalışıyordu. Derin bir nefes almıştı kız ayağa fırladığında. Muhtemelen birazdan ikisi kozlarını paylaşacaktı ama hiç değilse mekâna sirayet etmeden, ofiste ne yaparlarsa yapsınlar, diye düşündü.

Barın yanından yukarı çıkan merdivenlerin başına gelince iki tarafta bekleyen iki koruma, kenara çekilip yol verdiler. Yukarı kimsenin çıkmasına izin verilmediği için ofise giden merdivenlerin başında sürekli iki koruma bekliyordu. Kürşat önde, Dağlı arkasında merdivenleri tırmanmaya başladılar. Onlar yukarı çıkarken barın köşesinde dikilen, gözleriyle Dağlı'ya yiyecek gibi bakan sarışın kadını ikisi de fark etmedi.

En tepeye ulaşınca Kürşat sağa döndü ve kısa koridorda Halit'i, ofisin kapısının karşısında gergin bir şekilde duvara yaslanmış halde gördü. Gözleri kapalı kapıdaydı. Koridorun ucundaki hareket dikkatini çekince başını çevirip gelenlere baktı. Kızı görünce derin bir nefes aldı. Duvardan kendini itip koridorun ortasında dikildi.

"Oğlum, geberdim stresten. Zor soktum içeri." dedi şikayetçi bir tonda.

"Çıkmaya kalktı, değil mi?" dedi Kürşat endişeyle.

"Yavuz'a talimat verdi. On dakika sonra kapıları kilitletecekmiş!" dedi Halit gergin bir sesle.

"Tamam. Ben konuşur iptal ederim."

"Ya kardeşim, sen de onca mekândan burasını mı buldun gelecek?" dedi Halit kıza bakıp şikâyet ederek "Zaten deli! İyice delirdi!" dedi sitemle.

"Sana ne be? Sana mı soracağım nereye gideceğimi? Para-

sıyla değil mi? Canım istedi, buraya geldim. Ne bileyim ben, buranın senin manyak patronunun olduğunu?" dedi Dağlı ters ters.

"Al işte!" dedi Halit eliyle kızı Kürşat'a göstererek. "Bu ondan manyak! Ayıkla pirincin taşını. Şimdi içeri girecek, aynı böyle dikin dikin konuşacak, sonra acısını biz çekeceğiz yine."

Dağlı, hırsla Halit'in üzerine yürüyüp, "Doğru konuş lan! Manyak senin sülalendir!" dedi.

Kürşat hızla araya girip, "Ya bir sakin. Arkadaş herkes celalli. Bu zavallı Kürşat, hangi birinin gazını alsın anlamadım ki." dedi sitemle gözlerini yukarı kaldırıp. Halit'e dönüp, "Lan, sen de doğru konuş, Abim dilini koparmasın!" dedi ters ters.

Kız, sinirli bir hareketle Kürşat'ı kenara itip kapıya doğru hareketlendi. Tam elini uzatmışken Kürşat araya girip kapının kolunu tuttu. Kıza dönerek neredeyse yalvarır bir sesle rica etmeye başladı.

"Aman deyim kardeşim. Azıcık alttan al, he? Valla bugün ayarları çok bozuk!"

"Ben şimdi onu resetleyip fabrika ayarlarına geri döndürürüm, merak etme sen!" dedi kız, öfkeyle Kürşat'ı kenara itmeye çalışarak.

"Valla bittik biz!" dedi Halit geride, ellerini saçlarına dolayarak. Gözleri endişeyle büyümüştü.

"Ya, azıcık alttan al, ölmezsin." dedi Kürşat yüzünü yumuşatarak. Eli hala kapıdaydı.

"Lan çekil, git! Bir akıllı bulmaz beni. Bir akıllı be! Çok mu şey istiyorum?" dedi kız gözlerini devirerek.

Kürşat'la kız, kapının önünde kola yapışmış debelenirlerken kapı hışımla açıldı ve, "Kürşat! Niye uzun sürdü?" diye bir kükreme duyuldu.

Kapının önündeki ikili, aynı anda ellerini çekip başlarını kaldırdı. Halit duvara yapıştı. Kapının ardındaki aniden kapının önünde durdu.

Yaman, en son Kürşat ve kızın locadan kalkıp mekânın

içinde ilerlediklerini görmüş, görüş açısından çıktılarından beri geçen sürede neden gelemediklerini anlamamıştı. Merdivenleri çıkış sürelerini hesaplamış, sabırla odanın içinde volta atıyor ancak geçen her dakika sinirini zapt etmekte zorlanıyordu. Daha fazla bekleyemeyeceğini anlayınca hışımla kapıyı açıp koridora fırlamak tek düşüncesiydi o an. Kızla karşı karşıya gelince hareketsiz kaldı. Kaşlarını çatıp Kürşat'a öldürücü bakışlar attı. Kürşat hemen acele acele konuşmaya başladı.

"Abi, biz de şimdi gelmiştik. Tam içeri giriyorduk."

Kız, hışımla atılıp elleriyle Yaman'ı göğsünden içeri iterek ileri adım attı. Yaman kızın hareketiyle odanın içine doğru birkaç adım gitti. Kız, hızla arkasını dönüp işaret parmağını tehdit eder gibi sallayarak, delici bakışlarını dikip, "Siz, iki soytarı! Tek bir adım atmayın!" dedi, ardından kapıyı tutup hızla çarptı.

"Siktir!" dedi Kürşat'la Halit aynı anda. İkisi de donmuş gibi kapalı kapıya bakıyordu.

3. BÖLÜM

Dağlı, sinirle adamın karşısına dikilip ellerini beline koyarak, neredeyse bağırır şekilde, "Senin derdin ne?" dedi. Kaşları çatılı, yüzü öfkeden gergindi.

Yaman kızın karşısında dikilirken tüm sinirinin geçtiğini hissetti. Kontrolünü geri kazanmıştı. Kızın öfkesine aldırmadan, karşısındakini çıldırtacak sakinlikte karşı soru yöneltti.

"O herif kim?"

Dağlı şaşkınlıkla adama baktı. Tüm bu olanlar konusunda adamın en azından özür dileyeceğini, hata yaptığını kabul edeceğini veya en az kendisi kadar öfkeli olacağını düşünmüştü. Oysa adam, sakin sakin hala aynı sorunun peşindeydi.

"Sana ne? Sana ne ya? Sana ne?" diye sinirden delirmişçesine bağırdı.

"Bağırma bana! Attırma tepemi! İnsan gibi bir soru soruyorum." dedi dişlerinin arasından Yaman, gözlerinde uyarıcı bakışlar vardı.

"Ne diye sana hesap verecekmişim?" dedi kız, bu sefer daha sakin ancak diklenen bir tonda.

"Hesap ver, diyen yok. Bir soru sordum, cevabını istiyorum. Hem neden büyütüyorsun ki? Alt tarafı kim olduğunu söyleyeceksin. Senin bu inadın nedir, ben onu anlamadım?" dedi Yaman, küstah bir şekilde çenesini kaldırarak.

Kız bir adım geri attı. Adamla neden zıtlaştığını bilmiyordu ancak istediklerini de hemen yapıyormuş gibi uysal bir izlenim vermek istemiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Yana doğru bir adım kadar bacağını açtı, açtığı bacağının

üstüne yükünü verdi. Aynı kuslah tonla konuştu.

"Arkadaşım... Ne olacak?" dedi çenesini dikerek.

"Ne özelliği var bu arkadaşının da o senin arkadaşın oluyor, ben olamıyorum?" dedi Yaman, kalçasını masaya dayayarak. Bir elini cebine sokmuştu, diğerini yumruk yapıp masaya bastırdı. Sesinde sitem vardı. Bakışlarını bir an bile kaçırmadan kızın gözlerine kilitlemişti. Kızın gözlerinin haricinde başka bir yerine bakarsa, kendisine hâkim olamamaktan korkuyordu.

Kız bir karış etek, sırtı olmayan ve göğüs dekoltesinde de hayal gücüne bir şey bırakmayan bir bluz ve yüksek topuklu ayakkabılarla, karşısında karşı konulmaz bir cazibeyle duruyordu. Öfkeli bakışları gözlerinde ışıltılar oluşturuyor, kalın dudakları büzüldükçe Yaman'da öpme isteği uyandırıyordu ancak bu, şu an kesinlikle aklından bile geçirmemesi gereken bir düşünceydi. Elinden geldiğince kızın karşısında sakin olmak istiyor, sırf ürkütmemek için etrafındaki herkesin kanıksadığı öfkesini, derinlere gömmeye çalışıyordu. Gerçi kızın karşısında bunu yapmak o kadar kolay olmuyordu. Kız, onu delirtmek için sanki hiç çaba harcamıyor gibi görünüyordu. Tek kelimesi, tek hareketi bile Yaman'ı çıldırmak için yeterliydi.

"Arkadaş olmayı sen seçemezsin! Birileri seni seçer arkadaş olmak için. İstemiyorum seninle arkadaş falan olmak." dedi kız kızgınlıkla.

Sözlerinin ardından, kapıya doğru vücudunu dönmüşken başını adama çevirip tekrar konuştu işaret parmağını sallayarak. "Peşimi bırak! Bu gece de rahat bırak bizi. Sırf mekân senin diye rahatımı bozmayacağım. Sen de adam ol, hesabını al, işini yap!" dedi. Sözlerinin ardından tek bir adım atmıştı ki arkasındaki ses yine kükredi.

"Sana gidebilirsin demedim!"

"Sana sormadım zaten!" dedi hışımla dönerek.

Yaman, hızla ileri atılıp kızın koluna yapıştı ve sinirle çekiştirerek masanın önündeki koltuklardan birine itti. Sakin olmaya çalışması buraya kadardı.

Dağlı, ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılar nedeniyle

düşmekten son anda kurtulup koltuğa zorla oturtuldu. O sıradaki itirazları hiçbir işe yaramamıştı. Yaman, kızı koltuğa oturttuktan sonra, ellerini koltuğun iki yanında bulunan kolçaklara sarıp kızı kollarının arasına hapsetti. İkisi de birbirine öldürücü bakışlar atıyordu.

"Bırak beni manyak!" dedi Dağlı dişlerinin arasından. Ayağa kalmak için bir hamle yaptı ama neredeyse adamla burun buruna geleceği için başını geri çekti aceleyle.

Yaman tepeden bakarak gözlerini kızın yüzüne sabitledi.

"Otur oturduğun yerde, sabrımı zorlama benim!"

Kızın gözleri çakmak çakmak, yanakları öfkesinden kızarmış, rujsuz dudakları dolgun, nemli ve Yaman'ın hakimiyetini zorlayacak kadar iştah açıcı görünüyordu.

Kız, onu her anlamda yoruyordu. Fiziksel olarak sürekli tetikte olmak ve sakin kalmaya çalışmak onu zorlarken en büyük yükü ruhu taşıyordu. Kızdan kopamıyordu. Kıza yanaşamıyordu. Araf'ta gibi hissediyordu ruhunu...

"Lan, bir kez be! Sadece bir kez adam gibi konuşmak istedim. Her defasında tersledin, görmezden geldin. Hepsine eyvallah, çektim. Sana adam gibi derdimi anlattım, senin kalın kafan onu da almadı."

"Sensin kalın kafalı, laftan anlamayan!" diye Dağlı araya girdi.

Yaman kızın ağzını kapamak için sağ elini uzattı. Yaman'ın eli kızın dudaklarına değer değmez ikisinin de üzerinden bir akım geçti. O an ikisi de donup kaldı. Bu dokunuş, ikisinin de içinde depremlere sebep oldu. Dağlı hayatında ilk defa ürktüğünü hissetti. Kocaman açılmış gözlerle adama bakıyordu. Farkına varmadan, geriye çekilmek için arkasına yaslanırken güç almak istercesine ellerini, koltuğun kolçaklarına koymak için uzandı ancak bir eli kolçağı kavrarken sağ eli, adamın sol elinin üzerine kapandı.

Yaman'ın sağ eli hala ağzının üzerindeydi. Yaman elini çekemiyor ancak elinin altındaki tene dokunmaması gerektiğini de biliyordu. Öncelikle kızı ürkütmeden yaklaşacağını düşünmüştü ancak geldikleri nokta, normal yaklaşımların

hiçbirinin fayda etmeyeceğini göstermişti.

Ağır ağır dizlerinin üzerine oturup kızın önünde durdu. Kızın dizleri Yaman'ın göğsüne değiyordu. Elini yavaşça kızın ağzından çekip yine koltuğun yanına koyarken diğer elini de kaldırmış ve elleriyle kızın ellerini hapsetmişti. Derin bir nefes alıp sakin bir tonda konuştu. Kapkara gözlerini, kızın ışıltılar saçan hareli yeşil gözlerine dikti.

"Sen susacaksın! Ben konuşacağım çünkü sen konuşmuyorsun, sürekli tersliyorsun ve bunun konuşma olduğunu sanıyorsun. Sonra, beni de raydan çıkarıyorsun, tek bir adım ilerleyemiyoruz. O yüzden... Şimdi... Doğru düzgün konuşacağız. Ben senin derdini öğreneceğim. Beni bu kadar terslemenin asıl sebebi ne? Onu bilmek istiyorum. Ne yanlış yaptım sana? Ne dedim seni bu kadar öfkelendirecek, düşman edecek?"

Dağlı, sırtını iyice koltuğa dayadı ancak dizleri, karşısındaki adamın göğsüne değiyordu, elleri adamın ellerinin altındaydı ve kendini kapana kısılmış gibi hissetti. Dizlerinden ayaklarına ve vücuduna doğru bir ateş yol alıyordu. Ne bacaklarını açıp çıkabiliyordu ne de teması kesebiliyordu.

Adam karşısında diz çökmüş, elleriyle kendini bir çeşit parmaklık arasına almış, biraz evvelki öfkesini yutarak unutmuş ve sakin sakin kızdan cevap bekliyordu. Göğsüne dayanan dizlerin farkındaysa da bunu belli etmiyordu.

Ellerinin altında kızın elleri, koltuğun kollarına yapışmıştı tüm gücüyle. Şu an istediği tek şey, kollarını göğsüne değen bacaklara sarmak, başını kızın kucağına koymaktı ama bunu yaparsa kızın arkasına bakmadan kaçacağını bildiğinden, en azından fiziksel teması şimdilik masum sınırlarda tutmaya çalışıyordu.

Dağlı, kendini korumak istercesine ellerini zorlayarak adamın ellerinin altından kurtardı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu hareket göğüslerini ortaya çıkararak, bluzun önündeki dekolteye pek fayda etmemişti ancak farkında değildi. Adamın bakışları dekoltesine çevrildi, sadece birkaç saniye oyalanıp hızla tekrar yüzüne döndü. Birden arkaya hafif esneyip üzerindeki ceketi çıkarmaya başladı. Kız şaşkın

şaşkın adam ne yapıyor, diye beklerken diğeri öne uzanıp ceketi omuzlarına oturtmaya çalıştı.

"Şunu üzerine al, ört şu üstünü! Çıplak çıksaymışsın bari!" dedi aksi bir sesle.

"Seni ilgilendirmez!" diye terslerken yine de cekete sarıldı. Adamın bakışları, sanki vücudunu delip içini görüyormuş gibi hissettiriyordu ve kendini tamamen çıplak hissetmişti.

Kıyafet seçerken özellikle Kerim ve Adil'le dalga geçmek istemişti, başarmıştı da. Esat'ın bu tür kısıtlamaları olmazdı. O yüzden şu ana kadar kıyafetinden en ufak bir rahatsızlık hissetmemişti.

"Yanındakini de ilgilendirmiyor sanırım, bu halde çıktığına göre."

"Yanımdaki senin gibi yobaz değil. Ayrıca ne varmış halimde?"

"Ben yobaz değilim! Halinde bir şey yok... Tıpkı üzerinde bir şey olmadığı gibi!"

"Burada oturup seninle ne giydiğim konusunu tartışmayacağım!" dedi kız inatçı bir sesle, bir yandan elleriyle ceketin iki yakasını tutup iyice kendisine bastırmıştı.

Bakışlarını adamın bakışlarından kaçırdı. Burnuna cekete bulanmış olan adamın kokusu geldi. Niye bu kadar tanıdık geldiğine anlam veremedi. Gözlerini kapatıp cekete burnunu dayamamak için tüm gücünü kullandı. Adamla geçirdiği her saniye paniğe yol açıyordu. Başkalarına karşı takındığı umursamaz tavrı bu adamın karşısında gösteremediği için hissettiği panik, içinde kendisine karşı oluşan büyük bir öfkeye neden oluyordu.

Yaman, ağır hareketlerle dizlerinin üzerinden kalkıp kızın karşısındaki koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atıp geri yaslandı. Kıza ne kadar yakın olursa o kadar hakimiyetini kaybedecek gibi hissediyordu. Sakinleşmeye çalışarak düz bir sesle konuştu.

"Anlat bakalım. Benimle düşmanlığın ne?"

"Benim seninle bir düşmanlığım falan yok. Sadece seni etrafımda istemiyorum, o kadar!"

"Sebep?" dedi Yaman bir kaşını kaldırıp.

"Bir sebebi olması gerekmiyor. İstemiyorum, o kadar."

"Aşağıdakilerle arkadaşlık yapıyorsun ama." dedi Yaman, neredeyse bir çocuk gibi kıskanç bir sesle.

"Bu benim tercihim. Kiminle arkadaşlık yapıp yapmayacağımı sana soracak değilim."

"Arkadaşın yani aşağıdaki?" derken Yaman'ın sesi sertti.

Dağlı adamın yüzüne baktı. Sakin sakin oturuyor görünüyordu ancak bir eli sımsıkı yumruk olmuş dizinin üstündeydi. Diğer eli oturduğu koltuğun kolunu sıkıyordu. Kendisine hâkim olmaya çalışıyor ancak sinirli halini gizleyemiyordu.

Gözlerini adamdan kaçırıp odanın içinde gezdirdi cevap vermeden. Önünde oturduğu masanın arkasındaki camdan, mekânın tavanını ve ışıklandırma sistemini görebiliyordu. Odanın sağında, adamın oturduğu sandalyenin arkasında, duvarı boydan boya kaplayan raflı, koyu renk bir dolap vardı. Raflarda bir kısım kitaplar, dosyalar bulunuyordu. Birkaç plaket ve birkaç çerçeve vardı. Diğer duvarda kapalı bir kapı daha vardı. Nereye açıldığı veya arkasında ne olduğunu merak etti ancak sormadı. Oda, az eşyayla modern bir şekilde döşenmişti. Dışarıdan hiçbir ses içeri ulaşmıyordu. İçerisi çok aydınlık değildi ancak ışıklandırma yeterli görünüyordu. Gözü yormayacak, rahat bir havası vardı.

Adamın hala sabırla cevap beklediğini far kedince yüzünü ona döndü. Sıkıntıyla derin bir nefes alıp düz bir sesle cevap verdi.

"Evet, arkadaşım." dedi sadece.

"Nasıl bir arkadaş?"

"Bildiğin arkadaş işte. Hani beraber eğlendiğin, planlar yaptığın, iyi vakit geçirdiğin arkadaşlardan." dedi alayla, adamın daha önce kullandığı kelimelere vurgu yaparak.

"Erkek arkadaşın değil yani?" dedi Yaman temkinli bir sesle. Hala ne çeşit bir arkadaşlık olduğunu çözümleyememişti.

Kız bıkkın bir sesle, "Hayır. Değil. Saçmalama." dedi gözlerini devirerek aksi bir sesle.

Yaman fark etmeden gevşemişti. Bu cevap en azından kafasının içinde çevirdiği senaryoları durdurmuş, damarlarını kızgın alevlere maruz bırakıp fokurdayan kanını serinletmişti. Elleri yavaşça açıldı. Bacağını indirip dirseklerini dizlerine koydu ve ellerini önde birleştirdi kıza doğru eğilirken. Gözlerini kızın yüzüne dikip,

"Bana olan bu öfke niye?" diye sordu sakin bir sesle.

Kız çabucak cevap verdi.

"Öfkeli değilim. Sadece canımı sıkıyorsun, sürekli böyle ısrarcı davranarak."

"Karşına çıkmam tesadüfen oluyor. Aynı sürek avının içindeyiz. Senin derdini bilmiyorum."

"Ben de senin derdini bilmiyorum!"

Yaman yüzünü buruşturdu başını sağa çevirip. Canı sıkkın bir sesle konuştu.

"Ne sen ne de ben birbirimize nedenlerimizi söylemeyeceğiz. Orasını biliyoruz. Gerçi, ben sana güvenmek istediğimi söyledim, adım atmaya da hazırım ancak sen bu güveni vermiyorsun."

"Neden vereyim? Seninle bir derdim yok benim."

"Senden önce Çakal'ı ele geçirirsem?"

"Öyle bir şey olmayacak!" dedi kız inançla. Sesi kendinden çok emindi.

Yaman bir kaşını kaldırdı küçümseyen bakışlarla kıza bakarak.

Birden arkasına yaslandı. Kız elleriyle cekete daha çok yapıştı. Yaman, bir elini masaya koyup parmaklarıyla trompet çalmaya başladı.

"Bununla bir yere varamayacağız. Geçelim bu konuyu. Zamanı gelince görürüz, neler olacak."

"Tamam. Konuşacak bir şey kalmadığına göre..." diyerek kız, yerinden doğrulmaya başladı.

"Daha bitmedi konuşmamız..." dedi Yaman aceleyle.

"Bak! Anla artık. Bizim seninle konuşacak hiçbir şeyimiz yok." dedi kız koltuğun ucunda oturarak. Bacaklarını birbirine kilitlemişti.

"Şimdilik yok ama buluruz konu. Sen biraz daha iş birliğine açık olsan, sorun çıkmaz bence."

"Bunu istemediğimin neresini anlamıyorsun?"

"Seninkisi istememek değil ki. Sadece inat ediyorsun."

"İnat falan etmiyorum. Böyle şeylere harcayacak zamanım yok benim!"

"Ben senin zamanına ayak uydururum." dedi rahat bir sesle ısrar ederek.

"Sen benden ne istiyorsun ya? Ne senin benimle derdin?" dedi Dağlı tekrar öfkelenerek. Şüpheyle gözlerini kısmış adama bakıyordu. "Sen ne sanıyorsun beni? Etrafındaki kıkırdayan, sürekli kuyruk sallayan, çıtkırıldımlardan birine mi benziyorum ben? Ne senin maksattın?" dedi dik dik.

"Etrafımda dediğin gibi kadınlar barındırmıyorum. Benimle ilgili nasıl bir resim çizdin kafanda bilmiyorum ama senden bir beklentim yok benim. Eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsan... Öyle biri değilim ben." dedi Yaman kaşlarını çatarak. Tekrar öne doğru eğildi, gözlerini kızın gözlerine dikti.

"Sana daha önce de söylemeye çalıştım ama dinlemiyorsun bile. Senden bir beklentim yok! Sadece..." Sözlerini tamamlayamadı ve sıkıntıyla başını sağına çevirdi. Gözlerini yumdu. Derin bir nefes alıp tekrar yüzünü kıza çevirdi. "... Sadece." dedi tekrar. Sonra yine sustu.

Doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. Başını aşağı indirdi. Ayaklarının ucuna bakıyordu. İki elinin parmaklarını sımsıkı birbirine kenetledi. Kısık bir sesle yeniden konuşmaya başladı. "Sen hiç hayatında çok değer verdiğin birini kaybettin mi? Ama böyle... Böyle dünyanın merkezinin o olduğunu düşündüğün... Çünkü öyle olmasını istediğin ve sadece sana özel olduğunu düşündüğün birini. Neden böyle hissettiğini bilemediğin ama bunun çok normal olduğunu ve böyle olması gerekiyormuş gibi hissettiğin. Sonra bütün dünyan ayaklarının altından kaydı mı hiç? Artık bir merkezinin olmadığını ve seni hayata bağlayan tüm iplerinin koptuğunu hissettin mi hiç? Sonra bir gün, aniden birini görüp o iplerin tekrar sana doğru uzandığını hissetmenin ne oldu-

günü biliyor musun? Ben o ipleri hissettim tekrar... Uçlarını yakaladım... Geçen sefer o ipler ellerimden kaydı gitti çünkü tutmaya gücüm yoktu. Çok zayıftım ama bu sefer, hiç kimse çekip alamaz onları elimden. Sen istediğin kadar karşı koy! İstediğin kadar inat et! İstediğin kadar uzağa git!" Başını kaldırıp kıza baktı.

Gözlerinin içinde oynayan minik yılanları gördüğüne şahitlik edebilirdi Dağlı. Donmuş gibi adamı dinliyordu. Adamın sesinde öyle inançlı bir ton vardı ki tek kelime edemiyordu. Adam sesinde uyuşturucu etkisi yapan bir tonla konuşmaya devam etti.

"İplerin ucunu bırakmama sen bile engel olamazsın. Buna senin bile gücün yetmez artık. Bu kez yakaladım... Hem de çok fena yakaladım... Alışacaksın varlığıma! Bana bir şans vereceksin! Alışacaksın..." dedi ağır ağır başını sallayarak. Ses tonu kararlı ve yumuşaktı ancak hepsinden öte, hastalıklı bir ifade barındırıyordu.

"Ruh hastasısın sen! Psikopatsın!" dedi Dağlı, dudaklarının arasından mırıltıyla. Sesi şaşkındı.

"Buna da alışacaksın!" dedi diğeri gayet sakin bir tonla. Gözlerinde garip parıltılar vardı. Sanki ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kendinden çok emin görünüyordu.

Dağlı, aklından bütün kelimelerin uçup gittiğini hissetti. Adamın dediği duyguları öyle iyi anlıyordu ki. Onun tüm dünyasının merkezi yok olmuştu. Yer ayaklarının altından kayıp gitmişti. Onu hayata bağlayan, dünyayla bağını devam ettiren o görünmez ipler, onun da ellerinden kayıp gitmişti ancak o, karşısındaki adam kadar şanslı değildi çünkü onu hayata bağlayan o ipler, hala parmaklarının ucunda değildi. Adamın bu kadar güçlü hislerle konuşacağını düşünmemişti. Bu derece güçlü hisler onu korkutuyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Tek istediği, bir an evvel o odadan çıkmaktı çünkü o odada kaldığı her an nefes almakta zorluk çekiyor, kalbinin ritmini düzene sokamıyordu. Daha fazla konuşmaya mecali kalmamıştı.

Sırf bir an önce oradan uzaklaşmak için aniden ayağa

kalktı. Üzerindeki ceketi tutup kalktığı koltuğun üzerine koydu. Adam da onun ayağa kalkmasıyla ayağa fırlamıştı. Daha fazla kendini orada tutmasını engellemek için ağzının içinde mırıldandı başını sallayarak.

"Düşüneceğim bunu." dedi kabullendiğine inandırmak ister gibi.

"Şimdilik bana bu da yeter. Sen düşün. Nasılsa tekrar görüşeceğiz." dedi adam kendine güvenen bir sesle. Ellerini cebine soktu.

Dağlı terslemek, öfkeyle çıkışmak istedi ancak adamın hiçbir şeye aldırmadığını görünce başını sallayıp,

"Ben hazır olana kadar rahat bırak bir süre. Düşüneceğim, tamam." dedi baştan savma.

Kapıya doğru hareketlendi. Tam çıkacakken başını çevirip, "Ciddi söylüyorum. Bir süre rahat bırak beni." dedi uyarırcasına.

Yaman başını salladı. Şimdilik bu kadarı da yeterdi ona. Bir süre uzak durabilirdi. Zaten onun da öncelikle halletmesi gereken başka sorunlar vardı. Çakal konusunu halletmeden kızla hiçbir yerde görünmek istemiyordu. Hali hazırda kız gizliyken, bir süre daha böyle kalması onun da işine geliyordu.

"Mesajlarıma cevap ver!" dedi uyaran bir tonla son anda.

Kız kendisine engel olamadan ters bir bakış attı. Kapıyı açıp dışarı doğru bir adım atarken, "Bana emir verme!" dedi dişlerinin arasından.

Hızla adımlarla kapının önünde bekleyen iki adamı geçip merdivenlere yöneldi. Bacaklarının titrediğini fark etmemelerini umuyordu.

Kapının önüne gelen Yaman, Kürşat'a bakmadan, "Arkasından git, locaya kadar eşlik et. Kalabalığın içinde kalmasın. Kimsenin dokunmasına izin verme. Saçının tek teline bile." dedi kızın ardından bakarken.

Kürşat, "Hemen abi." deyip koşar adım kızın peşine düştü.

Dağlı, Kürşat'ın açtığı yoldan locaya döndü. Kürşat onu bırakır bırakmaz geri dönmüştü. Sonraki saatler normal akışında devam etti. Dağlı, Esat'ın, "Nasıl geçti?" sorusuna al-

dırmaz bir sesle, "Dönünce konuşuruz abi. Şimdilik mesafe koydum." dedi.

Dağlı'nın tekrar ortama uyum sağlaması, kendini epey zorlayarak oldu. Neyse ki Kerim ve Adil yaptıkları espriler-le fark etmeden yardımcı olmuşlardı. Nil, en büyük yardımı yapan kişi olmuştu. Eni konu sarhoş olmuştu ve çok eğleniyordu. Kızın neşesi diğerlerine de bulaşınca yarım saat sürmeden tekrar eski neşelerine kavuşmuşlardı.

Dağlı, tüm olanları düşünmek için kendi kendiyle başbaşa kalacağı anı bekliyordu. Diğerlerine bir şey belli etmemek için, daha doğrusu adamın onu ne kadar sarstığını diğerlerinin anlamaması için tüm düşüncelerden kaçıyordu şimdilik. Her şeyi tek başına kalınca değerlendirecekti.

Yaman, ofisinde koltuğuna oturup cama yüzünü dönerek, bütün gece kızı seyretti. Yavuz'la kalan hesapları sonra bitireceğini söyledi. Kürşat ve Halit masanın önündeki koltuklarda oturuyorlardı.

Yaman çıkardığı ceketi tekrar üstüne giyinmedi. Üzerindeki beyaz gömleğin kollarını katlamış, eteklerini pantolonundan çıkarak rahatça oturmuş, elindeki içkiyi içiyordu. Diğer ikisi de kendi aralarında alçak sesle konuşurken bir yandan da Yaman'a eşlik ediyorlardı.

"Kürşat, hesabı kredi kartıyla öderlerse kime ait olduğunu bana bildirsinler. Adamın soyadını öğrenemedin mi? Sadece Esat mı yani?"

"Söylemedi abi. Sadece adını söyledi." dedi Kürşat. "Ya nakit öderlerse?" diye sordu şüpheyle.

"Nakit ödenirse almayın hesabı. Aslında hiç almayın diyeceğim ama kredi kartı bilgilerine ihtiyacım var, yoksa hesap falan sikimde değil."

Gözlerini bir saniye bile olsa locadan ayırmıyordu.

"Abi, ya kızın yanındaki adam bozulursa hesap almıyoruz diye?" dedi Halit gergin bir sesle.

"Kavga çıkarsın o zaman. Çıkarsın da ben de inip hıncımı çıkarayım." dedi Yaman, bunun olmasını gerçekten umarak.

Kürşat'la Halit, endişeyle birbirlerine baktılar.

"Arkadaşıymış şimdi, öyle mi abi? Arkadaş derken?" diye sordu Kürşat merakla.

Halit kızgın bakışlarını ona yöneltti. "Ateşe körükle gidiyorsun." Diğeri omuz silkti umursamayarak.

"Arkadaş işte." dedi dişlerini gıcırdatarak Yaman.

Saatlerdir kızla adamı seyrediyordu. Adam kıza karşı çok samimiydi ancak davranışlarında asılmaktan ziyade daha çok koruyucu bir tavır vardı.

"Adam kıza 'kuzu' deyip duruyordu." dedi Kürşat düşünceli bir sesle. "Tavrı daha çok... Kıza yürüyormuş gibi değil de sanki kardeşiymiş gibiydi. Yoksa hangi adam yanındaki kadını almaya gelecekler de olay çıkarmaz ki? Ama sanki kararları kıza bırakıyor gibiydi." diye mırıldandı elindeki içki bardağını çevirerek. Başını önüne eğmiş, kendi kendine düşünür gibiydi.

"Bunlar kıza yardım eden adamlar. Orasını anladık da... Kim bu adamlar?" dedi Yaman da düşünceli bir sesle.

* * *

Sabaha karşı Dağlı ve diğerleri, epey içip adam akıllı sarhoşluk sınırına dayanınca kalkmaya karar verdiler. Esat, hesabı isteyeceğini söylediğinde Dağlı, "Sen hallet o zaman, ben bir tuvalete gidip geleyim, çıkmadan." dedi ayağa kalkarken.

"Çocuklardan biri gelsin seninle."

"Yok abi, ne gerek var. Çocuk muyum? Giderim kendim. Gecikirsem merak etme, kuyruk vardır şimdi."

Esat başını sallarken gözleriyle garsonları aramaya başladı. Nil çoktan kaldıramadığı başını Serhat'ın omuzlarına yaslamıştı. Sürekli bir şeyler söyleyip kıkırdıyordu.

Dağlı, nispeten azalmış olan kalabalığın arasından tuvaletlerin olduğu koridora yöneldi.

Koridor şaşırtıcı derece boştu. Bu tip yerlerde, genelde tuvalet sırası tuvaletin dışına taşardı ancak artık saat epey geç olduğu için korktuğunun aksine sakin görünüyordu. Niha-

yet tuvalete ulaştığında, kapıyı açıp içeri girdi. İçeride sadece iki kadın vardı. Biri saçlarını düzeltirken diğeri, gece bitmiş olmasına rağmen hala makyajını tazeliyordu.

Dağlı, boş olan bir kabine girdi. Sadece tek kabin doluydu. Kabinin içindeyken dışarıdaki konuşmalar kulağına geliyordu.

"İşlem tamam mı?" dedi kadınlardan biri hesapçı bir tonla.

"Tabii ki kızım. Benden kaçar mı?" diye gülerek cevap verdi diğeri.

"Bırakmaz diyorsun yani? Gerçeği öğrenince kapının önüne koyar seni ama söylemedi deme."

"O öğrenene kadar ben kendimi garantiye alırım, merak etme."

"Söylediğin onca yalanı nasıl aklında tutacaksın acaba?"

"Tutarım ben!" dedi yine ses gülerken.

"Kızım, adama zengin olduğunu yutturdun. Dünya kadar hikâye anlattın. O mezun olduğum dediğin okullarda okumadığını öğrenmeyecek mi sanıyorsun? Adamın çevresi o okullardan çıkan zenginlerle çevrili."

"Sen merak etme. Onun aklı başına gelene kadar hamile kalırım ben. O zaman istediği kadar öğrensin."

"Hemen yatacaksın yani adamla? Daha bu gece tanıştın?"

"Hayatım, ilk bakışta aşk oldu, ne yapalım yani?" dedi kadın arsız bir kahkaha atarak. Buna da kılıfını hazırladığı belliydi.

Dağlı, bu kadar hesapçılığa daha fazla dayanamayacağını hissetti işini bitirirken. Bir an evvel ihtiyacını giderip buradan çıkıp gitmek istiyordu. Öte yandan, içindeki şeytanlar kadını takip etmesini ve kurbanını uyarmasını söylüyordu. Kendi kendine, "Sana ne? Ne karışıyorsun? O kadar uçkur derdindeyse o adam, kendi kaşınmış o zaman." diye düşündü.

Önce yandaki kabinin açılan sesini duydu, sonra su sesinin ardından, tuvaletin kapısı açılıp kapandı. Daha sonra, kadınların kıkırdayarak tuvaletten çıktıklarını duydu. Şimdi içeride sessizlik vardı. Çabucak işini bitirip kabinden çıktı ve ellerini yıkamak için lavabonun önüne gitti. Tuvalet çok şıktı.

Mekân yapılırken hiçbir lüksten kaçınılmamıştı. Kaliteli ve markalı sabunlar, minik parfüm şişeleri vardı lavaboların olduğu tezgâhın üzerinde. Cam vazolarda çiçekler ve küçük sepetlerin için minik el havluları vardı.

Aceleyle ellerini yıkadıktan sonra, bir havluyla ellerini kuruladı ve tezgâhın yanındaki kullanılmış havluların konulduğu sepetin içine attı. Kapıya yöneldi. Dışarı çıkıp birkaç adım attığında, başını kaldırdı ve adımlarının durmasını engelleyemedi.

Arıza duvara yaslanmıştı ve sarışın bir kadınla öpüşüyordu. Kadının elleri, adamın yüzünün iki yanını kavramıştı. Dağlı, gördüğü manzarayla içinde bir şeylerin boşaldığını hissetti. İki duygu arasında gidip geldi. Aklındaki bir ses, "Sana ne? Ne isterse yapar. Umursama." derken diğer ses, "ama benimle konuşurken bambaşka şeyler söylüyordu. Bu muydu dedikleri?" diyordu.

İçinde kocaman bir hayal kırıklığının oluştuğunu hissetti. Buz gibi gözlerle çifte bakarken adam birden kadını itti ve Dağlı'yla göz göze geldi. Yüzünde garip bir ifade vardı. Çocuksu, sanki suç üstü basılmış gibi. Dudaklarını kımıldatıp konuşmaya çalıştı.

"Düşündüğün gibi değil... Açıklamama izin ver..." dedi suçlu bir sesle.

Dağlı, buz gibi bir öfkeyle parlayan bakışlarını adama dikip ileri doğru adımlamaya çalıştı. Bacaklarına emri zor veriyordu. Yaşadığı hüsranı belli etmemek için tüm gücünü kullanıyordu. Adamın önünden geçerken bakışlarını koridorun ucuna çevirdi ve dişlerinin arasından konuştu adımlarını yavaşlatmadan.

"Ne bok yiyorsan ye! Bana ne?" Sesi istemeden kızgın çıkıyordu.

Adam, önündeki kadını eliyle kenara itip hızla Dağlı'nın koluna yapıştı.

"Açıklamadan gidemezsin. Düşündüğün gibi değil." dedi panik dolu bir sesle.

"Bırak kolumu!"

"Önce dinle, bırakacağım."

"Kolumu bırak! Yemin ediyorum, bu mekânı başına yıkacağım senin!"

"İstediğini yap! İstersen yak! Umurumda değil. Önce dinleyeceksin!"

"Neyini dinleyeceğim be? Hepinizin uçkur peşinde koştuğunuzu, bunun da normal anatominiz olduğunu mu? Bahanelerini kendine sakla."

"Saçma sapan konuşma. Ben böyle biri değilim!"

"Gördüm nasıl biri olduğunu! Ne halt edersen et, umurumda değil. Benden uzak dur yeter!"

"Hayır! Hayır!" Panikle başını iki yana salladı. Gözlerindeki ateş cehennem alevlerinden daha kordu.

"Bırak kolumu!" dedi Dağlı, hızla çekip kurtulmaya çalışarak.

Adam mengene gibi koluna yapışmıştı ve ne kadar sıktığının farkında değildi. Yüzü karmakarışık olmuştu. Korku, panik, utanç, suçluluk hepsi birbirine girmişti.

"Nasıl bırakayım ya! Nasıl bırakayım? Bırakırsam gidersin. Gidersen bir daha bakmazsın yüzüme. Açıklamama izin ver! Yanlış anlıyorsun."

"Neyini yanlış anlayacağım? Gözlerimle gördüğüm şeyi mi? Senin yalanların mı ikna edecek beni? Pis yalancı sapık!" diye bağırdı tekrar, kolunu kurtarmaya çalışarak.

O sırada Kürşat aceleyle koşturarak koridorun ucunda göründü. "Abi!" diye bağırdı telaşla.

"Şimdi değil Kürşat!" diye bağırdı Yaman gözlerini bir an bile kızdan ayırmadan.

"Abi, çok önemli ama..."

"Şimdi değil Kürşat!" diye koridoru inletti bu sefer. Kız hala kolunu kurtarmaya çalışıyordu ve bu şekilde gitmesine izin veremezdi.

"Beni dinlemen lazım!" dedi tekrar ısrar ederek.

"Sana bırak dedim!" dedi kız sinirli bir sesle.

"Abi kahvelerden biri taranmış, acil gitmemiz lazım." dedi Kürşat, bu sefer ısrarcı bir sesle bir solukta.

Yaman hızla başını Kürşat'a çevirdi. "Sikeyim ulan hepinizi!" dedi sinirle.

Başını tekrar kıza çevirdi. Durumu açıklamaya fırsat bulamayacaktı. Dişlerinin arasından konuşarak başını kıza yaklaştırdı.

"Bu burada bitmedi! Dinleyeceksin! Gördüklerin benimle ilgili değil."

"Tabii değil. Ben şizofrenim ya, gördüklerim de aslında gerçek değil." dedi kız küçümseyen bir tonla. "Bana ne be! Kiminle ne yaparsan yap, çok umurumdaydı sanki."

"Abi?" dedi Kürşat tekrar.

"Kürşat!" diye haykırdı Yaman, uyaran bir tonda başını çevirerek. Ses tonunu kontrol edip tekrar kıza döndü "Şimdi gitmem lazım ama açıklayacağım sana. Hiçbir şey göründüğü gibi değil. Aradığımda aç o telefonu, pişman olacağım şeyler yaptırma bana!" dedi kızın kolunu bırakarak.

Acele adımlarla koridorun ucuna yürürken tekrar başını çevirip anlaşılmaz gözlerle kıza baktı, gözden kaybolmadan önce.

Dağlı, koridorun ortasında kalmıştı. Giden adamın arkasından bakarken gergin ancak hareketsizdi.

Melis, koridorda kızın bir adım arkasında duruyordu ve tüm olanlar boyunca sesini çıkarmadan durmuştu. Planı en azından şu ana kadar işe yaramış görünüyordu.

Bütün gece Yaman'a yaklaşmak için fırsat kollamıştı. Uzun süreden beri adamın peşindeydi ancak yaptığı tüm hamleler başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bunu şimdiye kadar çok fazla önemsememişti. Ta ki bu geceye kadar.

Yaman, şimdiye kadar kimseye ilgi göstermemişti, o da ortada olmayan rakipler nedeniyle acele etmemişti ancak bu gece mekânın en pahalı içkisi o locaya gittiğinden beri, diken üstündeydi. Kürşat'la beraber kızın yukarı ofise gitmesi, artık ağırdan almaması gerektiğini göstermişti. Üstelik kız ofisten ayrıldığından beri Yaman dışarı çıkmamış, bütün gece içeride kalmıştı. Cam duvardan kızı izlediğini anlamak için alim olmaya gerek yoktu. Bu kızda ne varsa, Yaman o kıza takılmıştı ve bunun bir şekilde son bulması gerekiyordu.

Tüm gece hem locayı gözlemlemiş hem de Yaman'ı takip etmeye çalışmıştı. Kız tuvalete gitmek için kalkınca Yaman'ın aşağı inmesi çok sürmemişti. Muhtemelen yine kızla konuşacaktı çünkü loca hesabı da istemişti. Yaman'ın merdivenlerden inip tuvaletlere giden koridora yönelmesiyle, peşinden gitmişti.

"Yaman Bey, sizinle konuşmak istediğim bir şey vardı." demişti.

Yaman ona aldırmadan, "Daha sonra Melis Hanım." demişti soğuk bir sesle, adımlarını yavaşlatmadan.

"Çok önemli yalnız." Bir gözü sürekli tuvaletin kapısındaydı ve kızın her an dışarı çıkacağını biliyor, zamanlamasını ona göre ayarlamak istiyordu. Yaman, kadınlar tuvaletinin önüne gelince kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. Kızın çıkışını beklediği belliydi. Melis tam adamın karşısına dikilmişti.

"Melis Hanım, daha sonra." demişti tekrar baştan savma bir sesle. Bir kez bile dönüp kendisine bakmamıştı. Bu durum Melis'i daha da kızdırmıştı. Güzel olduğunu biliyordu. Birçok erkek peşindeydi ancak o Yaman'ı hala kendisine baktıramamıştı bugüne kadar. Tüm cilvesi, seksi yaklaşımları, kullandığı vücut dili hiçbir işe yaramamıştı. Bu durum daha çok hırslanmasına sebep olmuştu. Şimdiye kadar kafasına takıp da elde edemediği erkek yoktu. Adamın umursamaz tavırları Melis'i çok daha fazla kamçılamıştı. Adam gözlerini kapıya dikmiş, beklerken karşısına dikilmiş ve konuşmaya başlamıştı.

"Ben uzun zamandan beri sizinle konuşmak istiyordum. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... Ancak..." diye tüm işvesini göstererek konuşuyordu. Küçük bir adım daha atarak adama iyice yaklaştı. Yaman kaşlarını çatarak ona baktı.

O sırada tuvaletin kapısı açılınca Yaman yerinde dikildi ancak içeriden üç kadın çıkmıştı ve ikisi kıkırdayarak uzaklaşıyorlardı, hiçbiri de beklediği kız değildi. Dudakları ince bir çizgi halini almış, sonra tekrar duvara yaslanmıştı. Kadınlar kendi aralarında konuşarak koridordan uzaklaştılar. Yaman

sert bir sesle konuşmuştu.

"Ne söyleyecekseniz bir an evvel söyleyin Melis Hanım. Uzun sürecekse, bir dahaki gelişimde konuşuruz." dedi sabırsız bir sesle. Gözleri tekrar kapalı kapıya çevrildi.

"Yaman Bey... Ben uzun süreden beri..." Sesine çekingen bir ton vermeye çalışarak konuşuyordu. İçten içe adamın umarsız tavırları gittikçe sinirlerini bozmaya başlamıştı. Nasıl olur da bir kez bile yüzüne bakmazdı? Güzeldi o, hem de çok güzel. Bu adam kör müydü? Tekrar söze girdi. "Size karşı..." deyip duraksadı ve derin bir nefes çekti. "Ben size karşı çok derin duygular besliyorum." demişti.

Ancak adam onu duymuş gibi davranmamıştı. Muhtemelen dediklerini dinlemiyordu bile. O sırada tuvaletin kapısının açılma sesi gelince bir anda iki eliyle adamın yüzünü kavramış ve dudaklarına yapışmıştı.

Şimdi karşısındaki kızın yüz ifadesine bakınca Yaman ne söylerse söylesin inanmayacağını görebiliyordu. İçinden kıs kıs gülerken son kozunu da oynamaya karar verdi. Bu kızı Yaman'dan uzaklaştırırsa hala bir şansı olacağına emindi. Bilmişçe bir tavırla dudaklarının ucunu yukarı kıvırarak konuştu.

"Erkekler böyledir, hayatım. Her kadını ellerinde tutmak isterler. Tek olacağını sanıyorsan yanılıyorsun. O, çok eşli bir erkek. Tek kadınla yetinmez!" dedi şuh bir edayla.

Dağlı, ağır hareketlerle sarışın kadına doğru döndü. Birkaç saniye kadını baştan aşağı süzdü. Doğrusu kadın çok güzeldi. Alımlı, seksi, kadınsı... Kendinin tam zıttıydı. Bir erkeği nasıl elinde tutacağını bilen kadınlardan olduğu belliydi. Dağlı hiçbir zaman öyle biri olmamıştı. Olmayı da düşünmüyordu. Onun, ikili ilişkilere ayıracak ne zamanı ne de isteği vardı. Yine de kadının karşısında boyun eğmiş görünmek istemiyordu. Her şeye rağmen, o da bir kadındı ve bu şekilde aşağılanmak ağrına gitmişti. Sakin bir tonla, sinsice kendisine bakan kadına cevap verdi.

"Bana neden böyle bir açıklama yaptığını anlayamadım. Tek eşli ya da çok eşli olması beni ilgilendirmiyor. Bu konuda endişe etmesi gereken kişi sensin. Söylediklerine bakılırsa,

sen de haremdeki cariyelerden biri oluyorsun bu durumda. İlginçmiş! Bunu isteyerek kabullenen hemcinslerimin, kendilerini böyle zavallı duruma düşürmesi çok yazık doğrusu... Yedek lastik gibisiniz... Krikonu yanında taşı bari. Lazım olur. Sana hayatta başarılar, 'hayatım'!" dedi Dağlı küçümseyen bir yüz ifadesiyle, son kelimenin üstüne basarak. Karşısındaki kadına konuşma fırsatı vermeden sırtını döndü ve koridoru terk etti.

Geniş alana çıkar çıkmaz Esat'la karşılaştı.

"Hesap tamam mı abi? Çıkalım mı artık?" dedi tatsız bir sesle.

"Hesap tam olarak tamam değil ama hallettik. Hadi gidelim."

Çıkışa doğru ilerlerken kız soru işareti dolu bakışlarını çevirdi.

"Ne demek, tam olarak tamam değil?"

"Hesabı nakit mi kredi kartıyla mı ödeyeceğimizi sordular. Nakit deyince hesap ödendi, dediler. Seninki sanırım en baştan beri hesabı almayı düşünmüyordu ancak kredi kartıyla ödeseydim bilgi almak için hesabı alacaktı. Nakit deyince gerek duymadı sanırım, bir jest daha yapmaya kalktı."

"Sen ne yaptın?" dedi Dağlı sinirli bir sesle. Adama öfkesi her an büyüyordu.

"Muhtemelen hesabın iki katı kadar bahşiş bıraktım. Bari çalışanlara yarasın." dedi Esat pis pis sırıtarak. Altta kalmayacağı belliydi.

"İyi yapmışsın."

"Sen niye bozuksun? İyi misin?" dedi Esat kapıdan çıkacaklarken kızın gerginliğini fark ederek.

"Yok bir şey!"

"Bir şey olmuş."

"Olmadı bir şey abi. Adamın bu tavırları canımı sıktı sadece." dedi Dağlı, baştan savma bir cevapla.

O sırada hepsi kapıya çıkmışlardı ve araçlarda kapının önünde bekliyorlardı. Dağlı, Serhat ve Nil'le vedalaştı. İkisi de sürekli gece için teşekkür etmiş ve tekrarlamak konusun-

da ısrar etmişlerdi. Dağlı, Arıza'yı saymazsa inkâr edilemez bir şekilde eğlendiğini kabul ediyordu. En kısa zamanda tekrarlayacaklarının sözünü vererek yolcu ettiler iki sevgiliyi.

Hep beraber Vito'ya binince Dağlı, kendini depoya bırakmalarını istedi. Esat, hep birlikte eve gitmelerinde ısrar etti ancak Dağlı, bir süre yalnız kalmak istediğini söyleyerek ısrarlara karşı çıktı. Esat ve diğer ikisi, Fırat'la beraber Ağrılıların İstanbul'daki evinde kalıyorlardı. Büyük evde herkese oda vardı. Dağlı'nın da odası hazırlanmıştı ancak kız şimdiye kadar hiç gitmemişti. Hedefine varmadan başka bir yerde kalmak istemiyordu. Kızın fikrini değiştirmeyeceğini anlayınca, istediği gibi onu depoya bırakmışlar ve sonra da ayrılmışlardı yanından.

Dağlı, içeri girince ağır adımlarla ilerleyerek elindeki çantayı sehpanın üzerine attı. Kanepeye oturup ayağındaki yüksek topuklu ayakkabıları çıkarıp kenara fırlattı. Bacaklarını önündeki sehpaya uzattı ve geri yaslandı. İçinde kabaran öfkeye anlam veremiyordu. Kalbinin ortasında bir ateş vardı ve bu hisler onu çok rahatsız ediyordu. Arıza'nın, koridorda sarışın kadınla öpüştüğü sahne gözünün önünden gitmiyordu ve bu görüntünün kendini bu kadar rahatsız etmesi canını çok daha fazla sıkıyordu. Ne yaptığından ona neydi ki? Umurunda bile olmaması lazımdı. Adam daha önce de gözünün önünde bir kadın öpmüştü. Demek ki böyle bir adamdı o.

Daha önce buluşmalarında ve ofisindeki konuşmalarda sürekli kendisinden hoşlandığını söylemiş, sonra da gidip başka kadınları öpmüştü işte. Bu nasıl karaktersiz bir adamdı böyle? Ettiği onca laf neydi peki? O sarışın sürtüğün dediğine göre adam sürekli başka kadınlarla oluyordu demek ki.

Oysa ofiste kurduğu cümlelerin güçlü ifadesi her ne kadar onu korkuttuysa da onun nezdinde, özel bir yere sahip olduğunu düşündürmüştü kendisine. Bir an kendini sadece o adamın anlayabileceğini hissetmişti. Gözlerinde, sesinde öyle bir şey vardı ki içinde hissettiği eksikliğin tamamlanabileceğine inanmıştı. Belki de bu yüzden çok korkmuştu adamın söylediklerinden. Başka birisine bu derece güçlü hisler

duymak hiçbir zaman aklına gelmemişti ve buna açık olduğunu görmüştü.

Bu konulardaki acemiliği daha ilk adımında ayağına dolanmıştı işte. Onu kandırmak bu kadar kolaydı. İnanmıştı. Bu adam onun aklını çelebilirdi. Bir yerlere ait olmayı düşündürtebilirdi. Şimdiyse yüreğinde kocaman bir boşluk vardı. Yaşadığı hayal kırıklığını kelimelerle tarif edemezdi. Sırtından bıçaklanmış gibi bir duyguydu bu. Sanki biri yüreğine bir kazık sokmuş, sürekli çeviriyordu. Sağ eli istem dışı kalbinin üzerine gitti. Sanki bastırırsa acısı geçecekmiş gibi. Parçalanmış kalbi dağılmadan bir arada tutmaya çalışırmış gibi...

* * *

Yaman, arabanın arkasında taş gibi oturuyordu. Halit, arabayı sürerken Kürşat yanında sessizce oturuyordu ve sürekli kaçamak bakışlarla Yaman'a bakıyordu. Yola çıkalı beş dakika olmuştu ve Yaman'ın ağzından tek kelime çıkmamıştı. Endişeli ve gergindi ancak Kürşat'ın onu tanıdığı kadarıyla bu endişe ve gerginlik, kahvenin taranmasından dolayı değildi.

Yaman'ın kızın peşinden gitmek için ofisten çıkmasının ardından, aldığı telefonla aşağı fırlamıştı ancak koridora vardığında, beklediği manzarayla karşılaşmamıştı. Melis Hanım'ın orada ne işi vardı, anlamamıştı bile. Yaman'ın o anki çaresizliğinin, kızın öfkeli ve aşağılayan yüz ifadesinin nedenini anlayamamıştı.

Kürşat daha fazla dayanamadı ve çekinerek sordu.

"Abi, iyi misin?"

Yaman cevap vermedi. Kürşat'ı duymamıştı bile. Kürşat'la Halit, şüpheyle birbirlerine baktılar.

Yaman'ın kadını kendisinden uzaklaştırması üç saniye sürmemişti. Olanlara inanamıyordu. Kadın, bir anda dudaklarına yapışınca şaşkınlıkla donakalmış ancak birkaç saniye sonra kadını üzerinden itmek aklına gelmişti. Öfkeyle başını

çevirdiğinde kızla göz göze gelmişti ve onun bakışlarındaki ifadeyi görünce aklından neler geçirdiğini tahmin etmek zor olmamıştı. Açıklama yapma şansı elde edememişti. Her şey üst üste geliyordu ve Yaman şu anda çok öfkeliydi. Kıza kızamıyordu. Aklından geçirdiklerinde haksız sayılmazdı. Kendisi kızı aynı şekilde bir başkasıyla görse... Yaman daha fazlasını düşünmek istemedi. Kızı bir başkasıyla o şekilde görse tek bir soru bile sormaz, belindeki silahı çıkardığı gibi karşısındakinin alnına sıkardı. Kızın kendisine bakışları kurşundan daha fenaydı. Dinlemeyecekti kendini. Açıklama yapmasına da izin vermeyecekti.

"Hesabı nasıl ödemişler, sor, öğren." dedi Yaman dişlerinin arasından.

Kürşat ikiletmedi. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Yaman'ın şu an kafası çok dağınıktı ve takıldığı tek şey kızdı. Telefonunu alıp Yavuz'u aradı.

"Yavuz Bey, locanın hesabı ne oldu?"

"Kürşat Bey, nakit ödeyeceklerini söylediler, o yüzden hesap almadık. Ancak..." dedi Yavuz şaşkın bir sesle.

"Ancak ne?" dedi Kürşat sert bir sesle.

"Biz hesabı almadık ancak... Hesabın üç misli bahşiş bıraktılar." dedi Yavuz.

"Hesabın üç misli bahşiş mi bıraktılar? Orospu çocuğu altta da kalmıyor." diye söylendi Kürşat.

"Ver şu telefonu bana!" dedi arkadan Yaman sert bir sesle.

Kürşat çabucak telefonu ona uzattı. Açıklama yapmasına gerek kalmamıştı. Yaman telefonu kulağına götürür götürmez, "Yavuz! Melis Hanım'ın hemen işine son ver. Yarından itibaren onu mekanımda görmek istemiyorum. Hakkı da neyse iki mislini ver, gönder. Bir daha da benim mekanlarımın hiçbirinin yanına yaklaşmayacak!" dedi ve karşı tarafı beklemeden, telefonu kapayıp Kürşat'a uzattı çatık kaşlarla.

Kürşat, telefonu geri alırken çekinerek sordu tekrar. "Abi İyi misin? Hayrola? Melis Hanım'ı neden kovdun şimdi?" dedi merakla.

"Ulan, manyak karı geldi, tam kızın çıktığı anda öptü

beni. Kız da benim onu öptüğümü sandı. Hakkımda düşün düklerini tahmin et bakalım. Uçkuruna sahip çıkamayan bir adam görüntüsünden başka ne var ortada?" diye bağırdı Yaman sinirle.

"Hobaaa..." dedi Halit şaşkınlıkla. "Nasıl abi ya? Öylece, şap diye mi gelip öptü?"

"Ne bileyim ben? Bir şeyler geveleyip duruyordu, dinlemedim bile. Kız tam tuvaletten koridora çıktığında, yapıştı bir anda. Ne olduğunu bile anlayamadım şaşkınlıktan. Kadını üzerimden atana kadar kız gördü göreceğini. Ne düşünmesini bekliyoruz ki?"

"Kötü olmuş hakikaten." dedi Kürşat. "Bu kadın sana takıktı, onu anladıydık da bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim ben hiç. Senden bir ışık almayınca vazgeçer sanıyordum."

"Allah'ın belası, manyak orospu!" dedi Yaman sinirle. Sesini düşürüp sıkıntıyla konuştu bu kez. "Dinlemedi bile beni. Açıklamama bile izin vermedi." dedi kendi kendine mırıldanarak.

"Dinlemez tabii abi. Manzara pek açıklamaya izin vermiyor bu durumda. Kim olsa göreceğini görmüş olurdu." diyen Kürşat'a bağırdı Yaman.

"Sağ ol Kürşat! Çok sağ ol. Aydınlattın beni!"

"Abi, bir sakinleş ya. Bu gece şu işleri halledelim. Kız da sakinleşsin. Sen yine açıklar, durumu anlatırsın." dedi bu sefer Kürşat alttan alarak.

"Nasıl açıklayacağım? Sen olsan dinler misin? Bir daha cevap verir mi bana sanıyorsun? Bakışlarını görecektin oğlum. Kızın ne kadar inatçı olduğunu biliyoruz. Bir daha yüz yüze karşılaşıp zorla kendimi dinlettirene kadar, hiçbir açıklamamı okumaz da dinlemez de."

"Melis'teki de iyi cesaret doğrusu." dedi Halit.

"Oğlum, bu gece bir garipti zaten. Kaç kere yukarı gelmek istedi, engelledik. Huylandı o, kızı ofise götürünce. Abim ilk defa bu kadar uzun kaldı mekânda, e içki de locaya gönderilince hesabını yapmıştır. Maden elden gidiyor, diye panik-

lemiştir. O kadının ne kadar akıllı olduğunu biliyoruz. İyi kurmuş tezgâhı."

"Bana yar olmayan kimseye olmaz dedi, diyorsun yani?" diye karşılık verdi Halit, bir kaşını kaldırıp.

"Ulan, şeytan diyor ki git kafasına sık ama kadına silah doğrultulmaz, diye öğretildi bize, oturuyoruz kıçımızın üstünde." dedi Yaman dişlerinin arasından. Çatık kaşları, neredeyse gözlerini perdelemişti. Ellerini yumruk yapmış, dişlerini sıkmaktan çenesi oynuyordu.

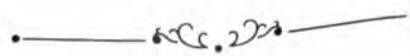
"Halit, bas gaza, bir an evvel gidelim şu kahvehaneye. Varsa sıkılacak birkaç kişi, bari sinirimi oradan çıkarayım."

"Neredeyse geldik abi. İki dakikaya oradayız."

"Abi, sıkılacak adam kalmamıştır. Gidip enkaz toplayacağız. Polis falan hepsi gelmiş. Artık akşama kadar emniyetteyiz bence."

"O zaman polisten önce sorumluları bulun Kürşat. Yarın akşama kadar hepsini önümde istiyorum."

4. BÖLÜM

1991

Bahçedeki masaya kahvaltıyı hazırlamışlardı. Nermin bir ara bahçeye çıktığında, etrafta dolanan adamları fark etti yine. Sesini çıkarmadı. Bunlara bir an evvel alışması gerekiyordu. Nermin, Halil'i sordu Tahir'e. Ekremler henüz gelmemişlerdi. Tahir, Nermin'in içi rahat etsin diye Halil'i çağırttı. Çocuk koşturarak geldi. Nermin arka bahçeye çıkmıştı. Halil yanına gelince, "Nasılsın Halilciğim? Rahat mısın burada?" diye sordu, endişeyle başını kaldırıp.

"Sen merak etme abla. Rahatım yerinde. Sağ olsun, Ragıp abi çok ilgileniyor." dedi gülerek.

"Şu dün sana silah çeken?" diye sordu Nermin kaşını kaldırıp alayla.

"Yanlış anlaşılma oldu abla. İyi aramız. Sıkıntı yok."

Halil gülerek elini kaldırınca Nermin, Halil'in belindeki silahı fark etti. Yüzü dondu. Hızla ayağa kalktı.

"Bu ne Halil?" dedi telaşla. Halil, kadının işaret ettiği yere bakışlarını indirdi. Yüzü kızardı. "Silah abla. Ragıp abi verdi."

"Çıldırdın mı sen Halil?" diye çıkıştı Nermin. Sesi yükselmişti. Tahir, bahçe kapısından başını uzattı kadının yükselen sesine.

"Abla, gerekecek bundan sonra." dedi Halil cesaretle. Gözlerini kadından ayırmamıştı.

Nermin, sinirden neredeyse ayağını yere vuracaktı. Halil'e doğru bir adım attı.

"Ne gerekecek? Sen niye silah alıyorsun eline?" diye bağırdı.

"Ben öyle istedim!" diye, Tahir girdi araya Halil cevap veremeden. Nermin hırsla başını çevirdi. Gözlerinden öfke fışkırıyordu.

"Onun ailesi var! Bakmak zorunda olduğu ailesi var! Alamaz elimden. Halil'e silah falan yok!" diye Tahir'e bağırdı.

"Herkesin ailesi var!" dedi Tahir sakin bir sesle. Nermin'e yaklaşmıştı. Bakışları aman vermiyordu.

"Onlar kendilerini korumayı biliyordur. Halil onlar gibi değil."

"O zaman öğrenecek!"

"Tehlikeye girmeyecek Halil!"

"O zaman iki seçeneğin var... Ya Halil'in öğrenmesine izin vereceksin, seninleyken o silah belinden çıkmayacak... Ya da Halil'e yol vereceksin, gidecek!" dedi Tahir kararlı bir sesle.

Halil ve Nermin, aynı anda karşılık verdiler.

"Abla yapma!"

"Nasıl ya?"

"Öyle Nermin. Şartları biliyorsun." dedi Tahir acımasızca.

Nermin'in kararsız bakışları, Tahir ve Halil arasında gitti geldi. Halil kısılmış bir sesle, "Abla, yapma. Gönderme beni. Kurban olayım gönderme. Ben başka hiç kimse için çalışamam. Ailemsin sen benim. Başım sana feda."

"Halil..." dedi Nermin çaresiz bakışlarla. Kadın ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilemiyordu. Kendi hayatını tehlikeye atardı, sevdiği adam oradaydı ama başkasının hayatını bile bile tehlikeye atmak, bambaşka bir konuydu.

Halil yalvaran gözlerle bakıyordu. Yine yavaşça, "Abla yapma!" dedi. Titreyen elleri önünde kilit olmuş, gözleri dolmuştu.

"Halilciğim, ben bile bile nasıl seni tehlikeye atayım? Anan ne olacak? Kardeşlerin ne olacak? Benim yüzümden sensiz mi kalsınlar?" dedi yine çaresizce.

"Abla, sen olmazsan ben zaten onlara bakamam ki. Bana bir şey olursa gözüm arkada değil. Biliyorum ki sen, elini onlardan çekmezsin. Ben seni başkasına emanet edemem. Gönderme beni, kurban olayım." dedi gözleri dolu dolu.

Nermin'in de gözleri dolmuştu. Öne bir adım atıp Halil'e sarıldı. Gözlerinden yaş akarken, "O Ragıp denen abine söyle, en iyi öğrencisi sen olacaksın. Sana bir zarar gelirse hesabını ondan sorarım." dedi.

Halil, kollarıyla kadını sarıp, "Merak etme abla. En iyisi ben

olacağım. Hiç iskalamayacağım. O Çakal denen şerefsiz bir daha karşına çıkarsa, alnına kurşunu ben sıkacağım onun." Kadın yavaşça kendisinden uzaklaşınca elinin tersiyle çabucak gözlerini sildi.

Tahir araya girdi. Elini Halil'in omzuna koyup sıktı. "Halil aslanım, hadi git sen de kahvaltını yap. Ragıp'a söyle bugün başlıyorsunuz. Ablanın dibinden ayrılmayacaksın bundan sonra."

"Sağ ol Tahir abi." Gözlerinde minnettarlık vardı. Topuklarının üzerinde dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı yanlarından.

"Ona bir şey olursa vicdan azabından ölürüm." diye mırıldandı Nermin, dalgın gözlerle Halil'in arkasından bakarken. "Çok masum, çok temiz kalpli bir çocuktur Halil." Sesi titriyordu.

"Benim ne hissettiğimi anlıyorsun artık." dedi Tahir elini kadının omuzuna atıp. Kadını çekip kendine yasladı. Nermin yaşlı gözlerini kaldırıp adama baktı.

"Hepsi benim bencilliğim, biliyorum." Başını Tahir'in göğsüne gömüp kollarını adamın beline sardı. "ama ben sensiz olmak istemiyorum ki. Bu kadar zor olmak zorunda mı her şey?" dedi üzüntüyle.

Tahir, başını eğip Nermin'in saçlarını öptü. Parmağını kadının saçlarına doladığı kravata dokundururken hüzünle gülümsedi.

"Kolay olsaydı bu kadar güzel olmazdı." dedi. "Merak etme, Halil başa çıkar bunlarla. Sağlam delikanlı o. Çok büyük bir yüreği var onun. Kendisi bile farkında değil ne koca yürekli olduğunun." derken, bahçede Halil'in en son kaybolduğu noktaya bakıyordu dalgınca.

O sırada mutfak kapısından bağırarak çıkan Yaman, fişek gibi onlara doğru koşuyordu.

"Tahir amca!"

Tahir, kollarında Nermin'le hızla o tarafa döndü. Kadını bırakıp aşağı çömeldi, kollarını açıp, "Vay! Gelmiş ateş parçası." dedi, çocuğun kendini kollarına atmasına izin vererek. Her zamanki gibi yine çocuğu havaya attı. Nermin düşürecek endişesiyle, korku dolu gözlerle onu seyrediyordu. Tahir kocaman kollarıyla Yaman'ı tuttu tekrar. Çocuk kucağında gülerek Nermin'e dönmüştü.

"Bak, Nermin ablan da burada."

Yaman kollarını Nermin'e uzatıp kadına doğru atılırken,

"Neyymiin!" dedi.

Nermin kollarını uzatıp çocuğu kucağına aldı.

"Benim yakışıklım gelmiş. Hoş gelmiş." dedi çocuğun yanaklarından öperken.

Yaman, öpücüklere hemen cevap verdi. Ellerini Nermin'in yanaklarına bastırmış, büyülenmiş gibi kadına bakıyordu. Tahir kıskançlıkla onlara bakarken Füsun'la Ekrem gülümseyerek bahçeye çıktılar. Ekrem, Tahir'in yüzündeki ifadeyi görüp kahkahayı patlattı.

"Ne o? Benim oğlanla rakip mi oldunuz?"

"Ekrem!" diye uyardı Tahir adama sarılıp. O sırada Füsun, Nermin'in yanına varmıştı. Yaman Nermin'in kucağındayken öpüştü iki kadın yanak yanağa. O da gülüyordu. Yaman'a döndü.

"Oğlum, sen Tahir amcanın yüreğine mi indireceksin? Nedir Nermin ablana bu bakışlar?" deyip kocasına eşlik etti kahkahalarıyla.

Nermin, yorum yapmadan gülüyordu. Yaman'a çevirdi bakışlarını. Çocuk, hakikaten küçük bir aşık gibi bakıyordu ona. Kendini tutamayıp diğerlerine katıldı.

Tahir kollarını Yaman'a uzatıp, "Gel sen bana. Nermin ablanın kolları seni taşımaz o kadar." dedi çocuğa. Çocuk bir kadına, bir adama baktı. Sonra kadının kollarından Tahir'e uzandı.

"Ohooo, ağırlaşmışsın iyice, kocaman adam olmuşsun sen." dedi Tahir, sanki taşımakta zorluk çekiyormuş gibi. Yaman gülerek aşağı doğru bıraktı kendini. Tahir yüzünde şefkatle, çocuğu yere bıraktı. Çocuk bahçede koşturmaya başladı.

Ekrem, "Tabii, tabii kocaman oldu. Küçücük çocuğu kıskanıyorum demiyor da."

Tahir, Nermin'in beline uzandı kendine çekti kadını. O sırada Nermin'le Ekrem de selamlaştılar. Füsun ileri çıkıp Tahir'i öptü yanaklarından. Yüzünde, gördüklerinden büyük bir memnuniyet duyduğunu anlatan bir ifade vardı. Gözleri ışıl ışıldı.

"Çok sevindim. Nihayet doğru kararı vermişsiniz." dedi ikisine de parlayan gözlerle bakıp.

"Hı, tabii. Kendine yandaş buldun diye sevinmeyesin sakın."

dedi Tahir iğneleyerek.

Füsun korkusuzca Tahir'e baktı. Yüzüne kocaman bir gülücük oturtup, "Onu da nereden çıkardın? Ben sen mutlu ol istiyorum."

"Öyledir tabii." dedi Tahir yan gözle bakıp. "Hadi kahvaltı hazır. Açlıktan ölüyorum. Oturalım şu sofraya." dedi Nermin'i kendisiyle sürükleyerek.

Füsun'la Nermin, birbirlerine bakıp sırıttılar. Füsun göz kırptı Nermin'e. Adamların gözünden kaçmamıştı ama bir şey demediler. Füsun arkasını dönüp Yaman'ı çağırdı. Yaman masaya doğru koşturup Nermin'in yanına oturmak istediğini söyledi. Nermin çocuğu kaldırıp yanındaki sandalyeye oturttu. Masanın başındaki Tahir, keskin bir bakış attı çocuğa. Kocasıyla yan yana masanın diğer tarafında oturan Füsun, bakışı yakalayınca kulakları çınlatan bir kahkaha attı.

"Ay, ben dalga geçiyordum ama sahiden kıskanıyor koskoca adam bir çocuğu." dedi alayla Tahir'e bakıp.

Nermin gülerek Tahir'e baktı. Ciddi olduğunu düşünmüyordu adamın. Elini uzatıp Tahir'in elini tuttu. Parmaklarını sıktı. "Yok canım, onu da nereden çıkardın." Tahir'e destek olmaya çalışıyordu. Tahir, hayran hayran Nermin'e bakan Yaman'a dikmişti gözlerini. Ciddi bir sesle, "Bak, savaşacak bir hayranın daha çıktı başımıza." dedi. Herkesten kahkahalar yükseldi. Sadece Tahir ciddi ciddi Yaman'a bakıyordu. Nermin, gülmesini bastırmaya çalışarak adama eğilip gözlerini kocaman açtı.

"Saçmalama. O daha çocuk!"

"Allah'tan çocuk. Yoksa al başına bir bela daha." dedi Tahir kaşları çatılı, Nermin'in parmaklarını kavramıştı.

Nermin şaşkınca başını yanındaki Yaman'a çevirdi. Çocuğun hayran bakışlarına bakıp kıkırdadı. "Ama o da çok yakışıklı ya." Çocuğa bakınca dayanamamıştı güzelliğine.

Elini Tahir'den kurtarıp Yaman'ın yanaklarına bastırdı. Başını çocuğun yüzüyle aynı hizaya getirip gözlerinin içine baktı. "Beni amcana kaptırdın yakışıklı. Artık yapacak bir şey yok! Ama söz sana... Bir kızım olursa onu da sen alacaksın!" dedi gülerek.

Çocuk yüzünde ışıltıyla Nermin'e baktı. "Benim mi olacak? Ama yalnızca benim olacak, değil mi? Ne zaman?" diye sordu.

Herkes tekrar gülmeye başladı. Tahir gevşemişti. Tabağını doldurmaya başlarken çocuğu cevapladı.

"Yaman Paşa, daha çok beklersin. Önce birkaç erkek gelsin, onlarla başa çıkabilirsen kızı da kaparsın."

Nermin'in yüzü kızarmaya başladı. Başını eğip tabağını doldurdu yüzünü saklayarak. Füsun atıldı bir yandan tabağına kahvaltılıkları alırken.

"Ne biliyorsunuz? Belki de ilk kız olur."

Ekrem itiraz ederek karısına cevap verdi hemen.

"Olmaz öyle şey. İlk çocuğun adını ben koyacağım. Adı hazır. İlki erkek olacak. Sözümüz var bizim." dedi Tahir'e bakarken. Birbirlerine güvenleri bakışlarından anlaşılıyordu.

Nermin kızaran yüzünü kaldırdı nihayet.

"E doğmamış çocuğa don biçmeye başladınız ama. Daha dün bir bugün iki. Durun bakalım."

"Yok yok. Uzamaz o iş merak etme." dedi Füsun aldırmayarak.

"Başka konu yok mu ya sabah sabah." dedi Nermin çıkışarak. Utancını gizlemeye çalışıyordu. Daha Tahir'le ilişkisi başlayalı 24 saati geçmemişti, masada çocuk muhabbeti yapılıyordu. Ne olacaklarını bile bilmiyordu henüz. Tahir'in yakında ondan sıkılmayacağı ne malumdu? Bu düşünce aklına girince endişeyle başını adama çevirdi. Sanki yüzünde yazıyormuş gibi anlamaya çalışıyordu. Tahir, Nermin'in endişeli yüzüne baktı. Aklından ne geçirdiğini tahmin etmek zor değildi. Kadının eline uzandı, dudaklarına götürüp öptü, gözleri Nermin'in bakışlarına kilitlenmişti.

"Çatma kaşlarını, benden artık kolay kolay kurtulamazsın. En az 5!" diye mırıldandı. Nermin utançla başını eğdi.

Yaman kendisine verilen söze kilitlenmişti. Sadece kendisine ait olan bir kız olacaktı. Tahir'in Nermin'e bakışlarını takip ediyordu. Daha önce onu hiç böyle görmemişti. İmrenerek onları seyrediyordu. Nermin çok güzel bir kadındı ancak onun değildi. Ama söz vermişti. Ona bir kız vereceklerdi. Her akşam yatmadan önce annesiyle dua ederlerdi. Artık dualarının ne için olacağını biliyordu. Yalnızca ona ait olan bir kız istiyordu. Onlar da tıpkı annesi ve babası, Tahir ve Nermin gibi mutlu olacaklardı. Onu herkesten koruyacak, tıpkı babası ve Tahir amcası gibi güçlü bir adam olacaktı ve o kız da, tıpkı

annesinin babasına baktığı gibi, Nermin'in Tahir'e baktığı gibi ona bakacaktı.

Kahvaltının geri kalanı eğlenceli geçti. Tahir'le Ekrem birbirlerine sürekli laf soktular. Füsun hayatında ilk defa böyle bir ortam yaşıyordu. Tam bir aile ortamı kurulmuştu. İki çift keyifle vakit geçiriyordu. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu şimdi anlıyordu Füsun. Hep tek kalmıştı iki adamın hayatında. Şimdi yakın bir dost edinmişti. Kahvaltı sonrası erkekler içeri girerken Nermin'le Füsun, bahçedeki koltuklara yerleştiler. Yaman kendi kendine bahçede oynuyordu. Uzun uzun sohbet ettiler.

Nermin, saatler sonra nihayet bakışlarını açık olan mutfak kapısına çevirip, "Ne yapıyor bunlar saatlerdir içeride?" diye sordu merakla.

Füsun, olağan bir durummuş gibi cevapladı.

"Yeni tedbirleri alıyorlardır. Adamları tembihliyorlardır."

"Ne konuda?"

"Nermin, bence bir süre hiç dışarıda görünmeden, evde zaman geçirin. Hem birbirinizi daha iyi tanımış olursunuz. Sosyal hayata çıktığınız an haber Çakal'a gidecek, onun da saldırıya geçmesi gecikmez. O yüzden bu anların tadını çıkarın bence."

"O kadar, diyorsun yani?"

"O kadar, diyorum. Hatta bizim için de tedbirler alınıyor. Muhtemelen aynı evin içine gireriz yakında. Her iki yeri korumaya çalışmaktansa ikimizi de gözlerinin önünde isterler."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Senin de hayatın kısıtlanacak benim yüzümden." Sesinde üzüntüyle beraber suçluluk vardı.

"Ben alışığım, sen düşünme beni. Ben Tahir'le senin, daha uzun süre baş başa olmanızı dilerdim. O yüzden ne kadar dışarı çıkmazsanız o kadar uzar o dönem."

"Böyle ilişki mi olur?" diyen Nermin'in düşünceli yüzü, kucağındaki ellerine eğilmişti. Parmaklarını birbirine dolayordu.

"Pişman mısın?" diye sordu Füsun, yumuşak bir sesle.

Nermin hızla başını kaldırdı. Gözleri açılmıştı. Başını kararlı bir şekilde iki yana sallayıp, "Asla!" dedi.

"Ben ne istediğimi biliyorum. Bedellerinin de farkındaydım. Benim tek endişem, benim arzularım yüzünden başkalarının hayatlarının etkileneceği. Sen, seni hiç ilgilendirmeyen nedenlerden dolayı sıkıntıya gireceksin. Hayatında karınca incitmemiş Halil'in, bugün belinde silah gördüm. Ya çocuğun başına bir şey gelirse? Ben, benim başıma geleceklere razıyım da benim yüzümden başkaları zarar görürse, onu kaldıramam."

"Sen düşünme bunları. Hayat böyle bir şey işte. İster istemez herkes herkesin hayatını etkiliyor. Üstelik ben bundan şikayetçi değilim."

Füsun, uzanıp Nermin'in ellerini tuttu. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Kahverengi gözlerinde, tüm kalbinden gelen samimiyetle Nermin'e baktı.

"Bu sabah, şu kahvaltı sofrasında ne düşündüm, biliyor musun?"

Nermin soran bakışlarla başını iki yana salladı.

"Ben hayatımda ilk defa aile olduğumuzu hissettim. Bu iki adamı da hayatım boyunca tanıyorum ama böyle bir ortamı ilk defa yaşadık biz. Tahir'in sana bakarken gözlerindeki sevginin büyüklüğünü görebiliyorum. Ben hayatımda ilk defa gerçek bir dost kazandım. Bizim ailemiz büyüyecek Nermin. Bunların üstesinden geleceğiz. Hep birlikte geleceğiz. Biz birbirimize tutunduğumuz sürece, kimse bir şey yapamaz bize. Biz daha çok mutlu günler göreceğiz."

Nermin ellerini saran elleri sıktı. "İnşallah Füsun. İnan tek temennim bu. Tahir'den vazgeçemem ben artık. Kendimi tamamlanmış hissediyorum. O benim diğer yarım. Ben onsuz yarımmışım, şimdi anlıyorum." dedi gözleri dolu dolu.

5. BÖLÜM

2015

Tırların İstanbul'a girişine son gün kala, hem Dağlı cephesi son hazırlıklar için yoğun bir tempodaydı hem de Yaman cephesi üst üste gelen olaylar nedeniyle, nefes alamaz bir koşturmanın içerisindeydiler.

Yaman, o gece taranan kahvehane nedeniyle tüm geceyi Ayşe ile birlikte, Emniyet'te geçirmişti. Olayın Çakal tarafından yapıldığını hepsi biliyordu ancak ispatlayacak bir delil sunamadıkları için belli bir şikâyet oluşturamamışlardı. Gerçi delil olsa da Yaman bunu sunmayacaktı zaten. Çakal'la olan husumetinde kimseyi araya karıştırmak istemiyordu. Onunla hesabını kendi kesecekti ve polisi de bu işten olabildiğince uzak tutmak istiyordu.

Ayşe, her zamanki gibi tüm işlemleri kendilerinin istediği yönde yapmış, ayrıntılı bilgi vermeden, sadece ifadelerin verilmesini sağlamıştı. Polis her şekilde araştırmaya devam edecekti çünkü ortada iki ceset vardı. Kahvehaneye, kumara gelen iki müşteri ölmüştü taranma esnasında. Kendilerinin suçlanabileceği her şey ortadan kaldırılmıştı polis gelene kadar. Kumarla ilgili suçlanacakları bir delil bırakmamıştı adamları. Dolayısıyla, sıradan bir kahvehaneye silahlı saldırı ve iki ceset ardından, polis araştırmaya devam edecekti ancak hiçbir sonuca ulaşamayacaklarını hepsi biliyordu.

Ertesi gün, Yaman için çok daha gergin ve stresli bir gündü. İçerideki köstebeği bulabilmek için düzenledikleri sahte toplantılar, akşamüzeri olacaktı ve her adamı gerekli yerlere

yerleştirmek ve hepsini organize etmek, tüm gününü ve zamanını almıştı.

Bu arada belki onlarca mesaj atmıştı kıza. Açıklamaya çalışmış, görüşmek için en azından on dakikasını vermesini ya da telefonu bile açmasının yeterli olacağını söylemişti ama hiçbir mesajına cevap alamamıştı. Cevap gelmeyen her mesaj, sinirlerinde gittikçe artan gerginliğe neden olmuştu. Sürekli bağıran, tersleyen ve küfreden bir Yaman vardı o gün. Adamlar her zamanki gibi korkularından ne derse anında yapıyor, adamın daha fazla delirmemesi için hiçbir hata yapmamaya çabalıyorlardı.

Toplantı saatinde, dört farklı noktada dört ihtiyar, hedeflerine ulaşmışlardı. Küçücük bir köstebek bulmak için Yaman'ın yaptığı organizasyon büyüktü ancak açık vermek ya da aynı şeyleri tek bir hata yüzünden tekrar yaşamak istemiyordu. Neyse ki ihtiyarlar da kendisiyle koordinasyon içerisindeydiler ve operasyonu Yaman'ın yönetmesine izin vermişlerdi. Her biri kendi en yakınındaki adamdan bile şüphe duymaya başlamıştı ve bu durum onların da canını sıkıyordu.

Yaman sırf köstebeği şüphelendirmemek ve son dakika haber uçurmasını önlemek için kurduğu senaryoda, sadece ihtiyarların olacağı gizli bir toplantı yapacaklarını, hiçbirinin yanına adam almayacağını kurgulamıştı. Son olay hepsini şüphelendirdiği için bunun iyi bir önlem olacağını düşünmüş gibi davranmışlardı. Böylece her toplantı yerine dört araç ayarlandı. Her birinin içinde olması gereken kişiler olmasa da resmin bu şekilde görünmesini sağlamışlardı.

Alazlarda sıkıntı olmadığı için Ekrem, o gün evden dışarı çıkmadı ve gelecek haberi bekledi.

Nihayet, toplantı saatinden yarım saat sonra telefonlar çalmaya başladı. Nevzat Karadeniz ilk arayan oldu. Onun tarafında her şey yolundaydı. Ardından Naci Bakırcı ve Rıza Sözenoğlu aradı. Onların tarafında da hiçbir aksiyon gelişmemişti. Her biriyle konuşması birkaç dakika sürdü. Ve nihayet beklediği telefon kendi adamlarından geldi. Hüsamettin Gü-

nay'ın, nam-ı diğer Topal Hüsam'ın olduğu mekân basılmıştı. Gelenler eli boş dönmüştü çünkü Topal Hüsam'dan başka kimse yoktu mekânda. Adam toplantının son dakika ertelendiğini söylemişti ve beklendiği gibi toplantı hakkında bilgi verdiği sadece iki adamı alınmıştı.

Şimdiyse iki adam da paket yapılmış, Alazların evine getiriliyordu. İhtiyarlar, bu konuda iş birliği yapmış ve Yaman'ın koyduğu bu şartı kabul etmişlerdi. Yakalanan adam Yaman'a teslim edilecekti, cezasını da o kesecekti.

Yaman yerinde duramıyordu. İki adam da şu an yoldaydı ve hangisinin hain olduğunu bulmak ona kalacaktı. Ekrem, Ragıp'la beraber otururken Yaman, elleri ceplerinde pencereden bahçeyi seyrediyor, gözlerini bahçe kapısından ayırmıyordu. Halit bir omzunu duvara yaslamış, salonun bir köşesinde ayakta dikiliyordu. Yaman başını çevirmeden sordu.

"Halit, aşağısı hazır, değil mi?"

"Hazır abi."

"Arka taraftan alın bodruma ikisini de."

"Öyle yapacağız zaten abi. Merak etme sen."

"Sayı ikiye indi şimdilik, bakalım asıl köstebeği nasıl bulacağız? Diğerine de biraz yazık olacak ama emin olana kadar ikisinin de üzerinde çalışmak gerekiyor."

Halit başını salladıktan sonra salondan ayrıldı.

Yaman konuşurken dişlerini sıkıyordu. Bu olay ekmeğine yağ sürmüş gibi hissediyordu, kendinden tiksinerek bunu düşünse de. Kıza olan öfkesini bu iki adamdan çıkaracaktı ve bir şeyleri kırmadan, içindeki öfkeden ve yenilmişlik duygusundan kurtulamayacakmış gibi görünüyordu.

Tek bir kelime... Kız tek bir kelime dahi yazmamıştı. Çok kızgın olduğu belliydi. Oysa son konuşmalarında, hiç değilse ortada bir anlaşmaya varmışlardı. Kız en azından düşüneceğini söylemişti. Şimdi emindi ki bu düşünceyi de kafasından atmıştı. Hiçbir şans vermeyecekti. Yaman ellerini sıktı. O Melis orospusunun boynunu kırmak, en büyük arzusuydu şu an.

Aylardan beri ilk defa içinde ümit filizleri yeşermişken şimdi, en başta olduğundan çok daha kötü bir haldeydi.

Onca çabası ziyan olmuştu. Sadece üç saniye içinde, aylardan beri kurmaya çalıştığı imaj yerle bir olmuştu. Kız, açıklamasını dinlemediği sürece kendisi hakkında akla gelmez şeyler düşünecekti. Zaten bir fırsat arıyordu onu da fazlasıyla bulmuştu. Artık Yaman ne derse desin, ne yaparsa yapsın kızın kafasındaki imajını yok edemeyecekti. Kız bir daha asla ona güvenmeyecekti...

"Sakinleş artık. Bundan sonrası kolay. İki gündür hiç uyumadın, biraz dinlen." dedi Ekrem, oğlunun gerginliğinden kurtulmasını dileyerek. Gerçi sinirinin nedeninin yakalanan adamlar olmadığını biliyordu. Kürşat sabah anlatmıştı kendisine olanları. Oğlunun şu anki ruh hali tamamen başka bir nedendendi.

"Dinlenecek vaktim yok baba. Şu işi halledeyim, sonra vakit bulursam dinlenirim." dedi ters bir sesle.

"Adamların bir yere kaçacağı yok. Çocuklar bodrumda tutarlar onları. Sen bu gece dinlen, yarın alırsın ifadelerini."

"Yok baba. Bu gece bitecek bu iş!"

"Sinirimi onlardan çıkarayım diyorsun anlaşılan." dedi Ekrem kinayeli bir tonla.

Yaman aniden babasına döndü. "Kürşat mı? Halit mi?" dedi kaşlarını çatarak. Olanlardan babasının haberinin olduğu anlaşılıyordu.

"Hangisinin olduğunun önemi yok Yaman." diye araya girdi Ragıp. "Onlar senin iyiliğini istiyorlar. Canının bu kadar sıkkın olmasının nedeninin bu köstebek meselesi olmadığını anlayabiliyoruz. Onların bir şey söylemesi gerekmiyor."

"Kim bilir hakkımda neler düşünüyordur? Her önüne gelenle yatıp kalktığımı düşünüyordur, değil mi?" Konuşurken sesi sıkkın, omuzları düşüktü.

"Takma kafana. İlk fırsatta öyle olmadığını mutlaka anlatırsın. Gerçek, er geç ortaya çıkar." dedi Ragıp anlayışlı bir sesle.

"Benim, gerçeğin kendi kendine ortaya çıkmasını bekleyecek sabrım yok Ragıp abi. Hiçbir zaman sabırlı bir insan olmadığımı biliyorsun. Birçok şeye sabretmek zorunda kal-

dım o ayrı. Bir kez görebilsem açıklamadan bırakmam... Ama nasıl göreceğim orası meçhul. Mesajlara cevap vermiyor."

Sesi düşünceliydi. Ağır ağır Ekrem ve Ragıp'ın oturdukları koltuklara yanaşıp derin bir iç çekerek oturdu.

"Bu kadın nasıl bu kadar fütursuz davrandı peki? Nereden aldı o cesareti?" dedi Ekrem.

"Anlamadım ki ben de. Karşımda saçma sapan bir şeyler geveliyordu, dinlemedim bile. Hatırlamıyorum söylediklerini. Her şey bir anda oldu. Bir baktım, kadın yüzüme yapışmış. Zamanlaması da müthişti doğrusu." dedi dişlerinin arasından. Düşündükçe hala inanamıyordu olanlara.

"Demek ki kadın gözü karartmış." dedi Ragıp.

"Günümüzde kadınlar da garipleşti. Bizim zamanımız da kadınlarda edep vardı, utanma vardı. Şimdikileri anlamakta zorluk çekiyorum." dedi Ekrem onaylamaz bir ifadeyle.

"Abi, bizim zamanımızın en cesuru Nermin yengeydi işte." dedi Ragıp yumuşak bir gülüşle.

"Doğru diyorsun. Onun cesareti de Tahir'in karşısına çıkmak, onun adım atmasını beklemekti." Ekrem geçmişi düşününce dudaklarının ucu kıvrıldı. Gözlerinde geçmişe özlem vardı.

"Çok güzeldi ikisi de..." dedi Yaman özlem dolu bir sesle "Onları seyretmeye doyamazdım. Hala o kadar net hatırlıyorum ki nasıl yerleştiyse hafızama..."

Üçü de suskunlaştı. Hepsi ayrı ayrı geçmişten parçalar geçiriyorlardı gözlerinin önünde. Farkına bile varmadıkları sessizlikte, her biri geçmişe yolculuklarını yaparken salonun kapısında Halit belirdi.

"Abi, getirdiler. Aşağı aldık. İkisi de bağlı, seni bekliyorlar."

Yaman hızla yerinden kalktı. Salondan çıkmak için hareketlenirken Ekrem ardından seslendi.

"Yaman... Sinirini onlardan çıkaracaksın biliyorum ama dengeli git. İkisi de kalmasın elinde. Biri masum, unutma!" dedi uyaran bakışlarını oğluna dikip.

"Eyvallah baba. Merak etme sen. Ben biraz ter atayım

önce. Sonra bakarız." dedi kötücül bakışlarla karşılık vererek. Sonra hızlı adımlarla salondan çıktı.

Salondan çıkan Yaman'ın ardından, Ekrem üzüntüyle bakarak mırıldandı.

"Hangi baba, oğlunun böyle birine dönüşmesine izin verir? Hangi baba, oğlunun şu anda olduğu kişiyi normalmış gibi kabullenir?"

"Bu kaçınılmazdı Ekrem abi. Sen elinden geleni yaptın. On beş yaşına kadar her şeyden uzak tuttun ama bazen kaderin önüne geçilmiyor... Hayat hiçbir zaman bizim planladığımız gibi gitmiyor. Yaman'ın yaşadıklarından sonra, şu an olduğu kişi bile senin onu ne kadar sağlam yetiştirdiğinin kanıtı. Üzme kendini sakın. Bambaşka biri de olabilirdi. Ne kadar acımasız olsa da içinde hala sizden öğrendiği adalet duygusu var. Yolunu hiçbir zaman şaşırmayacaktır. Sen endişe etme hiç."

"Füsun, şu halini görse üzüntüden kahrolurdu."

"Füsun yenge, üzülürdü belki ama anlardı da. Bambaşka bir kadındı o abi."

"Hayatımda başıma gelen en güzel şeydi." dedi Ekrem özlemle. "Onun yokluğu her gün bana azap. Kendimi eli kolu kırık biri gibi hissediyorum. Yarım kaldım onu kaybettiğim günden beri. Ona kavuşamadan da tamamlanmayacağım."

"Öyle deme abi. Hepimiz bir gün göçüp gideceğiz bu dünyadan. Önce yapmamız gerekenleri yapalım, sonra alnımızın akıyla karşılarına çıkarız öbür tarafta."

"O herifi köpeklere yem etmeden çıkamam zaten karşılarına. Bugün ayakta duruyorsam, direniyorsam, bir Yaman için, bir de buluştuğumuzda onların yüzüne bakabilmek için direniyorum."

* * *

Yaman, sabaha kadar bodrumda kaldı. Sabaha karşı bodrumdan çıktığında cehennemden çıkmış gibiydi. Yüzü ürkütücü, üstü başı kan içinde, elleri örselenmişti. Tek kelime

etmeden yukarı odasına çıktı. Akşama kadar da kimse görmedi kendini.

Kürşat ve Halit, bembeyaz yüzlerle yukarı geldiklerinde Ekrem yeni uyanmış, Ragıp'la beraber kahvaltı sofrasındaydılar.

"Ne oldu?" dedi Ekrem, Kürşat'ın toparlamaya çalıştığı yüzüne bakarak.

Ragıp'ın işaretiyle ikisi de masaya oturdular ama tatsız ifadelerle masaya bakıp hiçbir şeye uzanmadılar.

"Buldu köstebeği. Epey para vermişler. Diğerini hastaneye gönderdik. Birkaç gün kalır toparlanana kadar. Artık o da mecbur, kendi hissesine düşeni ödemek zorunda kaldı."

"Diğeri?"

İki genç birbirine baktı. Kürşat yutkundu. Halit'e medet umar gibi baktı. Halit boğazını temizleyip konuşmaya çalıştı.

"Birazdan götürüp Çakal'ın kapısına atacağız cesedi. Tanıyabilirlerse tabii... Herifin fotoğraflarını çekti. İhtiyarlara ve tüm adamlarına fotoğrafları göndermemizi istiyor. Mesaj olarak... Bir daha kim kendini Çakal'a satarsa aynı şey başına gelecek mesajı."

İki adam da kafalarını salladılar yorum yapmadan. En doğrusu böyleydi. İnsanlardaki en güçlü duygu korkuydu ve o görüntüler, en azından düşünmelerini sağlayacaktı. Düşünemedikleri anda da korkacaklardı. Korkup geri duracaklardı.

"Yaman'ın yaptığı belli olmasın! Biri gider ihbar eder, başını ağrıtmasınlar!" dedi Ekrem.

"Yok abi, her şeyi sağlam yapacağız, endişelenme. Yaman abiye ait hiçbir şey olmayacak ama onun yaptığını bilecekler!"

* * *

Dağlı'nın düşünceleri karmaşa halindeydi. Kendini tüm gücüyle girişecekleri operasyona konsantre olmaya zorluyordu. Ertesi gece, aylardır beklediği ve hazırlandığı büyük

atağı gerçekleştirecekti nihayet ve beynindeki tüm hücreleri, sadece bunu düşünmek için kullanıyordu.

Ancak kimi zaman bu konuda başarılı olamıyordu çünkü düşüncelerinin sık sık Arıza'ya kaymasına neden olan mesajlar kesilmiyordu. Kendini sürekli hatırlatıyordu. Hiçbir mesajı okumamıştı. Gelen tüm mesajları okumadan siliyordu. Bu konuda kendisine güvenemediği için alabildiği tek tedbir buydu. En sonunda bununla da başa çıkamayacağını anlayınca numarayı engellemişti çünkü biliyordu ki eğer okursa belki de aklını çelecekti. Adamın ağzı iyi laf yapıyordu ve kim bilir tanık olduğu sahneyle ilgili ne yalanlar uydurup kendini ikna edecekti. Bu durumda yapılması gereken en doğru şey: Okuma! Sil! O da bunu yapıyordu. Okumadan siliyordu ve en sonunda da önünü kesmişti.

Kalbinin içinde kor varmışçasına hissettiği sızı hiç geçmiyordu. En azından zamanla küle döner, umursamaz haline dönüş yapabilir diye ümit etmişti ancak geçen zaman içinde, kor harlanarak artıyordu. Gördüğü sahne sık sık gözünün önüne geliyor, o zaman da sinirden tırnaklarını avucuna geçiriyordu.

Diğerlerinin yanında eskisi gibi davranabilmek için tüm rol yeteneğini kullanıyordu. Hiçbirine anlatmamıştı olanları. Anlatmak da istemiyordu. Bu olaydan bu derece etkilendiğini bilmelerini istemiyordu. Onlarla beraberken sadece yapacakları işi konuşuyorlar, planların üzerinden geçiyorlar ve hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyorlardı. Onlardan ayrılıp yalnız kaldığında ise kum torbasının karşısına geçip saatlerce, tükenene kadar yumruklarını ve tekmelerini savuruyordu. Yorgunluktan bitap düşene kadar bunu devam ettirmesine rağmen yine de öfkesini dindiremiyordu. Her yumruk Arıza'yı parçalıyor, kırıyor ama bu yeterli gelmiyordu. Sonra gözünün önüne sarışın sürtük geliyordu. Bu sefer daha şiddetle vuruyordu torbaya ama öfkesinin geçmesine izin vermiyordu düşünceleri.

Uykusuzluk, yorgunluk, bitkinlik bedenini iyice tüketmişti ve en büyük korkusu sona bu kadar yaklaşmışken vü-

cudunun iflas etmesi ve onu yarı yolda bırakmasıydı. Bunu yaşamamak için elinden geleni yapıyordu ancak kesilen iştahı ve uyku sorunları yüzünden dinlenemeyen bedeni, sinyaller vermeye başlamıştı. Sık sık elleri titriyor, bazen bacaklarındaki gücün tükendiğini hissettiren titremelerle zorlukla adım atıyordu. Arada gözleri kararıyor, başı dönüyordu ve o anlarda yanında biri varsa belli etmemek için tüm gücünü harcıyordu. Kalıptan kalıba giren Bukalemun'du o. Olduğu yere anında uyum sağlıyor, hiç açık vermeden yapılması gerekeni yapıyordu.

Ve nihayet beklenen gün gelmişti...

Tırlar bugün İstanbul'a giriş yapacaktı. Sabah erkenden dört adam da Dağlı'nın kaldığı depoya geldiler. Zaten hepsi orayı üs gibi kullanıyordu. Tüm hazırlıklar orada yapılmıştı. Hep beraber kahvaltı yapmak için masanın etrafında oturuyorlardı.

Dağlı çok sessizdi. Bütün gece, kafasının içinde kıpır kıpır oynayan kurtlar nedeniyle uyumamıştı. Diğerleri kızın solgun yüzüne endişeyle bakarken sadece Fırat cesaret ederek sormuştu.

"Kuzu, iyi misin? Çok solgun görünüyorsun?"

"İyiyim abi. Sıkıntı yok."

"Bak, biliyorum, kendini bugüne çok hazırladın ama her an düşecekmiş gibisin. Bu halde bu iş yapılmaz. Başına bir şey gelmesini istemiyorum. İstersen sen geride dur, başka biri bu gece geçsin yerine."

Dağlı, hızla başını kaldırıp çakmak çakmak olmuş gözlerini Fırat'a dikti.

"Asla! Ben iyiyim abi. Merak etme. Asla benim yerime kimse geçmeyecek! Bu benim hesabım. Ben keserim."

"O zaman toparlan biraz." Fırat kızgın gözlerle kıza bakıyordu. Kız sınırdaydı ve kendini bu kadar kontrol altında tutmaya çalışması, olmayan gücüne ekstra efor sarf ettiriyordu... Şimdiye kadar ondan hiç duyulmamış bir şekilde kıza bağırmaya başladı.

"Hiçbir şey yemiyorsun. Zaten uyuyamıyorsun. Aynaya

hiç mi bakmıyorsun? Yüzünün haline bak. Tek damla kan yok! Ne yapıyorsun sen kendine? Bu halde nasıl göndereyim ben seni?"

"İyiyim dedim sana. Abartma!" diye tersledi kız, dik dik bakarak tıslarcasına.

"Ne abartması ya? Son zamanlarda daha çok dağıldın. Sürekli dalgınsın. İyice zayıfladın. Son bir senede kaç kilo kaybettiğinin farkında mısın sen?" Fırat artık resmen azarlıyordu kendini ve diğerleri de ürkekçe oturdukları sandalyede ikisini seyrediyordu.

Esat dayanamayarak, alçak bir sesle araya girmeye çalıştı. Kızın üstüne gitmenin hiçbir faydası yoktu.

"Abi... Ağır gel istersen."

"Sen karışma! Hepinize eğlence gibi geliyor bu iş ama değil! Görmüyor musun şu kızın halini? Her an yere düşecek gibi duruyor. Motordaki o kadar patlayıcıyla, ben nasıl onu yola göndereyim? Kendini mi havaya uçursun?"

Fırat çileden çıkmıştı sanki. Kızın yüzündeki bitkinliği gördükçe sinirleri tepesine çıkıyordu. Asıl öfkesi kimeydi, bilemiyordu. Kızın böyle bir işin içine girmesine neden olan geçmişte olanlara mı, onu bu duruma sokan insanlara mı, kızın kendini öldürmeye çalışan bu tavrına mı yoksa elinden hiçbir şey gelmediği için kendisine mi daha çok öfkeliydi? Çözümleyemiyordu.

Dağlı, aniden ayağa fırlayıp oturduğu sandalyeyi tuttuğu gibi fırlattı deponun ortasına doğru. Çıldırmış gibi bağırmaya başladı birkaç adım atıp uzaklaşarak.

"Havaya uçsam ne olacak? Arkamdan ağlayacak anam babam yok benim! Sana iyiyim, diyorum. Sona gelmişken beni geride tutabileceğini mi sanıyorsun? Kimsin sen ya? Kimsin? Kim oluyorsun da bana engel olabileceğini sanıyorsun? Sen mi yaşadın o cehennemi? Ben dizlerimin üstünde sürünür duruma da gelsem sürüne sürüne yine gider, gebertirim o şerefsizi. Ben ölmem, anladın mı? O şerefsizi parçalamadan bana huzurlu ölüm yok! Dirseklerime kadar kana bulandım ben. Kendi kanımla yıkansam ne olacak? Yıkandım ben o

kanla zaten! Yıkandım ben kendi kanımla, ölmedim! Bana ölmek yok!"

Dağlı, delirmiş gibi önüne gelen her şeye tekme atarken gözlerinden akan yaşların farkında bile değildi. Çıldırmış gibi bağırırken eline geçen her şeyi etrafa fırlatıyordu. Fırat hariç diğerleri, yerlerinden kalkıp kıza doğru hareket edecekken Fırat hepsine engel oldu. Kız sinir krizinin zirvesini yaşarken Fırat'ın dediklerini duymadı bile.

"Bırakın... Rahatlasın... Döküp kırsın biraz... İçine atmasından iyidir."

"Bile bile mi çıldırttın?" dedi Esat şaşkınlıkla. Sesinde fark edilir bir kızgınlık vardı. Abisine sinirle baktı. Kızın hali içler acısıydı.

"Oturun yerinize!" dedi Fırat başıyla işaret edip. Sesinde itiraz istemediğini belli eden ciddi ve otoriter bir ton vardı.

Üç genç adam, çaresiz bakışlarını bir kıza bir Fırat'a çeviriyorlardı ancak Fırat'tan ürktüklerinden, ileri bir hamlede bulunamıyorlardı.

Dağlı, ortada bulunan eşyaların hepsini gücünün yettiğince etrafa fırlatıyor, bir yandan hem ağlıyor hem delicesine bağırmaya devam ediyordu. Sürekli aynı şeyleri tekrarladığının farkında bile değildi.

"Bana ölmek yok! Ben kendi kanımla yıkandım zaten! Bana ölmek yok! Ben kendi kanımla yıkandım zaten!"

Nihayet Dağlı için kısa, diğerleri için uzun bir zaman sonra gücü tükendi ve dizlerinin üstüne çöktü. Kollarıyla bedenine sarıldı ve başını dizlerinin üstüne koyarak ileri geri sallanmaya başladı. Omuzları sarsılarak ağlarken, sayıklarcasına aynı şeyleri söylemeye devam etti.

Fırat, yavaş hareketlerle yerinden kalktı ve ağır çekimdeymiş gibi yavaşça kıza yaklaştı. Önüne gelince dizlerinin üzerine çöküp kollarını uzatarak, kıza sarıldı. Mırıldanır gibi şefkatli bir sesle konuştu.

"Rahatladın mı kuzum? Biraz da olsa rahatladın mı?"

Dağlı, başı Fırat'ın göğsüne yaslı, omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. Fırat, kollarını daha da sıkarak kızı kendisine çek-

ti. Yere oturup kızı kucağına aldı. Bir yandan kızın saçlarını okşarken bir yandan şefkatle konuşuyordu.

"Ağla kuzum... Ağla... Dök içindeki zehri. İçine atma. Bunun seni tüketmesine izin verme."

Dağlı, kollarını Fırat'ın boynuna sardı, başını göğsüne bastırdı. Hıçkırıklarının arasından iç çeke çeke, kesik kesik konuşmaya çalışıyordu.

"Abii... Özür dilerim abi... Sana onları söylemek istedim..."

"Biliyorum tatlım. Biliyorum. Seni rahatlatacaksa her şeyi söyle bana. Ben sana kırılmam ki. Yeter ki sen kendini daha iyi hisset."

Dakikalarca o şekilde kaldılar. Diğer üç adam, dolu gözlerle ikisini seyretti sessizce. Kızın içindeki yangının büyüklüğünü tahmin dahi edemiyorlardı. Çaresizlik ise ellerini kollarını bağlayan en boktan durumdu. Kızın kendini iyi hissetmesi için hiçbirinin elinden bir şey gelmiyordu çünkü hiçbiri kızın gerçekten ne yaşadığını bilmiyordu. Kız hiç konuşmamıştı onlarla. Sadece hesabı vardı, bir tek bunu biliyorlardı. O hesap nasıl açılmıştı, kız neler yaşamıştı, neler görmüştü hiçbiri bilmiyordu. Kız hiçbir zaman anlatmamıştı.

Onu bu hale getirenin ne olduğunu bilemeseler de tek bildikleri; kızın belki de hiçbir insan evladının kaldıramayacağı şeylere şahit olmuş olduğuydu çünkü hiçbirinin gözünün önünden gitmeyen tek sahne, seneler önce Ağrılı'nın elinden tutup getirdiği on yaşındaki kızın ilk haliydi. Üstü başı, kurumuş kan lekeleriyle dolu, bakışlarında cehennemden çıktığının resmi olan o yüz ifadesi...

Dağlı, uzun süre ağlayarak Fırat'ın göğsüne yaslı bir şekilde öylece kaldı. Önce ağlama sesleri yavaşladı, ardından kesildi, sonra iç çekişler başladı ve bir süre sonra da onlar kesildi. Yorgunluk tüm bedenini ele geçirirken ara ara çıkan iç çekişlerle, Fırat'ın kollarında gözleri kapandı. Fırat, kızın artık dayanamayıp uyuduğunu anlamıştı. Başını hafifçe geriye çevirip gözleriyle Esat'a işaret ederek dudaklarını kımıldattı.

Esat, yerinden fırlayıp yanlarına gitti emir beklercesine. Fırat fısıldadı.

"Ortalığı toparlayın sessizce. Ben birkaç saat de olsa uyumasını sağlayacağım bu şekilde."

Deponun içi savaş alanı gibiydi. Sanki bir kasırga geçip her şeyi paramparça etmişti.

"Tamam abi... Kalkabilecek misin? Yardım edeyim mi?"

Fırat başını salladı. Kızı kollarına alarak ayağa kalktı. Zaten kaç kilo kalmıştı ki? Tüy gibi hafifti. Dağlı'nın yatağına doğru hareketlenirken tekrar fısıldadı.

"Birkaç saat uyursa toparlar, akşamı çıkarır hiç değilse. Biriniz dışarı çıkın, bizim çorbacıya gidin, bir kâse çorba getirin. Uyanınca yerse gücü yerine gelir biraz da olsa."

"Tamam abi. Sen merak etme." dedi Esat üzgün gözlerle kıza bakıp.

Fırat, anlayışlı bir yüzle Esat'a baktı. Zorla gülümsemeye çalışırken konuştu.

"Üzme kendini. Toparlayacak. Düzelecek. Şu lanet iş bitsin, daha iyi olacak."

Esat başını salladı. Buna inanıyordu. Dağlı, içindeki irinden kurtulursa düzelecekti. Her genç kız gibi yaşamak onun da hakkıydı. Şimdiye kadar kendisine böyle bir şey için izin vermemişti ama daha çok gençti ve hala normal bir hayatı olabilirdi. Yeter ki içindeki zehiri atsındı.

Sonraki iki saati Dağlı, Fırat'ın kollarında uyurken diğerleri sessizce ortalığı toplayarak geçirdiler. Devrilen her şeyi eski haline getirirken kırılmış, işe yaramayacak her şeyi de attılar sessizlik içinde. Çocukların üçü de sessiz ve üzgündü. Her ne kadar böyle bir şeye hazırlıklı olsalar da kızın kendini bu derece hırpalaması, hepsinin kalbine taş oturtuyordu.

Geçen seneler içerisinde de böyle şeyler yaşamışlardı. Ağrı'ya ilk geldiği zamanlar, aylarca ağzından tek kelime çıkmamıştı. Ağrılı'nın yanından ayrılmaz, bir elini adamın ceketinin ucuna yapıştırır, vahşi bakışlarla etrafı süzerdi. Sadece Zilal Ana yaklaşabilirdi kendisine. Başka kimseyi yanına yaklaştırmazdı.

Sonra, ilk krizini yaşadığı olay gerçekleşmişti. İlk sesini duydukları zamandı. Sesten ziyade her gece attığı çığlıklara

benzer bir şeydi o da. Tek fark, bu kez kelimeler vardı o çığlıklarda. Küçücük kızdan çıkan kan dondurucu kelimeler...

* * *

2003

Sadık Ağa konağının bahçesindeki sedire oturmuş, karısı Zilal'in getirdiği kahvesini içiyordu. Her zamanki gibi Dağlı dibinde oturuyor, bir eliyle yapışmışçasına ceketinin ucunu tutuyordu. Sanki bıraksa kaybolacakmış gibi bir inançla, minik avucunda sıkı sıkı tutuyordu ceketin ucunu.

Sadık Ağa alışmıştı artık. Zilal kızı doyurmadığı, yıkamadığı ya da uyutmadığı zamanlarda kızın yaptığı tek şey buydu. Sadık Ağa nereye giderse, kız da peşinden gidiyordu. İlk zamanlar birkaç denemeyle bundan vazgeçirmek istemişlerdi ancak büyük bir direnişle karşılaşmışlardı. Sonra Ağrılı, kızın bakışlarında gördüğü paniğe daha fazla direnememiş ve ısrarcı olmamışlardı. Sabredecekti... Kız kendini güvende hissedene kadar sabredecekti bu duruma.

Hava güneşli ve sıcaktı. Pırıl pırıl bir gökyüzü vardı tepelerinde. Karısıyla sedirde otururken gözleri kızı süzüyordu ikisinin de. Kız başını Ağrılı'nın koluna dayamış, bacaklarını altına toplamış, boş gözlerle etrafa bakıyordu.

Konağın içinde çalışanlar arada sırada etrafta dolaşıyordu. Akşam yemeği hazırlıkları yapılıyordu.

Fırat askerden döneli bir sene olmuştu ve artık işlerin çoğunu o takip ediyordu. Oğuz on sekiz yaşında, iri yarı, aklı başında bir gençti ve abisinin en büyük yardımcısıydı. Esat on beş yaşında, haşarı bir oğlandı daha ancak Fırat ve Oğuz, Esat'ı kontrol etmekte zorluk çekmiyorlardı. Esat çılgınlıkları, yaramazlıkları olsa da iyi bir çocuktu ve abilerini takip etmekten geri kalmıyordu. İkisine de hayrandı. İkisi de onun kahramanıydı.

Sakin sakin kahvelerini içerlerken kapının dışından silah sesleri gelmeye başladı. Hepsi yerlerinde dikilirken en büyük paniği Dağlı yaşıyordu. Kapının önünden gelen silah sesleri, kafasının içindeki anıları da geri getirmişti.

Ardından konağın kapısı büyük bir gürültüyle açılmış ve birkaç adamla birlikte, bir toprak meselesi yüzünden sorun yaşadıkları Cemal Ağa, adamlarıyla içeri dalmıştı.

Ortalıkta büyük bir kargaşa ve gürültü vardı. Kapıda Sadık Ağa'nın iki adamı yaralanmış, diğerleri adamları içeri sokmamak için Cemal'in adamlarıyla birbirlerine girmişlerdi. Cemal Ağa elinde silah, pimi çekilmiş bir el bombası gibi bahçenin ortasına düşmüştü. Yüzünde gergin ve çirkin bir ifade vardı.

Sadık Ağa sakin bir sesle, karısına dönmeden konuşmuştu.

"Zilal Hanım, kızı al içeri girin."

Zilal ikiletmedi bile. Kollarını uzatarak kızı kucaklamaya kalktı ancak büyük bir direnişle karşılaştı. Kızın parmakları, Sadık Ağa'nın ceketinin ucuna sökülemeyecek bir güçle dolanmıştı ve ağzından tek ses çıkarmadan, öldürücü bakışlarını etrafta gezdirirken kendini Ağralı'ya yapıştırıyor, yere dayadığı topuklarıyla gitmemek için direniyordu. Zilal Ana, neredeyse yalvarır bir tonla konuşuyordu kızı ikna etmek için.

"Kuzum, gel içeri girelim çimen gözlüm. Ağan işini halletsin, yine gelirsin yanına. Burada duramazsın kömür saçlım." Elleriyle kızın saçını okşarken en şefkatli sesiyle ikna etmeye çalışarak konuşuyor ancak kız ona bakmıyordu bile. Gözlerini karşısındaki düşman yüze çevirmiş, parmakları mengene gibi ceketin ucunda, kendini tamamen Ağralı'ya yaslamıştı.

Zilal'ın uğraşı sonuç vermedi. Kollarıyla kızı kucağına almaya çalışması tekmelere neden olmuştu. Sadık Ağa çaresizce başını aşağı eğdi.

"Kurban, ananla içeri gir. Söz geleceğim yanına hemen."

Sesi şefkatli ve yumuşaktı ancak kız hızla başını iki yana sallamış, kabul etmemişti. Dudakları birbirine bastırılmış, gözleri karşısındaki adamdan bir saniye bile uzaklaşmamıştı.

O sırada, konağın bahçesi gittikçe kalabalıklaşmıştı. Fırat ve Oğuz, peşlerinden Esat, yüzlerinde panik ve telaşla bahçeye daldılar. Başka adamlar da gelmişti ve neredeyse hepsinin elinde silah vardı.

Sadık Ağa, Zilal'e bir baş hareketiyle içeri girmesini işaret etti. Kız gitmeyecekti. Şu an bununla zaman geçiremezlerdi.

Sadık Ağa yerinden kalkıp Cemal Ağa'ya doğru ilerlerken kız yanında, minik adımlarla onu takip ediyordu. Parmakları ceketin ucunda kıvrılmıştı.

"Desturun yok mudur Cemal? Bu nasıl bir aymazlıktır?" dedi sakin bir sesle.

"Sana haber gönderdim, beni dinlemedin Sadık. Anladım ki sen laftan anlamıyorsun, ben gelip anlatayım dedim." Adam küstah ve saygısızdı. Konuşurken Sadık Ağa'yı küçümser bir tavrı vardı.

"Ben sözümü söyledim. Anlamayan sensin."

"Sana o araziyi bana bırakman gerektiğini söyledim Sadık. O arazi benim atamdan kalma. Kimse alamaz benden başka."

"E o zaman atadan kalan miras, kumarda fiş yapılır mı? Bu mudur senin ataya saygın?"

"Orası seni ilgilendirmez! Almayacaksın o araziyi. Bana bırakacaksın!"

"Ben senden almadım Cemal. O araziyi yasal yollarla, ederinin iki katını verip aldım. Bana hesap soracak bir şeyin yok senin. Git, kime peşkeş çektiysen ondan hesap sor!"

"Ulan, sen nerenin itisin de bana kafa tutuyorsun? Dünün marabası bana efelik mi taslıyor?" dedi Cemal öne bir adım atarak.

Sadık Ağa geri adım atmadı, ileri çıkan adamlarına da eliyle durmalarını söyledi. Oğulları tek bir işaretine bakıyorlar, yerlerinde zor duruyorlardı.

"Kimsenin saltanatı sonsuza kadar sürmez Cemal. Ben dünün marabasıyım, doğru ama ömrünüm sonuna kadar maraba kalmam gerekmiyor. Tıpkı senin ömrünün sonuna kadar ağa kalmayacağın gibi."

"Ulan ben senin..." diyerek öne, Sadık Ağa'nın üzerine doğru atılmak üzere hareket eden Cemal'den daha çok diğerlerini şaşırtan şey de o an gerçekleşti.

Dağlı, sinirden suratındaki tüm damarlar ortaya çıkmış halde içeri giren adamdan hiç hoşlanmamıştı. Konuşurken kullandığı küstah ve küçümseyici ton, emir veren havası... Tüm bunlar ona, sanki aynı sahneyi tekrar yaşıyormuşçasına bir duygu hissettirdi. O bu korkunç filmi daha önce de seyretmişti. Etrafındaki insan kalabalığı gözünün önünden silinmiş, sadece karşısında Sadık Ağa'ya

bağıran adam kalmıştı sanki.

Damarlarında kanı fokurdamaya başlamıştı. Bu da aynı o adama benziyordu. Bu da başka bir Çakal'dı. Dağlı o anda, bulunduğu anı yaşamıyordu. Aylar önceki çaresizliği yaşıyordu. Babasına yardım edemeyişi, onu kurtaramayışı... İçindeki, gün be gün büyüyen habis bir urdu. Zehri tüm bedenini ele geçirmiş, başka her şeyi anlamsız ve faydasız kılmıştı. Onun gücü, babasını kurtarmaya yetmemişti. O çaresizliği ömür boyu içinden atamayacaktı.

Ama Ağrılı ya da kimsenin dokunmasını istemiyordu. Aynı şeyi bir kez daha yaşayamazdı. Bu sefer söz yok, korku yok, kimsenin kendini durdurmasına izin vermeyecekti.

Hırsla öne atılıp dişleriyle Cemal'in bacağına yapıştı. Adam önce şaşkınlıkla neye uğradığını şaşırdı. Herkeste aynı şaşkınlık vardı. Bir an herkes dondu kaldı. Sonra Cemal delirmiş gibi acıyla bağırarak, bacağından kızı silkelemeye başladı.

"Alın lan bu kudurmuş iti. Alın şunu bacağımdan!" diye haykırıyordu acıyla.

Üç delikanlı, öne atılarak kızı korumaya çalışırken kız minik yumruklarını adamın bedenine indirmeye başlamıştı. Yüzünde vahşi bir ifade, gözleri ateşten kavrulmuş halde bağırıyordu ince sesiyle.

"Dokunma ona! Dokunma ona!"

Fırat, hızla kızı kucağına çekip yukarı kaldırmaya çalışırken kızın attığı tekmelerden biri daha Cemal'in suratına geldi. Adam neye uğradığını şaşırdı. Bir anda bütün adamlar bağırıyor, silahlar çekiliyordu. Sadık Ağa'nın adamları kalabalıklaşmış, Cemal'in adamlarının kafasına silahları dayamışlardı. Kimsenin bu eve gelip bu evdekilere zarar vermesine izin vermezlerdi.

Cemal, can hıraş bir öfkeyle bağırırken kıza doğru bir hamle yapmaya kalktı ve Oğuz'un yumruğuyla karşılaştı. Geri doğru savrulup yere düştü. Kız müthiş bir güçle Fırat'ın ellerinden kurtulmuş, adamın üzerine atlamıştı o hızla. Adamın yüzüne minik yumruklarını indiriyor, kendini kaybetmişçesine hem ağlayıp hem bağırıyordu.

"Dokunma ona! Dokunma ona!"

Birkaç dakikanın ardından Fırat, zorlukla kızı adamın üzerin-

den almıştı. Kız hala tekme atmaya devam ediyordu. Sadık Ağa öne atılarak, Fırat'ın kucağından kızı çekip kollarının arasına aldı. İki koluyla kızı sımsıkı sararak kucağında tutarken, kulağına sakin sesiyle fısıldıyordu.

"Kurban! İyiyim ben kurban. Sakin ol kuzum, sakin ol!"

Kız, yaştan ıslanmış yüzünü kaldırıp minik iki elini Ağrılı'nın sakallı yanaklarına bastırdı. Yaştan parlayan yeşil gözleriyle çaresiz bakışlar attı.

"Dokunmasınlar sana! Sana da zarar vermesinler! Ben korurum seni. Korurum ben. Sen beni bırakma. Sen de beni bırakma!" dedi ağlayarak.

Herkes şaşkındı. Herkes donmuştu. Hiç kimse ne olduğunu anlamamıştı ancak herkes o minik kızdan korkmuştu. O minicik kız Sadık Ağa'yı korumak için kaplan kesilmişti. Minik, dişi bir kaplan. Kızın bakışları hepsini korkutmuştu. Cemal yerde şaşkınlık ve tedirginlikle yatıyordu.

Ağrılı, şefkatle gülümseyerek baktı kıza.

"Ben seni asla bırakmam kurban. Yalnız kalmayacaksın! Ben seni bırakmam!" dedi ikna dolu bir sesle.

Kızı kucağından bırakmadan arkasını dönerken oğluna seslendi.

"Temizleyin burayı Fırat. Bu iti de atın kapının önüne, bir daha benim sokağımdan geçmesin! Geçerse de söylüyorum, buradaki herkes duysun... Soyunu kurutun!"

Ve Cemal gitti... Bir daha da Ağrılı'nın karşısına çıkmadı. O da biliyordu. Sadık Ağa çok güçlenmişti. Eski Sadık yoktu artık. Eski maraba çoktan ağa olmuş, herkesi ürküten bir güce ulaşmıştı. Nasıl olmuştu, kimse anlamamıştı ama artık bilinen tek şey oydu. Sadık Ağa'ya kimse dokunamazdı.

O günden sonra kız konuşmaya başlamıştı ama Sadık Ağa'ya olan düşkünlüğü hiç değişmemişti. Delirdiğinde nasıl bir güce eriştiğini, nasıl gözünün kararduğını, o minicik bedenin nasıl korkutucu bir kuvvete sahip olduğunu biliyordu artık herkes.

6. BÖLÜM

Dağlı, Fırat'ın kollarında her zamanki çığlıklarla uyandı. Yine birkaç dakika kendisine gelmeye çalışırken Fırat kızı kollarıyla sarmış, saçlarını okşuyordu. Bir yandan da kızı sakinleştirmek için yavaş bir sesle konuşuyordu.

"Buradayım kuzu... Buradayım... Korkma..."

Kız, yorgun bedenini Fırat'a yaslarken başını omuzuna koydu. Bitkin bir halde mırıltılı bir sesle konuştu.

"Bitecek mi abi bu? Bitecek mi bir gün?"

"Bitecek kuzum... Bitecek... Sen intikamını aldığında kabussuz, huzurlu bir uyku uyuyacaksın. İçindeki zehri akıtıp yeniden arınacaksın ve o gün huzurla uyuyacaksın."

"Bazen hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor? Bazen ancak öldüğümde huzurla uyuyacakmışım gibi hissediyorum."

"Hayır. Öyle bir şey olmayacak! Bütün bunlar son bulsun, sen yeni bir hayata başlayacaksın. Her şeyi ardında bırakacaksın ve şimdiye kadar yaşamadığın en güzel günleri yaşayacaksın."

"Gerçek olması imkânsız bir masal gibi dediklerin." İnanmayan bir gülüşle dudağının ucu kıvrıldı.

"Sen güçlü bir kızsın. Şimdiye kadar kimsenin başaramayacağı birçok şey yaptın. Bunu da atlatacaksın. Hiç endişelenme. Biz hep senin yanındayız. Bitecek bu kabuslar."

"O kabuslar bitmeden ben biteceğim bence."

"Zayıf olmak sana yakışmıyor kuzu. Sen babanın kızıysan, yenilmek sana yakışmıyor. Bak, babanı hiç tanımadım ama kendi babamdan çok dinledim. O yüzden biliyorum ki

sen bunu da atlatacaksın."

"Öyle özlüyorum ki onu." Kızın sesi ağlamaklıydı. Hasretinden, yüreğinde tarifi imkânsız sızılar hissediyordu. Yanıyordu tüm bedeni. Kavruluyordu hasretten.

"Biliyorum kuzum, biliyorum." Fırat çaresizdi yine. Teselli edecek hiçbir kelimesi yoktu çünkü ne dese hafif kalacaktı. Kızın hasretini yalnızca kız biliyordu. Babasını kaybetmişti. Şahit olduğu kötü şeyleri o yaşamıştı. Ne dese kızın acısı hafiflerdi ki? Hiçbir kelime çare değildi ona.

Kızın kafasını dağıtmak için konuyu değiştirdi. Kollarını biraz gevşetip kızı hafifçe uzaklaştırdı kendisinden. Yüzüne şefkatle baktı minik bir gülümsemeyle.

"Hadi kalk. Çocuklar çorba aldılar sana. Biraz ye, kendini daha iyi hissedeceksin."

Kız başını salladı. Utangaç bakışlarını kaldırıp Fırat'a baktı.

"Özür dilerim abi. Sana bağırdığım için. O sözleri söylememeliydim."

"Ben takmıyorum. Ciddiye bile almadım. Üzme sen kendini."

"Affettin mi beni?"

"Affedecek bir şey yok kuzu. Ben bilmiyorum mu seni?" Hınzırca gülerek ışıldayan gözlerini, kızın mahcup, yeşil gözlerine dikti. "Sinirlenince kaplan kesildiğini, ağzına geleni saydığını biliyorum." Göz kırptı yine hınzırca "Sonra rahatlayıp sakinleştiğini de biliyorum. O yüzden takma kafana. Affedecek bir şey yok. Asıl sen affet beni, üzerine geldiğim için."

"Yok. Haklısın sen. Kendime bakmıyorum son zamanlarda ama toparlayacağım. Söz! Daha dikkat edeceğim, güçleneceğim."

"Aferin benim kuzuma. Sürekli endişe hissetmek istemiyorum kuzu. Zor bir süreç bu ve senin güçlü olman lazım. Kendine dikkat etmezsen hiç ummadığın bir anda zayıf düşersin. Bunun olmasını istemiyorum."

"Tamam abi. Söz! Dikkat edeceğim artık."

"Tamam kuzum." Yataktan kalktı, elini kıza uzattı. "Hadi

kalk, bir şeyler ye. Geceye pek bir şey kalmadı. Her şeyi son kez kontrol edelim tekrar."

Kız, başını sallayarak elini uzattı ve tuttuğu elden güç alarak yataktan çıktı. Etrafına baktığında, dağılmış olan her şeyin toparlandığını gördü. Yüzüne mahcup bir kızıllık yayıldı. Çocuklar her şeyi eski haline getirmişlerdi. Üçü de mutfak tarafındaki masada oturmuş, sessizce çay içiyorlardı.

Yavaş adımlarla diğerlerine yaklaştılar. Kız mahcup bir sesle konuştu.

"Her şeyi toparlamışsınız. Elinize sağlık."

Diğerleri umursamazca omuz silktiler. Dikkatlice kıza bakıyorlardı. Kız biraz daha dinlenmiş görünüyordu.

"Özür dilerim hepinizden. Zaten benim yüzümden o kadar sıkıntı çekerken bir de bunlarla uğraşmak haksızlık, biliyorum." dedi utançla başını eğip boş sandalyelerden birine otururken.

Esat, kızın önüne bir kâse çorba uzatırken aldırmaz bir sesle konuştu.

"Özür dilenecek bir şey yok. Zaten nasıl zaman geçirelim diye canımız sıkılıyordu, oyalandık işte birkaç saat. Takma sen kafana, kimseye sıkıntı falan verdiğin de yok. Sürekli yük oluyormuşsun gibi konuşunca asabımı bozuyorsun kuzu."

Dağlı, gülümseyerek baktı Esat'a. "Vaayyy, senin asabın da bozuluyordu yani? E ben hiç görmedim senin asabının bozuk halini?"

"Ulan, her şeyi dalgaya aldığım için kimse beni ciddiye almıyor ama ben de sinirleniyorum yani bazen."

"Allah Allah. Hakikaten ben seni sinirli hiç görmedim. Nasıl olduğunu merak ettim bak şimdi."

"Kızım, senden bana fırsat mı kalıyor? Sen, sinir topu gibi ortalıkta dolaşınca ben tırsıyorum. Bak, yük oluyorum, haksızlık maksızlık diyorsun ya... O saçma da... Asıl haksızlık şu; azıcık da sen dalga geç, ben sinirleneyim. Hep sen sinirli olunca bana da hep dalga geçmek kalıyor. Ayıp oluyor valla. Hakkımı yiyorsun. Ayrıca sen sinirlenince ben tırsıyorum. O da haksızlık." Şikayetlerini sıralıyordu Esat. Yine ortaya saç-

ma sapan konular atıp ortamı gerginlikten kurtarmaya çalışıyor, bir yandan da kızın rahatlamasını sağlıyordu.

Dağlı, gülerek çorbasından bir kaşık aldı. Esat yine gevşetmişti kendini.

"E abi, sen içine çok atmışsın ya. Olmadık yerde patlama yapmasın. Söz, uzun süre ben sinirlenmeyeceğim, sen sinirlen. Ben de dalga geçerim... Rolleri değiştiririz. Uyar mı sana?"

"Uymaz mı çiçaam? Hem de nasıl uyar. Azıcık karizma yaparım. Böyle dalgacı bir tip olunca gevşek sanıyorlar. La bi racon kesemiyoruz yav!"

"O gevşek sanmaları, gevşek gevşek konuşmandan olmasın sakın?" dedi Fırat sırıtarak.

"Abi, niye gevşek olayım ya? O hedef şaşırtma sadece. Öyle olunca süt oğlanı sanıyorlar, sonra dayağı yiyince görüyorlar ne olduğunu." Esat, gururla başını kaldırıp çenesini dikmişti bilgiç bir edayla.

Esat'ın en sevdiği tavırdı bu. Ne zaman onu tanımayan birileriyle kavgaya girse, ilk anda yumuşak yumuşak konuşarak saçmalar, tam karşısındaki onu ciddiye almayıp gardını düşürünce o meşhur kafasını gömerdi karşısındakine. Sonrasını da zaten şaşırtıcı derecede çabuk bitirirdi. Bir kez daha aynı kişiyle karşılaşınca da adamın ne manyak olduğunu bildiklerinden üstüne gitmezlerdi.

Dağlı çorbasına devam ederken Kerim'le Adil, geçmişte olan birkaç kavgadan söz edip gülerek aralarında konuşmaya başladılar.

"Esat abi, hatırladın mı? Hani İstanbul'a bir kez geldiğimizde gittiğimiz mekânda ettiğimiz kavgayı. Adamlar seni yumuşak sanmışlardı." dedi Kerim. Adil anırarak gülmeye başladı. Elini dizine vurup kahkahalarının arasında konuşmaya çalıştı.

"Lan, adamın yüzünü hatırladınız mı? Herif, Esat abime şaşkınlıkla bakıp yanındakilere, 'Lan bu yumuşak neyine güveniyor da bana dikleniyor,' dediydi. Başını çevirip gözlerinden yaş gelirken Fırat'a döndü. "Adama 'ama hayatım, olmuyor böyle çiçaam,' dedi Esat abi. Adam da, 'Lan bana

Çiçaam mı dedi bu?' dedi gözleri pörtleyerek. Adamda sakal bir karış, bıyıklar neredeyse kulaklarda. Hiiiç çiçege benzer bir tarafı da yok hani."

Kerim kahkaha atarak sözü aldı. "Esat abi gözlerini kırpıştırarak, adama yanaşıp dudaklarını büzerek dedi ki; 'E sende bir çiçek sayılırsın çiçaaam. Yani sonuçta kaktüs de bir çiçek!' deyip birden kafayı gömdüydü adama. Adamları ne tepelemiştik ama."

Fırat anlatılanlara gülerken Dağlı'nın omuzları sarsılıyordu. Ağzındaki çorbayı zorlukla yutkundu. Ağzındakiler dışarı fışkıracak korkusuyla, elini ağzına kapamıştı gülerken.

Sonraki yarım saati geçmişte yaşadıkları kavgaları anlatırken geçirdiler. Fırat bile birkaç kez sesli kahkahalar atmıştı dayanamayarak.

Dağlı, sabahki krizin ardından gevşemiş, iyice sakinleşmişti. Yine eskisi gibi umursamaz ve rahattı tavırları. Saat öğlen 13:00 olmuştu. Önlerinde harcayacak hala sekiz dokuz saatleri vardı. Hepsi ellerine çaylarını, kahvelerini alıp oturma grubuna geçmiş, deri koltuklara yayılmışlardı.

Fırat, kahvesini sehpaya koyarken telefonu çaldı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı önce, sonra ekrana dokunup kulağına götürdü. Birkaç dakika sonra sesi sertleşmişti.

"Şimdi mi söylüyorsun bunu? Ulan daha önce kontrol etmesi gerekmiyor muydu? Sikeyim yaptığınız işi! Ucuz mal kullan dedim mi ben ona? Parası mı eksik kaldıydı huyarın! Tamam ulan... Tamam... Uzatma... Neye ihtiyacın olduğunu söyle?" Birkaç dakika karşıyı dinledi kızgın gözlerle. Tekrar konuşurken diğerleri yerlerinde diklenmiş, adamın konuşmayı bitirmesini bekliyorlardı diken üstünde. "Tamam... Biz alırız oradan. Sen adresi mesaj at." Sinirle telefonu kapadı.

"N'oldu abi?" Merakla soran Esat'tı.

"Geri zekalı piç, şimdi söylüyor. Yumurta bilmem nesine dayanmış!" Fırat söyleniyordu sinirle.

"Kim?" Bu sefer soran Dağlı'ydı.

"İzleme cihazlarını monte edecek olan çocuk. Cihazlar bozuk çıkmış. Lan bu Çinliler bir boku da tam yapamazlar mı?"

dedi Fırat sinirle yerinden kalkarak. Elini ensesine götürüp sıktı sinirle.

"E, ne yapacağız şimdi? Cihazlar bozuksa tırları nasıl takip edeceğiz?" dedi Kerim bozulmuş bir sesle.

"Mesaj atacak şimdi bana. Bir başkasından alıp hazırlayacak. Geri zekalı çok para tutuyor diye gitmiş, Çin malı almış, mal!"

"Harbi malmış ya! Böyle ciddi iş için Çin malı mı kullanılır? Kafa basmıyor mu angutta?" dedi Esat şaşkınlık ve kızgınlık dolu bir sesle. "Sanki karımızı takip edeceğiz de paradan kısıyoruz amına koyim?"

"Valla, karı takip etsek belki kullanılır da bu işte o riske girilmez Esat abi." dedi Adil yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Niye lan? Karını takip etsen ucuz mal mı kullanırsın?" dedi Kerim şaşırarak.

"Yav, ucuz mal olsa da bozulsa ne olacak? Karı akşama eve gelmeyecek mi? Neye telaş edeyim?"

"Oğlum, akşama kadar ne çevirdiğini nasıl anlayacaksın?"

"La, niye benim karım bi şey çevirsin?"

"Aha da başkasıyla görüşüyor... Nasıl anlayacaksın?"

"Lan başkasıyla görüşüyorsa ne takip edeceğim? Çeker vururum ikisini de. Temiz iş!"

"E iyi işte, ucuz takip cihazı kullanırsan, o alette bozuk çıkarsa, başkasıyla görüşüp görüşmediğini nerden anlayacaksın?"

"Oğlum, benim karım niye başkasıyla görüşsün? Senin karın mı o?"

"Sen benim karıma ne laf sokuyorsun lan?"

"E sen de bana boynuzlu dedin. Benim karıma niye çamur atıyorsun o zaman?"

"Benim karım beni aldatmaz, tamam mı? Ağzını topla onun hakkında konuşurken."

"Sen de benim karımı ağzına alırken destur çek o zaman!"

Kerim'le Adil ayağa kalkmış, karşılıklı birbirlerine horozlanırken diğerleri şaşkınlıkla onları izliyordu. Fırat'ın gürleyen sesi mekânda yankı yaparken hepsi yerlerinden sıçradılar.

"Lan! Neyin kavgasını ediyorsunuz oğlum siz? Karılar nerede?"

Diğer ikisi şaşkınlıkla ona bakıyordu korku dolu gözlerle.

"Lan, siz toptan bana kafayı mı yedirteceksiniz? Biz ne derdindeyiz şu anda, siz olmayan karılarınızın derdinde?"

İkisi de birbirlerine baktılar şaşırarak. Neyin kavgasını ediyorlardı sahi?

"Boynuzlasın ulan karılarınız sizi! Bu dallamalıkla hak edersiniz siz! Sizin gibi salakları alıp ne bok yesinler?"

"Abi, ayıp oluyor ama..." Kerim'in ağzından mırıltıyla çıktı itiraz.

"Ne ayıbı lan? Sizin gibi salağı alan karılar n'apsın? Olmayan karı kavgası yapıyorsunuz burada ciddi ciddi."

"Ya kaptırmışız bir an..." Bu sefer Adil konuşmaya çalıştı.

"Lan ben sizi fena kaptıracağım da dua edin işimiz gücümüz var, dişimi sıkıyorum."

O sırada telefonuna mesaj düştü. Başını eğip sinirle gözlerini ekrana çevirdi. Dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

"Dağlı, al bu iki salağı, sana göndereceğim adrese git. Cihazları alın, sonra da bizim çocuğa götürün monte etsin. Orada bekleyin, tüm malzemeyi alın gelin buraya. O sırada Esat da motorları hazır etsin siz gelene kadar." Bakışlarını Esat'a çevirdi. "Dört motoru da tekrar kontrol et, her şeyine yeniden bak. Yolda bozuldu, bilmem ne oldu duymak istemiyorum. Anlaşıldı, tekrar tekrar her şeyi kontrol etmeden olmayacak bu iş."

Hepsi çabucak ayaklandı. Evden hızla çıkıp deponun önündeki araca bindiler. Dağlı arkaya oturmuştu. Adresi Kerim'e söyledi, arkasına yaslandı sırıtarak. Kerim aracın kontağını çevirirken ters bakışlarla Adil'e döndü, sinirli sinirli konuştu.

"Benim karım beni aldatmaz, tamam mı? Sen kendi karına bak!"

Dağlı, ayaklarını yere vura vura kahkahayı patlattı. Harbi salaktı bu ikisi ama çok tatlılardı.

* * *

Yaman çıldırmak üzereydi. Kız kendini engellemişti ve hiçbir şekilde kızla iletişime geçemiyordu. Attığı hiçbir mesajı okumadığına da bahse girebilirdi. Çok fena kızgındı ona ve bunu düzeltmek için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Şu an o Melis sürtüğü eline geçse kadın madın dinlemeyecek, ona öğretilen her türlü terbiyeyi ezip geçecek ve kafasına sıkacaktı kadının. Üç saniye içinde aylarca yapmaya çalıştığı her şey yerle bir olmuştu.

Öfkesini dindiremiyordu yine. Köstebeği bulma bahanesiyle tüm öfkesini kusmaya çalışması da işe yaramamıştı. Hayatının en acımasız halini gözler önüne sermişti. Adamları ondan korkuyorlardı ama umursamıyordu. Herkes ondan korksun istiyordu. Kız da ondan korksun, hiç değilse korkuyla bile olsa yanında kalsın istiyordu ama nafile. Kız onu takmıyordu bile.

Hırsla yumrukladığı kum torbası, asılı durduğu yerden kopmak üzereydi. Umursamadı ve sert bir tekme geçirdiğinde, nihayet asılı kaldığı zincirlerden kurtularak birkaç metre öteye yuvarlandı. Kum torbasının cezası da bitmişti... Sırada kim vardı?

Kan ter içinde topuklarının üzerinde dönüp öfkeyle yerdeki havluyu aldı ve sinirli adımlarla odadan çıkıp merdivenlere yöneldi ve girişte Kürşat'la karşılaştı. Çocuk korkuyla ona bakıyordu. Yaman'ın bu hallerini hiç sevmiyordu. Mayın döşenmiş tarla gibiydi ve Yaman'da tek bir kelimeyle patlayabilirdi. Ses çıkarmadı.

Yaman, çocuğun yüzündeki ifadeye aldırmadan konuştu. "Duş alıp üzerimi değiştireyim. Sonra çıkıyoruz."

"Tamam abi." Uysalca karşılık vermişti Kürşat.

Yaman merdivenlerden yukarı çıkarken Halit, yeni kapattığı telefonu cebine koyarak Kürşat'a yaklaştı. Fısıltıyı andırır bir sesle konuştu.

"Hala aynı mı?"

Diğeri ses çıkarmadan başını salladı. Gözleri merdivenler-

den çıkan, omuzları düşük Yaman'ı takip ediyordu.

"Daha ne kadar sürecek böyle? Oğlum üç gündür dağıtmadığı adam kalmadı."

"Siniri geçene kadar sabredeceğiz, başka çare yok."

"Ulan, bir kız dağıttı dağ gibi adamı."

Kürşat hızla başını Halit'e çevirdi. Tehdit edercesine gözlerini dikerek konuştu.

"Bana bak! Sakın abimin yanında kızla ilgili ileri geri konuşma, helalleşmeyelim. Tek kurşuna, binersin dört kolluya."

"Manyak mıyım oğlum ben? Ağzımı açıp tek kelime çıkarır mıyım o psikopat hakkında."

"Bak hala ya! Oğlum deme hiçbir şey! Hele o kelimeyi hiç kullanma, valla kafana da sıkmaz, kıçına sıkar ona göre."

Halit hızla başını salladı onaylarcasına. Sonra sıkıntıyla elini ensesine götürdü.

"Ya bir şey diyeceğim. Biz şimdi kulübe geçeceğiz değil mi?"

"Hee öyle yapacağız. Son hesapları kapamamışlardı. Yavuz, abimi bekliyor."

"Ya Erdal aradı... Kulüpte birkaç kamera bozukmuş, giderken sanayiye uğrayıp almamız lazım. Kulübü akşama hazırlıyorlar, adam eksikmiş, sıkışmışlar. Kameraları alacak kimse yokmuş, gelirken yolunuzun üstünde, onları da getirir misiniz, dedi. Akşama kadar montajı yetiştireceklermiş."

"Abime bir sorarız. Vakit kaybetmek istemezse buradan adam göndeririz. Aldıkları yer niye göndermiyormuş amına koyim?" Son kelimeleri ters ters söylemişti.

"Ya adam gönderirim ama akşamı bulur demiş. Akşam hareketlenince o işi yapmak olmaz. Mekân açılmadan bitirmek istiyorlar."

On beş dakika kapı önünde oyalandılar. Nihayet Yaman çocukların yanına gelince durgun bir sesle sordu.

"Hazır mısınız? Çıkalım hadi."

"Hazırız abi." diye öne atıldı Kürşat. Arabanın kapısını açıp Yaman'ın arka koltuğa geçmesini beklerken yutkunarak sordu.

"Abi, geçerken sanayiye uğramamız lazım. Birkaç kamera

bozukmuş, adam ancak akşama gönderebileceğini söylemiş. Kulüpten rica ettiler, onları da alıp getirebilir misiniz, diye. Sen oyalanmayalım dersen buradan birilerini gönderip aldırayım."

"Gerek yok. Yolumuzun üstü zaten. Hazırsa uğrar, alırız beklemeden."

"Hazırmış abi. Sadece paketi alıp çıkacağız."

"Tamam o zaman. Sorun değil. Hadi gidelim."

Kürşat, dostça gülümseyerek kapıyı kapattı. Her zamanki gibi üç araba peş peşe bahçeden çıktılar.

On beş dakikalık yolculuğun ardından sanayinin içine girmişlerdi. Devasa arazi içinde birçok dükkân ve bina vardı. Sanayinin aşağısına kadar devam edip önünde büyük bir açıklık olan binanın önünde durdular. Yanında terkedilmiş gibi görünen bir bina daha vardı. Elektronik aletlerin satıldığı, tamir ve bakımının yapıldığı bu bina ve diğer terk edilmiş gibi görünen bina, sanayideki diğer binalardan kopuk görünüyordu. Yan binanın önünde sadece bir araç vardı. İçi boştu. Halit arabayı girecekleri binanın önüne park ederken diğer iki araç da iki yana park etti. Kürşat, diğer aracın içindeki birine başıyla işaret edince adam arabadan çıkıp binanın içinde kayboldu.

"Çok sürmez abi. En fazla beş dakika içinde ayrılırız." dedi Kürşat sakin bir sesle.

Yaman cevap vermeden başını salladı. Boş bakan gözleri dışarıya çevriliydi. Beş dakika sonra içeri giren adam, elinde büyük bir paketle dışarı çıktı ve yan araca geçti tekrar. Tam o sırada, yandaki terk edilmiş binadan üç kişi çıkıp tek başına duran araca doğru hareketlendiler.

"Ha siktir!"

Ses Halit'ten çıkmıştı. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi önündekilere bakıyordu. Kürşat başını kaldırınca istemeden aynı tepkiyi verdi.

"Ha siktir!"

Yaman hızla başını ön cama çevirirken anında tepki vermişti. Hızla eli kapının koluna giderken bağırdı.

"Durdur arabayı!"

* * *

Dağlı, çocuklarla beraber Fırat'ın verdiği adrese gelince başını kaldırıp baktı arabadan çıkarken.

"Lan oğlum, burası terk edilmiş gibi. Fırat abi emin mi adresten?"

"Doğru, doğru. Bizim lavuk burada. Çocuk paranoyak olduğu için böyle herkesten uzak takılıyor. Bir kez gelmiştim ben buraya." dedi Kerim sakin sakin.

Üçü birlikte, terk edilmiş gibi görünen binaya yaklaşıp kapının yanında duran zile bastılar. Minik bir ekran vardı zilin üstünde. Kamerayla dışarıyı takip ettiği belliydi içeridekinin.

"Lan aç, ucuzcu manyak! Zaten dünya kadar zaman kaybettirdin bize." dedi Kerim aksi bir sesle.

İçeridekinin duyduğu belliydi. Minik bir vızıltıyla kapı açılınca üçü de içeri girdiler. Üç katlı binanın girişi metruk yerlere benziyordu. Camların hepsi tahtalarla kapatılmış, yerler toz toprak içinde, etrafta anlayamadıkları elektronik döküntüler vardı. Merdivenlere yönelip en üst kata doğru hareketlendiler.

Üst kat, şaşırtıcı derecede aşağı katlardan bağımsız görünüyordu. Daha temiz, daha derli topluydu. Yirmilerin başlarında, kumral, kıvırcık saçlı, gözlüklü bir tip karşıladı onları. Alınmış bir sesle konuşuyordu onları karşılarken.

"Abi ayıp oluyor ama. Ucuzcu falan..."

"Ne ayıbı lan? Ucuza kaçtığın için patlamadı mı elindeki zamazingolar?"

"Abi, valla düne kadar çalışıyorlardı. Dün gece son kez kontrol edeyim dedim, bir baktım hepsi pert olmuş. Sabahtan beri yenilerinin peşindeyim valla."

"Bana bak! Bunlar da pert olursa işimiz bitmeden, hiç üşenmez gelirim buraya, seni de ben pert ederim." dedi Adil sert sert.

Çocuk ürkerek bir adım atarak geri çekildi. "Yok abi. Bunlar sağlam. Bir daha olmaz. Zaten bir daha olursa sana kal-

maz. Fırat abi beni yeryüzünden siler."

İlerideki masaya doğru yürüdü. Masanın üzeri büyüklü küçüklü birçok elektronik eşyayla kaplanmıştı. İleride bordo renkli, büyük bir kanepe vardı. Üzerindeki battaniyeden, çocuğun burada kaldığı belliydi. Zaten bir köşedeki minik, mutfak benzeri tezgâh ve rengi kaçmış buzdolabı da bu düşünceyi destekliyordu. Çocuk burada yaşıyordu.

Çocuk masaya yanaşıp eline dört tane minik cihaz aldı. Sonra minik tablete benzer bir aleti daha kaldırıp gösterdi.

"Bunları takip edeceğiniz yere monte ettikten sonra, şu tuşa basıp aktif hale getireceksiniz. Hepsini bu ekran üzerinden takip edebilirsiniz. Ben hepsini tanıtıp ekranla bağlantıyı sağladım. Hareketli cihazlar olduğu için bunlar farklı çalışıyor ama endişe etmeyin, mesafesi çok iyi. Beş kilometreye kadar kapsama yapıyor. Fırat abiden fırçayı yiyince bu sefer paradan kısmadım, en iyilerini aldım." dedi sırıtarak.

"E, şunu baştan yapaydın da bizi buraya kadar hiç yormayaydın ya. Sanki paradan mı kıstık sana?"

"Ya öyle değil abi. Ben iş gören bir şey olunca boşuna müsriflik olmasın, Fırat abinin parasını çar çur etmeyelim, dedim. Ne bileyim bu kadar kısa sürede zort olacaklarını?"

"Neyse, temiz olsun da geç olsun artık." dedi Kerim. Çocuk birkaç minik açıklama daha yapıp, elindekileri bir kutunun içine koyup onlara uzattı. Dağlı küçük kutuyu eline alarak başını salladı.

"Sağ olasın. Hadi eyvallah."

"Var mı bir borcumuz?" Soran Adil'di.

"Yok yok. Biz Fırat abiyle hallederiz aramızda. Siz alın, gidin. Tekrar kusura bakmayın son dakika golü için."

Hepsi başlarını sallayarak, çocuğa selam verip merdivenlere yöneldiler.

"Ulan, şu Fırat abim nereden tanıyor böyle tipleri, nasıl buluyor, hiç anlamıyorum?" diye mırıldandı Dağlı.

"Var ya, tam ajan olacak adammış Fırat abim. Potansiyel zirvede yani." dedi Kerim sırıtarak.

"He, James Bond kim lan? Halt etmiş abimin yanında."

dedi Adil burnunu kıvırarak.

"La yürüyün. Zevzek zevzek konuşmayın yine. İşimiz gücümüz var. Zaman kısıtlı. Bırakın geyiği yine. Hem akşama eve vakitlice gidelim, karılarınız kızmasın!" Dağlı kıkırdıyordu şimdi.

İkisi de ters ters kıza bakıp kapıya yöneldiler. Kapıyı açıp dışarı çıkarken Dağlı hala sırıtıyordu. İki adım atıp arabaya yanaştı ve kapıyı açıp içeri eğilerek elindeki kutuyu arka koltuğa bıraktı. Kerim elini şoför kapısına atarken Adil, arabanın etrafından dolaşıp yolcu kapısına hareketlenmişti.

Dağlı, kulağına gelen fren sesleri ve bağırışla başını kaldırıp eğildiği aracın içinden çıktı ve karşıya baktı.

Üç araç... On adam... Hepsi araçlardan çıkmış silahlarını çekmiş kendilerine bakıyorlardı. En önlerinde Arıza öfkeyle kendisine bakıyordu.

Dağlı, derin bir nefes çekip oflayarak başını göğe kaldırdı sıkıntıyla. O sırada Kerim ve Adil ileri hareketlenmiş, hızla silahlarını çekmişlerdi. Dağlı ister istemez ileriye birkaç adım atıp arabadan uzaklaşmıştı.

Olabilecek en sinirli bakışlarını Küçük Alaz'a dikti. Gözleriyle adamı vurmak ister gibiydi. Adamın şu anki tavrı zerre umurunda değildi. Kendilerine doğrultulmuş olan on silah da umurunda değildi.

"Kerim, hadi gidelim." dedi Dağlı, arkasını dönüp hareketlenirken. Umursamamıştı önündeki manzarayı.

"Dağlı!" diye seslendi Kerim başını çevirmeden. Gözünü bir an bile suratına doğrultulmuş on silahtan ayırmamıştı. Adil, kendisi gibi bir adım bile geri atmadan yanında duruyordu. İkisi de silahlarını karşısındaki adamlara kaldırmış, parmakları tetikte bekliyorlardı ama biliyorlardı ki bir çatışma başlarsa kesin öleceklerdi. Gerçi birkaçını da kendileriyle beraber öteki tarafa götürürlerdi ama canlı çıkmalarının imkânı yoktu.

"Canım kardeşim, yüzüne doğrultulmuş silahların farkında değil misin?" dedi sanki çocuğa laf anlatıyormuş gibi.

Dağlı tekrar geri dönüp Kerim'in yanına geldi. Sanki kar-

şısında o kadar adam ve silah yokmuş gibi rahat rahat cevap verdi Kerim'e.

"Oğlum, onlar niye bizi vursun? Hadi gidelim, işimiz güçümüz var." dedi, elini Kerim'in koluna koyup çekiştirerek.

Diğeri kımıldamadı bile. Gözünü bile kırpmadan Küçük Alaz'a ve yanındaki diğerlerine bakıyordu. Karşısındakilerin yüz ifadesi epey ciddiydi ona kalırsa ama kızın sözlerinden sonra, adamların şaşkın bakışları kıza döndü. Fırsattan istifade konuşmaya devam etti.

"Dağlı, suratına on silah doğrultulunca genelde olan odur. Niye vurmasınlar? "

"E çok saçma!" dedi kız her şeyi açıklamış gibi.

Kerim de bu sefer şaşırarak Dağlı'ya baktı. "Sen uykunu alamadın mı? Bak uyuyamayınca kafan çalışmıyor. Dağlı, kafayı mı yedin? Niye saçma olsun?"

"Oğlum, bizim bunlarla derdimiz yok ki? Niye bizi vursunlar? Saçma yani." dedi omuzlarını silkerek. Yüzündeki ifade söylediklerinde ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Kaç aydır adamların her tekerine taş koydun. Sence de sinirlenmiş olamazlar mı?" dedi kaşıyla adamları gösterip uyarırcasına.

"Ben niye taş koyayım ya? Ben yapmam gerekeni yapıyorum. Onlar beceriksizse ben ne yapayım? Her sinirlenen adam vursa, memlekette adam kalmaz. Sen bizim memleketin insanının nasıl asabi olduğunu fark etmedin mi?" diye diklenerek açıklama yaptı.

"Bir diline hâkim ol be, bir diline hâkim ol!" dedi başıyla yine silahları gösterip.

"N'oldu? Bütün misketleri ben topladım, onlarda kaybettiler diye mi bozuldular?" dedi kız, gözlerini küçümseyerek kısarken başını diğerlerine çevirdi. Dik dik Arıza'ya baktı. Öfkesi tepesinden alevler çıkmasına neden olacaktı. Aşağılarcasına konuştu.

"Zaten sapık bunlar! Dua etsinler, ben bulaşmıyorum bunlara!"

"Lan bana bak, ileri gidiyorsun, koparırım dilini? Lafına

dikkat et!" dedi Yaman bir adım ileri atarak. Çok kızmıştı kızın sözlerine. Sapık falan değildi o! Sadece bir yanlış anlaşılmaydı.

Silahı kıza doğrultmuştu. Tehditle, korkuyla veya değil, gitmesine izin vermek istemiyordu. Böyle bir fırsatı kaçıramazdı. Hem bu inatçı anlayamıyor muydu hala? Bu kadar karşılaşma tesadüf olamazdı artık. Evren bile onların bir araya gelmesini istiyordu. Bir yanlış anlaşılma yüzünden bunu kesip atamazdı.

Kerim hemen hareketlenip silahla Dağlı arasına girdi. "Sakiiiinn!" diye mırıldandı.

Dağlı, Kerim'i itip öne çıkmaya çalışırken başını uzatmış Yaman'a mermi gibi kelimeleri fırlatıyordu.

"Yalan mı? Sürekli asılmaya çalışmıyor musun? Sürekli mesaj atmıyor musun? Önüne geleni de götürdüğüne göre... Sapıksınız hepiniz! Adam gibi çek git işte."

Yaman, sinirle tekrar bir adım daha attı öne doğru, elindeki silahı kıza doğrulttu ancak Kerim, silahla kızın arasına girdi. Adil bir adım Kerim'in yanına yanaştı, ikisi kıza siper olurken etten duvar ördüler. Kerim, gözlerinde korkutucu bir ifadeyle Yaman'a baktı.

"Bizi geçmeden ona dokunamazsın!"

Dağlı öne doğru hamle yapacakken Kerim, boşta kalan eliyle önünü kesip arkasına itti güçlü bir hamleyle.

"Ne yani, şimdi siz bunun için ölecek misiniz?" dedi Yaman alayla gülmeye çalışırken. Sinirini alaya vurarak kapamaya çalışıyordu. Adamları ürkütüp sindirirse en azından konuşmak için biraz zaman kazanabilirdi ancak adamların yüzünde hiç korku belirtisi yoktu. Bu durum onu şaşırtsa da belli etmedi.

Kerim gayet ciddi bir yüzle cevap verdi.

"Ağam hüküm verdi! Kimse Dağlı'nın saçının teline dokunamaz! Önce bizi geçmen lazım ona ulaşmak için ama söyleyeyim bilesin, seni de yanımda götürürüm." dedi silahını Yaman'ın yüzüne doğrultarak.

"Ağan kim lan senin?" dedi Yaman çenesini kaldırarak.

"Abi, manyak bunlar!" diyen Kürşat, adamların geri çekil-

meyeceğini anlayınca araya girmeye çalıştı. Bu iş böyle olmu yacaktı. Tansiyon bu kadar yüksekken konuşmak imkansız di. Kız hala kızgın, Yaman hala dengesizken doğru dürüst konuşmaları olası görünmüyordu. Bir bela çıkmadan burayı terk etmek en doğru seçenek gibi görünmüştü gözüne.

"Bırak gidelim, zaten bu kız yakında başına alır belayı, bi zim uğraşmamıza gerek yok." diye Yaman'ı sakinleştirip geri çekmeye çalıştı.

"Manyak sizsiniz, sapık sürüsü!" diye atıldı Dağlı, Kerim'in arkasından.

"Dağlı, bir sus be kurban olayım!" Adil sıkıntıyla konuştu dişlerinin arasından.

"Dağlı mı bunun adı?" Yaman, çenesiyle adamların arkasındaki kızı işaret etti. İlk defa bir isim duyuyordu kıza hitaben ama o da garipti. Kaç gündür onu dinlemeyen, açıklama yapma şansı tanımayan inatçı yaratık, tüm dengesini alt üst etmişti. Şu an onun öfkesi kızdan daha yoğundu.

Sırf kızı sinirlendirmek için alaycı konuştu. "Hakikaten tam dağdan inme yalnız..." diye başladığı cümle, Adil tarafından sertçe kesildi.

"Arkadaşım ayıp oluyor. Bizde isme hürmet vardır, dalga geçilmez! Ağam, adı Dağlı dedi, bizim için Dağlı'dır ama alay edeceksen kalıbına yakışmıyor söyleyeyim." dedi uyaran bir sesle.

Yaman yüzünün yanmaya başladığını hissetti ancak sinirden o kadar kararmıştı ki çehresi, dışarıdan bakanlar suratına yayılan kızıllığın farkında değillerdi. Sadece Yaman yüzündeki ateşin farkındaydı. Yüzündeki kızıllık yayılırken keskin bakışlarını ayırmadı. Açıklamasını dinlemediği, ona hiçbir şans vermediği için ağzını açıp kıza saydırmak istiyor ancak bu kadar adamın içinde bunu yapamayacağını da biliyordu.

Kız, tüm sinirlerini ayağa kaldırmasına rağmen başkalarının önünde onu küçümsemek istemiyordu. Kızın yüzündeki yorgun ifade dikkatini çekmişti. Yüzü bembeyazdı. Kötü birkaç gün geçirdiği belliydi. Öfkesi dinmemişti. Belki de ona saydırmakla geçirmişti günlerini. En az kendisi kadar bitik

görünüyordu kız da. Gözlerinin gerisinde kırgınlığı, hayal kırıklığını ve öfkeyi görebiliyordu. Onun gözlerine baktığında, kafasından geçen her düşünceyi duyabiliyordu.

Kız, şu an umursamaz havasına geri dönmüştü. Şu anki ruh haliyle hiçbir şeyi takmıyor görünecek ancak yanlış bir söz ağzından çıkarırsa, onu içinde bekletip bekletip en olmaz bir anda içinde patlatacaktı. Şu an konuşmaya çalışmak doğru bir zaman değildi. Kız gardını almış, tamamen geri çekilmişti. Daha önce öfkeli olduğu anlarda bile kendisine azıcık da olsa kapı aralıyordu ama şu an o kapı, üstünde onlarca kilitle önünde kapalı duruyordu. Şu an kıza ulaşması imkansızdı. Zorlarsa bedelini yine kendi öderdi.

Kızın kalbini kırmak istemiyordu. Yoksa bir daha asla ileri bir adım atma şansı olmayabilirdi. Kızgınlıkla yutkundu. Bunu da yutacaktı. Onun da zamanı gelecekti. Kendi zamanı gelince bunların hesabını, kızla baş başayken soracaktı. Başkalarının önünde mahcup olmasını istemiyordu.

Öfkeyle arkasına döndü. Bozulmasını, sinirinin arkasına gizleyerek, "İndirin silahlarınızı!" diye bağırdı. "Hadi yürüyün gidiyoruz! Bu manyaklarla fazla vakit kaybettik." diyerek arabasına doğru hareketlendi.

Adamların hepsi, ağır ağır silahları indirip arkaya doğru yavaşça adımladılar. Hepsi araçlarına doğru hareketlenirken Dağlı, başını Kerim'in arkasından çıkarıp yavaş sesle konuştu.

"Ben dedim size bizi vurmazlar diye. Saçma olurdu zaten."

Kerim'le Adil de silahlarını indirip bellerine sokarken Adil konuştu.

"Tamam, sayende epey eğleniyoruz da az daha postu deldirecektik çenen yüzünden. Arada az biraz sus be kızım"

"Sapık oğlum bunlar... Gerçekten..." Kız ikna etmeye çalışıyordu karşısındaki ikiliyi.

"Sapık falan değiller de... Sayende yakında kafayı yiyecekler. Biz alıştık senelerdir senin abukluklarına, bunlar daha yeni bebe tabii, garipsiyorlar. Yazık..." dedi Kerim başını üzülüyormuş gibi sallayarak.

Yaman'ın bulunduğu araç önlerinden geçerken bakışları Dağlı'yı öldürecek gibiydi. Kız, bir adım bile geri atmadan aynı delici bakışlarla karşılık verdi.

"Hadi, yürüyün, daha çok işimiz var." dedi ikisinin de sırtına vurarak. Araca doğru hareketlendi. Onlar arabaya binerken diğer üç araç uzaklaşmıştı bile.

*****

"Dağlı diye isim mi olur lan?" dedi Kürşat arabayı sürerken. Düşünceli görünüyordu.

Yaman, yanında hiç sesini çıkarmadan oturuyordu ama kucağına koyduğu sıkılı yumrukları, ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu. Aracın yan aynasından geride bıraktıkları gruba bakıyordu. Kız iki adamın sırtına vurup araca doğru çekiştiriyordu ikisini de.

"Kızın her şeyi gibi adı da garip, normal yani." diye cevap verdi Halit arkadan.

"He normal! Oğlum, dünyada iki şey varsa yan yana gelmeyecek, o da bu kızla, normal kelimesi."

"Plakayı aldın mı?" diye sordu Yaman sert bir sesle.

Kürşat başını sallayıp, "Aldım abi. Kaçar mı? Hemen araştıracağım, merak etme." dedi.

"Bu adamlar kimdir? Nedir? Dertleri ne? Hepsini bilmek istiyorum." Başını çevirip gözlerini aracın camından karşıya dikmiş, dimdik oturuyordu. Birkaç dakika sonra canı sıkılmış gibi başını sallayıp Kürşat'a döndü, yüzünü buruşturarak sordu. "Ağam hüküm verdi ne lan?"

Diğeri cevap vermeden, dudaklarını büküp omuzlarını silkti.

"Yalnız gerçekten ciddilerdi he. Kız için kendilerini feda edeceklerdi resmen." dedi arkadan Halit şaşkın bir sesle.

"Tarikat falan mı, nedir bunlar? Kız kutsal biri mi acaba?" dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Yerim lan kutsalını. O kızla kutsal kelimesi de yan yana gelmez!" diye kestirip attı Yaman. Sinirli hareketlerle, elini tarar gibi saçında gezdirdi.

Kürşat dikkatli bir şekilde aracı kullanırken, "Sinirlenme

sen abi. Şu plakayı bir araştıralım da en azından birkaç cevap buluruz oradan." dedi.

"Nasıl sinirlenmeyeyim? Kız bütün sinirimi tepeme çıkarıyor... Lan, insan olan bir dakika susup dinlemez mi karşısındakini?" diye bağırdı aracın içinde.

Diğer ikisi bir süre ses çıkaramadılar. Kürşat biraz bekleyip ürkek bir sesle konuşmaya başladı.

"Abi, haklısın tabii. İnsan bir durur, karşı tarafa açıklama yapma şansı verir ama bu kızı normal insan kulvarına almayalım bence."

"O ne demek lan?"

"Abi, kız zaten başından beri normal kızlar gibi davranmıyor ki... Çakal'a husumet besleyen birinden söz ediyoruz. Nasıl normal tepki bekleyeceğiz ki?"

"Zaten orası ayrı dert! Ne derdi var onun Çakal'la? Hayatında bir kez bile karşılaşmamıştır. Adam on üç yıldır evinden çıkmıyor, ne ara görecek de Çakal'ı, bir de husumeti olacak?"

"Belki onun değildir de şu ağa dediklerinin bir husumeti vardır Çakal'la, işi de kıza vermişlerdir."

"Oğlum, sen ağa olsan, böyle pis bir işi bacak kadar kıza mı verirsin yoksa adamlarını mı salarsın üstüne?"

"Yani bu da mantıklı tabii... " diye boynunu büktü Kürşat. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından daha canlı sesle devam etti. "Yalnız, kızın hakkını yemeyelim, bir yığın adamdan daha başarılı bir iş çıkarıyor."

"Yani..." diye arkadan Halit onayladı onu.

"Teker teker gelin lan... Teker teker gelin!" dedi Yaman, sinirine hâkim olmaya çalışan bir sesle. Gözlerini kısmış Kürşat'a bakıyordu.

"Yani bu da bir seçenek abi, şey için dediydim..." diyen Kürşat, Yaman'ın suratına hızlı bir bakış atıp gördüklerinden sonra ağzının içinde geveleyerek susmuştu.

7. BÖLÜM

"Yav arkadaş! Bir tarafımıza Alaz mıknatısı takıldı da bizim mi haberimiz yok? Nedir bu her yerde karşımıza çıkmaları? Sanki kıçımızda çip var amına koyim."

Kerim kendi kendine konuşuyordu ön koltukta. Adil arabayı sürerken başını ona çevirdi birkaç saniyeliğine.

"Oğlum, valla ben de aynı şeyi düşünüyordum. Yeminle kendimi tarayasım var, bir tarafımızda bir şey mi takılı diye."

Dağlı, arkada sessizlik içinde oturuyordu. Adamı her görmesinin ardından bir süre kendisine gelemiyordu. Adam öfkeyle ona bakarken o öfke perdesinin arkasında yalvaran bakışları görmemek imkansızdı onun için. Sadece dinlemesini istiyordu ama şu anki ruh haliyle ona izin vermek istemiyordu çünkü bir kez zayıflık gösterirse, yeniden toparlamaya başladığı gücünü kaybedecek, tekrar dağılacaktı. Bu adamın kendini neden bu kadar etkilediğini anlamıyordu. Adam üzerinden kasırga gibi geçiyordu. Her karşılaşma, her tarafı savurup dağıtan kasırga etkisi yaratıyordu ruhunda. Ona çekilirken karşı koymaya çalışmaktan yorgun düşüyordu. Şu an değil... Şu an sahip olduğu en ufak güce bile ihtiyacı vardı. Başka şeylere bölecek minicik bir güç parçası bile yoktu içinde. Dağılmaya başladığını hissediyordu ve sona gelmeden kendisi son olmak zorundaydı.

Çocuklarla aldıkları cihazları diğer kişiye götürdüler ve birkaç saati orada harcayarak, montajın bitmesini beklediler. Sonra gerekli talimatları alıp takip cihazları yerleştirilmiş patlayıcıları da alarak, depoya geri döndüler.

O sırada Fırat ve Esat, kalan her şeyi organize etmişlerdi. Ayarlanan iki kamyon mola yerine varmış talimat bekliyordu.

Akşam yedi gibi depodan dört motosiklet ayrıldı. Fırat depoda kalmış, sürekli telefon bağlantısıyla planı takip ediyordu.

Dört motor mola yerine vardığında, saat akşam dokuza geliyordu ve araçların trafiğe çıkmalarına bir saatten fazla vardı. Motorları mola yerinden 500 metre ileri bırakıp karanlıkta kendilerini belli etmeden, yürüyerek hedefe vardılar. Her birinin sırt çantasında kendi patlayıcısı ve üzerine monteli takip cihazı vardı.

Tırların yerlerini tespit ettikten sonra, başlarında sadece bir adamın beklediğini gördüler. Diğerleri mola yerindeki kapalı mekânda, kâğıt oynayıp çay içiyordu.

Tırların arkasından dolanarak altına girmiş ve bekleyen adama fark ettirmeden, beş dakika içinde üç tıra patlayıcıları sabitlemişlerdi. Tek tır kalmıştı ve adam sürekli, en kenardaki tırın yanında, bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Görünmeden patlayıcıyı sabitlemek mümkün görünmüyordu. Dağlı ve diğer ikisi, tırlardan uzaklaşmadan beklerken Esat, sesinin duyulmayacağı bir mesafeye gidip Fırat'ı aradı.

"Abi, üçü tamam ama puşt, birinin önünden ayrılmıyor. Dağlı yakınında. Sen işareti çak, bizimkiler kavgayı çıkarsın. Bize beş dakika yeter."

"Tamam aslanım. Bekleyin, şimdi hallediyorum ben o tarafı."

Fırat telefonu kapamıştı. Esat eğilerek tekrar diğer üçünün yanına geldi. Hepsi tırlara yakın mesafede, otların arasına gömülmüş, ışıklı alanı izliyorlardı. Beş dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

"Kaç saate ayarladınız lan?" dedi Dağlı başını çevirmeden.

"Dört saat." dedi Kerim ve Adil aynı anda.

"On beş dakika geçti, değil mi? Ben sonuncuyu sabitlerken zamanı ona göre ayarlayayım."

"Sen bırak, ben yaparım sonuncuyu." dedi Esat.

"Olmaz! Herkese düşen bir parça. Siz sıranızı savdınız, bu benim."

O sırada, mola alanının ilerisindeki kapalı mekândan bir gürültü çıktı. Sonra bir cam aşağı indi.

"Ha siktir! Ulan kavga çıkarın dedik. Mekânın altını üstüne getirin demedik." dedi Kerim fısıltıyı andıran alçak bir tonla.

"Amma hevesleri varmış kavga etmeye. Ulan, iki yumruk ataydınız birbirinize, mekânı niye alaşağı ediyorsunuz?" diye konuştu Adil kendi kendine.

"Ulan, ne dırdırlanıyorsunuz? Bir şeyi yapınca tam yapacaksın. Helal valla. Kavga dediğin böyle olur. Koçum be!" dedi Esat sırıtarak.

O sırada sesler yükselmiş, bir cam daha kırılmış, kapalı mekânın içindeki insanlar dışarı çıkmıştı. Tırların önünde bekleyen adam, önce dikkat kesilmiş ancak uzaklaşmamıştı yerinden.

"Hadi... Hadi... " diye mırıldandı Dağlı sabırsız bir sesle. Gözlerini adamdan ayırmıyordu.

Adam hala uzaklaşmamıştı. Kavga dışarı taşmış, sesler göğe yükseliyordu ama adam hala tırların başında bekliyordu.

"Türk değil mi lan yoksa bu?" dedi Dağlı kaşlarını çatarak.

Diğerleri omuz silkti. Onlar bile kavgayı merak etmiş, neredeyse kalkıp seyretmeye gidecekken adam hala yerinden uzaklaşmamıştı. Nihayet birkaç dakika sonra, adam merakına yenildi ve ağır adımlarla kavganın olduğu yere doğru yürümeye başladı. Birkaç kez başını çevirip tırlara bakmıştı ama her şey sakin görünüyordu.

Dağlı, adamın hareketlenmesinin ardından hızla yerinden kalktı ve sırtındaki çantayla koşarak, en baştaki tırın arkasına yanaşıp seri bir hareketle altına girdi. Birkaç metre ilerleyip tırın ortasına vardı ve sırtındaki çantadan mekanizmayı çıkarıp tırın altına, uygun bir şekilde sabitledi. Her ne kadar mıknatıslı olsa da riske girmemek için tırın altından geçen borulardan birine kablolarla sabitledi. Mekanizmayı aktif duruma getirdi. Hızla hareket edip tırın arkasına doğru ka-

yarak gitti ve eğilerek biraz evvelki yerine koştu. Diğerleri onu bekliyordu.

"Tamam mı?" Soran Esat'tı.

"Mercimeği tırına koyduk valla." dedi sırıtarak. Arkasındaki çantadan tableti çıkardı ve hepsi birden ekrana başlarını eğdiler.

Haritanın üzerinde, yan yana dört kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

"Gecenin havai fişek gösterisine sayılı saatler kaldı sayın seyirciler." diye uzata uzata konuştu Kerim.

"Abimi arıyorum o zaman. Yol üstü buluşur, sonra seyirci olarak biletlerimizi alırız... En önden." dedi Esat ağzı kulaklarında.

"Abi. Söylesene, patlamış mısır da getirsin Fırat abi." dedi Adil sırıtarak. Yüzü şaka yapıyor gibiydi ancak sesi ciddiydi.

"Lan harbi misin?" dedi Kerim başını çevirip.

"Tabii lan... Oğlum sen hayatında böyle büyük havai fişek gösterisi seyrettin mi? Patlamış mısırı hak ediyor bence."

"Valla bence de." Dağlı destek verdi. Başını Esat'a çevirdi. "Abi... Hatta söyle, ikişer de bira kapsın gelsin."

"Ulan, hepiniz şuursuzlaşınız iyice..." diye karşılık verdi Esat ciddi bir yüzle. Sonra bir anda sırıtmaya başlayıp, "ama doğru diyonuz valla. Birasız, patlamış mısırsız öksüz kalır gösteri. Ben terbiyeli çocuğum, yapmam bu terbiyesizliği." Kıkırdayarak Fırat'ı aradı.

Aradan üç saat geçmişti. Mola yerindeki kavga çoktan bitmişti. Kavgayı çıkaran adamlar zararı karşılamış, sonra da hiçbir şey olmamış gibi birbirlerine sarılarak kamyonlarına binip gitmişlerdi. Onların ardından tırlar da yola çıkmıştı trafik saati gelince.

Yol üstünde Fırat'la buluşmuşlardı. İki araba gelmişti. Araçlardan çıkan Ağrılıların adamları motorları alıp giderken, dördü de Fırat'ın kullandığı Jeep'e hızla binip yerleşmişlerdi. Fırat istediklerini yapmış, torbaların içinde bira ve patlamış mısır getirmişti. Poşetleri gösterirken sırıtıyordu. Esat öne oturmuş, Dağlı diğer ikisinin ortasına oturarak arkaya

yerleşmişti.

Dağlı Jeep'e biner binmez tableti çıkarmış ve tırları takibe başlamışlardı. Üç saat sonra tırlar varacakları adrese giriş yapmışlardı. Şehir merkezinden uzak olan, etrafı tellerle çevrili devasa alanın içinde birkaç tane büyük prefabrik yapı vardı. Görünen oydu ki yükü boşalttıktan sonra dağıtımı yine buradan yapacaklardı.

Jeep'in farlarını kapayıp ilerlemişlerdi birkaç kilometre. Nihayet alanı yukarıdan gören yüksek bir tepenin üstünde, ışıklarla aydınlatılmış olan aşağıyı izlemeye başladılar. Tırların içeri giriş yapmasıyla yoğun bir hareketlilik başlamıştı. Tellerle çevrili alanın etrafında elleri silahlı onlarca adam vardı.

"Valla, ben bu sahneyi kaçıramam. Kayıt yapacağım." dedi Kerim telefonunun kamerasını hazırlayarak.

"Boşa şarjını tüketme oğlum. Daha yarım saat var gösteriye." diyen Adil'di.

"Kuzu, ver bakayım oradan bir bira." diyen sesle, hepsi şaşkınlıkla Fırat'a döndü. Adam koltuğunda kaykılmış, rahat hareketlerle kendini filme hazırlamıştı.

"Abi, sende mi ya?" dedi Dağlı şaşkınca.

"Ne bende mi yav? Film izlemeye gelmedik mi? Açık hava sineması işte. Birasız gitmez. Ver sen bir şişe, ver." dedi aldırmaz bir edayla.

Bir anda arabanın içinde hareketlilik başladı. Hepsi birer şişe açarak, gözlerini aşağıdaki manzaradan ayırmadan şişeleri ağızlarına götürdüler. Bir yandan patlamış mısır paketleri açılmış, elden ele dolaşıyordu.

"Vay arkadaş... Dört tır dolusu zehirle, kaç kişinin kanına girer bu puştlar yav?" Düşünceli bir sesle konuşan Esat'tı. "Valla Dağlı, iyi akıl ettin sen bunları havaya uçurmayı. Kaç kişiyi kurtardık yeminle."

"Hee. O akıl etti sanki. Kıskançlığından yapıyor bunu." dedi Fırat, dudağının ucunu kıvırarak gülmemeye çalışırken yan gözle arkaya, kıza bakmıştı.

"Abi!!" dedi Dağlı uyaran bir sesle.

"Ne kıskançlığı?" dedi Esat, bir yudum birasından alıp merakla abisine bakarken.

"Alaz arızası... Bir araba dolusu uyuşturucuyu toplayıp, ateşe verip bu manyakların kapısına gönderince bizimkinde de ampuller yandı. Haset etti. O bir araba uçurdu havaya, bizimki dört tır uçuracak."

"Hırsa bak seen!" dedi Esat eğlenir bir sesle. Arkasına dönüp küçük bir çocukla konuşur gibi dudaklarını büzerek konuşmaya başladı.

"Kıskandın mı sen kuzum? Kıskandım mı abicim? Bir araba ne ki, al sana dört tır mı dedin? Dur ben sana tur bindireyim mi dedin?"

Arkadaki iki genç kahkahalarla gülerken Dağlı, hepsine öldürecek gibi bakıyordu.

"Ne kıskanacağım be! Sadece fikir verdi. Rakibim bile olamaz!" dedi burnunu havaya dikip.

"Vaaayyy. Araba patlatma olimpiyat oyunları başlamış da bizim haberimiz olmamış ya lan?" dedi Esat arkadakilere sırıtarak bakıp.

"Abi, bu akşamki müsabaka, dört tır bayrak yarışı. En önce patlayan kazanıyor." dedi Adil sırıtarak.

"Bakalım göreceğiz, altını hangisi alacak?" dedi Fırat. Gözleri dışarıdaydı.

Cümbüş kırk beş dakika sonra başladı. Kerim, hevesle telefonunun kamerasını açmış, her şeyi kaydederken aşağıda tam bir cehennem yaşanıyordu. Tırlar peş peşe patlamaya başlamıştı. Daha adamlar tırları boşaltmaya bile başlamamışken her şey cayır cayır yanıyordu. Aşağıda tam bir kaos yaşanırken tepenin üstünde, arabanın içinde de ayrı bir cümbüş vardı.

"Aha da DF altını aldı." demişti Fırat ilk tır patladığında. Tırın plakasını söylemişti.

"Heyyt be! Ben kazandım oğluuumm!" diyen Adil, arkada bağırıyordu.

"Lan davar! Nasıl sen kazandın? Hepsi aynı zamana ayarlı değil miydi?" dedi Kerim hırsla.

"Ben bir dakika önceye ayarladıydım." dedi sırıtarak.

"Aha da gümüşü ben aldım!" diye yerinde zıpladı Dağlı. "VL patladı!" Sinirle Adil'e döndü. "Lan Adil, seni gebertece-ğim! Hani on beş dakikaya ayarlamıştınız?" dedi Dağlı sinirle.

"Ne? Sen de mi oynadın süreyle?" dedi Kerim sinirle. Hırsla dizine vurmuştu dudaklarını sıkarken.

"Lan ikiniz de sahtekârsınız be!" dedi Esat asık bir suratla. O sırada ZT patlayınca Kerim'in kafası aracın tavanına vur-du. "Valla bronzu ben aldım!" dedi sevinçle. Aynı anda son tır MM patladı.

Esat çıldırmıştı sinirden. Kerim kendisine hâkim olama-yıp, "Abi, Meme vereyim mi sinirini alır." dediği anda, Esat yerinden fırlayıp arkaya, Kerim'in üstüne uçmuştu.

Fırat kahkahalarla gülerken Kerim canhıraş bağırıyordu. "Abi, dur ya... Kaydın içine ettin. Yönetmen kızacak şimdi." diyerek bir yandan dalga geçiyor, bir yandan kendini yum-ruklardan korumaya çalışırken diğerleri karınlarını tutmuş gülüyordu.

Esat, sinirini atamadan tekrar yerine otururken söyleni-yordu.

"Bir daha var ya, size güvenip de iş yaparsam, şerefsizim."

"He koçum, he. Dört sene sonraki olimpiyat oyunlarına saklarsın performansını artık." dedi Fırat omuzları sarsılırken.

"Lan, İstanbul böyle gösteri görmedi amına koyim." dedi Esat gülerek. Sahte siniri geçmişti. Camdan aşağıya bakıyor-du, zevkten dört köşe olmuş bir yüz ifadesiyle.

Bir süre sonra, arabanın içindeki herkes sakinleşmişti. Dağlı, düşünceli gözlerle aşağıdaki mezbeleliğe bakarken dudaklarının arasından sözcükler döküldü.

"Çıkar mı artık o şerefsiz ininden?"

"Çıkar kuzum... Mecbur çıkacak... Belki yarın çıkmaya-cak ama sabret... Yakındır çıkması artık!" dedi Fırat aynı dü-şünceli sesle konuşurken.

On dakika daha aşağıyı izleyip nihayet gitmeye karar ver-diler. Seyredecek hiçbir şey kalmamıştı. Her şey kül olup ha-vaya uçmuştu.

* * *

Yaman ve diğerlerinin olduğu araçlar, gece üçte evin bahçe kapısından girerken evin yanındaki tek katlı binanın kapısı da aynı anda açılmıştı. Ragıp, yüzünde sanki güneş parlıyormuşçasına bir ifadeyle yanaşan araçlara baktı. Sanki yerinde duramıyor gibiydi. Acele adımlarla büyük eve yanaşıyordu. Adam kendisine hâkim olamasa koşacaktı sanki. Ağzı kulaklarında hızla ilerlerken telefonda konuşuyordu.

"Ekrem abi, acele in aşağıya!" dedi sevinçli bir sesle.

Yaman arabadan çıkarken duymuştu sesini.

"Hayırdır Ragıp abi? Ne bu sevinç?" dedi şaşkınca.

Kürşat ve Halit de o sırada yanına gelmişlerdi. Ragıp eliyle işaret edip, "Gelin, gelin. Müthiş bir haber var!" dedi içeri girerken.

Diğerleri evin içine adım atmışken Ekrem Alaz, merdivenlerden iniyordu telaşlı hareketlerle. Üzerinde gece yatarken giyindiği siyah pijama altı ve bir tişört vardı. Yüzünde merak ve soru işaretleriyle, salona yöneldi diğerleriyle beraber.

Ragıp bir yandan gülerken bir yandan yerinde duramıyordu. Salonun içinde bir aşağı bir yukarı adım atıyordu ellerini birbirine vururken.

"N'oldu Ragıp? Ne bu telaş? Kötü haber mi diyeceğim ama yüzüne bakan öyle de demez! Piyango kazanmış gibisin!" dedi Ekrem. Diğerleri hala ayakta dikiliyor, adama bakıyorlardı şaşkın şaşkın.

"Çakal'ın tırlar havaya uçmuş!" dedi Ragıp birden. Yüzünde anlatılmaz bir sevinç vardı.

"Nasıl? Bizim niye haberimiz yok tırların geldiğinden? Kim yapmış? Nasıl olmuş?" diye sıraladı soruları Ekrem.

"Abi, tırları biz takip edemedik. Uzanamadı kolumuz oraya kadar. Bu gece... Yani biraz evvel dört tır havaya uçmuş! Hem de bütün mallarla beraber!"

"Aha da bizim psikopat yaptı!" diye atıldı Kürşat. Neredeyse yerinde zıplayacaktı.

Hepsi ona dönüp baktı aniden. Yaman gözlerini kısmış,

kötü kötü bakıyordu. Kürşat, Yaman'ın ifadesini görünce geriye bir adım attı korkuyla.

"Dağlı demek istedim abi, pardon." diye mırıldandı ağzının içinde.

"Dağlı ne oğlum? Ne diyorsunuz siz?" dedi Ekrem, merak dolu bir yüzle.

Kürşat ve Halit'ten ses çıkmayınca Yaman, ileri doğru hareketlenip kanepeye oturdu. Sakin bir sesle konuştu.

"Ragıp abi... Gel otur. Anlat tam olarak neler olduğunu."

Ragıp ilerleyerek Yaman'ın yanına oturdu. Ekrem, her zamanki koltuğuna yerleşirken diğer ikisi de karşılarındaki kanepeye oturdular.

"Bu şerefsizin mal sevkiyatını yapacağını biliyorduk da detaylara ulaşamadıydık. Bu gece dört tır İstanbul'a giriş yapmış. Bir saat önce hepsi havaya uçmuş. İçlerindeki bütün mal da kül olmuş. Epey ölen var patlamadan dolayı. Hepsi Çakal'ın itleri."

"Kimin yaptığına dair bir bilgi?"

"Yok! Patlayıcılar tırlara yerleştirilmiş görünüyor ama ne zaman yerleştirmişler, bilen yok."

"Sana nereden geldi haber?"

"Çakal'ın evinin yakınlarında nöbetteki çocuklardan. Ortalık fena karışmış. Evden silah sesleri de gelmiş. Muhtemelen it, sinirinden adam vurdu içeride."

Yaman başını salladı düşünceli bir şekilde. Ragıp başını ona çevirip sordu bu kez.

"Dağlı nedir? Bunu yapan mı?"

Yaman birkaç saniye konuşmadı. Sonra başını kaldırıp babasına baktı. Ardından ağzını açıp öğleden sonra olanları anlattı.

"Yani kızın adı Dağlı mı? O nasıl bir isim öyle?" dedi Ekrem şaşkınca.

"Kızın arkası sağlam. Bir ağa var onun arkasını kollayan ama hesapları ne, onu bilemiyoruz. Ayrıca bu ağa bozuntusu, niye böyle bir iş için kızı kullanıyor, onu da bilmiyoruz."

"Bir kız, niçin böyle bir şey için kullanılsın ki? Çakal de-

"...en şerefsiz, çocuk oyuncağı değil ki." dedi Ragıp düşünceli bir sesle.

"Abi, valmız yanındakiler kızı fena koruyorlar. Herifler gözlerini kırpmadan, namlunun ucunu kapadılar kızı arkalarına alıp. Tetiği çeksek gık demeyeceklerdi neredeyse." dedi Kürşat takdir dolu bir sesle.

"Peki orada ne işleri varmış?" dedi Ekrem araya girerek.

"Bina terkedilmiş bir yer. Araştırdı çocuklar bugün, içeride tek bir oğlan var. Daha yirmilerinde. Sanayide soruşturduk, çocuk elektronik aletler yapıp tamir ediyormuş, geçimini öyle sağlıyormuş. Kızın oraya niye gittiğini bilmiyoruz. Binaya giriş yok. Çocuk paranoyak mıdır, nedir? Her yere kamera yerleştirmiş. Kendi izin vermediği sürece içeri girmek zor. Kale gibi bir yer yapmış. Açıkçası, ben de çocuğun başı belaya girmesin diye çok üstelemedim. Durduk yere çocuğu aç kurtların hedefine sokmaya gerek yok."

"İyi yapmışsınız!" dedi Ekrem başını sallayarak.

"Plakadan var mı bir haber?" dedi Yaman, başını Kürşat'a çevirerek.

"Yarın bilgi alabileceğiz abi. Bizim çocuk bugün izinliymiş. Ben de kimse kıllanmasın diye başkasına sordurmak istemedim. Yarın sabah erkenden bakıp haber edecek."

Yaman başını salladı. Günlerdir esen adam şimdi durgunlaşmıştı. Enerjisi çekilmiş gibiydi. Ekrem, alaycı çıkmasına çalıştığı bir sesle oğluna bakarak konuştu.

"Hayrola? Sen yine bitkiye bağlamışsın!"

Yan gözle Halit'le Kürşat'a baktı... İkisinin de yüzü kıpkırmızı oldu. Yerlerinde huzursuzca kıpırdandılar. Yaman hakkında arada kullandıkları kelimeyi Ekrem Alaz ne ara duymuştu? Zorlukla yutkundu ikisi de. Yaman'ın yorgun bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Kirpiklerini kaldırıp çocuklara baktı alayla. İkisi de gözlerini kaçırıyor, yüzlerindeki kızıllık gittikçe koyulaşıyordu.

"Yoruldum baba." dedi Yaman. Öne eğilip kollarını dizlerine dayadı. "Sadece yoruldum." Sesi de yüzü gibi yorgun çıkıyordu.

Ekrem şefkatle oğluna baktı. Başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Git, dinlen biraz. Yarın her şey bambaşka olacak. Ne kadar ilerlediğinin farkındasın artık. Çok az kaldı. Bu tırların havaya uçması, o köpeği girdiği ininden çıkaracak, görecek-sin. Sık dişini, az kaldı."

"Abi, bu şerefsiz şimdi bunu bizden bilir, misilleme yapar. Mekanların korumasını arttıralım yarından itibaren." dedi Ragıp.

"Haklısın. Sen herkese haber ver. Planlamayı da yap. Kuş uçurtmasınlar hiçbir yerde. Hepsi gözlerini dört açsın."

"Birkaç gün kımıldayamaz o it bu şokla. O arada organize ederiz her şeyi." dedi Yaman tatsız bir sesle.

Şu an Çakal hiç umurunda değildi. Bütün gün kafası bambaşka bir şeye takılıp kalmıştı. Kafasını kurcalayan meseleyi babasına söyleyip söylememekte kararsızdı. Onun derdi bugün Çakal değildi. Bütün gün kafasını kemiren kurdu susturamamıştı.

Ekrem, oğlunun yüzüne bakarken kaşlarını çattı. Başka bir şey vardı. Hissediyordu. Yaman aldığı haberle, sevinç kahkahaları atması gerekirken hiç ilgilenmemişti. Onun kafasında başka bir şey vardı. Dayanamadı daha fazla.

"Aklından geçeni söyle bana. Başka bir şey var seni rahatsız eden."

Yaman, başını kaldırıp babasına baktı. Bakışlarında Ekrem'in tüylerini diken diken eden bir ifade vardı. Sonra dudakları aralandı. Ağzından sadece iki sözcük döküldü. Duraksayarak.

"Yaman.... Dağlı..."

Ragıp ve Ekrem birbirlerine baktılar. Ekrem, kuruyan ağzı nedeniyle konuşamayınca sertçe yutkunup boğazını temizledi.

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Çok fazla tesadüf var, değil mi baba?" Sesinin tınısında hepsini ürküten bir ton vardı. Yaman'ın bakışlarından Ekrem ilk defa korktu. Hortlak görmüş gibi bakıyordu oğluna. Yüzündeki tüm kan çekildi. Dudakları bembeyaz oldu.

"Ve sen tesadüflere inanmazsın!" diye üsteledi Yaman.

Kürşat ve Halit, hiçbir şey anlamadan konuşmaları dinlerken Ragıp da kanı çekilmiş yüzüyle Yaman'a döndü.

"Yaman... Aklından geçen ne?" dedi neredeyse duyulmaz bir sesle.

"Aklımdan bir şey geçiremiyorum Ragıp abi." dedi Yaman bakışlarını yanındaki adama çevirerek. Ürkütücü derecede sakin çıkıyordu sesi. "Sadece akıl sağlığımı korumaya çalışıyorum. Bu kadar tesadüf benimle oynamak değil mi? Kim oynuyor benimle? Kader mi? Daha yüce bir güç mü? Sen söyle... Ne geçireyim aklımdan?"

"Bak, anlıyorum... Hepsi kafa karıştırıcı. Sana hak veriyorum da ama eksik bilgilerle bir yargıya varmak, şu an doğru gelmiyor bana." Ragıp, her zamanki gibi sağduyulu yaklaşıyordu. Onun da bu duruma canı çok sıkılmıştı ancak yanlış bir şey düşünmek ya da yanlış bir hamle yapmak istemiyordu.

Yaman sakin sakin başını salladı. Dişlerini sıktığı, kasılan çenesinden belliydi. Ellerini dizlerine dayayarak ayağa kalktı. Hepsini endişeye sürükleyecek bir sakinlikle konuştu.

"Ben yatmaya gidiyorum. Dinleneceğim. Kürşat, yarın plaka bilgisi gelir gelmez bana haber veriyorsun."

Başka hiçbir şey söylemeden salondan çıktı. Ekrem hala dağılmış bir yüzle, oğlunun çıkıp gittiği boş kapıya bakıyordu.

Ragıp diğer ikisine dönerek, "Hadi, siz de gidip dinlenin artık."

İki ihtiyarın yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. İki genç, aceleyle yerlerinden kalkıp salondan ayrıldılar.

Ekrem Alaz'ın yumruk yaptığı elleri, oturduğu koltuğun kollarında duruyordu. Yumruklarını sıkmaktan eklemleri bembeyaz olmuştu. Tıpkı kanı çekilen dudakları gibi.

"Ragıp... Ne diyorsun sen buna?" Sesi titremişti.

"Abi, şu an ne desek bir yere varamayız. Önce şu plaka bilgisi gelsin. Kızın kimlerle ilişkide olduğunu öğrenelim, sonra ne düşüneceğimize karar verelim."

"Nasıl bir şeydir bu Rabbim? Neyle sınıyorsun sen bizi?" Ekrem başını yukarı kaldırmış, neredeyse fısıldıyordu.

* * *

Yaman, sabah Kürşat'ın telefonuyla uyandı. Bütün geceyi huzursuz geçirmişti. Sabaha karşı uykuya dalmıştı ve ancak birkaç saat uyumuştu.

"Abi, bilgi geldi." dedi Kürşat. Sesi heyecanlıydı.

"Bekle, hemen geliyorum."

Hızla yerinden fırladı. Üzerinde sadece, belinden düşecekmiş gibi görünen siyah bir pijama altı vardı. Hayatında ilk defa üzerine bir şey giymeden hızla odadan çıktı. Çıplak ayaklarla hızlı bir şekilde merdivenlerden indi. Salona koşar adım girdi. Geceki tayfa, neredeyse bıraktığı şekilde salonda duruyordu.

Salona girdiğinde, Ekrem ve Ragıp normal bakışlarla ona bakarken, Kürşat'ın ihtiyarlara dönük sırıtan yüzü, salonun kapısına bakışlarını çevirdiğinde donup kalmıştı.

Şu an Kürşat ve Halit şok olmuş, dehşet dolu gözlerle ona bakıyordu. İlk anda anlayamadı ikisinin bakışlarındaki nedeni.

"Üzerine bir şey giyinseydin ya oğlum." diyen babasının sesini duyunca diğer ikisinin yüzündeki ifadenin nedenini anladı.

Umursamadı. Kanepeye yaklaşıp sakince oturdu. Arkasına yaslandı. Gözlerini Kürşat'a dikip konuştu.

"Eee, kime aitmiş araç?" dedi normal bir sesle.

Kürşat'ın ağzından ilk anda kelimeler çıkamadı. Fal taşı gibi açılmış gözlerle, Yaman'ın vücuduna bakıyordu. Ağzı kurumuştu. Halit, yanında donmuş halde gözlerini bile kırpmadan Yaman'a bakıyordu.

Yaman sesini yükselterek sertçe, "Konuşsana oğlum! Kime aitmiş araç?" dedi bu sefer.

Kürşat, zorlukla yutkunup yerinde kıpırdandı. Gözlerini zorlukla Yaman'ın üzerinden çekip etrafa baktı.

"Eee... Abi..." Söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu, başını tekrar Yaman'a çevirince yine kalakaldı.

Yaman, başını kaldırıp gözlerini yumdu. Dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

"Ragıp abi, salla şunları kendilerine gelsinler yoksa ben daha fena sallayacağım..."

"Kürşat!" diyen Ragıp'a, komut almış bir robot gibi hızla gözlerini çevirdi Kürşat. Ragıp anlayışlı bir sesle konuştu.

"Kendinize gelin... Oğlum onca adam öldürdünüz, gözünüzü kırpmadınız, şimdi niye donup kaldınız?"

"Ragıp abi... Ben..." diye söze başlayan Kürşat, tekrar yutkundu. Başını iki yana sallayıp kendine gelmeye çalıştı. Daha canlı bir sesle konuşmaya başladı bu sefer. "Abi, kusura bakma, birden öyle görünce... Tahmin etmem lazımdı."

Bakışlarını Yaman'a çevirdi. Gözlerinde bambaşka bir şey vardı şimdi. Sevgi... Saygı... Hayranlık.... Gözleri parlarken, "Abi, sen acayip bir adamsın, biliyorsun değil mi?" dedi hayranlık dolu, büyük bir sevgi tınısıyla.

"He, biliyorum Kürşat. Acayip manyak bir adamım!" diye cevapladı Yaman, umursamazlık dolu bir sesle. "Hadi, söyle şimdi şu bilgiyi, yoksa sabırsız bir adam olduğumu da anlayacaksın birazdan."

Kürşat, boğazını temizlemek ister gibi öksürerek iyice toparlandı, yerinde hafifçe kaykılarak oturduğu koltuğun ucuna doğru yanaştı.

"Abi, araç Bozduman Grup'a aitmiş."

"Kim bu Bozdumanlar?"

"Henüz fazla araştırma yapamadım ama şimdilik bildiğimiz, sahipleri Ağrılı. Grubun asıl sahibi Sadık Bozduman'mış ama şirketleri oğulları yönetiyormuş, tüm kontrol onlarda. Üç oğlu var. En büyüğü Fırat Bozduman. Her şeyin başı o. Kardeşleri onun yanında duruyor. Oğuz Bozduman iki Numara. O daha çok yurt dışı bağlantılarını sağlıyormuş. En küçükleri Esat Bozduman. O da abileri ne derse onu yapıyormuş."

"Esat?" dedi Yaman bir kaşını kaldırarak.

Kürşat gülümseyerek başını salladı. "Evet abi. Esat!"

"E, kız nerede duruyor bu resmin içinde?"

"Abi o iş karışık bence. Kızla ilgili hiçbir bilgi yok. Aile de kız da yok. Sadece üç oğlu varmış. Hepsi bekar. Açıkçası

bir ara bunlardan birinin eşi falan olabilir mi diye de düşünmedim değil." Yaman'ın gözlerinin renginin koyulaştığını görünce çabucak konuyu değiştirip sözlerine devam etti. "Adam Ağrı'dan çok uzaklaşmıyormuş. Sadık Ağa çok nadir İstanbul'a geliyormuş."

"Sadık Ağa?"

"Evet Abi. Ağamızı bulduk! Her şeyin ardında Sadık Ağa var."

"Bu adamın Çakal'la ne işi olur ki hiç Ağrı'dan çıkmıyorsa?" Bakışları düşünceliydi Yaman'ın. Başını babasına çevirdi. "Sana tanıdık gelen bir şey var mı baba?"

Ekrem olumsuzca başını salladı. "Ağrı'yla buranın ne alakası olur ki? Hiçbir isim tanıdık gelmedi bana. Sen bir şey çıkarabildin mi Ragıp?" dedi Ekrem başını eğerek.

Diğeri de başını iki yana salladı. "Yok abi. İsimleri daha önce hiç duymadım."

"Nerede bunların şirket merkezi?" diye sordu Yaman.

"Sarıyer'de abi. Aslında merkez Ağrı'da, burada da ofisleri var tabii."

"Hazırlanın o zaman Halit'le. Bugün şu Fırat Bozduman'ı ziyarete gidiyoruz." deyip hızla ayağa kalktı Yaman.

Ekrem telaşla arkasından seslendi.

"Oğlum ne ziyareti? Nedir bu acelen? Önce etraflıca bilgi toplayalım şunlar hakkında. Şimdi gidip ne diyeceksin? Belki bu plaka da kızın arabasındaki gibi çalıntıdır. Her takibinizde başka plaka vardı onun arabasında da. Belki bu da çalıntı. Tanımadığımız insanların kapısına dikilip ne diyeceksin?"

"Bu çalıntı değil baba. O gece kızın yanındaki Esat Bozduman'dı. Bugün öğleden sonra kızın yanında duran adamlar, o gece kulübe geldiğinde yanındaki adamlardı. Bu seferki çalıntı değil."

"Gidip ne diyeceksin? Kızı bana verin mi? Tabii onlar da hemen verirler zaten." diyerek son sözlerine alay yükledi Ekrem.

Yaman, sırtı onlara dönük, başını hafifçe çevirdi kapının önünde.

"Kimseden bir şey istemeyeceğim. Gidip sohbet edeceğim

sadece. Nasıl birileriymiş görelim."

"Acele etme Yaman," diyen bu sefer Ragıp'tı. "Ayşe'yle de konuşalım, o da biraz bilgi toplasın. Sonra hepsini değerlendirelim beraber."

"Tamam Ragıp abi. Siz bir yandan bilgi toplamaya devam edin. Ben Bozduman ziyareti yaparım. Zaten tek gideceğim. Baskına gider gibi kalabalık gidip ürkütmenin gereği yok."

Yaman salondan çıkar çıkmaz Ekrem, Ragıp'a döndü.

"Ayşe'yi ara. Buraya gelsin. Madem illa gideceğim diyor, Ayşe de yanında gitsin. Ayşe soğukkanlıdır. En azından ortamı dengede tutar."

Ragıp başını sallayarak telefonunu çıkardı. O, Ayşe'yle konuşmaya başlarken Ekrem diğer ikisine döndü.

"Bana bakın. Yaman ne kadar çıldırırsa çıldırsın siz sakin kalacaksınız. Ters bir şey olursa hemen silahlara davranmayın. Sağ salim çıkarın onu oradan."

"Merak etme abi. Biz yanındayken kimse zarar veremez ona."

"Ayşe geliyor." diyen Ragıp'a döndü hepsi. Ekrem başını salladı. Birkaç dakika sessizliğin ardından ayağa kalktı.

"Hadi mutfağa geçelim. Halime kahvaltıyı hazırlamıştır. Acıktım. Bir şeyler atıştırayım, ilaçlarımı alacağım."

Hep birlikte ayaklanıp mutfaktaki büyük masaya doğru hareketlendiler. Halime, hepsini güler yüzle karşılayıp konuşmaya başladı.

"Günaydın herkese. Hadi geçin, geçin. Çaylarınızı koyuyorum hemen. Ekrem abi? Yaman da iniyor değil mi? Kuzum, kaç gündür doğru dürüst hiçbir şey koymadı ağzına." Endişeyle bakıyordu.

"İniyor Halime. Birazdan burada olur. Üzerini değiştirecekti. Sen koy onun da tabağını. Yiyecek bugün!" diyen Ekrem'in sesi sertti.

Yaman, aşağı inip masadaki yerini alınca Ekrem, sinirli hareketlerle oğlunun tabağına kahvaltılıkları doldurmaya başladı. Yaman'ın istemsizce dudağının ucu kıvrıldı. Tıpkı küçük bir çocukken yaptığını yapıyordu babası. Dudaklarını

sıkıp gülmemeye çalıştı. Bunun anlamı 'Bu tabaktaki her şey bitecek!' ti.

Kirpiklerinin ardından babasına baktı başını kaldırmadan. Yan gözle Ragıp'a bakıp göz kırptı. Diğeri gülecekken elini ağzına götürüp Ekrem'e çaktırmamaya çalıştı. Ekrem Alaz'a sorsalar şimdi, Yaman hala beş yaşındaki Yaman'dı. İçi titriyor, nasıl koruyacağını şaşırıyordu.

Kürşat ve Halit, kahvaltılarını yaparken gözleri sık sık Yaman'a kaymıştı. İkisinde de hayran bakışlar, şapşal şapşal Yaman'ı izliyorlardı. Yaman bakışlardan rahatsız olup aksi aksi söylenmeye başladı.

"Arkadaş, kendileri işkence ederken gıkları çıkmıyor da işkenceden çıkan adam görünce niye şaşırıyorlar anlamıyorum."

"Abi, bizim işkenceden geçirdiğimiz adam yaşamıyor, biliyorsun. Sonraki durumlar nasıl oluyor bilmiyoruz valla." dedi Halit saf saf.

"Ayrıca dikkatini çekerim abi, öyle bir işkenceden çıkmak da her babayiğidin harcı değil." dedi Kürşat hayran hayran.

"Kürşat, oğlum! İmza da vereyim mi koçum? Şu bakışlarını düzelt, sinirimi bozma."

"Bakışlarımda ne var abi?" dedi Kürşat aynı ifadeyle.

"Aşık gibi bakıyorsun oğlum. Korkutuyorsun beni. Bi siktir git!" dedi Yaman kızgınlıkla ancak yüzünde hafif bir ürküntü de vardı.

Kürşat silkelenip kendini toparlarken hafifçe öksürüyordu. "Ne aşığı abi ya? Tövbe tövbee... Sen benim tipim değilsin zaten."

Masadaki diğerleri kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Senin tipini sikeyim Kürşat!" dedi Yaman dişlerinin arasından.

8. BÖLÜM

1991

Nermin, Tahir'le beraberliğinin başlamasından sonraki dört ay, hayatının en unutulmaz anlarını yaşadı. Tahir'in ondan sıkılması şöyle dursun, her geçen gün ona karşı olan bağımlılığı artmıştı.

Yardımcısı Zehra, Tahir'in evine yerleşmişti. Nermin'in ihtiyacı olabilecek eşyaları, Tahir'in evine getirilmişti. Nermin, zamanının çoğunu evde geçiriyordu ama sıkı tedbirlerle arada sırada dışarıya çıkıyordu Tahir'le. Şimdilik gözlerden uzak yerlere gidiyorlardı. Bazen bir göl kenarında, bazen bir ormanda uzun yürüyüşler yapıyorlardı. Tahir, arada onu dışarıda yemeğe çıkarıyor ama önceden tüm tedbirleri alıp mekânı kapattırıyordu.

Nermin evde geçirdikleri zamandan şikayetçi değildi. Sıklıkla Çiftliğe, Füsun'la Ekrem'in yanına gidiyorlardı. Orada geçirdiği zamanları Nermin daha çok seviyordu. Füsun'la sohbet etmekten, beraber yemek yapmaktan sıkılmıyordu. Yaman'ın ona olan aşkı her geçen gün artıyordu. Kendisi de çocuğa çok bağlanmıştı. Tahir, kimi zaman bozulduğunu itiraf etmekten çekinmiyordu. Aralarındaki bu şaka herkesin kanıksadığı bir olay haline gelmişti. Tahir, her ne kadar Yaman'ın Nermin'e olan aşırı ilgisini kıskansa da çocuğa olan sevgisi her şeyin üstüne geçiyordu.

Tahir, işleri nedeniyle Nermin'den uzak kaldığı her an huzursuz hissediyordu. Kadına karşı olan bağımlılığı bazen hastalık derecesine ulaşıyordu. Yanında olamasa da sık sık telefonda sesini duymaya ihtiyaç hissediyordu. Araçların hepsine araç telefonu taktırmışlardı. Ne olursa olsun her an Nermin'e ulaşabilmek istiyordu.

Gece saat kaç olursa olsun Nermin, Tahir gelene kadar uyumu-

yordu. Günün sonunda adam yanan gözleriyle kollarına geri döndüğünde, kendini dünyanın en mutlu kadını hissediyordu. Onun dokunuşlarına, bakışlarına, sesine olan ihtiyacı hiç bitmeyecek gibiydi.

Tahir, hiçbir isteğini geri çevirmiyordu. Güvenliğini tehlikeye atmadığı sürece Nermin'in istediği her şey ikiletmeden yapılıyordu. Nermin kendini kraliçelere benzetiyordu. Ne yapmayı bıraktığı oyunculuğu özlüyordu ne de geçmişte etrafında sahte tavırlarla dolaşan insanları. Şu anda yaşadığı minik dünyada çok mutluydu.

Tahir'in adamları, ne saygıda ne de hizmette kusur ediyorlardı. Hepsi kendisine 'Yenge' diyor, o kadar zaman geçmesine rağmen bu kelime kendini hala güldürüyordu ancak adama da ait hissettiriyordu. O yüzden her duyduğunda, alaycı baksa da içten içe hissettiği memnunluğu inkâr edemiyordu.

İçlerinde sadece Halil, 'Nermin abla' diyordu kendisine. Halil her geçen gün daha cesaretleniyordu. Ragıp'la uzun saatler çalışmışlardı. Ragıp'ın şimdiye kadar en memnun kaldığı adamdı Halil. Çok çabuk öğrenmişti, sanki çocuğun doğal yeteneği ortaya çıkmıştı. Belindeki silahla kendine olan güveni de her geçen gün artmıştı. Nermin, bazen gözlerini deviriyordu Halil'in bitirim hallerine. Çocuk Tahir'den talimatları almış, Nermin'in etrafında kuş uçurtmuyordu.

Ekim ayının sonlarına gelmişlerdi. Hava çoktan kararmıştı. Nermin, biraz evvel Füsun'la telefonda, Yaman'ın iki hafta sonra gireceği yeni yaşı için yapacakları partinin planlarını konuşmuştu. Yaman, iki hafta sonra dört yaşında olacaktı. Tahir'in gelmesine daha çok vardı, o yüzden eline bir kitap alıp kanepeye yerleşti. Bu eve ilk geldiği gece üzerinde uyuyakaldığı kanepe, en sevdiği mobilyaydı. Yine ayaklarını uzatıp eline kitabını aldı. Daha iki sayfa okumamıştı ki dışarıdaki sesler dikkatini çekti. Her zamanki sesler değildi bunlar. Nermin'in anlayamadığı bir hareketlilik vardı.

Nermin, elindeki kitabı önündeki sehpaya bırakıp ayağa kalktı. Merakla evin kapısına doğru gidip kolu aşağı indirdi ve kapıyı açtı. Kapının üstündeki lambadan gelen ışıkla kapının önü aydınlıktı. Bahçedeki lambalar da yanıyordu ve Nermin, adamların telaşla etrafta koşturduklarını gördü. Neler olduğunu anlamadığı belli olan

bir yüzle bahçeye bakıyordu. Halil, onu fark edip telaşla kapıya koştu. Kadının kolundan tutup içeri sokmaya çalışırken, "Abla, içeri gir, çıkma sakın dışarı." dedi.

"Neler oluyor Halil?" diye sordu Nermin şaşırarak. Halil, hala eli kolunda onu içeri itiyordu nazik olmasına çalıştığı bir yumuşaklıkla.

"Tahir abi yolda abla. Birazdan burada olur, gelince o sana söyler."

"Neyi söyler?"

"Abla, ne olur içeri gir, kapıyı kapat, sakın dışarı çıkma!"

"Halil!" diye Nermin sesini yükseltti. Topuklarını yere bastırıp bir milim bile kımıldamadan kızgın gözlerle Halil'e bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye sorusunu tekrarladı.

Halil, telaşla başını çevirip geri baktı sanki arkasını kontrol eder gibi. Vücudunu kadının önüne siper etmek ister gibi, bir adım yana kayıp tamamen önünü kapadı.

Nermin, şaşkınlıkla önündeki çocuğun ne yapmaya çalıştığını anladı. Sanki dışarıdan gelebilecek bir tehlike vardı ve o da Nermin'e kendini siper ediyordu. Nermin'in gözleri doldu. Elini uzatıp çocuğun yüzüne dokundu. Daha yumuşak bir sesle konuştu. "Halilciğim, sen ne yapıyorsun?" dedi şefkatle.

Halil gözlerini Nermin'den ayırmadan konuştu.

"Tahir abim gelene kadar seni koruyacağıma söz verdim abla. Çiğnetme bana sözümü. Ne olur içeri gir, kapıyı kapa." dedi yalvaran bir sesle.

Nermin başını salladı. Halil'e inanamıyordu. Çocuk birkaç ay içerisinde büyümüş, etrafındaki adamlar gibi olmuştu. Tam bir fedaiydi ve yüzündeki ifade, bunda ciddi olduğunu söylüyordu. Çocuğu daha fazla zor duruma sokmamak için başını salladı onaylayarak. Çocuk kendi hayatını hiçe sayıyordu onun için, daha fazla zora sokmak haksızlık olacaktı. Geri adım atıp kapıyı kapadı. Bir süre boş gözlerle kapanan kapıya baktı. Arkasını döndüğünde Zehra'yla göz göze geldi. Kız endişeli bir yüzle ona bakıp

"Nermin Hanım neler oluyor?" dedi.

"Bilmiyorum Zehra. Birazdan öğreneceğiz." diye karşılık verdi.

"Adamlar etrafta koşturuyor. Herkes çok tedirgin. Ne oldu ki?"

dedi kız merakla.

Nermin omuz silkti, ayaklarını sürüyerek salona geçti. "Ben de bilmiyorum. Öğreniriz birazdan. Sen bana bir kahve yapar mısın lütfen?" dedi Nermin, salonda volta atmaya başlayıp.

"Tabii, hemen yapıp getiriyorum" diyen Zehra acele adımlarla salondan çıktı.

Nermin, ellerini ovuşturarak salonun etrafında dört dolanıyordu. Zehra kahvesini getirmişti. Sakin sakin kahvesini içti ancak içinde her an patlamaya hazır bir bomba vardı sanki. Kahvesi biter bitmez, yerinde daha fazla oturamamış, ayağa kalkıp yine evin içinde volta atmaya başlamıştı. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi ancak endişeden çıldırmak üzereydi. Tahir hala yoktu. Bir an gözü telefona gitti. Füsun belki de biliyordu neler olduğunu. Neden daha önce düşünememişti ki? Acele adımlarla telefona doğru hareketlendi. Tam numaraları çevirmeye başlamışken kapının açıldığını duydu. Aceleyle telefonu geri bıraktı, koşar adım salonun kapısına yöneldi. Tam kapının önünde Tahir'le burun buruna geldi.

Tahir, kollarını uzatıp Nermin'e sarıldı. Kadın titremeye başladı. Başını kaldırıp, "Neler oluyor? Nedir bu hareketlilik?" dedi endişeden kısılmış bir sesle.

Tahir, kolunu omuzuna atıp Nermin'i kendiyle beraber yürüterek kanepeye doğru yöneldi.

"Endişelenme. Gel otur şöyle." Sesi gergindi. Nermin eliyle adamı geri itip gözlerini adamın gözlerine çevirdi.

"Ne oluyor Tahir, söylesene? Çıldıracağım meraktan."

Tahir, kanepeye oturup eliyle yanına vurdu kadının oturması için. "Gel yanıma." dedi sakin bir sesle.

Nermin, bir süre adamın yüzüne baktı. Sonra ağır adımlarla yaklaşıp kanepenin ucuna oturdu. Tahir gözleriyle kadının yüzünü inceliyordu. Endişeden gözleri iyice kararmıştı Nermin'in. Tahir, derin bir nefes aldı söze başlamadan önce. Aylar önce birbirlerine söz verdikleri gibi hiçbir şeyi saklamadan, açık açık Nermin'e olanları anlatmaya başladı.

"Çakal öğrenmiş." dedi Nermin'e.

Kadın şaşırarak adama baktı. "Nasıl?"

"Aylardır çalışmadığını biliyor. Evini gözleyen adamları varmış.

Evine gitmediğin dikkatlerini çekmiştir. Öğrenmeleri an meselesiydi zaten. Nermin..." duraksadı. Diliyle dudaklarını ıslattı. Tekrar bir nefes aldı. Üzgün gözlerle kadına bakıyordu. "bir tanem... Evini yakmış serefsiz." dedi nihayet.

Nermin, "Ne?" dedi ayağa fırlarken. Yüzü allak bullaktı.

Tahir uzanıp elini tuttu. Çekerek yanına oturttu. Kadını kollarına alıp geri yaslandı.

Nermin şaşkınlıkla, "Ne demek evimi yakmış? Evim tamamen yandı mı?" dedi.

Tahir kollarını daha sıkılaştırdı. "Gitti güzelim. Tamamen yanmış ev. İçinde sen olmadığın için öyle şükrettim ki. Aklım çıktı, ya sen içinde olsaydın, diye düşünürken."

Nermin doğrularak yan döndü. Tahir'e bakıp, "Ya Zehra'yı buraya getirmeseydik ne olacaktı?"

Ayağa fırladı tekrar. Ellerini ovuşturarak, kanepenin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bir yandan sürekli konuşuyordu.

"Allah muhafaza, ya Zehra buraya gelmeseydi? Kız evin içinde olacaktı. Günahsız bir insan benim yüzümden ölecekti neredeyse. Manyak mı bu adam? Çıldırmış mı? Ne istiyor benden artık? Yüzlerce, binlerce kez beni rahat bırakmasını söyledim. Neden peşimi bırakmıyor?"

Tahir ayağa kalkıp kadını durdurdu. Tekrar kollarına aldı. Saçlarını öptü. Nermin sinirden ağlamaya başladı. Başını adamın göğsüne yasladı.

"Benim senelerce çalışmamın karşılığıydı o ev. Günlerce, gecelerce uyumadım ben o evi almak için. Böyle kül olup gidecek miydi? Manyağın biri çıkıp evimi yok mu edecekti böyle?"

"Üzülme sen güzel kadınım. Ben sana kaç ev istersen alırım." dedi Tahir şefkatle saçlarını okşayıp.

"Ben başka ev istemiyorum ki Tahir! O evin benim için anlamı vardı. Bütün çabalarımın nişanesiydi o ev!"

"Biliyorum bir tanem. Biliyorum. Ama sana bir şey olsaydı, ben o ev gibi kaç ev yakardım, sen biliyor musun?"

Nermin elleriyle adamı itti. "Niye ev yakıyorsunuz, anlamıyorum ki?" dedi öfkeyle.

Tahir sakin sakin kadına bakıyordu. Sinirini atması için zaman veriyordu kadına. Ses çıkarmadan öfkesini kusmasını bekledi. Nermin, öfkeyle kendi kendine konuşup odanın içinde dönüyordu. Tahir tekrar kanepeye oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini birleştirdi. Kaşlarının altından, sesini çıkarmadan kadını izliyordu. Nermin nihayet susup sessizce dolanmaya devam etti. Düşünceli görünüyordu. Telefon çaldı. Tahir çalan telefona baktı, Nermin oralı olmadı. Tahir, yavaş hareketlerle yerinden kalkıp telefonu açtı. Arayan Füsun'du.

"İyi değil Füsun. Şoku atlatmaya çalışıyor. Sonra konuşursunuz. Benim daha konuşacaklarım bitmedi Nermin'le." deyip telefonu kapadı.

Son cümlesi Nermin'in kulaklarına çarpınca kadın aniden dolanmayı bırakıp Tahir'e baktı.

"Daha gerisi de mi var?" dedi şüphe ve endişeyle.

Tahir tekrar oturduğu yere döndü. Yine dirseklerini dizlerine dayadı. Yüzü dingindi.

"Sen bir sakinleş, konuşacağız."

Nermin hızla hareket edip Tahir'in yanına oturdu.

"Tamam sakinim. Gerisi nedir?" dedi sabırsızca.

Tahir toparlanıp kadına doğru döndü. "Hoşuna gitmeyecek!"

"Tahir, rica ederim uzatma, neyse bir an evvel söyle."

"Çakal biliyor artık birlikte olduğumuzu."

"Eee, bunu öğreneceğini biliyorduk zaten."

"Doğrusu ben, biraz daha atlatabiliriz diye düşünmüştüm."

"Yani?"

"Yani, tedbirler sıkılaşacak!"

"Nasıl?"

"Çiftliğe gidiyorsun?"

"Ne demek gidiyorsun? 'Gidiyoruz' değil mi? Ya sen?"

"Benim buradaki durumları ayarlamam lazım ama her fırsatta geleceğim. Adam başlayacak saldırılara. Seni ateş hattında bırakmam. Rahat hareket etmem lazım, o yüzden sen çiftliğe gidiyorsun. Çiftlikteki adam sayısını ikiye katlıyoruz. Nefes alan hiç kimse geçemeyecek o hattan içeri."

"Ben seni burada bırakıp gitmem. Beraber gideceğiz sanıyor-

dum.

"Nermin! İtiraz etme! Çakal bizim tüm mekanlarımıza bindirme yapacak. Buraları boş bırakamam. Seni de burada tutamam. Zehra'yla beraber, yarın çiftliğe gidiyorsunuz."

Nermin'in gözleri doldu. "Senden uzakta olmak istemiyorum."

"Ben çok mu istiyorum güzel kadınım benim." dedi Tahir kadını kendisine çekip sarılarak. Sesinde çaresizlik vardı. "Şimdiden özlüyorum seni. Ben sensiz, o boş yatağa nasıl girerim, senin kokun olmadan nasıl uyurum? Ama burada tutamam seni. Çiftlikte daha güvende olacaksın. Nermin, aklım sende kalırsa hiçbir şey yapamam ben. Kilitlenirim ama senin güvende olduğunu bilirsem, hiç değilse içim rahat eder, ben de yapmam gerekenleri yaparım."

"Ne yapacaksın?"

Tahir'den ses gelmedi. Nermin adamın sessizliğinden şüphelenip geri çekildi. Gözlerini adamın gözlerine dikti. Sorusunu tekrarladı.

"Ne yapacaksın?"

Tahir bir süre ses çıkarmadan kadına baktı. Sonra ifadesiz bir yüz ve düz bir sesle konuştu.

"Yapacak tek şey var Nermin. Ya Çakal ya ben. Bu dünya ikimize dar. Yakaladığım fırsatta öldüreceğim şerefsizi. Başka türlü bizi rahat bırakmaz."

"Başka alternatif yok diyorsun?"

"Yok güzelim. Adamı çok iyi tanıdığım için söylüyorum. Başka bir alternatif yok!"

"Peki, ya tutuklanırsan?" Nermin korku dolu gözlerle bakıyordu Tahir'e. Çakal'a ne olacağı umurunda değildi. Adam kendi mezarını kendi kazmıştı. Onun tek derdi sevdiği adamdı.

"Orasını merak etme. Sağlam iş yapmaya çalışacağım. Tutuklanma olmayacak. Senin hasretine dayanamam içeri girersem." dedi Tahir gülümseyerek.

Nermin kollarını adamın boynuna sardı, iyice yaklaşıp Tahir'in kucağına oturdu.

"Seni canımdan çok seviyorum. Ne yaparsan yap ama sakın sana zarar veren bir şey olmasın. Ne yaparsan yap ama sonunda hep bana dön."

"Nermin'im. Kadınım. Sevdiğim. Benim senden başka dönecek yerim yok ki." diye karşılık verdi Tahir kadının saçlarına yumuşak bir öpücük konduruken.

Bir süre ikisi de sessizce birbirlerinin tadını çıkardılar. Nermin, burnunu adamın boynuna gömmüş, kokusunu içine çekiyordu. Ondan uzakta, içinde sevdiği adamın kokusunu taşımak istiyordu. Tahir, elini Nermin'in yanağına koymuş, baş parmağıyla hafif hafif yüzünü okşuyordu. Nermin yavaş bir sesle konuştu.

"Sen gelmeden önceki hareketlilik neydi burada? Halil beni dışarı çıkarmadı." dedi. Çocuğun hali gözünün önüne gelince dudakları kıvrıldı istemsizce gülerken.

"Aferin ona." dedi Tahir takdirle. Sonra devam etti. "Senin evin haberi gelince buradaki güvenlik arttı. Manyağın ne yapacağını bilemediğim için buraya saldırır diye korktum. Burada olduğunu biliyordur muhakkak."

"Allah belasını versin." dedi dişlerinin arasından Nermin.

"Verecek, merak etme sen, verecek." diye mırıldandı Tahir.

Birkaç dakika daha süren sessizliğin ardından Tahir hareketlendi. "Hadi bakalım, bu kadar yas yeter. Yarınki düzenlemeleri yapmamız lazım. Erkenden yatalım, dinlen biraz."

Nermin mahzun mahzun adama baktı. Tahir elini kadının boynuna koyup kendine çekti. "Ev için üzülme ne olur. Sana bir şey olmadığı sürece hiçbir mal gözümde yok." dedi Tahir sevgiyle.

Nermin omuz silkti. "Üzülmüyorum artık. Sigortası vardı zaten. Benim derdim ev değil. Senden ayrı kalmak istemiyorum." diye fısıldadı Nermin.

Tahir, kadını ensesinden tutup kendine çekti iyice. Yeşil gözlerinin içinde minik alevler parıldarken Nermin'in önce gözlerine, sonra dudaklarına baktı. Başını daha aşağı eğip dudaklarına kapanırken, "Her fırsatta... Ama her fırsatta kollarına koşacağım." dedi.

Nermin, açlıkla cevap verdi adamın öpüşlerine.

9. BÖLÜM

2015

Ayşe geldiğinde kahvaltıdan yeni kalkmışlardı. Ekrem, "Halime kızım, sen hepimize birer kahve yap salona getir. Orada içelim kahvelerimizi."

"Hemen Ekrem abi." diyen Halime, ellerini belindeki önlüğe silip masayı toplamaya başlamıştı.

Hepsi salona geçip koltuklara yerleştiler. Yaman yerinde duramıyordu yine.

"Biz kahve içmeden çıksaydık."

"Olmaz. Önce bir otur sakinleş, sonra çıkarsınız. Ayrıca böyle apar topar gitmeni de mantıklı bulmuyorum. Ne diyeceksin gideceksin de?"

"Bulurum bir şeyler."

Ekrem sıkıntılı bir şekilde boynunu büktü. O sırada Ayşe araya girdi.

"Konu nedir? Biri bana anlatsın şu durumu."

"Ayşe abla, kızın bağlantıda olduğu kişileri saptadık. Yaman abim de gidip adamların karşısına çıkmak istiyor." diye atıldı Kürşat.

Yaman ters ters ona baktı.

"Kimmiş bunlar?"

"Bozduman Grup diye bir firma." dedi Ragıp araya girerek.

Ayşe'nin kaşlar havaya kalktı şaşkınca. Kızın yüz ifadesine bakınca hepsinde merak oluştu.

"Tanıyor musun?" diye soran Ekrem'di.

"Ekrem abi, firma çok büyük. Bu adamlar kıza niye yardım ediyor, anlamadım. Bir yanlışlık olmasın?"

"Yanlışlık yok!" dedi Yaman sert bir sesle.

"Niye öyle düşündün?" diye sordu Ragıp, Ayşe'ye merakla bakıp.

Ayşe önce Yaman'a, sonra Ragıp'a baktı. En son yüzünü Ekrem'e dönüp konuştu.

"Bu adamların her işi yasal. Asla yasa dışı bir şeye girmiyorlar. Ağrı'da çok güçlüler. Sınır ticareti yaptıkları için Arap ülkelerinde iyi bağlantıları var. Nakliye işinde Türkiye'nin önde gelen firmalarından biri. Yurt dışı nakliyede ilk üçteler. Yöneticileri çok sağlam. Ortada pek görünmüyorlar ama sağlam iş birlikleri yapıyorlar. Politikacılardan çok tanıdıkları var. O yüzden yaş tahtaya basmazlar. Kıza neden yardım ediyorlar ki? Kızın yaptığı hiçbir şey yasal değil."

"Sen nereden biliyorsun bu kadar şeyi haklarında."

"Geçen yıl bana gelen bir dosyadan. Bunlara karşı dava açmak isteyen biri getirmişti. O sıra biraz araştırma yapmıştım. Dosyanın hiçbir şansı yoktu, o yüzden almadım işi. Zaten başka birilerine gittiler, davayı da kaybettiler. Kazanmaları mümkün değildi. Saçma sapan suçlamalar, saçma sapan düzenlenmiş evraklarla bunlara karşı kazanacaklarını düşünmüşler."

Ayşe yumuşak bir sesle konuşarak Yaman'a döndü.

"Yamancığım, biliyorum, bir an evvel cevaplara ulaşmak istiyorsun ama çat kapı gittiğinde, bu adamlardan hiçbir şey alamazsın."

"Bir şey almayı planlamıyorum. Sadece herifleri tanımak istiyorum."

"O zaman başka bir strateji belirleyelim. Bu şekilde yaklaşman doğru bir hamle olmaz."

Ekrem rahatladığını hissedip derin bir nefes alarak arkasına yaslandı.

"Nihayet aklı başında konuşan biri çıktı."

O sırada Halime kahveleri getirdi. Hepsine tek tek servis yaparken Yaman, Ayşe'ye bakarak konuştu.

"Senin planın ne?"

Ayşe gülümseyerek Halime'ye baktı kahvesini alırken.

"Çok teşekkür ederim, Halime abla. Eline sağlık."

"O nasıl söz, güzel kızım? Afiyet olsun." dedi Halime gülümseyerek. Sonra Kürşat ve Halit'e yöneldi en son.

Ayşe, kahvesinden bir yudum içerken düşündüğü belliydi. Elindeki fincanı nazik bir hareketle önündeki sehpanın üzerine koydu. Başını Yaman'a çevirdi.

"Sen Ateş'in bir şubesini de Londra'ya açmak istemiyor muydun?"

"Ne alakası var şimdi bunun?" dedi Yaman şaşkınca.

"Şöyle alakası var. Sen bu adamların kapısına çat kapı gidemezsin ama iş yapabilirsin. Böylece adamları da yakından tanıma fırsatın olur."

Herkes dikkatle Ayşe'nin sözlerini dinliyordu. Ekrem ve Ragıp, öne doğru çıkarak merakla gelecek diğer sözleri beklediler.

"Nasıl?"

"Ateş'in şubesini Londra'ya açacaksın ancak tüm malzemeyi Türkiye'den götürmek istiyorsun. Tüm ekipman ve tesisat için en az iki tır lazım sana. E, bunun için de güvenilir bir firmayla çalışman gerekiyor. Biliyorsun, değerli ekipman hepsi. Bilindik bir firma senin için en önemli unsur. Bu konuda da adı sağlam bir firmayla, yani Bozdumanlarla çalışmaya karar verdin. Adamlardan randevu alacağız ve iş görüşmesi yapmak için ziyarette bulunacağız. Ben gerekli tüm sözleşmeler ve diğer evrak kısmı için seninle geleceğim. Belki iş dolayısıyla ilişkilerimizi sıcaklaştırır, sürekli görüşmeye başlarız." dedi şeytanca bir gülümsemeyle.

Ekrem, sırtını koltuğun arkasına çarparak geri yaslanırken," Hay yaşa! Bak akıllı insanın kafa nasıl çalışıyor. Aferin kızım." dedi gülümseyerek.

Yaman düşünceli bir şekilde yere bakıyordu. Ayşe'nin sözlerini tarttığı belliydi. Bir bakıma haklıydı kız. Adamların karşısına pat diye çıkarsa hiçbir şey alamayacaktı. Bu çözüm, belki biraz uzun yoldan olacaktı ama en azından daha sağlam adımlarla ilerleyecekti. Birkaç dakika boyunca ağzını

açmadı. Hepsi ondan çıkacak sözü bekliyordu. Neden sonra başını ağır ağır kaldırıp kara gözlerini Ayşe'ye dikti. Kafasını hafifçe sallayarak konuştu.

"Tamam. Senin dediğin gibi olsun. Ben Rick'i arıyorum, Londra'da yer bakmaya başlasın. Sen de bütün evrak işini hallet ve bugün yarın... Artık en kısa zaman ne zamansa, bir görüşme iste. Beraber gidiyoruz."

Herkes rahatlayarak derin bir nefes almıştı. Kürşat'ın gözleri ışıldarken Yaman'a döndü.

"Abi, Londra'ya giderken ben de seninle geleyim mi?" dedi hevesle.

"Ben de geleyim abi." diye atıldı Halit anında. Sanki kendini satmış gibi kızgınlıkla Kürşat'a bakıyordu.

Yaman, ifadesiz gözlerini ikisine çevirerek birkaç saniye yüzlerine baktı. Sonra babasına dönüp ayağa kalktı.

"Baba, ben çocukları bir parka götürüp geleceğim." derken sesi tıpkı şefkatli bir baba gibiydi. Kapıya doğru yürürken başını geri çevirdi, kısılmış gözlerle iki genç adama bakarken dişlerinin arasından tısladı.

"Yürüyün evlatlarım. Hadi, ben sizi bir sallayayım parkta."

Kürşat ve Halit, telaşla yerlerinden fırlayıp peşinden çıkarlarken salonda kalanlar kahkahayla gülüyordu.

Ekrem minnettar gözlerini Ayşe'ye çevirdi.

"Kızım, çok sağ olasın. Ancak sen başarabilirdin bunu, yoksa Yaman adamların kapısına dayanmıştı bugün, sonra da seyreyle kargaşayı."

"Sen merak etme Ekrem abi. Ben, Yaman'ın yanlış bir şey yapmasına asla izin vermem. Bundan sonrasını ben kontrol ederim, aklın kalmasın."

Ayşe tekrar kahvesine uzandı. Ragıp biten kahvesini sehpaya bırakırken sordu.

"Ayşe, tam olarak bu adamlarla ilgili düşüncelerini anlat. Başka ne biliyorsun haklarında? Gerçi biz geniş kapsamlı bir araştırma yapacağız ama sen bir başlangıç yap bakalım bize."

Ayşe, kahvesini bitirerek fincanı önüne bırakırken kafasını salladı.

"Ragıp abi, dediğim gibi adamlar çok düzgün. Gerçi görmedim yüzlerini. Öyle gazetede falan resimleri çıkan tiplerden değiller. Olabildiği kadar geri planda kalıyorlar. Ancak vergi sıralamasında epey üstteler. Her işleri çok düzgün. Bütün her şeyi yöneten Sadık Bozduman'ın büyük oğlu Fırat Bozduman. Herif çok iyi yönetici. Bunlarda acayip bir ticaret kafası var. Öyle süslü okullar falan bitirmemişler ama doğuştan yetenekliler sanırım. İkincisi Oğuz Bozduman. Arap ülkelerindeki her bağlantıyı o yapıyor. Onunla ilgili kime soru sorsam, herkesin yüzünde korku oluştu. Merak edip biraz daha derinleştirince meğer adamın tersi tersmiş, o yüzden. Ciddi, şaka falan yapmayan biri olduğu için herkes korkuyormuş. Bir de galiba çok iri yarı bir tip olduğu için de tırsıyorlar. Dediğim gibi, ben görmedim ama herifin arkasından Dev Oğuz diyorlar. En küçükleri Esat Bozduman, garip bir kişilik. Onu henüz çözemedim. Abileri buna ne verirse onu yapıyor. Sanırım, en küçükleri olduğu için fazla sorumluluk almadan, keyifli bir hayat sürüyor. Piyasada onu biraz daha fazla tanıyorlar. Hızlı araba meraklı varmış. En iyi araba kimde diye sorsan mutlaka onu gösterirler, dedi konuştuğum herkes."

"Bugatti!" dedi Ragıp parlayan gözlerle Ekrem'e bakıp. Ekrem onaylayarak başını salladı.

"Kesin kıza yardım eden bunlar ama neden ediyorlar anlamıyorum." dedi Ragıp gözlerini kısarak.

"Bunların Çakal'la ne işi olur ki? Aynı kulvarda değiller ki." dedi Ayşe düşünceli bir sesle. "Hayatları boyunca karşılaşmamışlardır bile. Akla kara kadar zıtlar birbirlerine."

Ekrem öne eğilip, "Bu kız, bu küçük oğlanın sevgilisi falan olmasın. Bugatti'yle alan o. Kulübe kız onunla gitmiş. Diğerleri kızın yanında hiç görünmedi. Belki de bu küçük oğlan çeviriyor bir şeyler, diğerlerinden ayrı olarak?" diyerek kafasındaki senaryoyu söyledi.

Ayşe başını olumsuzca iki yana salladı. "İmkânı yok abi! Yani belki sevgilisi olabilir, ona bir şey diyemem ama abilerinin haberi olmadan o çocuk hiçbir şey yapmaz. Bunların en büyük özelliği birbirlerine çok bağlı olmalarıymış. Araların-

da gizli saklı hiçbir şey olmuyormuş. Küçük oğlan abilerinden saklı hiçbir şey yapamaz. Eğer Bozdumanlar kıza yardım ediyorsa, hepsinin haberi var demektir."

Ekrem hayal kırıklığına uğramıştı. Bu demekti ki olay düşündüklerinden çok daha büyük ve derindi.

"Abi, sen bu fikrini Yaman'ın yanında söyleme sakın." dedi Ragıp çekinerek.

Ekrem, önce Ragıp'a soru dolu gözlerle baktı, birkaç saniyenin ardından anladığını belli edercesine kafasını salladı. Böyle bir şeyi Yaman'ın önünde söylese, evdeki eşyalar havada uçmaya başlardı.

Ayşe, yanına koyduğu çantasını koltuğun üzerinden alıp ayaklandı.

"Ben çıkıyorum abi. Gidip hazırlık yapayım, sonra da randevu için irtibata geçeyim şunlarla. Eğer yanılmıyorsam Yaman iki saate arar, ne yaptım diye sorar." Gözlerini devirerek güldü.

İki adam da ayağa kalkmak için hareketlenirken Ayşe eliyle ikisini de engelledi.

"Rahatsız olmayın abi. Kendi evim nasılsa. Beni mi yolculayacaksınız?" dedi sevimli bir şekilde gülerek.

İki adam, yüzlerinde sevgi dolu gülümsemeyle tekrar arkalarına yaslandılar.

"Doğru diyorsun kızım. Ev senin sahiden. Tekrar sağ olasın. Haberlerini bekliyoruz o zaman. Hadi sağlıcakla." dedi Ekrem gülümsemesi bozulmadan.

Ayşe kapıya doğru hareketlenirken, "Tamam abi. Ararım sizi, gelişmelerden haberdar ederim. Görüşürüz sonra." derken elini sallayarak kapıdan çıktı.

"İyice yaklaşıyoruz abi ha, ne dersin?" dedi Ragıp rahat bir sesle.

"Öyle Ragıp. Epey yol kat edildi. Çakal'la uğraştığımız yetmiyor gibi bir de bu kız kafama takılıp duruyordu. Şimdi en azından bir ipin ucunu yakaladık."

"Ben o zaman kalkıyorum abi. Biraz araştırma yapayım şu Bozdumanlarla ilgili. Bulduklarımı sonra değerlendiririz."

"Tamam Ragıp. Ben de mezarlığa gideceğim zaten şimdi."

Ragıp ayağa kalkmışken Ekrem'e baktı.

"Yaman hala hiç gitmedi, değil mi abi?"

"Yok... Şimdiye kadar ayak bile basmadı." dedi Ekrem üzüntüyle başını iki yana sallarken.

"Belki dayanamayacağını düşünüyordur. Belki de Çakal'ı bitirince gider."

"Birkaç kez üsteledim. Yüzüm yok, dedi." Adam bu duruma çok üzülüyordu. Oğlu, annesinin mezarına bir kez bile gitmemişti.

"Füsun yengeden beri hiç gitmedi o zaman. Ondan önce kaç gece mezarlıktan topladıydık onu." dedi Ragıp üzüntüyle. Başını yere eğmişti, düşünceliydi.

"Annesinden önce sürekli mezarlıktaydı. O küçük mezarın üstünden az söküp almadım onu. Annesinden sonra ayak basmadı."

"Ben de epeydir gitmedim. Bu aralar bir ziyaret edeyim. Çok ihmal ettim."

Ekrem başını salladı. Elleri koltuğun kolunda yumruk olmuştu yine.

"Bakımı ihmal etmiyorlar, değil mi abi?"

"Yok, yok... Mezarlık bekçisine her ay ödemesini yapıyorum. Hepsi de çok bakımlı."

"Çiçekleri ihmal etmesinler abi. Tahir abi, Nermin Yenge'nin çiçeklerini hiç eksik etmezdi." derken Ragıp'ın sesi titriyordu.

Ekrem, konuşamayacağını hissettiği için sadece başını salladı. Her hafta mezarlara taze çiçekler gidiyordu. Senelerdir asla ihmal etmediği tek şey oydu.

Ragıp, külçe olmuş ayaklarını sessizce hareket ettirerek salondan çıkarken Ekrem, onun arkasından gözünden düşen bir damla yaşı siliyordu hiç kimse görmeden.

* * *

Yaman, çocuklarla beraber evden çıkarak arabaya bindiğinde, ağzından hesapçı bir sesle çıkan ilk cümle;

"Kürşat... Sağlam bir adam buluyorsun. Bu heriflerin şirketlerinin önüne kamp kuracak, her gün bana rapor verecek. Kız eğer oraya giderse fotoğraflarını çekip bana gönderecek. Kendini asla belli etmesin. Kimlerin gidip geldiğini de her gün düzenli olarak bildirsin." oldu.

"Tamam abi. Merak etme. Bugün hallederim ben o işi."

Yaman başını sallayarak camdan dışarı döndürdü bakışlarını. Nihayet bir adres vardı artık elinde. Biraz daha sabretmesi gerekecekti belki ama en azından, çok çaresiz kaldığında gidip dayanacak bir kapı bulmuştu. Rahatlayarak düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Başını tekrar aracın önündekilere çevirdi.

"Bu arada, tüm mekanlar en üst seviye güvenliğe çıkarılacak. Bu Çakal iti malını kaybettiyse, hıncını çıkaracak tek kapı bizi bilir. En ufak bir sorun istemiyorum. Adam büyük kayıp verdi. Saldırısı da büyük olur. O yüzden siz de dikkatli olacaksınız. Bugün, yarın tüm mekanları dolaşıp her şeyi eksiksiz organize edeceğiz."

"Tamam abi. Sen nasıl uygun bulursan biz ona göre organize oluruz." diyen Halit'ti.

"Aferin çocuklar. Bak, böyle akıllı olursanız sizi tahterevalliye de bindireceğim." dedi Yaman alayla. Konuşurken sırıtıyordu.

"Aşk olsun abi ya!"

"Hiç rol kesme Kürşat! Ne lan o öyle çocuk gibi? Baba beni parka götürsene modu?"

"Abi, biz de bir yurt dışı görelim dedik. Hazır iş de çıkmışken..."

"He, iş! Dalgamızı geçeriz demiyor da."

"Abi, eğer öyle düşündüysem şerefsizim. Sen benim işten kaçtığımı gördün mü hiç? Sen iste, ben yirmi dört saat uyumam, yine çalışırım."

"Çok yanlış tanımışsın bizi abi." diyen Halit'in sesi güce-nikti.

Yaman, çocukların üzerine gittikçe ikisinin de yüzü kara-rıyordu. Gururlarına dokunduğunu biliyordu. İkisi de hiçbir zaman işten kaçmazdı ama Yaman, hazır koz yakalamışken eğleniyordu.

"Lan ne ağladınız yine be! Geri zekalılar! Ben sizsiz bir yere adım atıyor muyum da arkamda bırakayım sizi? Ben nereye siz oraya! Laf mı sizin ki? Herhalde geleceksiniz be-nimle."

"Yemin et!" dedi Kürşat. Heyecanla başını arkaya çevir-miş, ışıldayan gözlerle Yaman'a bakarken elleri direksiyon-da, araba kendi kendine gidiyordu.

Yaman, kaşlarıyla ileriyi işaret ederek sakin sakin cevap verdi.

"Sen önüne dönüp yola bakmazsan, hepimiz Londra'dan önce tahtalı köye gideceğiz, haberin olsun."

Kürşat, telaşla önüne döndü ve tam o sırada kornasına asılarak yandan hızla geçen arabanın önünden, son anda kaydığı orta şeride geri döndü.

"Senin kullandığın arabayı sikeyim! Sana ehliyet verenin taa..." diye bağırdı.

"Lan, adama ne bağırıyorsun? Adam sol şeritten kaptır-mış geliyor zaten. Sen önüne baksana!"

"Ya abi, ben heyecandan ne yaptığımı biliyor muyum ki?" diyen Kürşat'a,

"Ulan, alt tarafı Londra'ya gideceksin, sanki gerdeğe giri-yor da heyecan yaptı amına koyim." diye cevap verdi Yaman.

"Yok, abi. Gerdeğe girse heyecan yapmaz ama yurt dışına yapar!" dedi Halit sırıtarak.

Kürşat pis pis Halit'e baktı.

Yaman, merakla öne uzanıp dirseklerini öndeki koltukla-rın arkalıklarına dayadı. "Niye lan?"

Kürşat, yine ters ters Halit'e bakıp cevap vermezken Halit sırıtarak onun yerine cevapladı.

"Biz yetimhanedeyken, bizimle yaşıt bir çocuk vardı. Aca-

yip kılın tekiydi. Herif nasıl sahtekâr anlatamam. Bir gün bir aile geldi. Evlat edineceklermiş. Biz o zaman sekiz yaşlarındayız. Almancı bir aileymiş. Neyse işte, biz bildiğin yalı kaçkınıyız tabii. Bu kıl... Adı neydi lan?" dedi Halit, Kürşat'a dönüp kaşlarını çatarak.

Kürşat dişlerinin arasından, "Selim." dedi tıslar gibi.

"Bak bak... Hiç unutmamış da..." diye sırıttı. Başını aradan kafasını uzatmış Yaman'a çevirdi tekrar. "Neyse bu kıl Selim, her haltı işler, sonra da diğer çocukların üstüne atardı. Sahtekarın önde gideni. Aile gelince... Sen bunu bir göreceksin... Dersin, garibanın teki. Bir efendi, bir efendi. Öyle masum masum, alttan alttan bakıyor. Anlayacağın iyi oynadı. Ailede onu istedi. E, tabii Almancılar ya. Evrak işleri falan. Buna pasaport falan çıkardılar. Biz o zaman pasaport ne, onu bile bilmiyoruz. Bu nasıl hava atıyor... Ben yurt dışında yaşayacağım. Siz de burada sürünürsünüz... Benim pasaportum var, sizin uyduruk bir kimliğiniz diye, ezdi de ezdi bizi. O zamanlar Kürşat'la konuşuyoruz aramızda. Biz de bir gün yurt dışına gider miyiz diye. Bizim için Mars'a gitmekle eşdeğer tabii. O derece imkânsız yani... Ben de sırf kendini iyi hissetsin diye dedim ki; oğlum boş ver, büyüyünce biz de kendimize güzel bir yuva kurarız, burada da mutlu oluruz, hep böyle gitmeyecek ya... Çocuğuz ya, bununla avunuyoruz... Kürşat bana ters ters baktı. dudaklar sarkmış. Dedi ki; oğlum, bu kıl Selim'e inat, ben yurt dışına gitmeden, evlenip yuva kurmam!"

Halit, sözlerinin ardından gülerken Kürşat kaşları çatılı, sabit gözlerle karşıya bakıyordu. Hala acısı vardı Selim'in sözlerinin.

Yaman sessizce arkasına yaslandı. Gözleri Kürşat'ı izliyordu. Ağzını açtığında tanımadığı Selim'e olan tüm öfkesi sesindeydi.

"Sikerim lan Selim'i! Amına kodumunun çocuğu! Ulan, yapın hazırlığınızı. Buradaki her şeyi organize edip sağlama alıyoruz. Bir ay gelmiyoruz. Avrupa'yı geziyoruz üçümüz!"

Kürşat, orta şeritte aniden frene basarken arkasında korna

seslerinden bir bando vardı sanki. Ani fren sesleri... Yanlarından geçen arabalardan gelen küfürler... Hiçbirini umursamadılar. Kürşat, hızla arkasına dönerek aydınlık bir yüzle Yaman'a baktı.

"Abi, valla de!"

"Valla lan! Oğlum, köpeğin olsun yurt dışı senin! Avrupa'nın anasını sikicez üçümüz!" dedi pis pis sırıtarak.

"Laannn!" diyen Kürşat, kahkaha atarak yerinden fırlayıp Yaman'a doğru uzandı. "Abi, adamın dibisin!" derken Yaman'a sarılmaya çalışıyordu.

"Cıvıma lan! Alt tarafı Avrupa'nın anası!!" dedi Yaman, Kürşat'a sarılırken. O da gülüyordu.

Halit önde bağırıyordu. "Heyyt be! Ulan oğlum... Gerdek ne lan? Gerdek ne? Avrupa'nın anası ağlayacak!"

* * *

Ayşe, iki hafta boyunca asistanıyla beraber sıkı bir şekilde çalıştı. Örnek sözleşmeler, taşıma belgeleri, gümrük prosedürleri hakkında tüm bilgileri topladılar. Yaman'la birlikte, bu süre içerisinde gerekli ekipman listesini hazırlayıp satın alma için tüm bağlantıları kurdular.

Yaman, son haftalarda başını kaşıyacak vakit bulamadığı için Dağlı düşüncelerine çok fazla nüfuz edememişti. Aklından çıkmıyordu ancak ipin ucu elinde olduğu için artık daha sakin davranabiliyordu. Hiçbir şey yapamazsa ya da hiçbir şey istediği şekilde gerçekleşmezse, tüm kararlılığıyla Bozdumanların kapısına dayanmayı göze almıştı.

Şu an geride durmasının en büyük sebebi Çakal konusuydu. Çakal öncelikliydi onun için. Onu ortadan kaldırmadan zaten kızı hayatına sokmayı düşünmediği için daha sakin davranabiliyordu son zamanlarda.

Aldıkları haberler, kendileri için iyi fakat Çakal için çok parlak değildi. Adam bu kez cidden çıldırmıştı. Evinden birkaç ceset çıkmıştı. Adamları tedirgin ve diken üstündelerdi. Çakal

uyuşturucuyu kaybedince üzerindeki baskı artmıştı. Bağlantıda olduğu kendisinden daha güçlü kişiler, üzerinde çok ciddi baskı kuruyorlardı ve zararı birinin ödemesi gerekiyordu.

O, her zamanki gibi suçlu olarak Alazları görüyordu ancak iş yaptığı adamlar, onun kişisel nefretini umursamıyorlardı. Adamlara elle tutulabilecek deliller gerekiyordu. Sonuçta onlar iş adamıydı. Profesyonel düşünüyorlardı. Çakal gibi tevri hareket ederek, sonrasında başlarını ağrıtacak yanlış adımlar atmazlardı. Çakal'ın evindeki trafik epey yoğunlaşmıştı. Malın kül olmasının ardından, kayıplarının karşılanmasını isteyen adamlardan, yapılan görüşmelerden henüz atak yapacak zaman bulamamıştı. Zararın karşılanması konusunda uyguladıkları baskı, Çakal'ın belli etmese de çıldırmasına neden oluyordu. Alazların sorumlu olduğu fikrinde ısrar ediyor, adamlara hedef gösteriyordu.

Bu hedef göstermeler neticesinde, bir hafta sonra, bir akşam geç vakit enteresan denebilecek bir görüşme gerçekleşti.

Yaman, salonda Ekrem, Ragıp ve Ayşe'yle beraberdi. Ayşe son hafta yapılan hazırlıklarla ilgili bilgi veriyordu hepsine. Asistanı Burcu, üç gün sonraya, Fırat Bozduman'dan randevu almıştı.

Yaman, Londra'daki arkadaşı Rick'le irtibata geçmiş, yeni şube için yer bakması konusunda talimat vermişti. Bu arada tüm ihtiyaç listesi çıkarılmış ve alımlar da yavaş yavaş gerçekleştirilirken gelen mallar, Alazların depoya istiflenmeye başlamıştı. Yaman, sabırsızlıkla her şeyin bir an evvel olmasını istiyor, bunun için kendi de dahil olmak üzere tüm adamları, günlerini birkaç saatlik uykuyla çalıştırıyordu.

Ayşe, Bozduman görüşmesinde Yaman'ın olabildiği kadar sakin olmasını salık verirken içeri Kürşat telaşla girdi. Yüzü karmakarışıktı. Diğerleri başlarını ona çevirirken Ekrem'e bakıp acele acele konuştu.

"Abi, misafirler var!"

"Kimmiş?"

"Çakal'ın dağıtmak için getirttiği malın sahipleriymiş. Garip adamlar abi. Üç tane VIP minibüs geldi. Ağır toplara

benziyorlar. Henüz içeri almadık. Seninle görüşmek istediklerini söylediler."

Hepsi birbirine baktı. Yaman ayağa kalktı. Bedeni kasılmıştı. Tüm vücudu gerilmiş, bedeni her an ileri atış yapacak mancınıktaki taş gibiydi. Ekrem, eliyle ona oturmasını işaret ederken sakin bir sesle Kürşat'a doğru konuştu.

"İçeri buyur edin."

"Emin misin abi? Sağlam adamlara benzemiyorlar. Bunlar epey tehlikeli."

Ekrem kendinden emin başını salladı. Ragıp'a kısa bir bakış attı. Yaman hala ayakta, her an kapıya atılacak gibi dikiliyordu. Ayşe içlerinde en sakin olanıydı. O sadece olacakları bekliyordu.

Ekrem başını salladı.

"Saldırı için gelseler, içeri buyur edilmeyi beklemezler. Konuşacakları var ki bekliyorlar. Yoksa çoktan burayı havaya uçururlardı. Al içeri, dinleyelim, bakalım dertleri ne? Yalnız araçlar dışarıda kalsın, yalnızca adamların içeri girmesine izin verin. İtiraz ederlerse, benim böyle istediğimi söyle."

"Baba!" dedi Yaman uyarırcasına.

"Otur, Yaman. Ne konuşacaklar, önce bir duyalım, sonra yaparız yapılacak bir şey olursa. Bu adamlar Çakal'a ya da başkasına benzemezler. Bizi yok etmek isteseler, sabaha hiçbirimiz sağ çıkmayız."

"Abi, ben yine de çocuklara hazırlıklı olmalarını söyleyim." dedi Ragıp.

"Sen tedbirini al Ragıp ama sakın kimse fevri davranmasın. En ufak bir yanlış hareket, altından kalkamayacağımız bir çatışmaya döner. Biliyorsun bu adamları."

"Biliyorum abi. Çocukları tembihlerim yanlış yapmamaları için."

"Kürşat, siz de içeri gelmeyin sakın, tehdit algılarlar. Bütün adamlar bahçede kalsın, eve girmesinler."

Ragıp, yerinden kalkıp bahçeye bakan büyük pencerelerin önüne giderken telefonu kulağına koymuştu. Diğerlerinin duyamayacağı mırıltıyla talimatlarını verirken Kürşat,

"Tamam abi." deyip Ekrem'in talimatıyla dışarı çıktı.

Birkaç dakikanın ardından bahçe kapısı açıldı ve içeriye beş adam girdi. Hepsi takım elbiseli, hepsinin tehlikeli ve güçlü tipler olduğu belliydi. Korumaları içeri alınmasa da hiçbirinin bundan rahatsız olduğu görünmüyordu. Güçlerinin farkındaydılar ve korumasız girmeleri onları tedirgin etmemişti.

Adamlar peş peşe salona girerken Ekrem, rahat ve kendine güvenli bir şekilde ayağa kalktı, ellerini arkasında birleştirdi. Yaman da ayağa kalkıp babasına doğru bir adım yaklaştı. Ragıp, oturma grubuna geri dönmüş ancak oturmamıştı. O da ayaktaydı. Yalnızca Ayşe bacak bacak üstüne atmış, rahat bir tavırla oturuyordu kanepede.

İçlerinden ikisi yabancıydı. Diğerlerinin dış görünüşlerinden Türk oldukları belliydi. Ekrem'e doğru yaklaşırlarken en önde yürüyen altmış yaşlarında, esmer, orta boylu, göbekli adam, samimi olmayan bir gülümsemeyle yürüyordu. Gür bıyıkları oynayarak konuştu. Seyrek saçları grilerle kaplanmış olduğu halde bıyıkları siyahtı.

"Ekrem Alaz! Yine karşı karşıyayız ha! Hayat çok garip!"

"Hoş geldin demek isterim Arap Kasım ama bilmiyorum hoş mu geldin?" dedi Ekrem, elleri arkasında, adamın kendisine yaklaşmasını beklerken. Sesi de tavrı da rahattı Ekrem'in.

Adam önüne gelince uzattığı elini sıktı. Sadece resmi bir tokalaşmaydı. Diğerleri bir baş selamı verdiler. Ekrem de karşılık verdi aynı şekilde. Eliyle koltukları gösterip,

"Buyurun, oturun. Ziyaretinizin sebebini de bu arada öğrenmiş oluruz." dedi misafirperverliğini göstererek.

Adamların üçü, aynı kanepeye yan yana otururken ikisi, çaprazdaki ikili kanepeye yerleşti. Yaman, minik bir manevrayla Ayşe'nin oturduğu kanepenin önüne geçtiği için oturmak isteseler de oraya oturmalarına izin vermemişti. Bir an ters bakışlar çarpıştı ancak kimseden başka hareket gelmedi.

Ekrem, tekli koltuğuna tekrar yerleşirken Yaman da Ayşe'nin yanına oturdu ağır ağır. Ragıp, ilerleyerek Ekrem'in koltuğunun yanında, ayakta dikilmeyi tercih etmişti. Sanki

ben fedaisiyim, beni geçmeden ona zarar veremezsiniz, demek ister gibiydi.

Herkes yerleştikten sonra birkaç dakika kimseden ses çıkmadı. Ekrem, özellikle söze onların girmesini istiyor, evinde olmalarından dolayı hiçbir endişe beslemediğini anlatmaya çalışıyordu.

Arap Kasım, bir süre delici kara gözlerini dikip Ekrem'e baktı. Sonra bakışlarını ağır ağır önce Ragıp'ta, sonra Ayşe'de ve en son, daha fazla uzun tutarak Yaman'da gezdirdi. Diğer adamlardan hala ses çıkmamıştı ve anlaşılan o ki salondaki herkes, Arap Kasım'ın söze girmesini bekliyordu.

"Buraya neden geldiğimize dair bir fikrin var mı Ekrem Alaz?" dedi Arap Kasım en sonunda sert ve gür bir sesle.

"Bunu sen bana söylersin diye bekliyorum." diye cevap verdi Ekrem manidar bir gülümsemeyle.

"Neden geldiğimi biliyorsun!"

"Ben fikir yürütmem Kasım, beni tanırsın, ben gerçeklerden yola çıkarım."

Arap Kasım başını salladı ağır ağır. Gözleri ayaklarına indi, birkaç saniye sonra, birden başını kaldırıp aynı gür sesle konuştu tekrar.

"Aptalı mı oynayacaksın?"

Yaman, tıslayarak ileri doğru sinirle atılacakken Ekrem eliyle sakin durmasını işaret etti. Arap Kasım göz ucuyla Yaman'a bakarken, yüzünde, dudağının ucunu kıvırarak yaptığı pis bir gülüş ortaya çıktı.

"Senin oğlan... Pek bir asabiymiş. Demişlerdi de inanmamıştım." dedi imalı bir sesle.

"Benim oğlan ancak hak edene asabi davranır! Özellikle babasına terbiyesizlik edene karşı duyduklarından daha asabidir." dedi Ekrem rahat bir sesle. Arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Yaman pis pis adama bakıyordu.

Arap Kasım, umursamaz bakışlarla Yaman'a bakarken Ekrem'e hitaben konuştu.

"Duyduk ki bizim malı siz kül etmişsiniz!"

"Her duyduğun doğru olsaydı, sen buraya böyle gelmez-

din Kasım."

"Sizin işiniz değil yani?"

"Allah biliyor ya, keşke bizim işimiz olaydı diye hayıflanmadım değil." dedi Ekrem, bu sefer zevk aldığına dair bir gülümsemeyle.

Arap Kasım, keskin bakışlarını Ekrem'e dikti tekrar. Yüzünden geçen her ifadeyi dikkatle inceliyordu. Ekrem Alaz'ı geçmişten tanırdı. Çok iyi tanırdı.

"Sizin değilse kimin işi o zaman?"

Dikkatle diğerlerinin yüzünü inceliyordu bu kez. Yanındaki adamlardan henüz ses çıkmamıştı ancak onlar da keskin ve tehlikeli bakışlarla karşılarındakileri inceliyorlardı sessizce.

"Bunu Çakal'a sorman lazım. Sor bakalım, bizden başka kimlerin canını yakmış?"

"Beni, o itle iş yapmaya mecbur bıraktın Ekrem. Sana karşı kinim henüz geçmiş değil. Ancak seni de iyi tanırım, yaptığının ardında durursun. Zaten sana kinim geçmese de saygımı kazandığınız için sizinle karşı karşıya gelmedim o günden beri."

"Sana yıllar önce de söylemiştik Kasım. Hiçbir güç bizi uyuşturucu işine sokamaz! Buna bizi zorlamak ne sana, ne de bize kazandırır. Sadece kan dökülür o kadar. Dökülen kan sana para kaybettirir... Ki ben de seni iyi tanırım... Senin için kan değil, para önemlidir... Ama önüne de çıkmadık. Kiminle iş yaptığın, nasıl yaptığın umurumda değil. Biz, sen ve senin çalıştığın adamlarla aynı çizgide değiliz. O yüzden herkes kendi yoluna."

"Kimin yaptığına dair bilgin yok yani?" Soruyu sorarken bir kaşını kaldırmış, bu da yüzünde çirkin bir ifade oluşturmuştu.

Ekrem, düz bir yüz ifadesiyle başını olumsuzca iki yana salladı.

"Benim son zamanlarda neyle uğraştığımı herkes biliyor. Benim derdim senin malın değil. Seninle karşı karşıya gelmek de istemiyorum. O yüzden malının başına geleni kim

yaptı niye yaptı bilmiyorum. İlgilenmiyorum da. Benim derdim belli. Başka bir şeyle zaman kaybetmem!"

"Hala husumet devam ediyor ha?"

"Çakal yok olmadan da bitmeyecek!"

"E, benim işlerim ne olacak?" diye alaycı konuşmaya çalışan adamın bakışlarında, bir uyarı ifadesi vardı.

"Arap Kasım! Bu yapacağım ilk ve son dost tavsiyesi olsun sana. Bence kendine yeni bir iş ortağı bul! Şu anki ortağın çok yaşamayacak! İşlerin aksamasın. Bilirim, sen para kaybedince sinirli olursun." Ekrem neredeyse dostça bir yüzle bakıyordu, bakışlarında alay ve uyarı olmasaydı.

Arap Kasım, söylenenleri duymamış gibi birden başını kaldırıp gözlerini Ragıp'a dikti.

"Hala ayakta, hala Ekrem'in dibindesin ha Ragıp?" dedi imalı bir sesle.

"Ölene kadar da öyle olacak Arap Kasım!" dedi Ragıp yüzünde tek bir mimik oynamadan.

"Az daha olacaktı ha?" dedi pis pis sırıtarak.

"Beni iki kurşun öldürmez Arap! En iyi sen bilirsin! Haa, bir de ölen beş adamın tabii!" dedi Ragıp dudağının ucunu alayla kıvırarak gülümserken. Gözlerini bile kırpmamıştı konuşurken.

"Çok şanslısın Ekrem. Çok şanslı. Bende böyle sadık adamlar olaydı, şimdiye dünyayı fethetmiştim!" Arap Kasım'ın sesi alaycıydı ancak sesindeki kıskançlığı hissetmemek olanaksızdı.

"Sadakat parayla satın alınmıyor Arap! Sadakat istiyorsan, sen de kan vereceksin ki kan isteyesin! Ragıp benim adamım değil! Ragıp benim kardeşim! Bunu çoktan anlaman lazımdı."

Arap Kasım, kabullenmişçesine ağır ağır başını sallarken kötücül bir bakış attı. Yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle konuştu.

"Tahir de kardeşindi!"

Cümlesi bitmemişti ki Ekrem ileri çıkarak, tüm ziyaret süresi boyunca göstermediği bir yüz gösterdi karşısındakine.

Gözleri, adamı vuracakmışçasına kısılırken dişlerinin arasından tıslayarak çıkan nefesiyle ürkütücü bir tonla konuştu.

"Sakın! Sakın oraya girme Arap!"

Arap istemsizce geri çekilirken gözleri açılmıştı. Daha ağzını açmamıştı ki Ekrem tehdit dolu bir sesle devam etti.

"Bu gece seni misafir ettim, derdini dinledim ama tehlikeli sulara girersen, ne kadar kan dökülecek umurumda değil, buradan cesedini alır giderler!"

Adam tepki vermeden Ekrem'e bakıyordu. Buz gibiydi suratı. Geri adım atması gerektiğini biliyordu. Ekrem'in bam teline basmak hayırlı olmazdı!

Arap Kasım'ın yanındaki yabancılardan biri, anlamadığı konuşmalardan rahatsız olmuş bir ifadeyle yanındakilere döndü, İngilizce konuşarak sordu.

"Neler oluyor?"

Yaman, adamların konuşmasına fırsat vermeden cevapladı.

"Bizde bir laf vardır; eceli gelen köpek cami duvarına işermiş. Sizin ortağınız da şu an cami duvarına işiyor." dedi dik dik.

Adam, Yaman'dan böyle bir cevap almasından daha çok, Yaman'ın kendi dilini bu kadar iyi konuşmasına şaşırmıştı. Bu ziyaret uzamıştı ve bir an evvel sonuca ulaşmak tek derdiydi. Diğerlerini yok farz ederek Yaman'a döndü bu kez, otoriter bir sesle konuştu. Emir vermeye alışkın görünüyordu.

"Buraya neden geldiğimizi biliyorsunuz o halde? Bu konuşmaların uzamasını rahatsız edici buluyorum. Bana cevaplar lazım. Bizim malımızı siz mi yok ettiniz?"

Arap Kasım araya girerek konuştu.

"Maxim, cevapların bende. Sabırlı ol!" dedi ters ters Yaman'dan önce atılarak.

Yaman, Arap Kasım'a umursamaz bir bakış atıp Maxim'e döndü.

"Bak dostum, sizin malınızla bizim işimiz olmaz! Cevaplar çoktan alındı da anlaşılan sohbete doyum olmadı. Babamın sohbeti hoştur. Bir başlayan, bırakıp gitmek istemez! Sen de babacığını dinle, sabırlı ol!" dedi Yaman, alaycı bir ifadey-

le başını sallayıp göz kırparak.

"Ben iş adamıyım! Benim dakikam para! Boşa vakit harcayacak zamanım yok benim!" Çenesini dikmiş, küçümseyici bakışlarla bakıyordu.

"Sen iş adamısın da biz hamam oğlanı mıyız? Sana sabırlı ol dedim!" diye gür sesiyle cevap veren Arap Kasım sert gözlerle Maxim'e baktı.

Boynunu sıkıntıyla sallayıp Ekrem'e döndü.

"Görüyorsun değil mi? Bu gavurlar, dünyanın kendi etraflarında döndüğünü sanıyorlar."

"Sen cevaplarını aldın Arap! Ortaklarını daha fazla bekletme! Baksana iyice sabırsızlandılar." dedi Ekrem umursamaz bir sesle.

Arap, aldırmaz bir edayla duymamış gibi davrandı ve hiçbir şey olmamış gibi konuştu.

"Ama daha bana kızımızı tanıştırmadın!" dedi bakışlarını Ayşe'ye çevirip.

Yaman, Ayşe'nin yanında dikildi anında. Arap'a kötü kötü bakarken her an üstüne atlayıp öldürecekmiş gibiydi. Yüzündeki ifade çok netti. 'Geri bas!'

Ayşe, o ana kadar sessizce konuşulanları dinlemiş, yüzünde hiçbir mimik oynamadan yerinde oturmuştu. Elini sakin olmasını hatırlatırcasına, nazikçe Yaman'ın dizine koydu, Ekrem'in konuşmasına fırsat vermeden, bakışlarıyla ona işaret vererek adama döndü.

"Ekrem Bey'in avukatıyım. Aynı zamanda kızı sayılırım. Ayşe Korkmaz!" dedi kendinden emin, güçlü bir sesle. Korkusuzca gözlerini adama dikmişti.

Arap bir kaşını kaldırdı. "Ayşe Korkmaz!" diye tekrarladı. "Epey dişliymişsin, diye duydum. İpten adam alır, diyorlar senin için!"

"Öğretmenim iyiydi." dedi yüzünde imalı bir gülümsemeyle Ekrem'e bakarak. Gözlerindeki sevgi ve saygıyı görmemek imkansızdı.

Arap, Ayşe'nin yüzünü birkaç saniye inceledi. Kaşları çatıldı. Ekrem'in, bu kadar sağlam insanı etrafında nasıl topla-

yabildiğine şaşırıyordu. Sonra, geçmişteki sahneler gözünün önüne gelince düşünceli düşünceli başını salladı.

Aniden yanındaki adamlara dönüp sert bir sesle,

"Yanlış adresteyiz beyler. Burada işimiz yok bizim!" deyip birden ayağa kalktı.

Diğerleri de aynı şekilde ayaklandılar. Sıkıldıkları belliydi. Başlarıyla kısa bir selam verip kapıya doğru hareketlendiler. Arap Kasım, diğerleri çıkarken özellikle arkada kaldı. Salondan çıkmadan önce Ekrem'e döndü.

"Kim yaptıysa peşini bırakmayacağım ancak şu an zararımın karşılanması lazım. Tabii ortaklarımın da... Bu zararı da mala sahip çıkamayan Çakal ödeyecek. Meblağ yüksek! Servetinin epey kısmını kaybedecek karşılamak için. Anlaşılan o ki senin hesabının kesilmesine son dakikalar kaldı. Bundan bana çıkan sonuçsa, ben de yeni ortak bakmaya başlayacağım." Bir an duraksayıp Yaman'a kaçamak bir bakış attı. Ağzını açıp, "Senin oğlan..." diye başladığı cümlesini tamamlayamadan Ekrem sözünü kesti.

"Uzak dur Arap! Sana buradan ekmek çıkmaz! Beni nasıl bilirsen bu konuda, Yaman'ı benim on mislim bil!" dedi kati bir sesle.

Arap, hoşnutsuzca da olsa başını salladı anladığını belirtircesine. Sonra, adamdan hiç beklenmedik bir kahkaha çıktı aniden.

"Ulan Ekrem. Sırf seninle iş yapmak için bana bu uyuşturucu işini bıraktıracaksın sonunda!" Topuklarının üzerinde dönüp salondan çıkarken hala gülüyor ve başını iki yana sallayarak kendi kendine konuşuyordu.

"Benim ne işim olur kumarla, kulüple... Tövbe tövbeee."

Ragıp, nihayet rahatlayarak derin bir nefes aldı ve omuzlarını gevşetti. Ekrem geri dönüp yerine otururken, "Bunu da atlattık, ha Ragıp?" dedi rahatlamış bir sesle.

"Atlattık abi."

"Bunlar kim Ekrem abi? Sanırım geçmişten bir tanışıklığınız var?" diye sordu Ayşe, Yaman'dan önce atılarak.

Ekrem başını salladı. Ayrıntı vermeden kısaca cevapladı.

"Seneler önce bizi uyuşturucu işine sokmaya çalıştılar, işe temedik biz. Pis iş! Birkaç dalaşma oldu aramızda. Baktılar ciddiyiz geri bastılar, sonra da Çakal'la ortak oldular."

"Birkaç dalaşma mı abi?" dedi Ragıp gülerek, tek kaşını kaldırmıştı.

"Öyle diyelim biz Ragıp. Ayrıntıya girmeye gerek yok!"

"Arap Kasım'a hayatı boyunca geri adım attıran iki adam, sadece sen ve Tahir abiydi. Birkaç dalaşmadan fazlası vardı hatırlarsan." Eğlenir gibi konuşuyordu Ragıp.

"Ulan, ne keyifli keyifli konuşuyorsun. Yediğin kurşunları da mı hatırlamıyorsun? Bilmeyen de parti yaptık sanır!"

"Valla, o kadar kurşun yedim ama o ikisi değdi yediğime. Diğerlerine hep acırım aklıma geldikçe. Ziyan oldular."

Ekrem, neredeyse çocuk gibi kıkırdayarak gülerken konuşuyordu.

"Deli görmüş gibi kaçıyorlardı, hatırlıyor musun? Üçümüzde de ikişer silah, Allah yarattı dememiş, üstlerine yağdırmıştık. Hem de öyle ulu orta!"

"Zaten ondan sonra geri bastılardı ya abi. Yoksa onlarca adama karşı üç adam, nelerine güvenip de ölüme yürüyorlar, dedilerdi. Baktılar sizin gözünüz kara, anladılar dedikleri olmayacak."

"He, senin gözün hiç kara değildi. Bi bizdik manyak!"

"E, üzüm üzüme baka baka kararmış be abi. Yanınızda yetiştim. Almışımdır huyunuzdan suyunuzdan."

"Yaman, biliyor musun? Bu ikisini konuştursak kim bilir ne hikayeler çıkar? Ben bir ara sorguya mı alsam bu ikisini?" dedi Ayşe şakacı bir sesle, yan gözle bakarak.

"Al valla Ayşe abla. Bunlar eski toprak. Kim bilir, bizim daha bilmediğimiz neler var anlatmadıkları?"

Ekrem'le Ragıp, gülmeye devam ederken yüzlerini bozmamak için çaba sarf ediyorlardı. Birbirine kilitli gözler, diğer ikisinin fark etmediği konuşmayı yapmıştı bile.

Bazı şeyler sır olarak kalırdı. Onlarla beraber mezara gidecek olan bir sır!

10. BÖLÜM

İnsanın yüreğinde kimsenin bilmediği bir sır varsa, bazen taşınan o sırrın yükü ağır gelir insana. Çoğu zaman altında kalınan bir ağırlıktır o. Omuzlarınızın taşımaya yetmeyecek kadar zayıf olduğunu bilseniz de, dizlerinizin dermanı kalmamışsa da çaresiz aynı yükü yeniden sırtlanırsınız. Sanki dünyanın tüm yükü omuzlarınızdaymış gibi çaresizlikten kıvransanız dahi, başka hiçbir çıkış yolunuzun olmadığını hissederek, bilerek o yükün altına girersiniz ve bazen size yüklenen sır, sizin isteğiniz ya da tercihiniz değildir. Sadece mecbur bırakılmışsınızdır.

Başkalarıyla paylaşmayı düşünmeyin bile. Paylaşma şansınız yoktur çünkü bazı sırlar asla paylaşılamaz. Bunu aklınızdan dahi geçiremezsiniz çünkü bilirsiniz ki o sır, sizi cehenneme götürecektir. Çünkü bilirsiniz ki o sır, sizin en büyük günahınızdır...

Hele bir de bazılarından daha güçlü bir vicdanınız varsa, o yük sizi, her gün tren altında gerçekleşecek bir ölüm vadederek ezer ve her günü, acılı yeni bir ölümle sonlandırırsınız. Her gün tekrar tekrar ölür, ertesi gün yeniden öleceğinizi bile bile, yeni güne lanetler ederek tekrar tekrar uyanırsınız. Belki kabuslarla dolu geceler geçirir, hiç uyuyamazsınız... Ama yine de yeni güne parçalarınızı bir araya getirmeye çalışarak başlarsınız.

Kaçma şansınız yoktur. Kalbinizin derinliklerinde sakladığınız o ağır yük, nereye giderseniz gidin, kaç defa ölürseniz ölün hep sizinledir. Kalbinizdeki cehennemin en derinlikle-

rında yeni katmanlar açarak, sizi her gün o yangının içinde kora çevirir, küle çevirir ama siz aynı işkenceleri tekrar tekrar yaşarsınız. Tıpkı patlayan bir yanardağdan fışkıran lavların, geçtiği her yeri taşa çevirdiği gibi sizin cehenneminizden fışkıran lavlar da tüm duygularımızı zamanla taşa çevirir. Taşa dönmüş duygularınız sizi çoğu zaman insanlıktan çıkarır. Gülemezsiniz. Huzurla derin bir nefesi ciğerlerinize çekemezsiniz. Aldığınız her nefes, ciğerlerinize tıpkı cam parçacıklarını içinize çekmişçesine bir acı verir. Güzel bir gelecek hayali asla düşüncelerinizden geçmez çünkü bunu hak etmediğinizi düşünürsünüz. Bir insana verilen en büyük lütuf olan o duyguyu, bilirsiniz ki siz hiçbir zaman hissedemeyeceksinizdir çünkü işlediğiniz günah, sizi bundan da yoksun bırakmıştır. Yani, asla sevemezsiniz. En kalp kırıcı olansa, bilirsiniz ki sevilemezsiniz çünkü kimse, işlediğiniz ve yüreğinizin derinliklerinde bir sır olarak sakladığınız o günahı öğrendiğinde sizi sevmeyecektir. Öylesi zordur o duygu. Öylesi zordur sevmeyi ve sevilmeyi hak etmediğinizin bilincinde olmak...

İşte, Dağlı günlerini, gecelerini çevresindeki insanlara her şey yolundaymış gibi görünerek yaşarken içindeki cehennemi, kaosu tek başına yaşıyordu. Taşıması her geçen gün ağırlaşan günahı her an içinde, her an aklındaydı. Onun bundan kaçışı yoktu ve asla olmayacaktı...

O bir bukalemundu. Bulunduğu ortama uyum sağlar, girdiği yere ilk dakika içinde adapte olurdu. Bunu senelerdir öyle güzel oturtmuştu ki içinde, artık çoğu zaman oynarken zorlanmıyordu bile. Duygularına, nadiren kontrolünü kaybetmediği sürece hâkim olabiliyordu. İçindeki suçluluk, vicdanının ağırlığı, ruhundaki yalnızlık, özlemi, hüznü, boyun büküklüğü, döktüğü gözyaşları sadece tek başınayken yaşıyor, başkalarının yanındayken görünense kararlılığı, azmi, hırsı, nefreti ve öfkesi oluyordu.

Tırları havaya uçurmalarının ardından, üç haftaya yakın zaman geçmişti ve garip denecek bir sakinlik ve sükûnet vardı hayatında. Bu süre boyunca aksiyon sayılabilecek hiçbir

şey yaşamamıştı. Çakal'ın başının fena halde derde girdiğini biliyor, sabırla adamın ininden çıkmasını bekliyordu. Adama yapılan baskıları ve yaşadığı kaybın onu zayıflattığını da biliyordu. Çaresi kalmamıştı şerefsizin... Çıkacaktı... Ama bugün ama yarın çıkacaktı...

Dağlı, sakin geçen günlerini depoda, normal rutininde geçirirken arada Kerim ve Adil'le dışarı çıkıyor, diğer normal insanların yaptıklarını yapıyorlardı. Bazen yürüyüş yapmak, bazen yemeğe ya da içmeye gitmek, bazense sinemaya gitmek... Senelerden beri ilk defa kendini normal hissediyordu. Bunun kısa süreli bir normallik olduğunu da biliyordu. Dışarıya yansıttığı normallik, içinde yaşadıklarıyla başlı başına çelişkiydi. İçindeki kız, hiçbir zaman normal olmamıştı. İçindeki kız, kafasının içinde sürekli planlar kuruyor, senaryolar yazıyor, en vahşi bir insanı bile ürkütecek düşünceler üretiyordu.

Dağlı, o gün Fırat, Esat, Kerim ve Adil'le dışarıda yemek yiyordu. Son günlerde hemen hepsi kendi içlerine çekilmişlerdi. Şu an yeni plan üretmekten daha ziyade izleyici konumundaydılar. Son olayın ne gibi sonuçlara yol açacağını bekliyor, atacakları adımı bunun üzerinden planlamayı düşünüyorlardı.

Fırat, her zamanki gibi işlerine yoğunluk verirken Esat, gündüzleri Fırat'a iş yerinde yardım ediyor, gecelerini her zamanki hovardalıklarıyla geçiriyordu. Kerim ve Adil de sık sık ona eşlik ediyorlardı. Dağlı bu programlardan uzak duruyor, gecelerini depoda geçiriyordu. Televizyon ya da film izleyerek, kitap okuyarak ya da torbada çalışarak.

"Sıkılmadın mı kuzu sen bu sakin tempodan kaç gündür?" diye sordu Fırat içkisinden bir yudum alıp arkasına yaslanırken. Yemeklerini bitirmiş, genel sohbete geçmişlerdi.

"Sıkıldım abi ama şu an yapacak bir şeyim yok." diye cevap verdi Dağlı sıkkınca omuzlarını sallayarak.

"Sen şirkete gel, ben sana yapacak bir şey bulurum. Beklerken kendini oyalarsın hiç değilse."

Dağlı düşünceli gözlerle ona baktı.

"Ne yapabilirim ki şirkette?"

"Var yapacak iş. Sen iste yeter ki. Oğuz, bugün yarın dönüyor. Yeni anlaşmalar yüzünden sevkiyatlar yoğunlaşacak epey. Organize etmede ona yardım edersin."

Dağlı, katasının içinde muhasebesini yaptı teklifin. Omuzlarını silkti tekrar.

"Olabilir aslında. En azından bir şeylerle meşgul olurum."

"Tamam o zaman, yarın sabah bir görüşmem var. Öğlene doğru gelirsen yapacaklarını planlarız." dedi Fırat gülümseyerek.

Kızın oyalanmaya ihtiyacı vardı. Onun da kızın organize zekasına. Ayrıntıları hiç atlamadığı için ileriki günlerdeki yoğun sevkiyat programını eksiksiz idare edebilirdi. Onun da aklı kalmazdı bir aksilik çıkacak mı diye.

"Esat abi, çıkıyor muyuz bu gece dışarı?" diye soran Kerim'di. Gözlerinde ışıltıyla, hevesli hevesli Esat'a bakıyordu.

"Çıkarız. Yapacak bir şey yok, eğleniriz biraz." diye cevap verdi Esat başını sallayarak. Kerim'le Adil birbirlerine bakıp sırıtırken Fırat, kaşlarını çatarak süzdü üçünü.

"Ulan, bir akşam da evinizde oturun. İstanbul mekanlarında gitmedik yer bırakmadınız."

"Abi, ne yapalım evde oturup ya? Televizyonda dizi mi seyredelim?"

"Hee, seyredin ne olacak? Bana da özet geçersiniz, Kanuni, Hürrem'e nikahı basacak mı basmayacak mı, haber verirsiniz." Fırat alenen dalga geçiyordu.

"Yav, bize ne Kanuni'den? İster basar ister basmaz. Zaten basmış işte, okuduk tarihten. Daha nesini seyredeyim? İstersen çekirdekte çitleyelim?" dedi Esat aynı edayla karşılık vererek.

"Ya abi, öyle deme. Bize öğretilenlerden daha çok şey öğreniyorsun valla. Arkadaş nasıl bir entrika dönüyormuş o sarayda? O kadar entrikadan nasıl fırsat bulup da devlet yönetmişler, hayret doğrusu." dedi Adil.

"Entrika tuzu biberi oğlum. Hep savaşacak halleri yok herhalde. Savaş savaş, nereye kadar?" diye ciddi ciddi konuşan Kerim'e Adil, gözlerini kırpıştırarak bakıp dudaklarını

büzerek cevap verdi.

"Beni... Beni... Bihter'ini!"

Esat gülmeye başlarken Fırat ve Dağlı, şaşkın şaşkın Adil'e bakıyorlardı. Çocuğun yüzündeki ifade o kadar komikti ki Dağlı şaşkınlıkla konuştu.

"Lan, onu da mı seyrettin!"

"İyi diziydi bence. Ne heyecan yaptım arkadaş. Ha yakalandı ha yakalanacaklar diye!"

"Oğlum, valla mahalle kadınlarından farkınız yok. Yalnız, akşamları dizi seyredip gündüzleri adam öldüren iki cins bir tek sizsinizdir herhalde. Sizi hangi gruba almak lazım, çözemedim ben."

"Bunlar şahsına münhasır tipler kuzu. Sen bunları belli bir grubun içine alamazsın. Bunlar kendi klasmanlarını kendileri yaratıyor."

Fırat, sırıtarak Dağlı'ya cevap verirken eliyle hesabı istemişti. Aralarında dizi muhabbeti sürerken Fırat hesabı ödedi. Sonra da,

"Haydi bakalım kalkıyoruz. Çocuklar, siz kuzuyu depoya bırakın, sonra ne halt ediyorsanız edin. Fırat kaçar!" deyip yerinden kalktı sırıtarak.

* * *

Fırat, sabah şirket binasına gelir gelmez yoğun programına göz gezdirmişti. Sabah onda bir görüşmesi vardı. Ayşe Korkmaz adına, asistanı bir randevu ayarlamıştı. Bir sevkiyat konusunda ısrarla kendisiyle görüşmek istemişlerdi, asistanı da programa almıştı kendisine bilgi verdikten sonra. Bu toplantıdan sonra Dağlı ofise gelmiş olurdu, günün kalan programını o da yanındayken çalışacaktı.

Saat onda asistanı kapısını vurup içeri girdi.

"Fırat Bey, 10:00 görüşmesi için geldiler efendim. Toplantı odasına aldım."

"Tamam Çiğdem. Sen içeceklerini söyle, ben de geliyorum hemen."

"Söyledim zaten efendim."

"Sağ olasın Çiğdemciğim." dedi Fırat şefkatli bir sesle.

Çiğdem üç senedir asistanlığını yapan minyon tipli, yirmi altı yaşında bir kızdı. Ufak görüntüsü çoğu zaman aldatıcı olurdu. İş bitiremez çocuk gibi görünür, oysa tuttuğunu koparırdı. Hem güvenilir hem akıllıydı ve Fırat'ın tüm programını çok düzenli tutar, hiçbir zaman aksaklık yaşanmasına izin vermezdi. Yapılması gereken bir iş varsa, en mükemmel haliyle yapardı. Çıkan aksaklıkları da bir anda sertleşen bir tavırla, karşısındakileri şaşırtan bir beceriyle hallederdi. Fırat daha bir kere bile Çiğdem'in başaramadığı bir şeyi görmemişti. Kızı kardeşi gibi seviyordu. Kız da, başkalarının yanında resmi davransa da yalnız kaldıklarında abisi gibi davranırdı Fırat'a. Aralarında tam bir güven ilişkisi vardı ve ikisi de beraber çalışmaktan hoşnuttu.

Çiğdem, Bozdumanlarla çalışmaktan memnundu. Adamlar hem adil hem efendilerdi. Daha önce yaşadığı hiçbir sorunu onlarla yaşamamıştı. Kendisine kardeşleri gibi davranıyor, koruyup kolluyorlardı. Terbiyelerinde hiç eksiklik yoktu. Kadınlara karşı her zaman saygılıydılar. Önceki birkaç işinde işverenleri tarafından tacize uğramış, zor zamanlar geçirmişti ancak Bozdumanlarla çalışmaya başladığından beri hayatı huzurlu, yaptığı iş tatmin ediciydi. Seviyordu işini. Bozduman kardeşleri de. Çok mutluydu burada.

Fırat, hızlı adımlarla toplantı odasına yürüdü. Tam kapıyı açmış, içeri girecekken muhasebe müdürü seslendi arkasından.

"Fırat Bey?"

Fırat arkasını dönerken eli kapıda kalmıştı, aralık duran kapıdan içeridekiler kendini izliyordu. Fırat soru soran gözlerle Murat Bey'e bakarken diğeri acele acele konuştu.

"Çok özür dilerim efendim. Toplantıya gireceğinizi şimdi öğrendim, yetişmeye çalışıyordum."

"Sorun nedir?"

"Ödemeler vardı. Talimat vereceğim ancak imzanızı almam gerekiyordu. Toplantı sonrasını beklemek isterdim ama öğleden önce göndereceğimize söz vermiştik hatırlar-

samız." diyen Murat Bey, Fırat'a bir evrak uzatmıştı elindeki dosyanın üzerinde.

"Hatırladım. Gerisini öğlen konuşuruz o zaman." diyen Fırat, adamın uzattığı dosyanın üzerindeki talimatı imzaladı aceleyle.

"Teşekkür ederim efendim. Kolay gelsin." diyen Murat Bey, acele adımlarla uzaklaşırken Fırat da yarı açık kapıdan içeri.

Başını kaldırmadan konuşmaya başlamıştı.

"Kusura bakmayın beklettim." derken karşısındaki kadınla göz göze geldi.

Karşısındaki kadının parlak kumral saçları omuzlarından sarkıyordu. Üzerinde ten rengi etek ceket takım vardı. Eteğin boyu dizlerinin dört parmak üzerindeydi ve Fırat kadının düzgün bacaklarından gözlerini zorlukla ayırdı. Ceketin içinde beyaz ipek bir gömlek vardı. Eteğin üzerinde dökümlü duruyordu. Ayaklarında ten rengi stilettolar giyinmişti. Fırat her şeyi bırakıp birkaç dakika sadece kadını izleyebilirdi. Ela gözlerini çevreleyen gür koyu renk kirpikler, zaten güzel olan gözlerini ancak bu kadar muhteşem gösterebilirdi. Yüzünde hafif makyaj vardı kadının. 'İhtiyacı da yok ki' diye geçirdi aklından. Dudakları dolgun, cildi pürüzsüzdü.

Hayatında ilk defa bir kadını görür görmez beğenmişti. Hatta resmen çarpılmıştı ancak bunu belli etmemeye çalışıyor, yüzündeki profesyonel ifadeyi korumak için ilk defa bu kadar zorlanıyordu.

Kadın, kendinden emin ayağa kalkarken yanındaki genç adam da ayağa kalkmıştı ağır ağır. Birkaç saniye kadından gözlerini alamadı, sonra kendini zorlayarak bakışlarını yanındaki adama çevirdi ve o saniye yüzündeki ifadeyi sabit tutmak için tüm gücünü kullandı.

Ayşe elini uzatırken sesi güçlüydü.

"Rica ederiz, sorun değil. İş hayatı, her an bir şey çıkıyor." dedi anlayışlı bir sesle.

Bir kadının ses tonu nasıl bu kadar güzel olabilirdi ki? Çok etkileyici bir sesti Fırat'ın duyduğu. Müzikal tınılar var-

dı sanki o tonda.

Fırat, uzatılan ele bakıp sakince elini kaldırdı ve güçlü bir şekilde tokalaşırken kendini tanıttı.

"Fırat Bozduman."

"Ayşe Korkmaz."

Fırat zorlukla elini geri çektikten sonra diğerine döndü.

"Yaman Alaz."

Sanki ismi ilk defa duymuş gibi başını salladı. Küçük Alaz buraya kadar gelmişti. 'Vay canına!' diye geçirdi içinden. Yüzünden hiçbir ifade okunmazken içinden kahkahalar atıyordu. Bunu beklemeliydi oysa. Adam kafaya kuzuyu takmıştı. Bunun bir gün gerçekleşeceği belliydi ancak yanındaki kadınla bağlantısı neydi, onu anlayamamıştı henüz.

'Şimdi anlarız' diye içinden geçirirken eliyle diğerlerinin oturmasını işaret ederek, karşılarındaki koltuğa yerleşti. Küçük toplantı masasının etrafında karşılıklı oturuyorlardı şimdi. Bu görüşmeyi gerçekleştirebilmek için ne tür bir bahane bulmuş olabileceklerini merak ediyordu.

Patlamadan önceki son karşılaşmalarından sonra, kendilerine ulaşabileceklerini düşünmesi gerekirdi. O gün ilk defa araçtaki plaka kendilerine aitti. Son anda çıkan aksilik tedbir almalarını unutturmuştu. Acele ile hareket edince durum bu hale gelmişti.

Fırat hiçbir şey belli etmeden karşısındakilere bakıyordu. Nihayet hafifçe gırtlağını temizleyip konuşmaya başladı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim? Asistanıma bir sevkiyat meselesi demişsiniz ancak tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu anlayamadım."

Yaman, elinden geldiğince sakince oturmaya çalışıyordu ama karşısındaki adamın yakasına yapışıp kızın nerede olduğunu sormamak için kendini zor tutuyordu. On gündür kapıya bir adam dikmişti, kızın gelip gidişini kontrol etsin diye ama kızın esamesi okunmamıştı bu süre boyunca. Geçen süre, Yaman'ın şimdiye kadar küçük çaplı bir savaş başlatmasına yetecek kadar uzundu. Şimdiye kadar gayet sabırlı davranmıştı ancak buraya kadardı.

Özellikle bugün çok daha gergin, çok daha sinirliydi. Bugün sabah uyandığından beri üzerindeki hüzün bulutları, nereye giderse tepesinde, kendini takip ediyordu. Bu görüşmenin, özellikle bugüne denk gelmesi kötü bir tesadüftü ancak Ayşe'nin bugünün önemini hatırlamaması doğaldı ve sesini çıkarmamıştı. O ağır kayıptan sonra bir kayba daha tahammülü olamayacağının belki de işaretiydi bugün. Ve belki de yeni bir başlangıç için ilk adım bugün olacaktı. Bugün onun kaderine yazılmış bir tarihti belki de. Her yeni başlangıcın imzasıydı bugün.

"Öncelikle kendimizi tanıtalım Fırat Bey." diye söze girdi Ayşe. Fırat da o sırada eliyle belli belirsiz 'Lütfen!' dercesine bir hareket yaptı, başıyla destek vererek. "Yaman Bey, eğlence sektörünün önde gelen kulüplerinin sahibidir. Yönetimini sürdürdüğü büyüklü küçüklü, bazıları oldukça tanınmış kulüpleri var kendisinin." derken Fırat başını sallayarak dinliyor, arada Yaman'a inceleyici bakışlar atıyordu. Delikanlının, üzerine atlamamak için kendini zor tuttuğu o kadar belliydi ki gülmemek için dudaklarını sıkmak zorunda kaldı.

"Ateş'i duymuşsunuzdur sanırım." diye devam eden Ayşe'ye, başını sallayarak olumlu bir cevap verdi. Elbette duymuştu. Nasıl duyduğu malumdu elbette. "Ateş, Yaman Bey'in sahibi olduğu en ünlü kulüp. Oldukça prestijli ve ünü yurt dışına kadar yayıldı. Yaman Bey, kulübün bir şubesini de Londra'da açacak ve ihtiyacı olan tüm ekipman ve malzemeyi Türkiye'den götürmek istiyoruz. Ancak bunun için güvenilir bir firmaya ihtiyacımız var. Ekipman çok değerli olduğu için risk almak istemiyoruz ve benim yaptığım araştırmalara göre en güvenilir ve sağlam nakliyatı siz yapıyorsunuz."

"Çok teşekkür ederim bu düşünceleriniz için. Bizim için gurur verici elbette piyasada böyle tanınmak ama yapmayın lütfen. Bunları duymak çok güzel ancak bizden çok daha iyi firmalar var aynı işi yapan."

"Elbette var. Biz de zaten birkaçıyla daha görüşmelerde bulunuyoruz." diye yalan söyledi Ayşe gözünü bile kırpmadan. "Ancak görüşmelerimizin ardından kesin karar verebil-

mek için sizinle de görüşmek istedik."

Karşısındaki adamı dikkatli bakışlarla süzüyordu. Adamın bakışlarından ne kadar zeki olduğu anlaşılıyordu. Odaya girdiği anda, Ayşe şaşkınlıkla adamın iri vücuduna bakmış ve içinden, 'Yuh! Bu, bu kadar iriyse kardeşine niye Dev Oğuz dedikleri anlaşıldı' diye geçirmişti. Kendi boyu muhtemelen adamın çenesine bile ulaşmazdı.

Adamın kara gözlerinden hiçbir şey kaçmadığı belliydi. Koyu gözlerinin üstündeki kalın, kara kaşlar, sert yüz hatları ve arkaya taranmış gür, koyu renkli saçlarla adamın inanılmaz güçlü ve etkileyici bir ifadesi vardı. Ayşe, böyle biriyle karşılaşacaklarını düşünmemişti. Adamın iş hayatındaki zekâsı tanınıyordu ancak kimse ona adamın bu derece yakışıklı ve etkileyici olduğunu söylememişti.

Fırat, anlatılanları dinlerken hala kadının Yaman'ın hayatındaki yerini çözümleyememişti. Daha fazla kendisine hâkim olamadan sordu.

"Sizin tam olarak pozisyonunuz nedir Yaman Bey'in yanında?"

"Ben Alazların avukatıyım. Doğal olarak Yaman Bey'in yeni şube açılımındaki tüm işlemlerini de ben takip ediyorum." dedi Ayşe düz bir sesle.

Fırat neden burada olduklarını biliyordu. Bu konuşma sadece bahaneydi. Kendilerine sokulmak için uydurulmuş bir bahane. Sırf zorlamak için hiçbir açık vermeden safı oynamaya karar verdi. Bir kaşını kaldırarak sordu.

"Bildiğimiz Alazlar mı?" derken soruyu havada açık bırakmıştı özellikle.

"Bildiğimiz Alazlar derken?" dedi Yaman, nihayet konuşmaya dahil olarak. Fırat'a diktiği gözleri adamı vuracakmış gibiydi.

"Neden söz ettiğimi biliyorsunuzdur sanırım." dedi Yaman'a sakin bir sesle.

"Hayır, bilmiyorum. Neden söz ediyorsunuz?" dedi Yaman dik dik.

Fırat kaşlarını havaya kaldırdı, başını yavaş yavaş salladı.

Derin bir nefes alarak konuştu.

"Mafyatik işlerle ilgilenen Alazlar? Belki de karıştırıyorumdur."

Yaman, elini masanın üzerine koyup ileri doğru hareket edecekken Ayşe, elini Yaman'ın kolunun üzerine koyup hafifçe sıkarak, sakin olması için uyarıcı bakışlar attı ve Fırat'a başını çevirip cevap verdi.

"Doğru duymuşsunuz o halde. Mafyatik işler diyelim sizin tabirinizle." Ayşe, dudağının ucunu kıvırarak alaycı bir şekilde konuşurken yine kendinden emindi sesi. Adama diktiği gözlerinde teslim olmaz bir bakış vardı.

"Ancak Ateş ve birkaç kulüp, bu işlerden uzak işletiliyor. Londra'daki şube de bunlardan uzak işleyecek." Sesi keskindi.

Fırat umursamaz bir edayla omuzlarını silkti.

"Birkaç işletmenin yasal olması, yapılan işin mahiyetini değiştirmiyor. Bizim firmamız illegal çalışan işletmelerle iş yapmıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Yaman gözlerini kısıp küçümseyici bir şekilde gülümserken.

Fırat, sorgulayıcı bakışlarını genç adama dikip sordu. "Bir şey mi ima ediyorsunuz?"

"Etmeli miyim?"

"Bildiğiniz bir şey varmış gibi ses tonunuz."

"Size öyle gelmiş."

"Sanırım öyle geldi."

İki adam, karşılıklı bir düellodaymışçasına birbirlerini yokluyorlardı. Ayşe araya girme ihtiyacı hissetti.

"Fırat Bey, endişenizi anlıyorum ancak Alaz ailesinin yaptığı işler bu işin dışında. Sizin taşımasını yapmanızı istediğimiz tüm sevkiyat da bizzat benim tarafımdan kontrol edilerek planlanıyor ve resmi olmayan tek bir evrak dahi olmayacak. Her şey sizin kurallarınıza göre, sizin çalışma şeklinize göre ayarlanacak."

Fırat bakışlarını Ayşe'ye çevirdi tekrar. Şu an elini çenesinin altına koyup saatlerce kadının konuşmasını dinlemek istiyordu. Ne konuştuğunun önemi yoktu. Yeter ki o konuş-

sun. Fırat da mutlu mutlu, huzurla onu dinlesin istiyordu. Tabii ki de bu sevkiyat işini yapacaktı ancak biraz zorlamanın hiç mahsuru yoktu. Hazır eline fırsat geçmişken bunu kaçıracak değildi. Üstelik reddederse Avukat Ayşe'yi bir daha göremezdi. Oysa bu görüşmelerin devamının gelmesi gerekiyordu. Daha görüşmeler süresince birkaç toplantı yapılacaktı, daha telefonlarla sayısız kere görüşülecekti, hatta ve hatta birkaç yemekte ayrıntılar da konuşulmalıydı. Kafasının içinde daldığı hayal aleminde, masaya dayanmış sırıtarak kadına bakan Fırat'ı dürterek, gerçek dünyaya döndürdü düşüncelerini. Hafifçe öksürerek söze girdi.

"Bakın, Ayşe Hanım. Bu sevkiyat, firmamız için biraz risk oluşturuyor. Bizim devlet işletmeleriyle bağlantılarımız bulunmakta ve Alazların malını taşıdığımız duyulursa bu yanlış düşünceler edinilmesine neden olabilir."

"Biz kaçak mal ya da uyuşturucu mu taşımanızı istiyoruz da böyle bir açıklama yapıyorsunuz?" dedi Yaman sert sert. Kanına dokunmuştu adamın lafları.

"Ben böyle bir şey demedim ancak adınızın namını benden iyi bilirsiniz."

"Ben namımın tamamiyle farkındayım ancak sizin bu sözleriniz hakarete kaçmaya başladı sanki." dedi Yaman uyarıcı bir tonla. Sesi yumuşak ancak tehlikeliydi.

Fırat tam cevap verecekken telefonu çaldı. Özür dileyen bir bakış atıp alçak sesle,

"Affedersiniz..." deyip ekrana baktı ve o anda gördüğü isimle, istemsizce Yaman'a kalktı bakışları. Görüşme uzayınca kuzuyu aramayı atlamıştı. Yaman'dan gözlerini ayırmadan, "...buna cevap vermem gerekiyor kusura bakmazsanız." derken Ayşe cevap verdi.

"Rica ederiz, buyurun."

Fırat, gözlerini Yaman'dan ayırmadan konuştu açtığı telefona.

"Kuzu, bir toplantıdayım. İşim uzayacak biraz. Sen bugün gelme abiciğim. Ben seni sonra ararım." dedi doğrudan.

Yaman'ın gözlerinde çakan ışığı görmüştü. Genç adamın

omuzları dikleşmiş, yerinde kıpırdanmış, kulaklarını dikmişti. Gözlerinin rengi daha da koyulaşırken bakışlarını Fırat'tan ve elindeki telefondan çekmiyordu.

"Abi bugün gel dedin ya sen. Uzasın toplantın, ben odanda beklerim." dedi Dağlı telefonun diğer ucunda.

"Yok Abiciğim. Uzun sürer."

"Abi sürerse sürsün, bilmediğim yer mi? Ben Çiğdem'le takılırım."

"Çiğdem'in bugün işi başından aşkın. Zamanı yok."

"Abi, ne saçmalıyorsun?" diyen Dağlı bir anda adamın sesindeki düz tondan huylanarak "Abi başka bir şey mi var?" diye sordu usulca.

"Evet." diyen Fırat, sanki doğal bir soruya cevap veriyormuş gibiydi. Karşısındaki, Yaman'ın yüzünü izlerken bu görüşmeden daha çok keyif almaya başlamıştı. Kızın hattın öteki ucunda olduğunu bildiğini biliyordu ancak tepki vermeden oturmaya devam ediyordu. Gözleri Yaman'ın masanın üzerindeki yumruk olan eline takıldı.

"Yanında birileri var, konuşamıyorsun?" diye üsteledi Dağlı.

"Evet abiciğim." diyen Fırat'ın sesini duyduğu anda, Dağlı'nın kafasındaki tüm taşlar hızla yerine oturdu.

"Sen hiç kimsenin yanında konuşmaya çekinmezsin. Benim gelmemi istemiyorsun, tek düze cevaplar veriyorsun.... Alazlar yanında?" dedi bir solukta. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Tabii ki abiciğim. Seni sonra ararım. Konuşuruz." dedi Fırat doğal bir sesle.

Bu, tahminin doğru, sakın buraya gelme, demekti.

"Tamam, abi. Senden haber bekliyorum, ben depodan çıkmıyorum bugün."

Fırat cevap vermeden kapadı telefonu. Tekrar cebine koyarken masumca gülümseyerek, açıklama yapar gibi konuştu.

"Tekrar kusura bakmayın. Aile söz konusu olunca... Her şeyden önce gelir bilirsiniz."

"Elbet" diyen Ayşe'ydi. Yaman şu an konuşamıyordu

çünkü ağzını açacak olsa edeceği ilk sözler küfür olacak, sonra da adamın üzerine atlayacaktı. Buz gibi bakışlarla Fırat'a bakarken tepki vermeden oturuyordu.

"Abiciğim dediğinize göre kardeşiniz sanırım?" diye masumca soran Ayşe'ydi. Bakışları berrak, sıradan bir sesle konuşmuştu.

"Kardeşim!" dedi Fırat güçlü bir sesle. Ayşe'ye döndü. Gözlerinde sevgi ve şefkat vardı.

"Her şey yolundadır umarım?" diye sordu Ayşe merakla. Sesine endişeli bir ton yüklemeye çalışmıştı.

"Yolunda, yolunda... Teşekkür ederim." dedi tatmin edici bir cevap vermezken. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı tekrar.

"Nerede kalmıştık?

"Siz bana hakaret ediyordunuz, ben de dinliyordum." dedi Yaman dişlerinin arasından.

"Yanlış anlıyorsunuz. Size asla hakaret edemem. Etmem! Amacım sizi yargılamak da değil. Sadece yönetmeye çalıştığımız bir işimiz var, bunu da en sağlıklı şekilde yapmaya çalışıyorum. Riskleri sorgulamak benim hakkım."

"Ben size ne tür bir risk oluşturuyorum? Taşımanızı istediğim sevkiyat ile ilgili en ufak bir terslik yok, olmayacak da. Buna ben kefilim. Madem namımı duydunuz, verdiğim sözden asla dönmediğimi de duymuşsunuzdur."

Fırat usulca başını salladı. Herif, her ne kadar yasal olmayan işler yapsa da mertliğini de duymuştu. Ağzından çıkan söz senet sayılıyordu. Yine de zorlamak istedi. Dostça çıkan bir sesle konuştu.

"Başka firmalarla da görüştüğünüzü söylemiştiniz, belki onlardan biriyle anlaşma imkânınız olabilir. Bizim fiyatlarımız zaten biraz yüksektir."

"Hayır. Başka kimseyle görüşme olmayacak!" diye kestirip attı Yaman.

Ayşe birden başını çevirip Yaman'a baktı. Resmiyeti bir kenara atıp uyarıcı bir tonla, sevecen bir şekilde konuştu.

"Yamancığım, diğer görüşmeleri de yapalım, sonra karar veririz."

"Hayır, Ayşe abla! Başka firmayla görüşme olmayacak! Ya Bozdumanlar yapacak benim nakliyemi ya da şube açılmayacak!" Gözünü bile kırpmamıştı Fırat'a bakarken.

"Yaman, Ateş'i Londra'da açmak en büyük hayalin senin!" Ayşe neredeyse fısıldayarak konuşmuştu başını Yaman'a doğru eğerken. Şaşkınlıkla bakıyordu Yaman'a. Bu görüşmeye bahane olsun diye hazırlık yapılmıştı ancak yaptıkları tüm hazırlıklar gerçekti. Yaman bir taşla iki kuş vuracaktı. Hem Bozdumanlara yaklaşacak hem de hayalini gerçekleştirecekti. Şimdi kestirip atması, bunca hazırlıktan sonra akıl dışı bir hareketti.

"Kararlıyım Ayşe abla! Başka bir firmayla görüşme olmayacak! Bu arada Fırat Bey de beni iyice araştırsın, sözünün arkasında duran bir adam mıyım, öğrensin, sonra o da kararını verir. Yargısız infazdan önce, belki o da biraz düşünmek ister."

"Haksızlık ediyorsun delikanlı." dedi Fırat yumuşak ama alıngan bir sesle. Yüzünde dostça bir gülümseme vardı. Bu herifi gittikçe daha çok seviyordu. Çok karalıydı ve bir kez karar verdi mi asla geri adım atmıyordu. Aylardır tüm terslemelerine rağmen kuzunun peşini bırakmamıştı, hala bırakmıyordu.

"Ben kimseye haksızlık etmedim hayatım boyunca. Madem namımızı duydunuz, kimseye yanlış yapmadığımızı da duymuşsunuzdur. Yaptığımız işin ne olduğunun ben farkındayım ama bir kez girmişseniz, çıkmanız kolay olmaz öyle. Çıkarsanız sonunuzun ne olacağını herkes bilir. Bu yaştan sonra ben babamı kimseye madara ettirmem. Bizim yaptığımız işi bırakmayı düşündüğümüz yok! Olmayacak da! Ancak işimiz karanlık olsa da biz karanlık adamlar değiliz. Ben, iki mert adam tarafından yetiştirildim. Hayatım üzerine bahse girerim ki sizin aydınlık, temiz dünyanızda bile o mertlikte adam yoktur. Madem her şey açık konuşuluyor, ben daha açık olayım size..." Yumruk olan eli masanın üzerindeyken masanın üzerine doğru hafifçe eğildi, Fırat'a delice bakışlarla bakarak sözlerine devam etti. "En büyük hayalim tamamen resmi şekilde işletilen, herkesin gıptayla baktığı kulüpleri işletmekti. Bunu kısmen başardım. Bu şube işi, benim bir adım

daha ileri atıp bunu dünyaya da gösterebilmem için bir fırsattı ama sizin bu tavrınızdan sonra, benim dünyayla işimin olmadığını tark ettim. Ben, adımı burada temiz ve saygın tutamazsam kimse tarafından ciddiye alınmam zaten. Kendi ülkemde insanlar bana şüpheyle yaklaşacaklarsa, benim dünyaya bir şey kanıtlamam boşa çaba. Ben burada güvenilir olmayacaksam hiçbir yerde güvenilir olmam..." Hafifçe gülümserken gözlerindeki delilik sanki biraz daha büyümüştü. İmalı bir sesle devam etti. "Saygın bir isminiz var. Bağlantılarınız güçlü. Zeki bir adam olduğunuzu herkes biliyor... Siz, benim bugün neden buraya geldiğimi biliyorsunuz." Fırat şaşkınca kaşlarını kaldırdı. Böyle bir hamle beklemiyordu. Yaman aynı kararlı sesle devam etti. "Ben vazgeçmem! Bir kez söz vermişsem vazgeçmem. Bunun için ne yapılması gerekiyorsa yaparım, doğru bildiğimden şaşmam. Bilerek, isteyerek kimseye zarar vermem. Hak etmemişlerse! Uzak duruyorsam zarar görmesin diye!" Hepsi kimden bahsettiğini biliyor ancak söze dökmüyorlardı. Yaman, inatçı bir tonla resmiyeti bırakarak sözlerine devam etti. "Sen o sevkiyatı yapacaksın! Senden başka bir adamla çalışmayacağım. Gerekiyorsa hayalimden vazgeçerim ama şu an sana bir söz veriyorum. İyi dinle! Sen o sevkiyatı yapmazsan o şube açılmayacak! Ben her şey güvenli olana kadar uzak duracağım! Bu da benim sana sözüm olsun!"

Odada elle tutulur bir elektrik vardı şimdi. Birkaç dakika boyunca odadaki herkes susmuştu. Kimseden tek ses çıkmadan birbirlerini süzüyorlardı. Fırat, Ayşe'ye doğru çabuk bir bakış attı. Kadının gözleri, kendisiyle Yaman arasında gidip geliyor, endişeyle dudaklarını dişliyordu.

Yaman'ın hamlesini Ayşe kontrol edememişti. Bir şeyler yapacağını tahmin etmiş ancak bu derece açık oynayacağına ihtimal vermemişti. Yaman, her zamanki Yaman'dı. Lafı çevirmez, ne düşünüyorsa açıkça ortaya koyardı. Gerçi tamamen açıkça olmamıştı ama odadakilerin zekâ düzeyi düşünülürse, herkes anlaması gerekeni anlamıştı.

Sonsuz denecek kadar uzun bir süreden sonra Fırat, derin

bir nefes alıp hafifçe başını sallarken Yaman'ın bir saniye bile üzerinden çekmediği kararlı bakışlarına, aynı şekilde karşılık vererek konuştu.

"Ben sevkiyat işini düşüneceğim... Sen de tüm güvenlik sağlanana kadar uzak duracaksın!"

Ayşe, şaşkınlık dolu bir nefes çekip sırtını oturduğu koltuğa yasladı. Herkes kartlarını ortaya sermişti. Karşısındaki adamın gücüne inanmazca baktı. Kendinden emin, güçlü duruşuna hayran olmamak elde değildi. Lafı evirip çevirmemiş, aptala yatmamıştı. Buraya gelirken şu anda yaşadığı anı yaşayabileceği asla aklına gelmemişti. Bu noktaya gelmeleri nasıl olmuştu, hala anlayamamıştı. İki tane delici bakış birbirlerine dikili, aynı kararlı yüzler sanki bir ringde gibiydiler.

Yaman, hem Fırat'ı hem de Ayşe'yi neredeyse yerlerinden düşürecek kadar şaşırtıcı bir cümle kurdu.

"Uzak duracağım. Anladım ama en azından telefonlarımı açsaydı. Yanlış anladı."

Sesinde suçlu bir ton, yüzünde çocukça, mahzun bir ifade vardı. Fırat'ın gözleri kocaman açılırken Ayşe, şaşkınlıkla ağzı bir karış açılmış yüzünü Yaman'a çevirmişti. Fırat kendini çabucak toparlayarak ciddi bir tonla cevap verdi.

"Orasına ben karışmam. Ne olduğunu bilmiyorum. Söylemedi. Onun kararı. Şu an uzak dur!"

Yaman istemeden de olsa kabullenerek başını salladı.

"Öyle olsun." Sesi duyulmayacak kadar alçaktı. Başını kaldırıp kara gözlerini Fırat'ın kara gözlerine dikerek kendinden emin bir sesle, "Şimdilik!" dedi, bu kez daha yüksek sesle.

"Bir mahsuru yoksa aranızdaki bağlantıyı sorabilir miyim?" dedi Ayşe Fırat'a. Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Kızla aralarındaki bağı merak ediyordu.

Fırat, ağır ağır başını çevirerek ona baktı. Gözlerinin içinde eğlenir ışıltılar vardı. Gülümseyerek, "Mahsuru var!" dedi.

Ayşe kaşlarını yukarı kaldırdı. Hafifçe gülümsedi. Başını ağır ağır sallarken.

"Anlıyorum." dedi sadece. Sonra başını çevirip Yaman'a döndü.

"Yamancığım, gidelim artık. Burada işimiz bitti. Fırat Bey, kararını bize bildirir daha sonra." derken yanındaki koltuğa koyduğu siyah çantasına uzandı.

Yaman, onaylayarak başını salladı ve dik dik Fırat'a bakarken ayağa kalktı. Elini uzatmadan sadece başıyla selam verdi, ardından kapıya doğru bir adım attı. Ayşe arkasından hareketlenirken Fırat çoktan ayağa kalmış, odanın kapısına uzanmıştı.

Odadan çıktıkları anda tekrar birbirlerine baktılar. Ayşe rahat bir tavırla elini uzattı.

"Memnum oldum Fırat Bey. Sizden haber bekliyor olacağız."

Fırat elini uzatıp Ayşe'nin elini tutarken bu sefer gözlerindeki hayranlığı saklayamamıştı.

"Ben de memnum oldum Ayşe Hanım. Tekrar görüşeceğimize emin olabilirsiniz." dedi yumuşak bir sesle.

Ayşe'nin gözleri kısıldı. Adamın beğenisini fark etmemek olanaksızdı. Belli etmemeye çalışsa da bu hoşuna gitmişti.

Yaman ters ters Fırat'a baktı. Sonra Ayşe'yle ikisinin hala birbirine tutulu ellerine çevirdi bakışlarını. Sert bir sesle, "Ayşe abla, gidiyor muyuz yoksa ben gideyim, sen kalır mısın?" dedi imalı bir tavırla.

Ayşe, birden elini geri çekerek şaşkın bakışlarını Yaman'a çevirdi. Nerdeyse azarlayıcı bir tonla

"Kendine gel Yaman! Elbette beraber gidiyoruz."

Soğuk ve uzak tavrına geri dönerek Fırat'a ağzının içinde, "iyi günler." diyerek Yaman'a attığı ters bakışlarla çıkışa yöneldi. Yaman da arkasına takıldı.

Fırat ellerini ceplerine sokup gülümseyerek arkalarından baktı. Yaman çıkışta gözden kaybolmadan önce son bir ters bakış atmıştı kendisine.

* * *

"Pislik herif!"

Yaman, Ayşe ile arabaya gelene kadar tek kelime etmemiş, arabaya oturdukları anda dişlerinin arasından tıslarcasına çı-

kan ilk kelimeler bunlar olmuştu.

"Ters bir şey mi oldu abi?" diye sordu Kürşat başını arkaya çevirerek. Halit'le birlikte, Bozdumanların şirketlerinin önünde, arabada beklemişlerdi bu süre boyunca.

"Biraz sakin ol Yaman!" dedi Ayşe.

"Ne sakin olacağım Ayşe abla? Herif baştan beri bizimle oynuyordu. Kim olduğumuzu, niye oraya gittiğimizi çok iyi biliyordu."

"Bu şaşırtıcı mı geldi? Hayır! Bu kadar uzun süre dip dibe aynı şeyin peşinden koşarsanız, o da yapmıştır tabii ki araştırmasını."

"Ne öyle imalı imalı laf sokmalar? Yok mafyatik! Yok bilmem ne!" Yaman yüzünü buruşturdu konuşurken.

"Sen, adamın senin yaptığın işi yüzüne vurmasına mı kızgınsın yoksa herife verdiğin söze pişman olduğun için mi kızgınsın?"

Yaman sinirle başını Ayşe'ye çevirip tam ağzını açacakken durdu. Ne diyecekti ki? İki konuda da haklıydı Ayşe. Birden gözlerini kısarak alaycı bir sesle konuştu.

"Adamın ağzının içine düşecektin Ayşe abla. Bıraksaydım keşke, biraz daha cilveleşseydiniz!" dedi kadının damarına basmak istercesine.

"Ayşe abla? Adamla mı cilveleşti? Valla inanmam! Kıyamet kopacak demektir öyleyse." dedi Kürşat önden şaşkınlıkla arkaya dönerek.

Ayşe, yüzüne yayılan kızıllığa karşı koymaya çalışarak Yaman'a tısladı.

"Terbiyesizleşme Yaman!"

"Yalan mı? Adamı beğendin!" dedi Yaman tıpkı bir çocuk gibi. Kıskançlık hissediyordu. Ayşe, şimdiye kadar kimseyi beğenmemiş, kimseye pas vermemişken bu adamda ne bulmuştu da beğeni dolu bakışlarla bakmıştı adama? Ayşe'yi daha önce bir adama o şekilde bakarken görmemişti. Üstelikte Fırat Bozduman'a! Onun önünü kesen adama, o şekilde bakmıştı.

"Ayşe abla? Valla mı? Nasıl bir adam ki Ayşe abla bile et-

kilendi ya?" diye sordu Kürşat yine araya girerek merakla.

"Kapa çeneni, önüne dön Kürşat!" diyen farklı iki ses, aynı anda konuşmuştu. Kürşat ürkerek önüne döndü. Halit, yan gözle ona bakıp kafasını salladı arabayı kullanırken.

Ayşe, öfkeli çıkmasına çabaladığı bir sesle konuşarak Yaman'a döndü tekrar.

"Beğenmedim! Sadece kibar davranmaya çalışıyordum." diyerek inkara yöneldi.

"Kibar davranmaya çalışıyormuş! Sen hiçbir adama zorla kibar davranmaz, herkesin ağzının payını verirsin. Hem, ne diye adama kibar davranacakmışsın ki? Biz adama gebe miyiz?"

"Sen inat edip nakliyenin sadece onlar tarafından yapılmasını istediğini söyleyince, en azından kibar olup iş birliği içinde olduğumuzu hissettirmek istedim. Mafyatiğiz ya biz!" dedi Ayşe çenesini dikerek.

"Mafyatiksek n'olmuş? O iş apayrı bir konu."

"Tamam işte. İşimizi kaba kuvvetle değil, gayet medeni bir şekilde, kibarca da hallettiğimizi göstermek istedim. Sana kalsa tüm görüşme boyunca adamı gözlerinle vurup öldürmüştün."

"Keşke öyle bir yeteneğim olsaydı. Üzerine çıkar tepinirdim de." Yaman sinirle konuşuyordu. Geri dönüp adamın yüzünü dağıtana kadar yumruklayası vardı.

"Öyle dik dik konuşarak iş halledilmiyor Yaman Bey!" dedi Ayşe ters bir sesle.

"Hee tabii. Göz süze süze iş halledilyor." Manidar bakışlarla bakıyordu Yaman.

"Yaman! Elimin tersindesin, patlatacağım bir tane."

"O küçükkendi!"

"Şimdi de çok büyüdüğün söylenemez!"

"Beğendin işte adamı! Hiç inkâr edip üste çıkmaya çalışma!"

"Sen beni mi kıskanıyorsun?" dedi Ayşe gözlerini kısarak. Yaman'ın bu tavrını daha önce görmemişti. Çocuk gibi dudakları sarkmış, sinirli bakışlarıyla suratı gerilmişti.

"Kıskanırım tabii! Adam benim önüme taş koyuyor. Düşmanım sayılır, sen o herife kibar davranıyorsun."

Yaman sevdiği kimseyi paylaşamazdı ve bunu da alenen belli ederdi. Ayşe artık kendisine hâkim olamadan gülmeye başladı.

"Yaman, vallahi çocuk gibisin! Resmen kıskançlığından yapıyorsun bunu. Ayrıca sinirini benden çıkarma. Adama söz veren sensin. Kızdan uzak duracaksın, o da nakliyeyi gerçekleştirecek."

"Gerçekleştireceğim, demedi. Düşüneceğim, dedi."

"Sen öyle san! Sırf seni kızdan uzak tutmak ve sözünün ardında durman için nakliyeyi yapacak. Bu yaptığı sadece taktik. En baştan beri nakliyeyi yapacaktı zaten."

Yaman, hızla başını Ayşe'ye çevirdi. İkisi yan yana arka koltukta oturuyor, diğer ikisi kulaklarını açmış, onları dinlerken eve dönüyorlardı.

"En baştan beri yapacaksa, o zaman niye böyle triplere girdi ki? Yok, siz yasal değilsiniz falanlar?"

"E, adam akıllı. Verdi gazı, seni istediği çizgiye getirdi. Sen de sözünü verdin. Artık kız konusunda endişelenmesi gerekmeyecek."

"Ben ona zarar vermem ki ne diye endişelenecek denyo?"

"Senin kıza zarar vermeyeceğini biliyor." diyen Ayşe sırıtarak Yaman'a baktı. "Sana bir şey diyeyim mi? Herif seni sevdi." dedi gözleri pırıl pırıl. Yaman kaşlarını kaldırdı şaşkınlıkla. Ayşe devam etti bilmişçesine. O yüzleri okumayı çok iyi becerirdi. Boşuna o kadar iyi bir avukat olmamıştı. Adamı da çok iyi okumuştu. "Kızla ilgili adamın senden yana korkusu yok. Sadece bunun kararını kıza bırakmak, ona nefes aldırmak istiyor. O yüzden seni uzak tutacak. Şu Çakal meselesi bitene kadar kızın üstündeki tüm baskıları kaldırıyor. Konuşmadan anlamadın mı? Kız oraya gelecekti. Önünü kesti. Sesinde acayip bir korumacı ton vardı. Adam, kızla konuşurken sesinin tınısı değişti. Bu kız bunların kardeşi değil ancak onlar için çok önemli biri ve bu kızın yaptığı her şeyden Bozdumanların hepsinin haberi var. Tüm lojistiği onlar sağlı-

yorlar. Kızın önünü açıyorlar. Bizim öğrenmemiz gereken, bu kız aslında kim? Bunlarla tam olarak bağlantısı ne?"

"Bütün bunları şu iki saatte mi çözdün?" dedi Yaman şaşırarak.

"Ben insanları iyi okurum Yaman. Adam seni sevdi ama seni kızdan uzak tutacak. Nakliyeni de o yapacak! Çünkü seni de kendine yakın tutmak, kontrol etmek istiyor."

"Beni zor kontrol eder o!" dedi ters ters bakarak. Çenesini dikip başını camdan dışarı çevirdi.

"Kontrol edeceğini sanacak ama ben de onu kontrol edeceğim." diyen Ayşe'nin sesi keyifli çıkarken yüzünde gülümseme vardı.

"Beğendin adamı!" dedi Yaman tekrar ters bir sesle. Bu sefer sesinde alıngan bir ton vardı. İhanete uğramış gibi üzüntülüydü.

Ayşe, hoş tınılı bir kahkaha attı. Ondan ilk defa duyulacak bir tonla, şımarık bir kız gibi konuştu.

"Hoş adamdı ama kabul et!"

"Kabul ettin işte!" dedi Yaman hızla başını çevirip. Gözleri açılmış, işaret parmağını suçlarcasına kadına kaldırmıştı.

Ayşe omuzlarını silkti. Gülümsemesi yok olurken umursamazca omuz silkti.

"Kabul. İnkâr etmiyorum ama endişelenmene gerek yok. Hiçbir şey olmaz, merak etme."

"Ne demek hiçbir şey olmaz?"

"Yani işin dışında bir şey olmaz, onu demek istiyorum."

"Neden olmayacakmış ki? Sen ilk defa bir adamı beğendin böyle."

"Yaman. Adam benim sizin avukatınız olduğumu öğrendi. Yanaşmaz, merak etme. Başına bela almak istemez."

"Sen ne demek istiyorsun Ayşe abla?" dedi Yaman gözlerini kısarak. Konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

"Sen ne demek istediğimi gayet açık anladın. Adamın her işi yasal. Çevresi belli. Mafya avukatıyla ortada görünüp prestijini sarsmak istemez." derken, Ayşe'nin sesinde durgunluk vardı.

"Halt etmiş o! Bak görürsün, yarın arayacak, seninle görüşmek isteyecek. Ben de erkeksem ve bir erkeğin bakışının ne anlama geldiğini biliyorsam, adam sana çarpıldı bile. Ve şini de bırakmaz, görürsün."

Ayşe omuz silkti yine umursamazcasına. Elini sallayarak, "Böylelerini çok gördüm ben Yaman. İlk heves geçince kaçacak delik ararlar. Benim de kimsenin hevesini tatmin etmeye niyetim yok. O yüzden aldırma sen o bakışlara." dedi, sesindeki üzgün tonu saklamaya çalışarak.

* * *

Fırat, Alazların arkasından odasına geçerken koridorda Esat'la karşılaştı. Esat, Fırat'ın yüzüne baktı, sonra şaşırarak sordu.

"N'oldu abi?"

"Ne, n'oldu?"

"Yüzünün hali ne böyle? Piyango falan mı çıktı?"

Fırat sırıtarak Esat'a baktı. Birkaç dakika ses çıkarmadı diğeri merakla ona bakarken. Yüzündeki ifadenin nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. Artık kendini kontrol etmek gibi bir sıkıntısı yoktu. Gözleri parlarken nihayet konuştu.

"Piyango ne lan? Evleneceğim kadınla tanıştım. Yiyeyim piyangosunu."

"Aha! Valla de? Kim? Ne zaman tanıştınız? Abi anlatsana ya!" dedi Esat heyecanla.

Fırat, odasına doğru tekrar hareketlenirken ellerini cebine sokmuş, bir yandan ıslık çalıyordu. Esat, bakışlarını Fırat'ın yüzünden çekmeden, hevesle, koşar adım yanında yürüyordu.

Odaya girer girmez arkalarından kapıyı kapadı Esat ve hemen atıldı.

"Abi, çatlatma insanı ya! Söylesene kim? Ne zaman tanıştınız?"

"İki saat önce tanıştık."

Esat şaşkınca ona baktı. Birden heyecanı durmuştu.

İki saat önce tanıştığın kadınla mı evleneceksin?"

"Evet."

"Abi iyi misin sen? Başını bir yere çarpmadın, değil mi?"

"Ben senin başını şimdi bir yere çarpacağım Esat!" dedi Fırat tehdit dolu bir sesle.

"Abi, ne kızıyorsun? Ya insan iki saat önce tanıştığı kadınla evleneceğini düşünür mü hiç? Daha kimdir, nedir, doğru düzgün bilmediğin biri yani."

"Öğreneceğiz nasıl biri işte ama ben eminim. O, benim evleneceğim kadın."

Fırat'ın sesi kendinden çok emin çıkıyordu.

"Kim peki?" dedi Esat merakla.

"Alazların avukatı! Ayşe Korkmaz."

"Alazların avukatı? Abi, mafyaya bulaşmaya mı karar verdik?"

"Esat, saçma sapan konuşma, asabımı bozma benim. Kemal'e git, konuş. Ayşe Korkmaz hakkında tüm bilgileri toplayın bana. Parmağında yüzük yoktu ama emin olmam lazım. Evli değildir inşallah. Bir de boşanmasını bekleyemem! Ayrıca bak, bu dediğimi de kafana sok, o benim evleneceğim kadın, adımınızı ona göre atın, dilinize ona göre hâkim olun."

İşaret parmağını tehditle sallarken bakışları çok ciddiydi.

"Abi, sen hakikaten uçmuşsun ya! Nasıl bir kadındı ki sen daha ilk görüşte çarpıldın böyle?" Esat'ın gözleri, şaşkınlığından kocaman açılmıştı. Fırat'ı ilk defa böyle görüyordu. Sesi kendinden çok emin çıkıyordu. Sırf üzerine gitmek, kendince eğlenmek için alayla sordu.

"Bundan yengenin de haber var mı bari?"

Fırat sırıtarak kardeşine baktı. Çenesini dikerek, "Yok!" dedi. Sonra gözleri parlayarak, emin bir sesle, "Ama olacak!" diye tamamladı sözünü.

"Vay, babam vay... " derken Esat başını iki yana salladı. "Fırat Bozduman'ı da kaybettik!"

"Ayşe Bozduman kazanacaksınız ama, üzülme o kadar!" dedi Fırat gülümseyen bir yüzle kardeşine göz kırparak.

11. BÖLÜM

Fırat, o akşam Dağlı'nın yanına giderken çelişki içerisindeydi. Son zamanlarda Dağlı iyice kendi içine çekilmişti. Belli etmemeye çalışıyordu ancak Fırat iyi tanırdı kızı, o yüzden tüm işaretleri rahatlıkla görebiliyordu. Her geçen gün solgunlaşan yüzü, yemekleri zorla yiyişi, huzursuz tavırlar, dikkat dağınıklığı ve zaten suskun olan kızın iyice sessizliğe çekilmesi, kızın bir şeylerle başa çıkmakta zorlandığını gösteriyordu. Konuşmuyordu. Anlatmıyordu. Sorulan soruları geçiştiriyordu.

Fırat, Alaz meselesine farklı yaklaşıyordu. Yaman Alaz, en başta kızın nasıl biri olduğunu bilmeden kızın peşine düşmüştü ve doğrusu nasıl biri olduğunu öğrendiğinde, ardına bakmadan kaçacağını sanmıştı ancak tam tersi olmuştu. Dağlı'nın onca temizliğine rağmen, sanki adam daha çok kıza sarılmıştı.

Fırat gerçekçi olmak zorundaydı. Dağlı'nın bundan sonraki hayatını huzurlu ve normal geçirmesini istiyordu. Hayatı boyunca yapamadığı şeyleri yapması, normal kadınlar gibi yaşaması onun hakkıydı. Ancak şu bir gerçekti ki kız ne yaparsa yapsın, hiçbir zaman normal kadınlar gibi olamayacaktı. Doğduğu günden beri her şey onun için farklı gelişmiş, o yaşadığı ortama uyum sağlamak zorunda bırakılmıştı. Mesela kız, bir erkekle flört edebileceğini düşünemiyordu bile çünkü amacına o kadar bağlı kalmıştı ki kimsenin kendisi gibi biriyle gerçekten ilgilenebileceğine ihtimal vermiyordu. Kısmen haklıydı da.

Fırat, bugün Yaman Alaz'ın gözlerinde çok net görmüştü. Adamın gözlerindeki ne inat, ne basit bir beğeni, ne de merakı. Adamın gözlerindeki safi tutkuydu. Kendisine ait olanı elinden kaçırmış ve geri almak için savaşan bir adam görmüştü gözlerinde. Gözlerinden çıkan alevler, kararlılığını belli ediyordu. Geri çekilmeyecekti. Hatta çok daha fazla silahlanıp tekrar saldırıya geçecekti. Mesele şuydu ki Dağlı, henüz böyle bir şeyi kontrol edebilecek yetişkin bir ruha sahip değildi.

Fırat görmüştü, hissetmişti. Kız, adamla mesajlaşırken umursamaz ve alaycı tavırlar içinde de olsa farklı bir ışık parlıyordu gözlerinde. Kız, henüz bunu nasıl yöneteceğini bilemiyordu ama çok hafif de olsa rahatlıyordu. Hala vazgeçmediği için şaşırıyordu ama rahatlıyordu. Kendinin vazgeçilmez olduğunu asla düşünemeyecek olan kız, biri tarafından vazgeçilmezliğini görüyor, şaşırıyor ama rahatlıyordu. Adamın, onun yaptığı her şeye rağmen kabullenip üstelemesine şaşırıyor ama rahatlıyordu. Ne var ki ileri bir adım dahi atmıyordu. Kendini öyle şartlandırmıştı ki sadece tek bir şeye odaklanıyordu. Kimsenin buna engel olmasına izin vermiyordu ve Küçük Alaz kafasını karıştırdıkça hırçınlaşıyor, çok daha fazla sertleşiyordu.

Fırat, sadece onun üzerindeki baskıları ortadan kaldırmak, biraz da olsa nefes almasını sağlamak istemişti. Sona yaklaştığı intikamında, dikkatinin dağılmaması gerekiyordu ve Küçük Alaz kızın dikkatini dağıtıyordu. Bu dikkat dağınıklığıyla bir hata yaparsa, tüm nefreti genç adama yönelecek ve belki de hayatının geri kalanında huzur ve güveni bulabileceği birini kaybedecekti. Fırat gerçekçi bir adamdı, sıradan bir adamın başa çıkabileceği bir kız değildi Dağlı. Yaman Alaz'ı görmüştü. O genç adamda o güç vardı. Kızla başa çıkabilirdi.

Şu an Fırat'ın hamlesi acımasız gelebilirdi belki ama bazen hayatta çok istenilen şeyler için bedel ödemek gerekirdi. Madem Yaman Alaz kızı istiyordu, o zaman bedelini de ödeyecekti. Bu iş bitene kadar kızdan uzak durması gerekiyor-

du. Kız, şu an ufacık da olsa kendini iyi hissettiren bu duygudan bir süre uzak kalacaktı ancak bu bedeli ikisi de ödemek zorundaydı.

Fırat'ın çelişkisi de burada başlıyordu. Bu yaptığı doğru muydu değil miydi, emin değildi. Dağlı'nın gözlerindeki o minik ışığı da şu an söndürmeli miydi yoksa belki de sonu bir felakete yol açacak dikkat dağınıklığı ihtimaline göz yumup o ışığın büyümesine izin mi vermeliydi?

Fırat, kafasında düşünceler cirit atarken kendi kullandığı arabayla deponun yolunu yarılamışken, telefonu çaldı. Ekrana baktığında hafifçe gülümserken kendi kendine mırıldandı.

"Kul sıkışmayınca Hızır uğramazmış."

Telefonun tuşuna basıp sesi içeri verdi.

"Nasılsın koçum?" diye sorarken sesi özlem ve sevgi doluydu.

"İyiyim abi, sağ olasın. Sen nasılsın?"

"İyidir be birader. Bildiğin gibi."

"Sesin sıkkın geliyor. Hayrola?"

"Kafamı kurcalayan birkaç şey işte."

"Neredesin sen?"

"Arabadayım. kuzunun yanına gidiyorum."

"Ben geldim. İstanbul'dayım. O zaman sen eve geldikten sonra görüşürüz."

Fırat birden duraksadı, ayağını hafifçe gazdan çekti. Bugün aldığı en güzel haberdi.

"Nihayet be koçum. Özlettin iyice kendini."

Oğuz'un hafif kıkırtısı duyuldu telefondan. Fırat ansızın fikir değiştirerek sinyal verdi ilk dönüşte. Bir yandan da konuşmaya devam etti.

"Oğuz. Koçum, sen o zaman hemen çık, bizim meyhaneye geç. Ben de oraya geliyorum şimdi. Kuzuya yarın gideriz beraber, önce seninle konuşmam lazım. İlaç gibi geldin be aslanım." derken, sesinden hissettiği rahatlık kendini belli ediyordu.

"Her şey yolunda mı abi?" Oğuz'un sesi endişeliydi.

"Yolunda, yolunda. Sadece bugün bir halt ettim. Önce seninle konuşmam lazım."

"Kuzuyla mı ilgili?"

"Evet."

"Tamam abi. Çıkıyorum o zaman ben şimdi. Görüşürüz mekânda."

"Tamam koçum. Ben de kuzuyu arayayım, yarın sabah kahvaltı ederiz hep birlikte."

"Eyvallah."

Fırat arabayı tekrar istediği yola sokarken Dağlı'yı aradı. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Abi?"

"Kuzu, ben sana gelecektim ama Oğuz geldi güzelim. Bizim birkaç şeyi konuşmamız lazım işle ilgili, acil. Yarın sabah hazırlan, seni alırız, hep birlikte kahvaltı ederiz. Uyar mı sana?"

"Uyar abi. Sıkıntı yok." diyen kızın sesi tatsız çıkmıştı.

Bir şeylere canının çok sıkıldığı belliydi. Bugünkü ziyarete mi bu kadar sıkılmıştı, başka bir şey mi vardı anlayamamıştı.

"İyisin değil mi abiciğim?"

"İyiyim abi. Sorun yok. Bugün olan canımı sıktı sadece." dedi baştan savma bir cevapla.

"Üzme sen kendini. Her şey kontrol altında, merak etme. Yarın sabah ayrıntılarıyla konuşuruz."

"Tamam abi. Nasıl istersen. Selam söyle Oğuz abiye. Gelmesine sevindim. Çok uzun zaman olmuştu görmeyeli."

"O da seni özlemiş, sürekli soruyordu. Hasret giderirsiniz artık. Uzun süre kalacak İstanbul'da zaten."

"Tamam, o zaman. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz kuzu."

Telefon kapanınca Fırat, az da olsa suçluluk hissetti ancak en doğrusunun bu olduğunu düşünüp yeniden yola odaklandı.

* * *

Dağlı, bütün gün hissettiği sıkıntı içini kemirmiş, kapattığı telefona bakarken her an patlama noktasına geldiğini hissediyordu.

Bugün kendini berbat hissediyordu. Belki de yalnızlığının içinde açtığı uçurumu, en fazla hissettiği gündü bugün. Bugünü tek başına yaşıyor olmak, şu an katlanmak zorunda kaldığı en ağır hüsrandı.

Bugün 18 Kasım'dı... Bugün onun doğum günüydü... Kimsenin bilmediği doğum günü... Sevdikleriyle beraber, en büyük dileklerinin gerçekleşmesi ümidiyle mumları üflemesi ve mutlu olması gereken bir gün olmalıydı bugün. Oysa içinde hissettiği koca bir boşluk, sevdiklerinin anısı, acı kayıpları, yalnızlığı ve yüreğini dağlarcasına hissettiği hüznüydü.

Kendisinden başka kimse bilmiyordu doğum gününü. Ağrılının onu aldığı günden sonra birçok kez Ağrı'da sormuşlar, hiçbirinde cevap vermemişti. O yanında annesi olmadan geçirdiği on doğum gününü yalnızca babasıyla kutlamıştı. Annesinin eksikliğini, babasıyla her zaman hissetmişlerdi o günlerde ama yine de babası, hiçbir zaman ihmal etmemişti sadece ikisinin kutladığı doğum günlerini.

Her sene, pastanın üzerine bir önceki seneden bir fazla mum koyar ve hep aynı cümleyi kurardı babası.

"Hadi bakalım miniğim. Gözlerini kapa ve yüreğinden geçen bir dilek tut!" derdi.

Gerçekleşmese bile, insanın senede bir kez de olsa bir dilek hakkının olması güzeldi. Heyecanla hep aynı dileği tutardı. Annesi yoktu ama hiç değilse babasının sonsuza kadar yanında olmasını dilerdi. İlk on sene tutmuştu bu dileği... Ve sonrasındaysa, her şey avucundan kayıp gitmişti.

On yaşına girdiği son doğum gününden sonra, bir daha ne mum üflemişti, ne de dilek tutmuştu. Büyümüştü çünkü. Büyümek zorunda kalmıştı. Öğrenmişti acı gerçeği. Yürekten olsa da mum üfleyerek dilenen dilekler kabul olmuyordu. Babası artık yanında yoktu. Bir daha asla olamayacaktı ve onlar için sonsuzluk denilen kavram çoktan bitmişti.

Bugün, yüreğindeki ağırlığı anlatmaya kelimeler yetmezdi. Bugün, tek başına oturup yalnızlığıyla, neden doğdum diye sorgulaması gereken bir gündü. Onun doğmasıyla meydana gelen olaylar, belki de doğmaması gerektiğine bir işaret

olmalıydı. Belki de hiç doğmasaydı, annesi yaşardı, babası yaşardı, onun yüzünden ölen insanlar yaşardı. Bu vicdan yükünü kim taşıyabilirdi ki? Bu suçluluk duygusunu, bu kahroluşu kim taşıyabilirdi yüreğinde? Doğum günü onun için kara bir gündü. Doğmamış olmayı dilediği, onun için ölen insanlardan af dileyerek geçirdiği, katlanılması zor, altında ezildiği suçlulukla başa çıkmaya çalıştığı, omuzlarını çökerten bir yüktü sadece.

Kafasından geçirdiği her düşünce kalbine inen bıçak darbeleriydi ona. Onun doğum gününü kutlamaya hakkı yoktu çünkü her düşünce, her anı, her gerçek hep bir noktaya çıkıyordu... Hiç doğmasaydı! Hiç doğmasaydı, belki de her şey farklı olacaktı herkes için.

Bir kurt gibi beynini kemiren düşüncelerden uzaklaşmak için bugün olanı aklına getirmeye çalıştı. Fırat'tan öğrendiği ve sonucunu merak ettiği bugün yapılan görüşme.

Merakını henüz tatmin edememişti ve bugün neler olduğunu bir an evvel öğrenmek istiyordu. Öte yandan, bu merakıyla ilgili sabırsızlık da göstermek istemiyordu. Ne diyebilirdi ki? Neden gelmiş, diye mi soracaktı? Neden geldiği belliydi. Kendisine ulaşmaya çalışıyordu ve eline geçen her türlü fırsatı değerlendiriyordu Arıza. Onunla ilgili meraklı ya da ilgilenen bir konumda olmak istemiyordu. Neden merak edecekti ki? Kendisine söylediği sözlerden sonra etkilenmiş miydi? Hiç de bile! Söyledikleri doğru olsa, daha iki saat geçmeden başkasının kollarında görmezdi onu. Tipik herkesi, her şeyi isteyen, istediklerine ulaşmak için her türlü yolu kullanan erkeklerdendi o da. Yalancı, sahtekarın tekiydi.

Öfkesini başka bir yere yönlendirirken içini asıl kanırtan acıdan uzaklaştığını hissediyordu. Öfke, acıyı bastırırdı. Şu an onun da buna ihtiyacı vardı. Bir şeylere öfkelenmek ve içindeki acıyı unutmak!

Küçük Alaz'ın gerçek yüzü ortaya çıktığına göre, hala neden zorluyordu ki? Neden gitmişti Bozdumanların şirketine? Ne elde etmeyi umuyordu ki? Çakal meselesinde, kendinin önünü kesebileceğini mi düşünüyordu? Tehdit mi etmişti?

Nihayet onunla ilgili bir bilgi yakalamış da ne olmuştu? Başı göğe mi ermişti? Kendi kendine mantıklı, mantıksız birçok soruyu kafasının içinde çevirirken sinirle nefesini dışarı koyuverdi. Telefonu açıp ağzına geleni adama saydırmak istiyor ancak geliş nedenini tam olarak öğrenmeden, yanlış bir hamle yapmak istemiyordu.

Sabırlı olup yarın Fırat'la konuşana kadar beklemek zorundaydı ancak deponun içinde, bir aşağı bir yukarı turlarken içinde biriken enerjiyi atacak bir şey bulamıyor, bu da daha fazla gerilmesine neden oluyordu. Buradan dışarı çıkmalı, hava almalıydı. Yoksa yanlış bir şeyler yapacaktı. İçindeki kaosu dışarı atamadığı sürece sakin sakin oturması mümkün değildi.

Hızla karar verip üzerine paltosunu giyindi. Saatin kaç olduğunun önemi yoktu. Dışarıda Kasım soğuğu olsa da umurunda değildi. Şu an kendini en huzurlu ve sakin hissedeceği tek bir yer vardı. Konuşmasına gerek olmayan, sadece suskunluğuyla sakinleşeceği tek yer... Bugünü, her şeye rağmen anne babasıyla geçireceği tek yer...

* * *

Fırat, Süleyman abinin meyhanesine girdiğinde, Oğuz'un onu beklediği masaya yöneldi. Oğuz, onu görünce hemen ayağa kalkmıştı. İki kardeş birbirlerini kucaklayıp sıkıca sarıldılar. İkisi de birbirinin sırtına vuruyordu.

"Özledim be koçum." dedi Fırat gülümseyerek.

"Ben de abi. Ben de özledim valla. Hiç bu kadar uzamamıştı ara." dedi Oğuz da gülerken. Fırat'ın güçlü, uzun kolları dahi Oğuz'u saramıyordu. Oğuz ondan bir karış daha uzundu. Fırat, ellerini Oğuz'un kollarına koyup geri çekilirken sırıtıyordu.

"Oğlum, sen daha da mı büyüdün yav?" dedi gözlerini açarak.

Oğuz boynunu bükerek "Abi yapma Allah aşkına ya!

Daha nereye büyüyeyim?" dedi mahcup bir yüzle.

Kocaman adam, zaman zaman bir çocuk gibi kızarır, bozarır, ifadesi çocuklaşırdı. Şu anda da böyle bir durumdaydı.

"Hadi, otur otur. Söyledin mi bir şeyler?" dedi Fırat. Gülmeye devam ederken Oğuz'un karşısındaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Oğuz'un önünde sadece rakı kadehi vardı.

"Henüz bir şey söylemedim. Yorgunluk atıyordum. Beraber söyleriz, diye seni bekledim."

Fırat arkasını dönerek servis yapan çocuğa işaret etti eliyle. Çocuk aceleyle geldi yanlarına.

"Hoş geldin Fırat abi? Nasılsın?"

"İyidir koçum. Sen nasılsın?"

"İyi abi. Çok sağ ol."

"Yok mu Süleyman abi?"

"Burada, arkada abi. Gelir birazdan. Ben size ne getireyim? Ne istersiniz?"

Fırat, başını sallayarak çocuğu dinledi. Soruyu alınca uzatmadan siparişi vermeye başladı.

"Koçum, sen kafana göre getir yiyecek bir şeyler. Bir de büyük getir bize." Yan gözle Oğuz'a bakıp yamuk bir gülümsemeyle devam etti. "Oğuz'la bana ancak yeter büyük."

"Peh Allah'ım ya!" dedi Oğuz arkasına yaslanırken. Alıngan gözlerle abisine bakıyordu.

Çocuk, başını sallayıp gülümserken yan gözle Oğuz'a çabuk bir bakış attı. İri yarı adamı her görmesinde şaşkınlığının önüne geçemiyordu. Fırat'a sırıtarak karşılık verdi.

"Abi. Oğuz abiye büyük yetmez, siz başlayın, olmadı ben sizi yedeklerim." dedi şakacı bir sesle.

"La beni kaldırma ayağa! Bir de dalga geçiyor hayta?" dedi Oğuz yapmacık bir sinirle.

"Abi, ne dalgası ya? Aklı başında adam seninle dalga geçer mi hiç?" dedi çocuk gözlerini açarak. Bakışlarında hayranlık vardı.

"Hee, doğru diyorsun. En son dalga geçeni Hakkın Rahmetine kavuşturdu!" dedi Fırat abartarak. Sesi alaycıydı ama muhtemelen çocuk ciddiye almıştı. Gözlerini belerterek

Oğuz'a baktı. Başını iki yana sallarken, "Kesin hak etmiştir. Eline sağlık abimin." dedi.

"La yürü git! Git, getir şu nevaleleri. Oturdu çene yapıyor yav." dedi Oğuz ters ters.

Çocuk, hemen toparlanıp telaşlı hareketlerle uzaklaşırken cevap veriyordu.

"Hemen geliyor hepsi. Sen sakin sakin keyfine bak abicim."

"Abi valla, maymuna çeviriyorsunuz beni. Milletin bir fıstık atmadığı kaldı üstüme." diyen Oğuz, küskün gözlerle bakıyordu Fırat'a.

Fırat bir kahkaha atıp elini salladı. Uzanıp Oğuz'un kadehinden bir yudum aldı. Geri bırakırken, "Oğlum, saçmalama lan. Millet korkusundan altına ediyor." dedi.

On beş dakika sonra masa tamamiyle donatılmıştı. O sırada Süleyman abi de yanlarına uğramış, hâl hatır konuşmasının ardından iki adamı yalnız bırakarak, işine geri dönmüştü.

"Anlat bakalım, sorun ne?" dedi Oğuz, kadehini yukarı kaldırıp abisinin kadehine vurarak.

Fırat sabah olanları anlattı Oğuz'a. Oğuz araya girmeden, dikkatlice anlatılan her şeyi dinledi. Arada başını sallıyor, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Fırat'ın sözleri bitince bir nefes alıp arkasına yaslandı. Sağ eli masanın üzerindeki kadehindeydi. Düşünceli bir şekilde, elinde çeviriyordu kadehi. Gözlerini abisine dikip konuştu.

"Sen insanları iyi tanırsın. Yargılarına her zaman güvenirim. O yüzden sana açık ve net soruyorum, sen de içinden geçen gerçek düşüncen neyse, bana onu söyle."

Fırat başını salladı onaylayarak. Öne doğru abanmış, kolu masada, elinde kadehi sallanıyordu Oğuz'a bakarken.

"Sağlam mı bu herif?"

Fırat gözlerini kırpmadan başını salladı. "Sağlam Oğuz. Epey araştırma yaptım hakkında. Özellikle kuzuya dadananın o olduğu ortaya çıktıktan sonra, bulabildiğim her şeyi topladım. Açık ve net söylüyorum, Arıza bir tip. Sağı solu belli değil ancak çok sağlam herif. Sözüne güvenilir, mert,

adaletli, gözü kara."

"Niye bizim kuzunun peşinde sence? Bu Çakal meselesinde önünü kestiği için mi?"

"Doğrusu başta ben de öyle sandım ama bugün gördüklerimden sonra, şüphelerimden emin oldum. Bence kuzuya fena vurulmuş."

"Hem de yaptıklarını kendi gözleriyle gördükten sonra?" diyen Oğuz, yamuk bir gülüş atarken tek kaşını kaldırdı.

"Şimdi doğruya doğru... Öyle patır patır adam öldüren hatundan korkulur, bilirsin. Kuzunun derdini biz biliyoruz, bize normal geliyor. Hakkıdır da. Hala ilk geldiği gün, gözümün önünden gitmiyor. Senelerdir yaşadıkları cabası ama sıradan bir adam için böyle bir kız, adama geri bastırır."

"Ama bu herif geri basmıyor?"

"Basmıyor valla Oğuz. Aksine daha çok üstüne geliyor."

"Aynı hamur diyorsun?"

Fırat elini salladı. "Heh, bak doğru kelime bu. Yeminle ikisi aynı hamur!"

"E, bir de herifin de Çakal'la ne sorunu var, bilmiyoruz?"

"Yok, bilmiyoruz. O da bizim tarafın derdini bilmiyor tabii."

Oğuz derin bir nefes alarak öne doğru abandı. Gözlerini kısarak dikkatli bir şekilde abisine baktı. Sesini biraz alçaltarak konuştu.

"Babam hala işin aslını anlatmadı mı?"

Fırat başını iki yana salladı. "Biz de aslında işin iç yüzü ne, bilmiyoruz. Ne babamın ağzından tek laf çıkıyor ne kuzu tek bir laf ediyor. Bildiğim tek şey, babam; 'her türlü arkasında olacaksınız, emanetinizdir, ondan öte, şu an neye sahipseniz, hepsi onun babası sayesindedir' dedi, o kadar. Adamın adını dahi söylemedi. Kuzu nasıl bir tehlikenin içindeyse, asıl adını bize bile söylemedi. Sadece bir kendi biliyor, bir de bunca yıl unutmadıysa kuzu biliyor asıl adını."

Oğuz düşünceli bir şekilde başını yukarı aşağı salladı. Gözleri masaya dikilmişti. İki kardeş de birkaç dakika hiç konuşmadan, sızlayan yürekleriyle oturdular karşılıklı. Bir-

çok şey onlar için de muammaydı ama babaları bunca tedbiri alıyorsa, bir bildiği vardı muhakkak. Kuzu söz konusu olunca babaları kendilerine bile güvenmiyordu. Aralarındaki sır sadece ikisi arasındaydı.

"Peki, herifin önünü kestiğini kuzuya söyleyecek misin?" diye konuştu neden sonra Oğuz.

"İşte, ben de senden bunun için akıl alacaktım. Ne yapayım?" Medet umar gibi baktı Fırat kardeşine.

"Sence kuzu da herife karşı bir şey hissediyor mu?" diye doğrudan sordu Oğuz. Gözlerinde merak vardı.

Fırat, şefkatle gülümserken başını salladı. Üzüntüyle konuştu.

"Hissediyorsa bile henüz farkında değil. Öyle kapamış ki kendini dış dünyaya, kendinin o kadar farkında değil ki kimsenin, onunla bu şekilde ilgilenebileceğine ihtimal vermiyor."

"Niye yav? Bizim kız çok güzel ama."

"Oğlum, kuzu kendi güzelliğinin farkında değil ki. O kendini sadece katil olan bir cehennem kaçkını sanıyor. Bir kez senin dediğini söyleyim dedim, sanki dünyanın en saçma cümlesini etmişim gibi şaşkınlıkla bana bakarak, gözlerini devirdi. Sonra da hakaret edip dalga geçmişim gibi küskünlükle baktı."

"Ama diyorsun ki heriften mesaj geldiği zamanlar yüzü değişiyor."

"He, değişiyor da yüzünün değiştiğinin o farkında değil. Sadece dalga geçiyor, herifin damarına basıyor."

"Ve tüm bunlara rağmen herif hala geri basmıyor?"

Fırat kaşlarını kaldırarak dilini, dişine vurup bir cık sesi çıkardı. Sonra elindeki kadehi ağzına götürdü.

"Şimdi şöyle yapıyoruz o zaman... " diye Oğuz söze girerken Fırat yine kolunu masaya koyup öne doğru abandı, dikkatle dinliyordu.

"Bu Çakal meselesinde sona yaklaştık mı?" diye sordu Oğuz ciddi bir yüzle.

Fırat başını salladı onaylarcasına "Bence yaklaştık. Adam malı kaybettikten sonra fena zora düştü. Zararı karşılamak

zorunda kalınca epey para kaybetti. Oynadığı adamlar, ne bize ne de Alazlara benziyor. O da farkında. Mecbur, o zararı karşılayacaktı. Şu an zayıf. Gelen bilgilere göre adam toplamaya başlamış. Bir süre başını kaldıramaz ama yeni bağlantılar için dışarı çıkmak zorunda. Yani, bence çok uzun sürmez."

"Kuzu, hala adamı ele geçirmek derdinde mi? Birini içeri sokup sıktıralım alnına. İçerden sağ çıkmayacağını bilse de buluruz böyle adamlar."

"Yok, koçum. Kuzu kesin kararlı. Öyle olsa uzaktan, keskin nişancıyla, o bahçede on defa indirmiştik şerefsizi. Kuzu, hesabım var diyor, adamı elinde istiyor."

Oğuz başını salladı kabullenircesine. "O zaman sen diyorsun ki az bir zaman kaldı." Fırat başını salladı tekrar.

"Sen şimdilik bu minik Alaz'ı da uzaklaştırdın?" dedi yine ciddi bir sesle.

Fırat başını sallarken gülüyordu "O kadar minik değil yalnız. Herif neredeyse benden bile uzun."

"Benden değil ama!" dedi Oğuz tek kaşını kaldırarak. Pis pis bakmıştı. Fırat yine sırıtarak cık sesi çıkardı.

"Bu konuyu kuzuya söylemiyoruz. Şu pis iş bir bitsin. Kuzu hesabını kessin, sonra bakacağız ne olacağına. O, sonrasında onun alacağı bir karar, karışmak bize düşmez. Biz sadece ne karar alırsa alsın, yanında duracağız. Şu an dikkati dağılmasın bence de. Bunun yüzünden bir hata yaparsa o defter kapanır. Ne kadar inatçı olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Herifin hiç şansı kalmaz. Varsa eğer bir şansı, şimdilik geri durmayı kabullenecek!"

"Heh, doğru yaptın diyorsun yani?"

"Bence en doğrusunu yapmışsın. Herifin sevkiyatı da yapalım." Sırıtarak devam etti bu kez. Alaycı bir sesle devam etti. "Görünen o ki ileri de akraba olacağız, ayıp etmeyelim şimdi."

Fırat heyecanla atıldı. "Oğlum, kesin akraba olacağız zaten. Kuzu olmazsa benden yana." dedi gözleri parlayarak.

Oğuz, aniden geri çekilip şaşkınlıkla abisine baktı.

"O ne demek yav?"

"Yengenle tanıştıracağım seni." dedi Fırat çocuk gibi bir yüzle.

"Aha! Valla de? Kim?" diye Oğuz heyecanla atıldı öne merakla. Suratı aydınlanmıştı birden.

"Bugün 'minik' Alaz'la geldi. Alazların avukatı. Ayşe Korkmaz!" dedi sırıtarak.

"Hemen karar verdin yani?" Oğuz şaşkınlıkla bakıyordu şimdi. Fırat asla ani kararlar almazdı. Böyle düşünmesi, neredeyse şoka uğratmıştı onu.

"Oğlum, ilk gördüğüm an anladım. Benim evleneceğim kadın o!"

"Mafya avukatı olması beni bağlamaz diyorsun?" Şüpheyle gözlerini kısmıştı Oğuz.

"Hiç umurumda değil nerenin avukatı olduğu."

"Valla abi, sen öyle ani kararlar veren bir adam değilsin. Sen böyle kesin konuşunca ne diyeceğimi şaşırdım açıkçası. Eminsin yani?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım Oğuz. Hani böyle beklersin beklersin de sonra, ilk görüşte anlarsın ya... Doğru kadın bu! dedim."

"Allah Allah. Merak ettim şimdi cidden."

"Yarın akşam yemeğe davet edeceğim. Şu sevkiyat meselesini bahane edeceğim. Hem biraz yoklayım bakalım, bana karşı ne hissediyor. Sert ceviz yalnız." dedi tek kaşını kaldırarak.

"Nasıl sert ceviz?"

"Bugün hakkında biraz araştırma yaptırdım. Ekrem Alaz okutmuş bunu. O yüzden onların avukatlığını yapıyor. Sadık biri yani. Ben sadık kadınları severim bilirsin. Kıçı başı oynayan hatundan hiç hazzetmem."

Oğuz başını salladı. Hiçbiri hazzetmezdi zaten. Onlar kendi yaşadıkları topraklar kadar sert ve güçlü bir kadın tarafından yetiştirilmişlerdi. Birlikte olacakları kadınların da kendi anneleri gibi sağlam olmasını isterlerdi. Fırat devam etti sözlerine.

"Şimdiye kadar bileğini büken olmamış. Hiçbir davayı

kaybetmemiş. Kendi bürosu var. Serbest avukatlık yapıyor ama işlerinin çoğu Alazlardan geliyor. Ceza Avukatı aslında ancak Alazların her işlerini yapıyor. Şimdiye kadar kimseye pas vermemiş. Erkek avukatlar dahi tırsıyorlarmış onunla karşı karşıya gelmekten. İnsanı fena tersler diyorlar. Kimseye müdanası yokmuş."

"Ailesi yok mu?"

"Sadece bir kız kardeşi var. O da doktor. Yurt dışındaymış. Abisi varmış, yıllar önce ölmüş bir trafik kazasında. Abisinin ölümünün ardından, annesi de bir seneye varmadan ölünce Alazlar, bu iki kardeşi yanlarına almışlar, onlar okutmuşlar."

"Tanışıklıkları nereden ki yanlarına almışlar?"

"Valla, orasını tam ayrıntılı olarak öğrenemediler ama galiba abisi, zamanında Alazların yanında çalışıyormuş, o ölünce bunlar da aileye sahip çıkmışlar."

"Adamlarını kolluyorlar yani?" Oğuz'un sesinde şimdi takdir vardı.

"Evet. Ayrıca bugün bu 'minik' Alaz'dan anladığım kadarıyla da birbirlerine aşırı bağlılar. Adamları gözü kapalı bunların yolunda gidiyor. Ekrem Alaz'ın bir sağ kolu var, herif neredeyse otuz seneden fazladır yanındaymış. Hatta, hatırlarsan sana anlatmıştım, Ekrem Alaz'ı kaldıracakları sıra olan çatışmayı. Bu herif kendini resmen feda etmiş kurşunlara. O derece sadık yani. O yediği de kim bilir kaçıncı kurşun? Ayrıca bugün oğlan, "ben bu yaştan sonra babamı kimseye madara ettirmem." gibi bir laf kullandı. Herif babasına çok düşkün, babasından söz ederken sesindeki saygı çok belirgin. Zaten o çatışmadan sonra kudurmuştu. Babasına saldırı düzenlendi diye, Çakal'ın evini havaya uçuracaktı neredeyse. O yüzden herifi daha bir tuttum."

Oğuz'un abisinin bu herifi bu derece övmesi canını sıkmıştı. Herife şimdiden cephe alası vardı. Hiç yorum yapmadan konuyu değiştirdi bilinçli bir şekilde.

"Sen şimdi, yengeye nasıl açılacaksın, ben onu merak ettim." Oğuz dedikodu moduna almıştı kendini. Sırıtarak abisine baktı. "Ayrıca, biz bunlardan nasıl kız alacağız?"

"Valla, sağlam adımlarla gideceğim. Benim tavrım net!" derken elini masaya vurdu Fırat kaşlarını çatarak. Birden ciddileşmişti. "Hiç lafı evirip çevirmeyeceğim. Zaten ben öyle laf cambazlığı da yapamam."

"E, ya varsa hayatında biri? Yaşı kaç?"

"Yaşıt sayılırız. Benden bir yaş küçük. Hayatında kimse yok. Soruşturdum."

"Vaayy. Niye beklemiş ki bu yaşa kadar?" Oğuz yarı merak yarı şaşkınlıkla sormuştu.

"Dedim ya oğlum, Tersmiş işte. Yavşayan çok olmuş da kimseye pas vermemiş. Korkuyorlar koçum yaklaşmaya." Fırat yeniden sırıtmaya başladı.

"Sen korkmuyorsun yani?"

"Ne korkacağım lan! Oyun mu oynuyoruz? Ben ciddiyim oğlum. Öyle laga luga yok bende."

"Valla, anam çok sevinecek. Nihayet birini baş göz edeceğim, diye sevinçten başı tavana vurur yeminle." Oğuz, keyifle gülerken tekrar kadehini ağzına götürdü.

"Bunca sene başımın etini yedi ama bak görsün artık, gelinin hasını buldum ben ona."

"Tövbe Ya Rabbim ya..." diyerek başını sallayan Oğuz'un, gülerken omuzları sarsılıyordu. "Adam durdu, durdu, mafya avukatına kancayı taktı."

"Oğlum ikide bir mafya avukatı deme! Sadece avukat! Müvekkilleri beni bağlamaz!"

"Diyorsun? Yalnız hatırlatırım, o müvekkillerden birinden isteyeceksin kızı." Oğuz tekrar sarsılarak gülmeye başlamıştı. "Ulan, bir işimiz de normal olsun amına koyim. Her işimiz bir garip. Dışardan bakan da bizi ağır, uslu iş adamları sanıyor."

"Yiyim normalliği lan! Asıl anormallik babamızdan geliyor. Köyün marabasıyken, birkaç sene içinde ağası olmuş. Normal olsak, sen de ben de hala hayvan güdüyor olurduk."

İkisi de kahkahayla gülerken geçmişi hatırlamışlardı. Gülüşleri yavaş yavaş kesilirken ikisi de mahzunlaşmıştı.

* * *

O gece Dağlı, neredeyse sabaha karşı depoya dönmüştü. Soğuk havada, saatlerce mezarlıkta oturmuş ancak soğuğu hissetmemişti. İçindeki kor öyle harlıydı ki hiçbir soğuk onu donduramazdı. Saatlerce suskun bir şekilde mezarların üzerinde otururak geçirmişti doğum gününü. Babasının öğrettiği gibi içinden dileğini de dilemişti. Mum üflemeden... Pasta kesmeden... Artık tek dileği vardı...

"Yüzünüze bakacak kadar açık bir alınla, intikamınızı alıp en kısa zamanda yanınıza gelmek, tek dileğim."

Ne derece üşüdüğünü ancak depoya geri geldiğinde anlamıştı. Titreyerek duşa girmiş, dakikalarca sıcak suyun altında kalmıştı. Pamuklu pijamalarını giyip kendisine sıcak bir kahve yapınca, öncesinden daha sakindi şimdi. Yorgunluk tüm bedenini ele geçirmişti ama yine de uymak istemiyordu. Sabah Bozdumanlar geldiklerinde ve yüzünü gördüklerinde, ilk edecekleri sözleri tahmin ettiği için zorla da olsa uyuması gerektiğini biliyordu.

Bakışları yanında duran telefona gitti. Elindeki fincanı ağır hareketlerle sehpanın üzerine bırakıp telefonu eline aldı. Bir süre sadece elindeki telefona baktı. Sonra yine ağır hareketlerle ekranı açıp 'Arıza' olarak değiştirdiği kaydın içine girerek, engellemeyi kaldırdı. Aynı şekilde mesaj kutusuna geçerek, oradaki engeli de kaldırdı. Bunu neden yaptığına dair bir fikri yoktu. Muhtemelen biri karşısına geçip bu soruyu sorsa, gerçek düşüncelerini inkâr ederdi. Tıpkı kendisine ettiği gibi... Oysa bu gece tek isteği yalnızlığını giderecek bir sesti.

* * *

Yaman, Ayşe ile eve dönüp Ekrem ve Ragıp'a olanları anlattıktan sonra, Kürşat ve Halit'le birlikte dışarı çıktı. Bugün yerinde duramıyordu. Tüm aksiliğinin, tüm gerginliğinin nedeni belliydi.

Onların çıkmasının ardından, Ayşe tedirginlikle arkala-

rından bakmış, kendi kendine mırıldanmıştı.

"Bugün yine tüm cinleri tepesinde. Her an adamın üstüne atlayacak diye çok korktum."

Ekrem Alaz, üzüntüyle Ayşe'ye bakıp karşılık verdi mırıltılarına.

"Benim kabahatim. Seni uyarmalıydım, ben de sonradan hatırladım. Bugünkü görüşmeyi yarına almak lazımdı. Bugün değil de hangi gün olursa olsaydı da bugün olmasaydı keşke."

Ayşe soru dolu bakışlarını ona çevirince başını önüne eğerek sıkıntıyla bir nefes aldı.

"Bugün doğum günüydü. Yaman'ın bütün gerginliği o yüzden. Çatacak adam arıyor kendine bugün."

Ayşe sıkıntıyla gözlerini yumdu. Şimdi hatırlamıştı. Tamamen aklından çıkmıştı ve bugüne denk gelmesi kötü olmuştu.

"O yüzden sabahtan beri gergin, sinirli. Elini ayağını nereye koyacağını bilmiyor." Özür diler gibi baktı Ekrem Alaz'a.

"Üzülme. Senin kabahatin değil. Biz de unuttuk işte." derken, suçluluk hissiyle dolduğu belliydi. Yanındaki Ragıp'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Hepsi üzüntüyle birbirine baktı. Bu nasıl bir acıydı ki yirmi üç yıldır hala geçmemişti. Hala kalbe böyle bir kor düşürüyor, cayır cayır kavuruyordu.

* * *

Yaman, sahip oldukları tüm mekanları dolaşarak güvenlikle ilgili talimatlar verdi. Çakal'ın şu an içinde bulunduğu konumla bir atak gerçekleştirebileceğini sanmıyordu ancak yine de tedbiri elden bırakmıyordu. Her mekân neredeyse cephanelik gibi doldurulmuş, adamlar tembihlenmiş ve talimatlar verilmişti. Kendini işe verirse ancak o zaman düşünmeden atlatabilirdi bugünü.

Gece en son Ateş'e geçmiş, Yavuz'la uzun uzun konuşmuşlardı. Yavuz'a şube fikrini açmış ve Londra seyahatinde,

birkaç gün de olsa kendisiyle birlikte olmasını istemişti. Yavuz, muhtemelen İstanbul-Londra arasında mekik dokuyacaktı bir süre. Her şeye ilk adımda müdahil olması çok daha iyiydi. Yaman, Yavuz'un fikirlerine önem veriyor, Yavuz da kendisine bu derece yetki verilmesinden memnun, canla başla çalışıyordu. Adam halinden memnundu. İstanbul'un en iyi kulübünün yöneticiliğini yapıyordu ve yakında Londra'daki kulübün de işletmesine yardım edecekti. Hayatı boyunca eline geçecek en büyük kariyer fırsatı buydu ve yanlış bir adımla bunu kaybetmek istemiyordu. Kazandığı para ve prestij, gelmek istediği en yüksek noktaydı şu an. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı. Bu yüzden, Yaman'ın kendisine olan güvenini asla boşa çıkarmak istemiyor, büyük bir şevkle çalışıyordu.

Yaman, Ayşe ile konuşmasının ardından, her sorununun çözümleneceğinden emin, bir hafta sonrasına seyahat için planları yapmaya başlamıştı. Bir hafta Londra'da kalacak, kulüple ilgili Rick'in belirlediği yerleri gezip son kararı verecekler, sonrasında Yavuz ve Rick düzenlemeleri yaparken o, Kürşat ve Halit'i alarak bir ay, uzun bir Avrupa gezisi yapacaklardı. Çocukların ikisinin de bu geziden mutlu ayrılmasını istiyordu. Hayatları boyunca hatırlayacakları, tebessümle anacakları günler geçirsinler istiyordu. İşten ve yaşadıkları hayattan uzak, sıradan insanlar gibi sadece gezmek ve eğlenmek için yola çıkmış üç erkek için yapılmış bir gezi olacaktı. Dolayısıyla kısmen de olsa programa birkaç tane çılgınca ziyaretler de eklemişti. Kimi zaman Yaman, çocukların tepkilerini merak edince yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamamıştı. Her defasında Kürşat ve Halit merakla;

"N'oldu abi? Neye gülüyorsun?" diye sorduklarında, gözlerinde ikisini de çıldırtacak bir gizemle onlara bakıyor ve sadece pis pis sırıtarak, "Sürpriz!" diyordu kaşlarını kaldırıp.

Kürşat, heyecanını frenleyemiyordu. Bütün hayatı sokaklarda kavgayla, hayatta kalma çabasıyla ve en son Ekrem'in yanına geldiğinde başka türlü bir kavgayla geçmişti ve hiçbir zaman, sıradan turistler gibi yurt dışına sırf keyif için gidebi-

leceğini düşünmemişti. Yaman'la gitmek başlı başına eğlence olacaktı çünkü bilmediği delik yoktu Yaman'ın. Halit'le son günlerde konuştukları tek mevzu, çıkacakları seyahatti.

Ekrem, planı duyunca Ragıp'la birbirlerine bakıp anlayışla gülümsemişlerdi.

"İyi olur üçünüz için. Ne zamandır ayağı yanmış kediler gibi dolaşıyorsunuz burada. Biraz da oralarda dolaşın. Hatta bir süre buradan uzak olmanız çok daha iyi olur."

Çıkan izinle, Kürşat ve Halit odalarına geçince karşılıklı Zeybek oynamışlardı sevinçten.

Şimdi sabaha karşı eve dönüyorlardı. Yaman bu gece birçok işini tamamlamıştı. En ağır günü bir şekilde atlatmıştı kazasız belasız ancak içindeki ateş yine de sönmemişti. Yüreği kavruluyordu. Onun olan, ona ait olan bugün doğmuştu. Kısacık bir süre de olsa tüm dünya kendisine bahşedilmiş sanmıştı. Dünyayı fethedenlerin neler hissettiğini anlamıştı. Zafer sarhoşluğunu tatmış ancak çok kısa sürede ayılmak zorunda kalmıştı. Hem de öyle baş ağrılarıyla değil, içinde küllendikçe yeniden harlanan ateşlerle uyanmıştı acı gerçeğe. Her şey elinden kayıp gitmişti. Almışlardı onu ellerinden... Yaşadığı en büyük haksızlıktı onun kaybı.

Sabahki görüşme aklına geldikçe geriliyordu. Nasıl o sözü vermişti, hala anlamıyordu? Bir kez söz ağızdan çıkmıştı ama. Çakal meselesi en büyük güvenlik sorunuydu. O mesele bitene kadar uzak duracaktı ancak bunu nasıl başaracaktı, henüz kendisine bunu daha sormamıştı. Oysa bir kez daha kaybetmek istemiyordu. Bu seyahatin, tam da bu zamana denk gelmesi ona ilaç gibi geliyordu şimdi. İlk başta çocuklara söz verdiği için biraz hayıflansa da şu an buradan uzakta olmanın en doğrusu olduğunu hissediyordu çünkü biliyordu ki bu şehirdeyken, yeni bulduğu hazinesinden uzak duramayacak, verdiği sözü de yiyecek ve Bozdumanların kapısına dayanacaktı gözünü karartıp.

Elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Son haftalarda attığı hiçbir mesaj yerine ulaşmamıştı. Ulaşmayacağını bile bile yeniden yazdı. Sırf kendini iyi hissetmek için. Özellikle bu-

gün... O duymasa da kendisi sürekli konuşuyordu zaten kızla. Bir de yazsa ne olurdu ki?

"Gidiyorum... Uzun süre burada olmayacağım... Rahatlarsın artık. Koca şehri sana bıraktım. Belki o konuşur benim yerime. Beni dinlemiyorsun nasılsa."

Mesaj gönderildi!

Yaman içini rahatlatmak için yazmıştı. Aslında daha yazmak istediği, söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Yazdıklarının ulaşmayacağını da biliyordu ancak içindeki burukluğu bir nebze de olsa dindirebilmek için yazmaya devam ediyordu.

* * *

Dağlı, çaresiz bakışlarla yatağa bakarken telefonundan bildirim sesi geldi. Bir çeşit kurtuluş gibi hemen telefonu eline aldı ve o anda eli titredi. Bu kadar çabuk tepki beklememişti. Ya da belki sürekli yazıyordu da o almamıştı hiçbirini.

Ekranı açıp yazılanları görünce kalbine bıçak saplanmış gibi hissetti. Bu duygunun nedenini dahi sorgulamadan ekrana bakmaya devam ediyordu. Bu derece içine oturacağını düşünmemişti. Öfkeliydi, kızgındı, oysa buna sevinmeliydi. O zaman neden ihanete uğramış gibi bir duygu hissediyordu ki? Nereye gidiyordu? Ne kadar süreliğine? Dinlese ne değişecekti? Gözlerine mi inanacaktı onun sözlerine mi?

Kaşlarını çattı sinirle. Aslında sevinmeliydi, öyle değil mi? Çok güzel bir haberdi bu. Nihayet rahat bir nefes alacaktı. Kim bilir nerelerde, ne işler çevirecekti? Niye üzülsün ki? Niye üzülecekti ki?

Yaşadığı hayal kırıklığı ve üzüntü, katmer katmer içinde büyüyen öfkeyi, yüreğindeki duyguları barındıran Kaf Dağı'nın zirvesine taşımıştı. O canını yakıyordu ya bu sözlerle, kendisi onun canını daha çok yakmalıydı! O kalbine taş oturtuyordu ya böyle, onun da kalbine taş oturmalıydı.

Sinirle alt dudağını dişlerken hangisine daha çok öfkelendiğini bilmiyordu. Gözünün önüne gelen o iğrenç sahneye

mi? Yediği halta bahaneler üretmek için fırsat kollayan sahtekara mı? Her şeye rağmen onca sözün arkasından kendini bırakıp giden o yalancıya mı? Ya da en önemlisi bu haberin kendini bu kadar sarsmasına mı? Yoksa özellikle bu geceyi seçip bir darbe de onun indirmesine mi? Kaşlarını çatmaktan başına ağrı girmişti. İntikam duygusu tüm ruhunu adım adım ele geçiriyordu.

Hani varlığına alıştıracaktı? Hani ona şans vermesi için vazgeçmeyecekti? Hani buna kendisi bile engel olamayacaktı? Hani o karşı koysa da, inat etse de, uzaklara kaçsa da peşinde olacaktı? Bu kadar güçlü sözleri, sırf laf olsun diye mi söylemişti? Şimdi de kendi gidiyordu, öyle mi? Öyle rahatça, sanki onca aydır peşinde dolaşan o değilmiş gibi gidiyordu?

Dağlı titreyen ellerine, aynı hızla atan kalbine engel olamıyordu. Omuzları çökmüştü. Gözleri dolu dolu ekrana bakıyordu. Dudaklarındaki titremeye dişleyerek engel olmaya çalışıyordu.

Ne bekliyordu ki zaten? Farklı bir şey mi olacaktı sanki? Kim kendisi gibi biriyle uğraşırdı ki? Kim bu derece dağılmış, bu derece insanlıktan çıkmış bir kızla zaman öldürürdü ki? Ucubenin tekiydi. Başka türlü bir şey olması mı gerekiyordu? Kalbi sızlıyor, beyni uyuşuyor, kulakları uğulduyordu. Sanki korkunç bir darbe yemiş gibiydi ruhu. Bu sahtekâr, bu yalancı adam o kadar mı yer etmişti içinde? Yaşadığı şok, tüm bedenini ele geçirirken beyninin gerilerinden attığı çığlık, kilitli dudaklarından çıkmadı bile. Bütün kırgınlığını, bütün hüznünü, yaşadığı hüsranını kalbinin içinde, üzerinde onlarca kilidi olan kapının ardındaki bir odacığa tıktı, acele acele kilitleri üst üste vurdu ve diğer odalarda bulunan kilitleri açarak öfkesini, kinini, intikam hırsını dışarı salıverdi.

Sinirden titreyen parmakları telefonun üzerinde dolaşıyordu.

"Git... Bir daha da geri gelme! Bu şehir senden bin defa daha adam. Ettiği lafların ardında duruyor. En azından bu şehir insana ihanet etmiyor!"

* * *

Yaman, telefonu cebinde titreyince orali olmadan elini uzattı cebine çünkü işle ilgili birilerinin bilgi geçtiğini düşünmüştü. Umursamaz hareketlerle cebinden telefonu çıkarıp ekrandaki ismi görünce kalp atışları şiddetlendi.

Yazılanları okuyunca şiddetle atan atışlar durdu önce. Başından aşağı buz gibi bir kova su dökülmüş gibi hissetti. Yüzündeki tüm kan çekildi. Parmaklarının ucu buz kesti. Her bir kelime bedenine batan ucu kör iğne gibiydi. İki duygu arasında sıkışıp kalmıştı. İlki; haksızca iftiraya kurban giden insanların bir türlü kendileri temize çıkaramadıklarında, hissettikleri o kanırtıcı acı ve ikincisi; yine haksızca iftiraya uğrayan o insanların hissettiği yakıcı öfke.

Omuzları gerginlikten üzerindeki ceketi yırtacak gibiydi. Kol kaslarına kasılmaktan kramplar giriyordu. Arabanın arka koltuğunda otururken kaskatı olmuş bacakları, üzerindeki pantolonu parçalayacakmışçasına seğiriyordu. Elindeki telefonu, biraz daha uğraşsa sanki suyunu çıkaracağı bir sünger misali sıkıyordu. Öndeki Kürşat'la Halit'i yerlerinden zıplatacak şekilde kükredi.

"Arabayı durdur!"

Halit, telaşla dörtlüleri yakıp aracı sağa çekmeye çalışırken Kürşat, telaş ve endişeyle arkasına döndü hızla.

"Abi, n'oluyor? İyi misin?" derken gözleriyle bir taraftan etrafı kolluyordu. Kaçırdığı bir olay mı vardı yine?

Öndeki aracın ani freniyle, arkalarında bulunan takipteki iki araç da tekerleklerden sesler çıkararak durmaya çalışıyor, araçların dörtlülerinden çıkan parlak ışıltılar etrafta renkli yansımalar oluşturuyordu. Peş peşe aniden duran araçlar, yanlarından geçen araçların kornalarından çıkan protestolara maruz kaldı ama hiçbiri umursamadı. Kürşat, boynunu kıracakmış gibi arkaya iyice çevirerek tekrar sordu.

"Abi? N'oldu?"

"İnin arabadan!" dedi Yaman buz gibi bir sesle. Gözleri yine ürkütücü derecede kararmış, zifiri gecede, içi karanlık

aracın içinde, sanki gözlerinin beyazı bile kaybolmuş, sadece iki kara kuyu gibi bakıyordu.

Kürşat tekrar girizgâh yapacaktı ki neredeyse kulaklarını sağır eden kükreme tekrar duyuldu.

"İnin arabadan dedim! Gidin arkadaki arabalara binin! Beni de rahat bırakın!"

Kürşat her şeyi göze alarak cesaretle karşılık verdi.

"Abi, biz seni nasıl böyle bırakalım?"

"Kürşat!" dedi dişlerinin arasından Yaman. Kaşları, gözlerinin üstüne düşmüş, çenesi kasılmaktan oynuyordu. Bu kez kısık sesle ancak bağırmasından daha ürkütücü, daha tehlikeli bir tonla konuştu.

"Diğer arabalara geçin! Beni de birkaç saat rahat bırakın!"

Kürşat, ses tonunu duyduktan, yüzündeki ifadeyi de gördükten sonra hiçbir şey yapamayacağını anlamıştı. Çaresiz bakışlarını birkaç saniye dikti, sonra başını usulca sallayarak.

"Tamam abi ama ihtiyacın olursa, ara. Hemen gelirim."

Yaman sadece başını salladı. Diğer ikisi araçtan inip arkadaki araçlara geçtiler. Kürşat'ın talimatıyla Yaman'ı yalnız bırakıp uzaklaştılar. Yaman, birkaç dakika arka koltukta hiç kımıldamadan oturdu. Sonra, aniden kapının kulpuna uzanıp kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Araba viyadüğün emniyet şeridinde duruyordu. Arabayla viyadüğün bariyerleri arasında kalmıştı. Buz gibi havayı ciğerlerine çekerken, bir elinde hala telefona sımsıkı sarılmışken, iki eli yanında yumruk halindeydi. Birden ağzını açıp başını gökyüzüne kaldırarak hayvansı bir çığlık attı. Bağırtısı, bir duyan olsa şehri terk ettirecek kadar korkutucuydu.

Öfkesine hâkim olamıyordu. Gözü o kadar kararmıştı ki hızını alamayarak kızın numarası çevirdi o hırsla. Açmayacağını biliyordu ama yine de açana kadar çaldıracaktı.

Ve... Dağlı, belki de özellikle bütün günü geçirdiği melankoli ve üzüntü ardından, aynı sinirle yoğrulduğu için hiç yapmadığı şeyi yapıp o telefonu açtı. Ne olacağını bilse, belki de her zamanki gibi açmaz, yine görmemezliğe gelebilirdi ancak bu gece çok kırgındı. Bu gece çok kızgındı. Bu gece

kendini yine, yeniden terk edilmiş hissediyordu. Bütün öfkesini sesine yansıtıp cevaplamıştı çalan telefonu.

"Ne var?"

Yaman'sa bütün gün yaşadığı hasret acısı, gerginliği ve ardından öfkesini sesine yansıtıp kızın ilk defa telefonuna cevap vermesinin şaşkınlığını bile yaşamamıştı. O derece kurulmuş, o derece kinlenmişti.

Ve ondan sonra her şey koptu...

"Kimsin ulan, sen? Kimsin de sen benim adamlığımı sorguluyorsun? Sen benim adamlığımı sorgulayacak son insan bile değilsin? Kalbini kırmamak için sürekli alttan aldığım, sustuğum için mi bu tavırlar? Benim adamlığımı geç, sen insan mısın? İnsan olsan, bir kez durup dinlerdin! Benim hiçbir suçum yoktu! Olsa bile, orospunun biri yakama yapıştı diye sana hesap mı vereceğim? Neyimsin ulan benim? Neyimsin de ben sana hesap vereceğim? Kime ihanet etmişim? Sen sadakatten, bağlılıktan ne anlarsın da beni yargılıyorsun?"

Dağlı, kulağına gelen kelimelerle dünyanın altında kaldığını hissetti. Kimdi ki o? Neydi ki? İnsan mıydı gerçekten? Sıradan bir genç kız mıydı bunları hissetmesi gereken? Gerçekten de adamın dediği gibi sadakatten ya da bağlılıktan anlıyor muydu da onu sorguluyordu? O en büyük ihaneti yapmamış mıydı? En büyük bağlılığını kendi elleriyle koparmamış mıydı? Elleri dirseklerine kadar kan olan biri kime, neyin öfkesini, neyin sinirini besleyecekti ki? Onun bir başkasına kırılmaya, bir başkasına kızmaya hakkı mı vardı? Şu an öyle büyük bir yıkım yaşıyordu ki tek kelime edecek gücü yoktu. Eski benliğini, o kırılmaz, umursamaz, sadece tek bir şeye odaklanmış olan benliğini tekrar yüzeye çıkarmak için son gücüyle savaştı ve dudaklarından, neredeyse fısıltı şeklinde çıkan sesiyle zorlukla sordu.

"Bitti mi?"

Yaman aynı hızla bağırarak cevapladı.

"Bitti!"

"İyi."

Ve ardından telefonu kapadı.

Yaman, kulağında telefon öylece dikilirken telefondan kapandığına dair sinyaller gelmeye başladı ve o anda ne bok yediğini idrak etti.

Dağlı'nın kapadığı telefon elinden kayıp yere düştü. Başı önünde eğik, birkaç dakika oturduğu yerde kımıldamadan, duyduklarını sindirmeye çalışarak öylece kaldı. Kucağına düşen damlalarla ağladığını anladı. Önce kendini tutmaya çalıştı. Sonrasındaysa, daha fazla kendisine hâkim olamadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Omuzları sarsılıyor, kollarıyla kendini sarıyor, durdurmaya çalışıyordu ancak hepsi boşa çabaydı. Başını dizlerine yaslayarak ağlarken uzun saçları omuzlarından aşağı sarkmış, ne kadar acınası bir görüntü oluşturduğunun farkında olmadan, bağıra bağıra ağlamaya devam ediyordu. Hıçkırıklarının arasında iç çekerek sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Sen kimsin ki? Sen kimsin ki? Adını bile kullanamayan, zavallı, aciz bir yaratıksın. Kimsin ki sen?"

Dağlı oturduğu kanepede, bacaklarını karnına çekerek büzüşüp kollarıyla kendini sarmış vaziyette, saatlerce ağladı. Çoğu zaman olduğu gibi hıçkırıklarını kimse duymadı. Hayatı boyunca olduğu gibi yine yalnız, yine tek başına, yine kendi acısıyla baş başa sarsıla sarsıla ağlamaya devam etti.

* * *

Yaman, sarsılmış halde ayakta bir heykel gibi dikilirken dik tutmaya çalıştığı bedeni, kendini bırakarak arabaya çarptı. Elleri iki yanına düştü. Karanlık boşluğa bakarken beyni durmuş gibiydi. Bacaklarında daha fazla güç kalmayınca ağır ağır yere çöktü. Dizlerini karnına çekip sırtı arabaya yaslı, yere oturdu. Elindeki telefon yere düştü. Boş bakışları hala karşıya bakıyor ancak hiçbir şey görmüyordu.

"Ne halt ettin sen? Ne bok yedin sen?" diye mırıldandı kendi kendine.

O, "Bitti mi?" diyen kısacık soruda neler yüklüydü. Na-

[redacted] bir yıkılmışlık, nasıl bir bitiklik, nasıl bir ıstırap gizliydi. O kısacık, minicik soru bu kadar çok anlamı barındırabilir miydi? Sen kendi şakağına sıktın, demişti. Sen benim kalbimi artık asla tamir edemezsin, demişti. Onu paramparça ezdin, yaktın, her bir parçasını küle çevirdin, demişti. Sen, o sıkı sıkı tuttuğunu iddia ettiğin ipin ucunu, kendin isteyerek avuçlarından bıraktın, demişti. Sen, o vermem için yalvardığın şansı geri teptin, demişti. Daha o kadar çok şey söylemişti ki o kısacık soru, Yaman beynine bombardıman gibi yağan düşünceleri karşılayamıyordu. Böyle büyük bir hatayı nasıl yapabilmişti? Öfkesine nasıl hâkim olamamış, kontrolünü nasıl böyle kaybetmişti?

Ellerini başının üstüne kaldırıp patlayacakmış gibi hissettiği kafasını sıktı. Kısacık saçlarını parmaklarına dolayıp çekiştirdi. Dişlerini sıkmış, öne arkaya sallanırken sırtı arabaya vuruyor, umursamadan sadece kendi kendine mırıldanıyordu.

"Ne bok yedin? Ne bok yedin?"

Çırpınan kalbi göğsünü delecekmiş gibi atıyordu. Biraz önceki öfkesinin yerini şimdi panik almıştı. Bu duygu, bir önceki duygusundan daha güçlü, daha parçalayıcıydı. Nefes alamadığını hissetti. Kasım soğuğuna aldırmadan gömleğinin yakasını açmak istedi ancak titreyen parmaklarının yavaşlığına dayanamayarak, iki eliyle gömleği iki yana yırtarak açtı. Düğmelerin kar taneleri gibi etrafa yağmasına aldırmadı bile. Bacaklarını ileri uzatıp sırtı arabaya yaslı, derin nefeslerle ciğerlerini doldurmaya çalışıyordu ancak her bir nefes boğazında düğüm olup kalıyor, ciğerlerine ulaşamıyordu. Eli boğazına gitti. Dudaklarından acınası bir hırıltı çıktı. Gözlerinden yaşlar akarken zorlukla birkaç minik havayı ciğerlerine gönderdi. Elleri titriyor, vücudu kasılıyordu. Birkaç dakika boyunca atağın geçmesi için çabaladı. Gözleri kararmıştı ve bir an bayılacağını sandı. Kendini zorlayarak, büyük bir nefesi ciğerlerine çekince kulaklarında uğultu hissetti. Kapanan gözleriyle, başını arkaya atıp arabaya yasladı. Nefesi yavaş yavaş düzene giriyordu. Kendisine saatler kadar uzun gelen bir süre sonra, başını yasladığı yerden kaldırıp boş ba-

kışlarını yine karşısındaki karanlık boşluğa dikti.

Bugün hayatının en büyük hatalarından birini yapmıştı. Bunu nasıl tamir edecekti? Şu an bu tamirin imkânı yoktu. Bir daha o telefona bakmaz, bir daha asla cevap yazmazdı. Öyle sıradan bir özürle gönül alacağı biri yoktu karşısında. Kırılgan, parçalanmış, örselenmiş ruhu bas bas bağıran biri vardı. Sıradan bir özür onu asla tamir etmezdi. Gözlerini sımsıkı yumdu. Dişlerini sıktı.

Geçmişin intikamını kızdan çıkarmıştı. Bütün öfkesi kendisineyken kızın sözlerini bahane etmişti. Bugün aklından çıkmayan acısı, geçmişten gelen içindeki suçluluk duygusu, onu vahşi bir hayvana çevirmiş, o da tam bir yırtıcı gibi kıza saldırmıştı. Kıza onca laf etmeye hakkı var mıydı? Asıl o değil miydi sadakatsiz olan? Asıl o değil miydi ihanet eden? Asıl o değil miydi adam olmayan? Asıl o değil miydi her gün babasının yüzüne bakan ama onu yıkacak olan o sırrı içinde taşıyan?

12. BÖLÜM

1992

Hayat bazıları için kolay, bazıları için çetin geçer çünkü herkese hayatının bir noktasında iki seçenek sunulur; kimisi kolayı seçer, kimisi zoru. Zor olanı bile isteye seçmek herkesin harcı değildir. Her şeyden önce yürek ister çünkü o yolu seçmenin nedeni yürektir zaten... Kulağı iyi işitenin, yürekten gelen çığlıkları duymaması imkansızdır ancak kimi sağırlar o çığlıkları duymaz. Kimi ise korkaktır, duymazdan gelir ya da ömrü boyunca yüreğini susturur. Yüreğinin seçtiği yoldan giden çoğu kimse, kolay yolla karşılaşmamıştır. Kalp bu... Ne hesap dinler ne kitap ne de mantık. O yüzden, kalbin işe karıştığı hiçbir şeyde mantık yoktur. Aranmaz...

Mantıklı yaşadığında birçok zorluktan sıyrılabilir insan. Belki renkli bir hayatınız olmaz, belki riskleri bertaraf edebilirsiniz, belki de sıkıntısız, rahat bir hayat yaşayabilirsiniz ama çoğu zaman, yürekte hissedilen o minik ama yaşadığınızı hissettiren kıpırtıların, içinize yangın düşüren ve sizi hazzın zirvesine taşıyan birçok duygunun, hesapsız sevmenin ve hesapsız sevilmenin nasıl baş döndürücü olduğunun, bir tek dakikasının bile bir ömre bedel olduğunu düşündüğünüz anların çok ama çok uzağında kalırsınız.

Nermin, Tahir'le beraber geçirebileceği tek bir an için, karşılaşabileceği tüm sıkıntıları ve zorlukları görmezden gelmiş, yüreğinden gelen çığlıklara kulak vererek, her şeye göğüs germeyi göze almıştı çünkü ondaki yürek o kadar büyüktü ki çığlıkları da o derece yüksekti. Duymaması imkansızdı. Zaten aşığın gözü kör, kulağı kalbindeki sesten başka her şeye sağır olurdu.

Çakal'ın, Nermin'in evini yakmasının ertesi günü Tahir, Ner-

min ve Zehra'yı çiftliğe götürmüştü. Çiftliktekileri korumak için Ragıp'ı, onlarca adamla beraber çiftliğin güvenliğinden sorumlu bırakarak, Ekrem'le beraber iki gün sonra İstanbul'a geri dönmüşlerdi. Halil de Ragıp'la beraber çiftlikte kalanlardandı.

Ve sonrasında hayatları, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir savaşla geçmeye başladı.

Nermin, geçen bir sene içerisinde mutluluğun zirvesini de yaşamıştı. Endişenin, korkunun ve bazen tükenmişliğin zirvesine de çıkmıştı ancak tek bir saniye bile seçiminden pişman olmamıştı. Yaşadığı mutluluk anları, Tahir'le beraberken aldığı haz, yaşadığını her hücresine kadar hissettiği heyecan biraz bile olsa azalmamıştı.

Tahir'den uzak kaldığı zamanlar olmuştu. Bazen günlerce, haftalarca göremediği, endişeden çıldırma noktasına geldiği birçok durum yaşamışlardı ama her defasında, Tahir gözlerinde yangınlarla ona dönmüştü. Bazen sapasağlam, bazense yaralı olarak...

Çakal'ın saldırıları, Tahir ve Ekrem İstanbul'a vardıkları anda başlamıştı. Önce bir kahvehaneleri taranmış, ardından kumarhanelerden birine başka bir saldırı olmuştu. Hızlı bir şekilde toparlanmış, karşılık vermeleri gecikmemişti. Tahir, yeni duruma kendini fazlasıyla alıştırmış, etrafındaki her adamı buna göre uyarmış ve hepsini çok iyi organize etmişti.

Çakal'ın depolarından birini basmış, her şeyi yerle bir etmişlerdi. Tüm bu çarpışmalarda ölenler olmuştu. Çoğu Çakal'ın adamlarından olsa da kendi adamlarından kaybettikleri de vardı. Tahir, kaybettiği her adam için sonsuz bir suçluluk duyuyordu. Tüm bunların sebebi, onun yaptığı seçimin sonucuydu. Adamlarına karşı hissettiği sorumluluk, her geçen gün omuzlarındaki yükü ağırlaştırsa da Nermin'in hayatına girmesinden dolayı bir an bile pişmanlık duymuyordu. Çakal'la er ya da geç bir gün karşı karşıya geleceklerini zaten biliyordu, Nermin'i bahane edip bu karşılaşmayı önceye çekmesi, beklemedikleri bir şey değildi.

Adamları ne tür bir işin içinde olduklarından haberdardılar. Böyle bir hayatı seçen herkes, çocuk bahçesinde çiçek toplayacağını değil, her gün eli silahında, her an onu ateşleyebileceğinin bilincinde olarak seçimini yapmıştı. Kendi ateşleyeceği silahın, birilerinin canını alacağını bilirken, başka bir silahtan çıkan bir başka kurşunun

da kendisine isabet edebileceğini bilecek kadar bu işin içindeydiler.

Ve böylece, sürekli tetikte ve çarpışmayla geçen birkaç ay yaşandı. Tahir ve Ekrem, fırsat buldukları her anda kadınlarına gittiler. Bu süreçte kendilerine en büyük desteği veren de onlardı zaten. İki kadın da bir kez bile şikâyet etmedi, bir kez bile surat asmadı, bir kez bile isteksiz bulunmadılar. Yaşadıkları sıradan ve her gün, herkesin yaşadığı normal bir hayatmış gibi davrandılar. Erkeklerin omuzlarında bunca yük varken ve kelle koltukta gezerken onları endişelendirecek, akıllarının onlarda kalacağı, dikkatlerinin dağılmasına neden olabileceği her şeyden kaçındılar. Her dönüşlerinde kolları açık, gözlerinde taşan sevgiyle erkeklerini karşıladılar.

Ne Nermin ne de Füsun, birlikte geçirdikleri zamandan şikayetçi değildi. Zor zamanlar yaşıyorlardı ancak birlikte, hepsinin üstesinden geleceklerine inançları tamdı. İki kadın, her geçen gün çok daha fazla yakınlaşmış, arkadaşlıkları, kan bağı olmayan bir kardeşliğe dönüşmüştü.

Yaman, iki kadının tüm ilgisinin üzerinde olmasından şikayetçi değildi. Nermin'e olan sevgisi günden güne artmıştı. Tek sıkıntısı, beklediği haberin hala ona verilmemesiydi. Her akşam yatağına girdiğinde tek duası, yalnızca ona ait olacak bir kızdı. Tıpkı annesinin, babasına ait olduğu gibi, tıpkı Nermin'in, Tahir'e ait olduğu gibi...

Son zamanlarda büyüklerin yaşadıkları sıkıntıları yüzlerinden okuyabiliyordu. Hepsi görünürde mutluydu, bir aradayken gözleri parlıyordu ama her ayrılıkta yüzlerine oturan endişeyi, kalplerindeki hasreti hissetmemek olanaksızdı. Hiçbiri bilmiyordu ancak Yaman'ın keskin gözlerinden, yaşına göre algıları aşırı açık olan kişiliğinden hiçbir şey kaçmıyordu. Duyarlı yapısı bunu belli etmesine izin vermiyordu. Büyüklerin kendisine belli etmek istemedikleri sıkıntısını anlıyor ancak nedenini bilmiyorsa da onlara yaşadıkları sıkıntıların daha fazlasını yaşatmamak için, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Herkesin unuttuğu şeyse, çocuklar asla kandırılamazdı, çocuklar aslında her şeyin farkında olurlardı. Yaman da her şeyin farkındaydı.

Her an tetikte ve gergin geçen ilk dört ay içinde güzel şeyler de olmuştu. Nermin'in çiftliğe gidişinden iki hafta sonra, Yaman'ın doğum gününü hep birlikte kutlamışlardı. Artık dört yaşındaydı.

Ne hediye istediğini sorduklarında verdiği cevabı, hepsi küçük bir çocuğun takıntılı isteği olarak algılamış ve gülümsemişlerse de hiçbiri Yaman'ın ne derece ciddi olduğunu tam olarak anlamamıştı.

"Bana ait bir kız istiyorum. Yalnızca benim olacak ama. Bana vereceğinize söz vermiştiniz. Başka hediye istemiyorum. Benim en büyük hediyem o olacak!" demişti Yaman.

Yaman, sabırla kendisine söz verileni beklerken hepsini heyecanlandıran ve kısa süreli de olsa mutluluklarını katlayan en önemli olay, Nermin ve Tahir'in nikahlarıydı.

Füsun için, aynı evin içinde olduğu Nermin'den gizli hazırlıkları yapmak oldukça güç olsa da Ekrem ve Tahir'in yardımlarıyla, birçok ayarlamayı Nermin'e belli etmeden organize etmişti. Elbette Halime ve Zehra'nın da büyük katkıları olmuştu.

Şubat başı Tahir ve Ekrem, evlerinden uzak kaldıkları birkaç günün ardından yine çiftliğe dönmüşlerdi. Tahir kafasındaki fikri Füsun'a açabilmek için ilk defa Yaman'ın, kendini Nermin'in yatağa götürme isteğine kıskançlıkla karşı çıkmamıştı. Her defasında Yaman'ın bu ısrarına sıkıntılı gözlerle bakıyor, ardından Ekrem ve Füsun'un acımasız alaycı sözleriyle karşı karşıya kalıyordu ancak çocuk da olsa Nermin'i kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Bu duygusunu Yaman hissetmişçesine, her defasında gözlerinde garip ışıltılarla bu isteğinde ısrarcı oluyor ve Tahir'in yüzünden geçen ifadeleri çocukça bir zaferle, mest olarak izliyordu. Tahir'in gücüne hayrandı. Heybetine, kendine güvenine, o koca gövdesinden beklenmeyen şefkatine, kendisine karşı gösterdiği sınırsız sevgisine hayrandı Yaman ancak Nermin'e hayranlığı daha fazlaydı ve Tahir'i alt edebileceği tek yol Nermin'den geçiyordu. Ne zaman ki Nermin'e kendi isteklerini yaptırabiliyordu, o zamanlar Tahir'i yenmiş gibi hissediyordu. Ve bu kocaman, yenilmez görünüşlü adamı yenmenin hazzını her zerresine kadar yaşıyordu. İşte o anlarda kendini Tahir'den bile güçlü hissediyor, sanki dünyayı fethedebilirmiş gibi baş döndürücü bir his yaşıyordu.

O akşam Nermin her zamanki gibi gülümseyerek Yaman'ın elinden tuttu ve birlikte merdivenlere yöneldiler. Çıkmadan önce Tahir'e baktı gülümseyerek. Bu kez karşı koymamasına şaşırsa da alışmaya başladığı için sevinmişti. Bazen Tahir, Yaman'dan bile

[redacted] çocuk oluyordu.

Nermin ve Yaman gözden kaybolur kaybolmaz Tahir, eliyle telaşlı bir şekilde Füsun'a yanına oturmasını işaret etti.

"Füsun, gel çabuk yanıma. Nermin dönmeden seninle konuşmam gereken bir şey var." dedi bir gözü kapıda.

Füsun önce telaşlandı. Nermin'in duymamasını istediği ne olabilirdi ki? Kötü bir şey olduğunu düşünerek aceleyle oturduğu yerden kalkıp Tahir'in yanına yanaştı. Yüzündeki korku ifadesini saklayamıyordu.

"Tahir, kötü bir şey mi oldu? Nedir Nermin'den sakladığın? Kime, ne oldu yine?"

"Kimseye bir şey olduğu yok. Telaşlanma. Kötü bir şey yok. Hatta iyi bir şey. Sana danışmam lazım."

Ekrem bıyık altı gülerek ikisini izliyordu. Konuyu bildiğinden, sessizce oturduğu yerden diğer ikisini dinliyordu.

"Ne danışacaksın?" dedi Füsun. Hala telaşından uzaklaşamamıştı.

"Önümüzdeki hafta sonu Nermin'le evleneceğiz."

Füsun yerinden zıpladı. "Ne? Gerçekten mi?" Ellerini çırpmıştı sevinçten. "Ben de artık ne zaman olacak bu nikah diye kendime soruyordum ama işinize karışmak istemediğim için sesli dile getirmedim. Nihayet yani. Geç bile kaldınız. E Nermin bir şey demedi bana." Sesi düşünceliydi şimdi.

"Nermin'in bundan haberi yok." dedi Tahir açıklama getirerek.

"Ne demek yok? Sen Nermin'e evlenme teklif etmedin mi hala?"

"Teklife ne gerek var ki? Evleneceğiz işte. Bildiğimiz bir şeyi teklife niye döküyoruz?"

"Ya Tahir, saçmalama! Ne demek, ne gerek var? Her kadın güzel bir teklif bekler."

"Nermin sana öyle bir şey mi dedi?"

"Tabii ki bir şey demedi. Canım arkadaşım, sesini bile çıkarmıyor hiçbir şeye. Teklif bekliyorum, der mi senin bu sıkıntında?"

"İyi de ikimiz de bu yola çıkarken gönül eğlendirmediğimizi, ciddi olduğumuzu biliyorduk. Sonuçta evleneceğiz. Neyi teklifi edeceğim ki şimdi ben?" Tahir kafası karışmış gibi bakıyordu Füsun'a.

"Sen bu nikahı nasıl yapacaksın o zaman?" dedi Füsun, başka

bir soruyla karşılık verecek.

"Ben sürpriz olsun istedim." dedi Tahir gözleri sevgiyle parlarken. "Sadece sevdiklerimizle bir arada olacağımız, sade bir nikah kıyarız, ben de kadınımı, karım yaparım artık, demiştim." Sesinde şüpheye düştüğüne dair tınılar vardı. Nermin onundu. Hem de her şeyiyle. Ancak tüm dünyanın da kabul etmek zorunda kalacağı o imzaya ihtiyacı vardı. Çakal'ın evli bir kadının peşinden koşmayacağını umut etmek zorundaydı. Belki işler çok daha fazla kızışacaktı ama Nermin her şeyiyle onun olduğu sürece, her türlü savaşı gönül rahatlığıyla devam ettirebileceğine inancı tamdı. Belki o zaman, Çakal da artık ümidini tüketirdi. Kendi evliliğine saygısı yoktu, umursamıyordu, orası aşikardı ancak evli bir kadının peşine düşmesi, kimse tarafından hoş karşılanmayacaktı. Üstelik Tahir'i herkes bilir, herkes saygı duyardı. Özellikle onun karısına uzatılan eli kimse hoş karşılamazdı.

Bu dünya belki acımasız, belki geçit vermez vahşi bir ormandı fakat bu ormandaki her vahşi adamın, söze dökülmemiş ancak kabul ettiği tek bir kural vardı, o da kadın ve çocuklardan uzak durulacak olmasıydı. Hele ki başka bir adamın karısına göz dikmek affedilmez bir suçtu.

Füsun, Tahir'in sözlerinin ardından birkaç dakika ses çıkarmadan düşünmeye başladı. Nihayet bir süre sonra, yüzünde gittikçe büyüyen bir gülümsemeyle Tahir'e çevirdi bakışlarını.

"O zaman şöyle yapıyoruz... Bu sürpriz nikah güzel fikir bence. Yalnız senin, bundan önce doğru düzgün bir evlenme teklifinde bulunman lazım. Öyle apar topar olmaz! Nikahı burada yaparız. Dışarısı soğuk ama ev geniş nasılsa. Olmadı dışarıya ısıtıcıları da hazırlarız, düşündüğümüzden daha kalabalık olabilir. Hem gözlerden uzak olur. Ben bütün organizasyonu ayarlarım. Her şeyi birkaç saat içinde tamamlanacak şekilde organize ederim. Önümüzdeki hafta sonu, sen birkaç saatliğine Nermin'i bir yerlere götürürsün... Ne bileyim, baş başa kalalım dersin, zaten doğru düzgün baş başa kalamıyorsunuz, senin için de güzel bahane olur... Siz uzaklaştır uzaklaşmaz, ben buradaki tüm hazırlıkları hallederim. Dönüşünüzde de her şey hazır olur, sadece Nermin'in gelinliğini giymesi kalır. Kuaförü falan da ben ayarlarım. Böylece güzel, sade bir nikah

yapabiliriz... Ancak sen önce sin de şu teklif işini hallet yoksa dünyada yardım etmem sana." diyen Füsun, son kelimelerini çenesini havaya dikerek söylemişti.

Ekrem karısının son sözlerine kıkırdayarak tepki verdi. "Teklife takıntılı. Bana az çektirmediydi. Sıra sana geldi."

"Sana çektirdi de anlamıyorum ki niye çektirdi? Siz zaten ta küçüklüğümüzde karar vermiştiniz evleneceğiz diye, daha ne teklifi olacak, ben anlamıyorum ki?"

"Ne demek, karar vermiştiniz? Karar vermek ayrı şey, gerçek bir teklif duymak ayrı şey!"

Gerçek bir teklif duyana kadar Ekrem'in, 'nikahı ne zaman yapıyoruz?' sorusuna cevap vermemişti Füsun. Ekrem, Füsun'dan beklediği tarihi bir türlü alamamasının ardından tartıştıkları bir sırada, asıl istediği şeyi öğrenip dersini çalışıp gitmişti bir sonrakinde.

Tahir, Füsun'un sert bakışlarından ürkerek başını salladı. "Tamam. Düşüneceğim ve nikah gününe kadar bu işi halledeceğim."

"Tamam, o zaman. Bana bunlarla gel işte." diyen Füsun, sırıttı bu kez. Tahir'e takdir eden anne ifadesiyle baktı. "Bu kadar saçmalığın içinde bu hepimize çok iyi gelecek. Güzel düşünmüşsün. Aferin."

"Füsun, bana Yaman'a bakar gibi bakma öyle." dedi Tahir. "Beni korkutuyorsun!"

"Korkun tabii benden! Yaman'ın korktuğu yok, bari siz korkun!" dedi Füsun gözlerini ayırarak.

"Ekrem, sen bu kadınla nasıl başa çıkıyorsun kardeşim. Allah kolaylık versin sana." dedi Tahir yan gözle Ekrem'e bakarak.

"Dediği her şeyi yaparak!" dedi Ekrem, ardından kahkaha attı. "Ne dese doğru oluyor, niye karşı çıkayım ki?"

"E sen de haklısın tabii. Her şekilde nasıl hep haklı çıkıyor, ben de anlamıyorum." diye mırıldandı Tahir. Ardından işaret parmağını sallayarak uyaran bir sesle ekledi. "Ama Nermin'e çaktırmak yok, ona göre!"

"Bana mı hatırlatmada bulunuyorsun?" dedi Füsun küçümseyen alaycı bir gülümsemeyle.

Tahir kabullenerek başını salladı. "Doğru. Sana niye hatırlatma yapıyorsam? Sen böyle şeylerin kitabını yazarsın."

"Organizasyon benim göbek adım. Sen merak etme!" dedi Füsun böbürlenerek. Tam o anda Nermin girdi içeri." Neyi organize ediyorsun?" diye sordu merakla.

Füsun'un son sözlerini duyunca ne organizasyonu hakkında konuştuklarını merak etmişti.

Tahir ne cevap vereceğini bilemez halde, telaşla yerinde kıpırdanmaya başlayınca Füsun, soğukkanlı bir sesle cevap verdi.

"Önemli bir şey değil Nerminciğim. Küçük bir davet verecekmiş bizimkiler, organizasyon konusunda yardım istiyorlardı."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Nermin yardımsever bir hevesle karşılık vererek. O sırada Tahir'in yanına varmıştı ve adamın solundaki boşluğa oturdu. Tahir, hemen kolunu omuzuna atarak kendisine çekmişti Nermin'i. Başına bir öpücük kondurdu. Temkinli bakışları Füsun'un üzerindeydi. Füsun rahat bir sesle cevap verdi Nermin'e.

"Tabii ki var. Yiyecek konusuna birlikte karar verelim. Başka konularda da fikrini almak istiyorum. Beraber hallederiz bu hafta. Önümüzdeki hafta sonu olacakmış davet."

"Ne çeşit bir davetten söz ediyorsunuz?"

"Küçük bir kutlama olacakmış. Sevdiğimiz insanları davet edeceğiz. Hem senin de sevdiğin, yakın insanlar varsa onları da davet ederiz." Füsun şimdiden planlarını yapmaya başlamıştı bile.

"Kutlama mı? Neyi kutlayacağız ki?"

"Ne zamandır sürekli sıkıntılı işlerle uğraşıyorlar ya. Şöyle herkesin rahatladığı, nefes aldığı bir davet verelim, üzerimizdeki sıkıntıdan biraz uzaklaşalım istemişler."

"Güzel düşünmüşler gerçekten. Hep birlikte güzel bir gün geçirmek hepimize iyi gelir bence de." Gülümseyen sevgi dolu yüzünü Tahir'e çevirdi. Yeni tıraş olmuş pürüzsüz yanağına bir öpücük kondurdu. Gözleri parlayarak sevdiği adama baktı. Sevgisi gözlerinden taşacak gibi görünüyordu. Tahir başını eğip ışık saçan yeşil gözleriyle, Nermin'in derinliklerinde boğulduğu kara gözlerine baktı.

"Gerçi seninle geçirdiğim her saniye bana iyi geliyor. Bir kez de sevdiğimiz herkesin etrafımızda olduğu unutulmaz bir gün geçirelim istedim."

Gözlerinde başka imalar olsa da Nermin, bunun masum bir açıklama olduğunu düşünmüştü. Zaten Tahir ona böyle baktığı sürece başak hiçbir şey düşünemiyordu.

Böylece, sabırsızlıkla beklenen güne kadar tüm hazırlıklar yoğun bir şekilde devam ederek tamamlandı. Tahir ve Ekrem, aralarında yaptıkları değerlendirmelerden sonra, birkaç önemli ismin de nikahta bulunmasına karar verdiler. Nikah herkes için kutsaldı. Özellikle bu adamlar için. Çakal'a karşı yürüttükleri savaşta herkesin desteğine ihtiyaç duyacaklarından, çekebildikleri kadar çok adamı yanlarında tutmak istiyorlardı.

Nikah günü Nermin, her şeyden habersiz uyandığında, bir gece önce yalnız başına girdiği yatakta Tahir'in kolları, tıpkı birlikte yattıkları gecelerde olduğu gibi yine kendisine sarılı vaziyetteydi. Yüzünde durduramadığı bir gülümseme oluştu. Ömrünün her gününde, bu adamın kollarında gözlerini açmak istiyordu. Birini bu derece sevmek, her şeyiyle ona teslim olmak, güvenmek, aynı şekilde vazgeçilmez bir şekilde sevilmek hiçbir zaman bırakabileceği bir şey değildi. Her kadına nasip olmayacağını çok iyi biliyordu. Bu duygu bambaşka bir şeydi. Her anını, en değerli anmış gibi yaşıyordu. Onunla birlikte geçirdiği her saniye, ona verilmiş olan en büyük lütuftu. Böyle bir şekilde kutsanmış olmanın hazzına alışmak mümkün değildi. Her saniyesinde içinden ettiği şükürler hiç bitmiyordu.

"Allah'ım, bana verdiğin bu hediye için sana şükürler olsun. Bana Tahir'imi verdiğin için sana sonsuz şükürler olsun Rabbim." diye mırıldandı gözlerini kapatıp. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Tahir'in yanında, kalp atışları bir an bile düzgün ritimle çalışmıyor, sanki bir kapıya sertçe vurulan yumruk misali, göğsünü delecekmiş gibi bir güçle atıyordu. Çoğu zaman elini göğsüne bastırma ihtiyacına zor karşı koyuyordu. Bir kalp nasıl hiç sakinleşmezdi? Bir kalp bu kadar zaman geçmesine rağmen, hala nasıl birisi için bu derece coşkuyla atardı ki?

"Asıl şükretmesi gereken benim." diye çıkan fısıltılı, tok ses, iç gıcıklayıcı bir boğuklukla konuşmuş ve Nermin'in ensesine, içini ürperten yumuşak bir öpücük kondurmuştu.

Nermin ağır hareketlerle, etrafını saran kolların arasında dönerek yüzünü sevdiği adamın yüzüne çevirdi. Uzun, koyu kirpiklerin

gölgelediği, parlak yeşil gözlerinde yine yangınlar vardı Tahir'in. Elini yavaşça uzatıp yeni sakalların çıkmaya başladığı pürüzlü yanağa bastırdı. Başparmağıyla Tahir'in göz altlarını okşadı. Tahir yavaşça gözlerini kapadı, kirpiklerinin gölgesi Nermin'in parmak uçlarına dokundu, içini ısıttı. Aylardan beri devam eden koşturma, uykusuzluk ve stresin neden olduğu yorgun göz altlarında, belli belirsiz gri gölgeler vardı. Tek bir dokunuşuyla hepsini silip yok etmek istedi ancak imkânsız olduğunu biliyordu. Onun tüm yorgunluğunu alacak, gözlerinin derinliklerinde ondan gizlemeye çalıştığı endişeyi yok edecek, bakışlarında sadece sevgisinin hüküm sürebilmesine çare olacak sihirli bir değneği olmasını arzu etti ancak elinden gelen tek şeyi yaptı. Kalbinin gümbürdeyen atışlarıyla birlikle iyice adama sokuldu. O çarpıntılara neden olan aşkının tüm ihtişamıyla, dans eden alevlerin kapladığı kara gözlerini bir an bile Tahir'den ayırmaksızın dolgun dudaklarını, heyecanlı ve hırıltılı nefeslerin çıktığı aralanmış dudaklara bastırdı. Yumuşak dudaklar, sert dudaklarla birleşince kendi sağ göğsünde, tıpkı solunda hissettiği gümbürtülerin ekosunu duydu.

Tahir, elini uzatıp Nermin'in ensesini kavrayarak yüzünü iyice kendisine bastırırken günlerdir susuz kalmış biri gibi, Nermin'in dudaklarında susuzluğunu gideriyordu. Neredeyse bir haftadır görememişti kadınını. Dün gece geç vakit geldiğinde uyuyordu ve uyandırmak istemeyerek usulca kollarına girmişti kadınının. Şimdi bedeni bedenine yaslı, kokusu ciğerlerinin en ücra köşelerini istila etmişken, dudakları kendi dudaklarının arasında tüm hasretini giderircesine öpüyordu Nermin'i.

Bu kısa süreli ayrılıklara alışmak mümkün değildi. Her gece kollarının arasında olması gereken kadından bazen zorunlu olarak ayrı kalmak, belki de katlanmak zorunda kaldığı en ağır bedeldi. Kadınının kokusu olmadan gözüne uyku girmesi mümkün değildi. Onun, o yumuşak, enfes bedeni kollarının arasında yokken kendini kayıp, yapayalnız, öksüz bir çocuk gibi hissediyordu. Nermin onun yaşam pusulasıydı artık. O olmadan yönünü bulamıyordu ve ondan ayrı geçen her saat, her dakika, her saniye ölümle eş anlamlı geliyordu çoğu zaman.

Dudaklarının arasındaki dudaklardan zorlukla ayrıldı. Yüzünü

hafifçe geri çekerken sert öpüşünden hırpalanıp şişmiş pembe dudaklara yumuşak, kısa bir öpücük bıraktı.

"Asıl şükretmesi gereken benim!" diye tekrarladı Tahir yumuşak bir sesle. "Kalbinde bana yer açman için her ne yaptıysa, asıl şükretmesi gereken benim."

Nermin, yüzünü bir güneş gibi parlatan yumuşak gülümsemesiyle ona baktı.

"Kalbimde sana yer açmam için seni gönderdi bana. Sen bu dünyada benim ruhumun bağlanacağı, kalbimin sahibi olacağı, her anımda Rabbime şükretmeme neden olan yegâne varlıksın. Ben seni tanıdığımdan beri, kendimi Rabbime daha yakın hissediyorum. Şükranımı dile getirecek kelimelerim yok. Ne kadar şükretsem, ne kadar dua etsem az. Seni sevmenin onu sevmek olduğunu hissediyorum."

Nermin konuşurken Tahir büyülenmiş gibi kadına bakıyordu. Bu nasıl bir şanstı, bu kadın onu bu kadar sevebilsin? Yüreği boğazında atıyordu sanki. Zorlukla yutkunurken âdem elması yukarı aşağı hareket etti.

"Nermin..." dedi hırıltılı bir sesle. "kadın, ben senin kollarında öleyim, ne olur?"

Gözlerinin yeşili koyulaşmıştı. Her zaman bozkırların sonsuzmuş gibi uzanan huzurlu yeşilliğinde bakarken şimdi, karanlık ormanların kuytularındaki koyu yeşile dönüşmüştü bakışları. Nermin, işaret parmağını adamın sert dudaklarının üzerine bastırdı.

"Sus! Bir daha böyle bir şey söyleme. Sen hiç ölme! Hep benim yanımda ol. Bir gün ölmemiz gerekirse birlikte ölelim ama beni sakın sensiz bırakma!"

Tahir usulca başını salladı. Nermin'in kendi dudaklarının üzerinde duran işaret parmağını, dudaklarını aralayarak ağzının içine aldı ve dilini, ağzının içindeki parmağın üzerinde gezdirdi. Nermin, hazla gözlerini kapayıp derin bir nefesi içine çekerken kocaman elini, Nermin'in sırtından aşağı usulca kaydırıp kalçalarına indirdi ve avucunun içindeki yumuşak teni sıktı. Aniden hırsla kadını kendi bedenine bastırdı. Ağzını açıp hapsettiği parmağı geri bıraktı. Başını aşağı eğip dudaklarını Nermin'in boynuna gömdü. O baş döndürücü kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Nermin,

karnında hissettiği sert baskı, boynunda hissettiği yumuşak dudaklarla kendinden geçmiş gibi inledi. Baştan çıkmış iniltisi o derece kışkırtıcıydı ki bir haftanın hasretiyle birleşince Tahir'in kendisine hâkim olması imkansızdı. Hızla kollarının arasındaki bedeni çevirdi. Nermin'in sırtı yatağı bulduğu anda Tahir, hırıltılı kesik kesik çıkan soluklarıyla üzerindeydi.

* * *

"Doğru bir şey yaptığımıza emin misin? Kendimi suçlu hissediyorum." derken Nermin, yüzündeki tedirgin ifadeyi saklamıyordu.

"Hissetme! Her şeyi halletmişsiniz zaten. Hem Füsun'u da duydun, geri kalanı bitirmek onun için çocuk oyuncağı

"Ama bu akşamüzeri o kadar insan gelecek, biz Füsun'u tek başına bırakıp gezmeye çıktık. Hiç adil gelmiyor bana." diye sızlanarak cevapladı tekrar.

Kahvaltıdan sonra Tahir, uzun zamandır baş başa kalamadıklarından şikâyet etmiş, birkaç saat uzaklaşmayı teklif etmişti. Hem de davetin yapılacağı gün. Gerçi bütün hafta tüm hazırlıklar için yardımcı olmuştu ama daha yapılacak epey iş varmış gibi geliyordu ve şimdi kendisi Tahir'le beraber, soğuk havada sıkı sıkı giyinmişler ve ormanda yürüyüşe çıkmışlardı. Füsun da hararetle bu isteği desteklemişti.

"Yarın baş başa kalırdık. Bugünü atlatsaydık bari." dedi Nermin yan gözle bakarak.

"Atlatırız. Sıkıntı yok! Ben şimdi, seninle baş başa olmak istedim. Özledim diyorum kadın, bir haftadır senden uzaktayım." dedi Tahir, yüzünde garip bir ifadeyle. Sanki gülmek istiyor ancak kendini zorlayarak aksi çocuklar gibi davranmaya çalışıyordu.

El ele sessiz ormanda yürüyorlardı. Ağır adımlarla yan yana yürürken bir süre ikisi de sustu. İkisinin de üzerlerinde kabanları ve eldivenleri vardı. Nermin, siyah saçlarını açık bırakmış, başına geçirdiği beyaz beresinin açıkta bıraktığı kısımlar omuzlarından sırtına dökülmüştü. Boynunda yine beyaz yün bir atkı vardı. Üzerinde, dizlerine kadar uzanan kaban da beyazdı. Ayaklarındaki

uzun siyah çizmeler, üzerine giydiği kalın siyah taytın sarılı olduğu bacaklarını koruyordu. Tahir her zaman giyindiği takım elbiselerinin aksine bugün, rahat spor bir kıyafet giyinmişti. Ayağında kalın botlar, üzerinde siyah kadife bir pantolon vardı. Kahverengi, kalın süet montun yakalarını kaldırmıştı ve Nermin'in aksine, başına bere ya da şapka takmamıştı. Kumral saçlarından bir tutam alnına düşmüştü.

Etraf beyaz bir tabakayla örtünmüş gibi bembeyazdı. Bulundukları ormanda karlar henüz erimemişti ve şubat ayının soğuğunda ıssız orman, bir masaldan fırlamışçasına şirsel bir resim sunuyordu gözlerinin önüne.

Tahir, sıkıntıyla söze nereden başlayacağını düşünüyordu. Bugün eve dönmeden önce Nermin'e mutlaka evlenme teklif etmeliydi. Onlar dönene kadar Füsun geri kalan ayrıntıları halletmiş olacaktı. Zaten çoğu bitmişti. Kalan dekorasyon ve küçük ayrıntılar için Füsun'a birkaç saat yeterdi bile ve ikisi evden uzaklaşalı neredeyse iki saat olmuştu.

Tahir öksürerek boğazını temizledi. Nermin endişeyle ona döndü.

"Hasta mı oluyorsun sen?"

Tahir gülümseyerek ona baktı. En ufak şeyde endişeleniyordu ona bir şey olacak diye. Yavaşça başını iki yana salladı.

"İyiyim. Sadece gıcık yaptı."

Nermin, adımlarını durdurarak ona döndü. Tahir'in avucundaki elini geri çekip iki eliyle, Tahir'in kabanının açık olan yakasını kapatmaya çalışırken azarlar gibi konuştu.

"Atkı da almadın yanına. Üşüteceksin. Sıkı kapat şu yakanı bari. Hasta olmanı istemiyorum."

"Niye? Hasta olsam bakmaz mısın?" Bir kaşını kaldırmıştı gülümseyerek. Kadının yüzüne içercesine bakıyordu. Onun bu aşırı ilgisinden hiçbir zaman sıkılmayacaktı.

"O ne demek öyle? Hiç başkasına emanet eder miyim seni? Ama sürekli yanımda olamıyorsun ve ben aklımı kaçırmak istemiyorum, iyi misin diye düşünmekten."

"Üzme kendini. İyiyim ben. Sen benim hayatımda olduğun sürece, her zaman iyi olurum."

"Hee, gördük ne kadar iyi olduğunu. Geçen ay vurulmuş geldi-

ğini unutmadım."

Nermin aklına gelen her anda, o gün nasıl ayakta durduğuna hala inanamıyordu. Tahir vurulmuştu ve ona söylememişti ancak çiftliğe geldiğinde, banyoya gireceği zaman omuzundaki sargıyı gördüğünde öğrenmişti. Tahir'le beraber olduklarından beri ettikleri ilk kavgaydı. Çıldırmıştı Nermin ona söylemediği için. İki hafta boyunca ondan habersiz kalmıştı ve o sırada Tahir onu endişelendirmemek için hiçbir şey söylememiş, toparlanmayı beklemişti çünkü biliyordu ki söylese, Nermin çiftlikte durmaz, yanına gelirdi. O zaman da güvenli olduğu alandan çıkmış olurdu. Onu böyle bir tehlikeye atamazdı. Ayağa kalkar kalmaz soluğu çiftlikte almıştı. Onun en büyük şifası, en etkili ilacı Nermin'di. Onu gördüğünde çok daha çabuk iyileşiyordu.

"Hala mı başıma kakıyorsun?"

"Bu başa kakmak değil! Hala kızgınım sana o konuda. Bana haber vermeliydin!"

Karşılıklı durmuş atışmaya başlamışlardı. Tahir ne kadar rahatsa Nermin o derece sinirliydi şimdi. Tahir, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Bakışları yoğundu.

"Sinirlenince şu kara gözlerinden ateş çıkıyor, biliyor musun? Yanakların pembeleşiyor, dudakların titrerken daha dolgun görünüyor. O zaman da ben seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

Nermin, yüzüne basan ateşi söndürmesine yardımcı olduğu için soğuk havaya şükretti. Tahir ne zaman ona böyle baksa yüzüne ateş basıyordu. Bedenini saymıyordu bile. Bedeni adamın yanında zaten hep alev alevdi. Duyduğu utancı, sinirinin arkasına gizlemeye çalışarak işaret parmağını salladı.

"Beni baştan çıkarmaya kalkma! Yapacağın hiçbir şey işe yaramaz! Yanında olup sana bakacak kişi, ben olmalıydım."

"Senin varlığın bile beni iyileştiriyor. Seni düşününce zaten sen bakmışsın kadar iyi hissediyorum."

"Beni bu sözlerle tavlayamazsın. Yumuşamayacağım!" Nermin çenesini dikmişti şimdi. Yan gözle Tahir'e baktı, başını derin ve sessiz ormana çevirirken.

Tahir ileri bir adım atıp Nermin'i kollarının arasına çekti. Şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Kadınım benim! Güzel kadınım! Seni üzmek istemediğimi biliyorsun. O halde beni görmeni istemedim çünkü biliyorum ki sen benden daha çok acı çekerdin. Senin acı çekmense, beni bir kurşununun yapacağından daha çok yaralardı."

"Canının yandığını düşündükçe kalbime saplanan sızıyı sana tarif etmeme imkân yok Tahir." dedi Nermin üzgün bir sesle mırıldanarak.

"Biliyorum bir tanem. Biliyorum... Çünkü aynı sızıyı, ben sana bir şey olacak diye düşündüğüm her an hissediyorum."

"Bana haber vermeliydin.".

Tahir, birkaç dakika ses çıkarmadan düşündü. Sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Eğer bir kez daha olursa söz, haber vereceğim ama sen de bana bir söz vereceksin."

Nermin bir adım uzaklaşarak geri çekildi. Sorgulayan bakışlarını Tahir'in duru gözlerine dikti.

"Ne sözü?" diye sordu usulca.

"Benim sesimi duyduktan sonra çiftlikten çıkmayacaksın! Benim yanıma gelmeye kalkmayacaksın!"

"Ne demek yanıma gelmeye kalkmayacaksın! Senin o halde olduğunu bilirken ben nasıl kalayım çiftlikte?"

"İşte, bu yüzden sana haber vermedim!" dedi Tahir, elini sallayarak aksi bir sesle. Başını ormana çevirdi birkaç saniye. Derin bir nefes aldı, sonra tekrar Nermin'e döndürdü bakışlarını. Sesi bu sefer kontrollüydü. "Senin güvenliğin her şeyden daha önemli. Bunu anlamanı istiyorum. Sana bir söz verdim. Ne olursa olsun sana geri döneceğim. Bu sözüme güvenmek zorundasın ama güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yaparsan ben düzelemem. Kendi ellerinle beni öldürmek istiyorsan durma, çık o çiftlikten!"

"Tahir! Haksızlık ediyorsun! Ne biçim sözler bunlar?" Kırgındı Nermin'in sesi. Gözleri dolmuştu Tahir'e bakarken.

Tahir dayanamayarak tekrar ileri atılıp kollarının arasına aldı Nermin'i.

"Kadınım. Her şeyim. Senin güvende olduğunu bilmek bana her şeyden daha iyi geliyor. Biliyorum ki beni bekliyorsun. Sana gelmek için tüm gücümle iyileşiyorum ben ama sen güvenli alan-

dan çıkarsan ve başına bir şey gelirse ölürüm ben! Öldürürsün beni Nermin! Söz ver bana! Ne olursa olsun, ben güvenli diyene kadar çıkmayacaksın. Biliyorum haksızlık bu! Seni çiftliğe kapadım, hiç bir sosyal hayat bırakmadım sana. Aynı evin içinde, küçücük bir dünya kaldı elimde ama biraz daha sık dişini ne olur. Hepsi bitecek ve sen de normal hayatına geri döneceksin."

"Tahir, sen beni anlamıyorsun. Ben çiftlikte olmaktan şikayetçi değilim. Senin küçücük dediğin dünya benim için kocaman. Orada sen varsın. Ben başka hiçbir şey istemiyorum ki bu dünyada. Ben, senin ihtiyaç duyduğun anda yanında olamadığım için üzülüyorum. Tüm bunların hepsini benim yüzümden yaşadığın için üzülüyorum. Benim yüzümden yaralandığında, yaralarını saramadığım için üzülüyorum. Benim dünyam sensin zaten. Ben başka bir şey istemiyorum."

"Bunların hiçbiri senin suçun değil, Nermin. Bunu bir daha sakın söyleme! O şerefsizin yaptığı, sadece seni bahane etmek. Biz öyle ya da böyle karşı karşıya gelecektik zaten. O şimdi benim zayıf noktamı buldu, buradan yürüyor. Bunun seninle alakası yok. Çıkar aklından tüm bunların sorumlusu sanki senmiş gibi düşünmeyi."

"Elimde değil. Ben olmasaydım belki bu noktaya gelmezdiniz."

"Sen olmasaydın ben olmazdım!"

Nermin, başını Tahir'in göğsünden kaldırıp dudaklarını adamın çenesine dokundurdu. Sevgisinin taştığı gözlerini Tahir'in gözlerine dikti.

"Seni çok seviyorum. Her şeyden... Herkesten daha çok seviyorum... Sen hep yanımda ol, ben her şeye razıyım."

"Söz ver o zaman. Ben güvenli diyene kadar çıkmak yok çiftlikten! Ne olursa olsun!"

Nermin istemeden de olsa başını salladı kabullenerek.

"Tamam. Söz! Sen kendini böyle daha iyi hissedeceksen, bir de benim yükümü taşıma omuzlarında. İçin rahat etsin. Çıkmayacağım." Tekrar geri çekildi bir adım. Küskün gözlerini kaldırıp Tahir'e bakarken sözlerini tamamladı. "ama içim hiç rahat etmeyecek!"

Tahir, başını sol omuzuna yatırdı hafifçe. Anlayışlı bir sesle konuştu.

"İçinin rahat etmesi için sürekli arayacağım seni. Bir kez daha

o kadar uzun süre benden haber alamadığın bir zaman olmayacak." dedikten sonra parmağını kaldırdı, kızgın çıkmasına çabaladığı bir sesle devam etti. "Ayrıca bana yük olmuyorsun, o sözlerini de geri al. Sen benim omuzlarımda yük değil, başımın tacısın!"

Nermin yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle ona baktı.

"Başımın tacı?" dedi bir kaşını kaldırarak.

"Öylesin tabii! Başımın tacı! Hayatımın anlamı! Kadınım! Her şeymsin!"

"Güzel sözler Yamandağlı!" dedi Nermin gülümseyerek. Bu adam her an onu şımartabiliyordu.

Tahir, Nermin'in küçük kız çocuğu gibi pembeleşmiş yüzüne, duyduklarından mest olmuş ifadesine bakarken içinden 'tam zamanı!' diye düşündü. Huzursuzlukla yerinde kıpırdandı. Başını kaldırıp etrafına baktı. Orman masalsı bir görünümdeydi. Bundan daha iyi ne olabilir ki diye düşündü. Koskoca sessiz ormanda sadece ikisi vardı. Sanki dünyada sadece ikisi kalmış gibi hissettiriyordu. Dingin, temiz hava, gökyüzüne uzanan, dalları üzerlerindeki karın ağırlığıyla sarkmış, kırılıverecekmiş gibi görünen heybetli ağaçlar, sadece ikisinin ayak izlerini taşıyan bembeyaz zemin, sonsuzmuş gibi görünen orman... Hepsi ikisine şahitlik edebilirdi bugün.

Ve hepsi, biraz sonra yapacağı şeyin sessiz tanıkları olabilirdiler. Tahir Yamandağlı, hayatı boyunca kimsenin önünde diz çökmemişti. Kimsenin önünde diz de çökmezdi. Yaşayan hiçbir canlı buna şahit olmamıştı ve ömrünün geri kalanında da olmayacaktı ancak bugün, kalbinin ve ruhunun sahibi kadının önünde diz çökecekti. Bir başkası duysa, görse inanmazdı ama Tahir kararını vermişti. Hayatta ona diz çöktürecek tek varlık karşısındaki kadındı.

Başını ağır ağır Nermin'e çevirirken yüzünde oluşan ciddi ifade, Nermin'in de ifadesini değişiyordu. Gülümseyen yüzü solmuş, tedirginlikle Tahir'in yüzüne bakıyordu şimdi. Tahir'in bakışları yoğundu ancak yüzü çok ciddi ve kararlı görünüyordu. Aynı zamanda garip bir huzursuzluk da vardı. Birkaç dakika içinde, adamın yüzünün bu şekle gelmesi için ne düşünmüş olabileceğini merak etti. Korkan ve tedirgin bir ifadeyle, alçak bir sesle sordu.

"Ne oldu Tahir? Neden yüzün değişti birden?"

Tahir, sesinin titrememesine çaba harcayarak önce derin bir

nefes aldı. Bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Kalbi neredeyse ağzının içinde atıyordu. Derin bir şekilde yutkundu. Nihayet sesi çıktı. Yoğun bakışları, karşısındaki kadının tedirgin kara gözlerine kilitlenmişti.

"Nermin, ben hayatımda kimsenin önünde diz çökmedim! Hiç kimseye boyun eğmedim. Hiç kimseye kendimi teslim etmedim."

"Ben senin böyle biri olduğunu bildiğim için seviyorum zaten seni. Kimseye boyun eğmeni istemem." dedi Nermin, Tahir'ın sözlerinin devamını beklemeden.

Tahir, elini kaldırıp susturdu onu.

"Bitirmeme izin ver."

Nermin şaşkınlıkla başını salladı. Söylediklerini neden dile getirdiğini anlamıyordu. Tahir, tekrar bir nefes alırken gergin vücudunu gevşetmeye çalıştı ve neredeyse kasılmış olan bacaklarını zorlayarak sağ bacağını ileri çıkardı. Bir elini kabanının cebine atıp kocaman avcuna sığdırdığı minik kutuyu yavaşça dışarı çıkardı. Nermin, Tahir'in yumruğunun içinde hiçbir şey görememişti.

Tahir, tam Nermin'in önünde sağ dizini kırarak yavaşça aşağı çöktü. Nermin, şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir şekilde adama bakıyordu. Tahir, gözlerini kaldırıp neredeyse kırpmadan Nermin'in gözlerine baktı.

"Ben bugün, senin önünde diz çöküyorum. Bu dünyada bana diz çöktürecek tek canlı sensin. Kalbimi, bedenimi, hayatımı, ruhumu sana sunuyorum. Sana boyun eğiyorum... Sana teslim oluyorum... Başımın tacı... Her şeyim... Kadınım... Karım da olur musun?" dedi sesi titreyerek.

Titreyen elini yukarı kaldırdı, avucunun içini açtı. Minik kutuyu Nermin'e uzatırken engel olamadığı titreyen ses tonuyla,

"Avucumda kalbimi sunuyorum sana, sahip çıkacak mısın?" dedi nemli gözlerle.

Bu derece heyecanlanacağını tahmin etmemişti ancak bu kadının karşısında öyle savunmasızdı ki tüm kalkanları istemsizce iniyor, çırılçıplak bir ruhla onun karşısında dikiliyordu.

Nermin, kalp krizinin eşiğinde olduğunu düşündü çünkü kalbi o an durmuştu. Birkaç saniye göğsünden hiçbir ses işitmedi, hissetmedi. Ellerini ağzına bastırmış, gözlerinden akan yaşların farkında

olmadan, önünde diz çökmüş, elindeki kutuyu ona uzatmış olan adama baktı. Birden titreyen dizleri kendini taşımadı ve iki dizinin üzerine yere çöktü. Tahir'le yüzleri aynı hizaya gelirken bir eli uzanıp adamın kolunu kavradı. Tutmasa, ondan güç almasa dizlerinin üzerinde dahi duramayacağını hissediyordu. Başı dönüyordu. Yüzündeki tüm renk çekilmiş, soluk bir renk hâkim olmuştu yüzüne. Ne zamandır nefes almadığını hesap etmemişti ancak ciğerlerinin yanmaya başlaması, nefes alamadığının işaretiydi. Tahir'in kolunu kavrayan eli panikle daha da sıkılırken Tahir'in yavaşça kaşları çatılmaya başlamıştı. Her zaman canlı görünen Nermin'in yüzü morarmaya başlıyordu sanki.

"Nermin, nefes al!" dedi panikle. Avucunun içindeki kutuyu yere atıp kollarını Nermin'e sardı. Yumuşatmaya çalıştığı ses tonuyla tekrarladı.

"Bir tanem, nefes al."

Nermin, şokla açılmış gözlerini ona dikerek dikkatini adamın sesine ve söylediklerine vermeye çalıştı. Nefes al! Nefes al! Evet... Nefes almalıydı. Ciğerleri canını yakarcasına acıyordu şimdi. Nefes alması gerekiyordu ancak nasıl nefes alacağını unutmuştu. Kaşları çatıldı. Yüzünde dehşete düşmeye başladığını belirten bir ifade oluştu. Tahir dudaklarını, Nermin'in dudaklarına yaklaştırıp yumuşakça dokundu.

"Nefes al ruhum!" Dudaklarından çıkan soluk, Nermin'in dudaklarının arasından içine girdi. Nermin, iki eli Tahir'in kollarına sıkı sıkı tutulu, derin bir nefesi ciğerlerine çekmeye çalıştı. Tahir, karşısında sükunetini korumaya çalışırken ona destek oluyordu. Her kelimesi kendi dudaklarının arasından içine çektiği bir nefesti.

"Nefes al kadınım... Nefes al ömrüm..."

"Tahir!"

Zorlukla çektiği bir nefesin ardından ciğerlerine dolan havayla, rahatladığını hissetti. Paniği kaybolurken çektiği nefeslerle yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu.

"Korkudan ölecektim Nermin!" Sesi titriyordu gerçekten.

Nermin, birkaç dakika ses çıkarmadan Tahir'in kollarında sakinleşmeyi bekledi. Hayatı boyunca böyle bir teklif alacağını ummamıştı. Hem de Tahir'den. Kimseye eyvallah çekmeyen adam, önünde

diz çökmüştü. Şaşkınlıktan kalp krizi geçirmemesi büyük şanstı. Birden sinirlendi. Hışımla geri çekildi. Minik, güçsüz yumruğunu Tahir'in göğsüne vururken sinirle konuşuyordu.

"Böyle evlenme mi teklif edilir? Az daha kalp krizi geçiriyordum!"

"Nasıl evlenme teklifi edilirmiş ki? Ben bu kadarını yapabiliyorum." dedi Tahir de ters ters. Beğenmemişti. Her şeyini önüne sermişti ama o beğenmemişti.

"Hayır efendim. Sen, senden beklenenin çok daha ötesinde bir şey yapıyorsun!"

Tahir kaşlarını çatarak Nermin'e baktı. İkisi de dizlerinin üzerinden birbirine bakıyordu. Nermin kızgın, Tahir şaşkındı.

"Sen şimdi beğendin mi beğenmedin mi? Evet diyecek misin?" dedi Tahir beklentiyle.

"Beğenmek ne demek? Bayıldım. Tabii ki de evet... Hem de koskocaman evet."

Tahir, birden öne atılıp sevinçle ona sarılacakken eliyle göğsünden ileri itip durdurdu. İşaret parmağını kaldırarak kaşlarını çattı.

"Bir daha kalp krizi geçirmeme neden olacak kadar şaşırtıcı şeyler yapma bana."

"Nermin! Bu kadar şaşıracağını nereden bileyim? Hem zaten evlenecektik, neden bu kadar şaşırtıcı olsun ki?"

"Sen böyle güzel sözlerle evlenme teklifi alan kaç kadın tanıyorsun? Zaten evlenecek olmamız umurumda değil! Böyle bir teklif beklemiyordum." Yüzü parlayarak Tahir'e bakıyordu. Ellerindeki eldivenleri çıkarıp ellerini uzattı ve Tahir'in yüzünü iki elinin arasına aldı. Bakışları, iki yeşil göz arasında mekik dokuyordu. Uzanarak dudaklarını adamın buz gibi dudaklarına bastırdı. Tahir, dudaklarının üzerindeki yumuşak dudakları, ağzını açarak dudaklarının arasına aldı. Birkaç dakika süren ateşli öpüşmenin ardından Nermin zorlukla kendini geri çekti. Gözleri heyecan ve zevkten parlıyordu.

"Sen beni bu dünyada her şeyden, herkesten daha çok mutlu eden tek adamsın. Senin varlığın bana hediye. Ne kadar şükretsem az ama bir daha sakın, benim dahi önümde diz çökme! Sana dik durmak yakışıyor ve benim erkeğim hep dik durur!"

"Ben bir tek senin önünde eğilirim kadın." dedi Tahir, yanağını yüzündeki ele bastırarak. Bakışları parıl parıldı. Eldivenlerden kurtardığı sağ elini uzatıp yüzündeki elin üzerine koydu.

"O zaman ben de buna asla izin vermeyeceğim. Sen eğilirsen ben de eğilirim."

Birbirlerine gülümseyerek baktılar. Nermin birden kaşlarını açtı, ellerini geri çekti.

"Yüzüğüm nerede benim?" dedi etrafına bakarak. Telaşlanmıştı. Kaybolmasını istemiyordu. Daha görmemişti bile.

Tahir uzanarak yanında, yerde duran kutuyu aldı. Kutuyu önüne getirip avucunun içinde tutarak açtı. Nermin heyecanla, kalbi pır pır atarken başını kutuya indirip bakışlarını kutunun içinde, siyah kadifenin ortasında duran yüzüğe çevirdi. Kalp şeklinde kocaman bir renksiz taş duruyordu. Kalbin etrafını minik, siyah taşlar süslemişti. Nermin, nefesi tutulmuş şekilde yüzüğe bakarken Tahir uzanarak yüzüğü bulunduğu yerden çıkardı. Nermin'in eline uzanarak parmağına takacakken durdu, sevgisinden titreyen bir sesle konuştu.

"Bu ortadaki taş benim kalbim. Sana emanet artık. Etrafındaki siyah taşlar senin gözlerin. Senin gözlerin gibi kapkara olsun istedim. O kalbe sen kara gözlerinle ilk defa baktığında, ben sana teslim etmiştim zaten kalbimi, şimdi tam anlamıyla teslim ediyorum."

Usulca yüzüğü parmağına geçirdi. Nermin mutluluktan parıldayan nemli gözlerini kaldırarak Tahir'in gözlerine baktı.

"Ben seni gördüğüm ilk an kalp ritmim değişti ve o günden beri asla eskisi gibi atmadı. Ben aslında yaşamıyormuşum, seni tanıdıktan sonra anladım. Sen bana nefes oldun. Gerçek nefes. Sen bana hayat oldun. Gerçek hayat. Sen bana dünya oldun. Gerçek dünya. Ben aslında, sen oldum... Benim kalbim sadece senin için atıyor. Sende atıyor. O yüzden bu kalp, aslında ikimizin kalbi. Biz yaşadığımız sürece tek bir kalbimiz olacak. O da hep parmağımda duracak. İkimizin kalbi bu yüzük olacak. Tahir... Seni çok ama çok seviyorum."

Kollarını Tahir'in boynuna sararak göğsüne sokuldu. İkisi, hala dizlerinin üzerinde dururken üzerlerindeki giysilerin ıslanmasını umursamadılar bile. Nermin, burnunu Tahir'in boynuna gömüp kokusunu içine çekti.

"Rabbim, senin kokundan uzak tek bir gün göstermesin bana." diye mırıldanarak dua etti.

Tahir sımsıkı kollarını Nermin'e sarılı tutarken kadının başına dudaklarını bastırdı.

"Âmin güzelim. Bana da senin kokundan uzak gün göstermesin."

Birkaç dakika boyunca ikisi de hiç konuşmadan, sadece birbirlerine sarılı vaziyette kaldılar öylece. Neden sonra Tahir, çekingen bir şekilde Nermin'den hafifçe uzaklaştı ve temkinli bir sesle konuştu.

"Nermin... Bir şey diyeceğim ama sakın yine nefes almayı unutma."

Nermin şaşkınca ona baktı. Gözlerini kısıp başını hafifçe sağa eğdi. Bakışlarında, aklından geçirdiği onlarca soru vardı.

"Ne yaptın?" diye sordu, suçlamaktan ziyade meraklı bir şekilde.

"Hayatım, evlenme teklifi ettiğime göre evlenmemiz gerekiyor, biliyorsun." Nermin usulca başını salladı.

"Günü mü soracaksın?"

Tahir cık der gibi çenesini kaldırdı.

"Hemen istiyorsun, ben itiraz ederim diye mi korkuyorsun?"

Tahir, tekrar aynı hareketi yapınca sabırsız bir şekilde sordu.

"Tahir, doğru düzgün söylesene. Ne diyorsun, anlamıyorum?"

"Bir tanem..." duraksayıp Nermin'in yüzünü inceledi iyice. *Sonra bir çırpıda söyleyiverdi. "Biz bugün evleniyoruz."*

"Ne?"

"Bugün evleniyoruz. Şimdi geri dönmemiz lazım. Daha gelinliğini giyeceksin, saçların da yapılacak. Nikaha yetişmek için iki saatten az zamanımız kaldı."

"İyi de bugün davet var ya? Nikahı hangi ara yapacağız?"

"Tatlım, o davet var ya? Aslında bizim nikah hazırlığımız. Sürpriz yapmak istedim. Galiba oldu da." dedi Nermin'in şaşkınlıkla açık kalan ağzına bakarak.

"Ben bir haftadan beri kendi nikahımın hazırlığını mı yapıyorum?"

Tahir kafasını sallayınca düşünceli bir yüzle, gözlerini kısarak devam etti.

"O yüzden Füsun bu hafta gelinlik dergilerine bakıp ağzımdan laf almaya çalışıyordu, ben olsam hangi gelinliği seçermişim diye ve

o yüzden davete sevdiğim kişileri de çağırmam konusunda ısrarcı oldu."

Tahir yine kafasını salladı. "Beğendiğin gelinliği hazırlattım." dedi sırıtarak.

Nermin, birkaç saniye Tahir'in yüzüne baktı ifadesiz bir yüzle. Sonra aniden ayaklarının üzerinden doğrulmaya çalışırken bir yandan telaşla Tahir'i çekiştirmeye başladı.

"Kalk, çabuk o zaman. Ben bu kadar kısa sürede nasıl hazırlanacağım? Hemen eve dönelim. Allah'ım bugün evleniyorum ve kendi nikahıma geç kalacağım. Tahir! Neden baştan söylemedin? Niye yürüyüşe çıktık o zaman? Hadi çabuk ol, hemen dönelim eve."

Tahir de ayaklarının üzerinde doğrulurken uzanıp Nermin'in elini tuttu. Geri dönüş yoluna geçerken gülümseyerek Nermin'e baktı.

"Kalan ufak tefek hazırlığı senden gizli yapabilmek için seni evden uzaklaştırmam gerekiyordu. Hem üstelik evlenme teklifi etmeden geri dönersek Füsun kafamı uçuracağını söyledi. Teklifi edebilmek için ancak cesaretimi topladım... Hem üzülme, her şey hazırdır. Sen sadece gelinliğini giy, nikah memuru gelince bana evet de, gerisi umurumda değil."

"Tabii ki de evet diyeceğim. Başka türlüsü için aklımı kaçırmış olmam lazım." dedi Nermin kendinden emin, bilmiş bir sesle. Bir yandan adımlarını atarken suratında mutlu bir gülümseme ve hayranlıkla yüzüğe bakıyordu,

"Çok güzel... Tıpkı sen gibi çok güzel... Dünyanın en muhteşem, en güzel kalbine sahip adamın kalbi parmağımda."

Başını çevirip yanındaki adama baktı. Yüzünde şimdi korku dolu bir ifade vardı.

"Bazen tüm bunların bir rüya olmasından öyle korkuyorum ki. Uyanacağım ve her şey puf diye yok olacak ve seni kaybedeceğim diye öyle korkuyorum ki. Çünkü sen gerçek olamayacak kadar müthiş bir adamsın."

"Yaşadığımız bu şey tam anlamıyla gerçek. Varlığın kadar gerçek. Beni hiçbir zaman kaybetmeyeceksin. Ne olursa olsun ben hep sana döneceğim. Benim gerçeğim sensin."

13. BÖLÜM

2015

Gece boyu ağlaması süren Dağlı ne zaman uyuya kaldığının farkında değildi. Her zamanki çığlıkların ardından sıçrayarak uyanınca, nefesinin düzene girmesini bekleyerek bacaklarını karnına doğru çekti, başını dizlerine dayadı ve bir süre uyuyakaldığı kanepenin üzerinde, öylece kaldı.

Nefesi düzene girince ağır hareketlerle kasılan bedenini gevşetmeye çalışarak toparlandı. Ayaklarını sürüyerek banyoya girdi ve aynaya hiç bakmadan, dakikalarca yüzüne soğuk su çarptı. Ne göreceğini bildiğinden, şu an suretine bakmak istememişti. İçi boşalmış gibiydi. Sanki tüm duyguları donmuş, yine seneler öncesine dönmüştü.

Bu gece çok iyi bir ders edinmişti. Hissettiği tek duygu intikam olmalıydı ve son zamanlarda bundan daha güçlü bir duygu onu yönetir olmuştu. Yolundan sapanı kurt kapar diye düşünerek eski ruh haline dönmesi gerektiğine güçlü bir şekilde karar verdi.

Artık yalnızca tek bir şey vardı onun için. Kim olduğunu asla unutmamalı, amacından hiçbir şekilde sapmamalıydı. O, bu hayatta başka hiçbir şeyi hak etmiyordu. Başka bir duygu onun için var olamazdı. Görmüştü işte, parçalanmış ruhu toza dönüyordu. Parçaları zorlukla bir arada tutmaya çalışmak bile bu kadar zorken toz zerreciklerini bir araya getirmesi imkansızdı.

Zaten onun bir kalbi yoktu ki kırılsın. Bunu aklından çıkarmamalıydı. Yavaş yavaş kahve yapmak için mutfağa yö-

nelirken kafasının içinde aldığı kararlar, güçlü bir şekilde benliğini ele geçiriyordu. Artık dikkat dağınıklığı yok, başka bir şey düşünmek yok, amacını sapan hiçbir şey yoktu yolunda.

Sanki bilgisayarda gereksiz bir dosyayı siler gibi her şeyi kafasından silecek, yine en başa dönecekti. Geçmişten gelen yolu çok uzundu ve çok yol kat etmişti. Bitişe bu derece yaklaşmışken yıkılmasına izin veremezdi. O babasının kızıydı. Güçlüydü. Bununla da baş edebilirdi. Edecekti!

Kahvesini hazırlarken, beyninin içindeki tüm odacıkları ortaya serdi ve gerekli olanlarla gereksiz olanları ayıklayarak, onu zayıflatan her türlü duyguyu saklı odalarına kapadı.

Ve böylece Dağlı'nın hayatında başka bir dönem başladı. Ne kadar süreceği belirsiz, duygudan arınmış, sadece kontrol edebileceği robotik duyguları benimserken onu yaralama riskinde olan insani tüm yumuşak hisleri geriye iterek, yeni bir güne başladı. Asıl şimdi hayatının en büyük rolünü oynayacaktı. Öyle iyi oynayacaktı ki kendisi bile rol olduğunu unutacaktı. Bukalemunlar her ortama uyum sağlarlardı. O, bu sabah ortaya çıkardığı ortama uyum sağlamayacak, o ortama yapışacaktı. Öyle iyi olmalıydı ki tavırlarının gerçek mi yoksa rol mu olduğunu kendisi bile fark etmemeliydi.

* * *

Fırat ve Oğuz, sabah Dağlı'yı almaya gittiklerinde şaşkındılar. Kız her zaman durgundu, her zaman kontrollüydü ancak bu sabah gördükleri kız, o tanıdıkları kızdan öte bir şeydi. Boş bakışları, aşırı kontrollü tavrı, yemyeşil gözlerinde olan o minicik ışığın yokluğu, sanki ruhu çekilmiş de posası kalmış gibi biriydi karşılarındaki. Yüzü solgun, gözlerinin altı çöküktü.

Oğuz'a her zamanki gibi sevgi ve özlemle sarılmıştı. Gülümsüyordu ancak gülüşünün zorlama olduğu belliydi.

Dağlı'yı aldıktan sonra, Fırat kahvaltı yapacakları yere

doğru sürdü arabayı. Oğuz'un uzun zamandır İstanbul'a gelememesi bahanesiyle Boğaz'da, deniz kenarında küçük bir yere gittiler. Fırat ikisine de sormadan tüm siparişi vermişti. Nasılsa ikisinin de neler yiyeceğini biliyordu.

Fırat, bütün sabah kızı gözlemlemiş ve neredeyse en az on kere, "İyi misin kuzu?" diye sormuştu ve aldığı cevap da hep sakin bir sesle söylenen, "İyiyim abi." olmuştu. Oysa bu kadar çok sorduğu için kızın terslemesi gerekirdi.

Kahvaltıya sadece üçü gitmişti. Diğerleri de olduğunda tamamen bir kargaşa olacağından, sakin sakin üçü birlikte hasret gidermek ve konuşmak istemişlerdi.

Fırat, şu ana kadar boşa telaşlanmış hissediyordu kendini. Kız, dünkü görüşmeyi sormuyor, merak dahi etmiyordu. Sanki bir gün içinde o gitmiş, bir başkası gelmişti yerine. Oysa meraktan ölüyor olması lazımdı şu an. Tek bir soru çıkmamıştı ağzından. Oğuz'la sohbet ediyor, uzaktayken neler yaptığını soruyordu. Birkaç defa Oğuz'la birbirlerine çabuk ve gizli bakış atmış, durumu sorgulamışlardı ancak kızın tavırlarında hala bir değişim yoktu. Sakindi. Durgundu. Zorla da olsa gülümsüyordu. Sanki her gün nasılsa öyleymiş gibi davranıyordu. Sorun da buradaydı. ...miş gibi yapıyordu. Fırat daha fazla dayanamadı.

"Sormayacak mısın kuzu?"

"Neyi abi?" dedi kız şaşkınca. Kaşlarını yukarı kaldırmış, merakla Fırat'a bakıyordu.

"Dünkü görüşmeyi." dedi Fırat düz bir sesle.

Kız, çabucak ikisine de bir bakış atıp başını iki yana salladı, neredeyse duygusuz, düz bir sesle konuştu. "İlgilenmiyorum. Merak da etmiyorum." Şimdi başını eğmiş, önündeki çatal bıçağı düzeltiyordu çok önemliymiş gibi.

Fırat, minik de olsa bir duygu belirtisi yakalamıştı gözlerinin derinliklerinde ancak çözümleyememişti. Kızgınlık mı kırgınlık mı algılayamamıştı. O kadar çabuk görünüp kaybolmuştu ki o duygu, bir an kendinin yanıldığını sandı ancak Oğuz da onun gibi dikkatli ve şüpheyle bakıyordu kıza.

Oğuz, Fırat'tan daha farklıydı. O, girizgâh sevmez, doğ-

rudan konuya dalardı. O yüzden yine her zamanki Oğuz'luğunu yaptı. Kolunu masaya dayayıp öne doğru eğildi ve dimdik kızın gözlerinin içine bakarak sordu.

"Bir şey olmuş. Anlatmayacak mısın?"

"Bir şey yok abi. Hiçbir şey olmadı. Anlatacak bir şey de yok. Olanları biliyorsun zaten. Fırat abim her şeyi sana anlatıyordur. E, ben de telefonda anlattım neler olduğunu."

"Hayır. Ben onu sormuyorum. Sana dünden bu yana bir şey olmuş. Ben onu anlatmanı bekliyorum."

Kız, ses çıkarmadan hızla başını iki yana salladı. Dudaklarını ısırdı, sanki ağzından çıkacakları engellemek ister gibi. Derin bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek cevap verdi.

"Bir şey olmadı." dedi sıradan bir sesle. Yüzündeki gülüş, gözlerine yansımıyordu. Gözleri dokunsalar ağlayacakmış gibi bakıyordu.

"Kuzu..." diye başlayan Oğuz'u, bütün sabah ilk defa bir duygu belirtisi göstererek, sabırsızca eliyle engelledi ve başını yine iki yana salladı.

"Sorma abi. Sorma bir şey. Hiçbir şey olmadı." dedi keskin bir sesle. Gözleri çakmak çakmaktı şimdi.

Oğuz, derin bir nefes alıp geriye yaslandı. Birkaç dakika konuşmadan, gözlerini dahi kırpmayarak kıza baktı. Nihayet derin bir nefes alıp söze girdi.

"Biliyorsun. Seni hiçbir şey için zorlamak istemiyorum. Madem sorma diyorsun, şu an konuşmak istemediğini anlıyorum ama ne zaman konuşmak istersen ben buradayım biliyorsun. Bunu bil, yeter!" dedi, o koca cüsseden çıkması imkânsız gibi görünen yumuşak bir sesle.

Kız sadece başını salladı. Kafası önüne eğikti ve bakışlarını kaldırıp Oğuz'a ya da Fırat'a bakmamıştı.

Fırat dişlerinin arasından sinirle konuştu.

"O piç bir şey yaptı değil mi? Mesaj mı attı? Aradı mı? Ne dedi de seni bu kadar kırdı."

Biliyordu. Kızın bu hale gelmesi herhangi biri tarafından olmazdı. Onların tarafından kimse kızı kırmazdı. Kızın gö-

rüştüğü kimse yoktu. Tek arkadaşı olan Serhat'la ilgili bir şey olsa zaten saklamazdı. Geriye bir tek o Alaz piçi kalıyordu.

Dağlı, başını çevirip yüzüne umursamaz olmasına çalıştığı mahzun bir gülümse oturttu. Yine başını iki yana sallarken,

"Beni kimse kıramaz abi. Benim kırılacak bir şeyim kalmadı. O yüzden kimse beni kıramaz, merak etme." dedi sadece.

Fırat, hiçbir cevap vermedi ancak gözlerinden oklar fırlıyordu. Kızı üzmemek için daha fazla üstelemeyecekti ancak bunun acısını çıkaracaktı mutlaka. Çıkarmazsa içi rahat etmezdi. Bu kızın, bu hale gelmesi kolay olmazdı. Dediği gibi, kimse onu kolay kolay etkilemezdi ama o piç, bir şekilde bu kızın dengesini bozuyordu. O da onun dengesini bozacaktı o zaman. Oğuz'a sinirli, çabuk bir bakış attı. O da kaşlarını çatmıştı. Aynı şeyi düşündüklerini söylemeye gerek yoktu. İkisi de birbirini iyi tanır, ikisi de birbirlerini bilirlerdi.

Fırat, kendini toparlayarak konuyu değiştirdi ve kızın rahatlaması için Ağrı'dan sohbet açtı.

"Kuzu, anamı artık tutamıyoruz. Geleceğim diye tutturdu. Yılbaşı'nda gelmek istiyor. Bütün aile beraber olalım istiyor. E, biz ona gidemediğimiz için o bize gelmeye karar verdi."

Kızın ilk defa yüzü ışıldadı. Doğru yolda gittiği için kendi kendini tebrik etti.

"Gerçekten mi? Çok iyi olur. Öyle özledim ki Zilal Ana'yı. Neredeyse iki sene olacak, ayrıyız. İyi bahane olur yılbaşı, tekrar bir araya gelmek için."

"Tamam, o zaman. Toparlanmaya başlasınlar. Anam gelince bize şöyle güzel de bir masa donatır, hep birlikte eskisi gibi bir sofranın etrafında toplanırız."

Kız mutlulukla gülümsedi. Bugünkü ilk gerçek gülümsemesiydi. Kafasını sallarken, "Çok özledim onun yemeklerini. Ağrılı'yı da çok özledim." diye çıkan çocuksu sesi, hüzünlü bir özlem kaplıydı. Aynı şekilde yüzünde özlem dolu bir ifade oluşmuştu. En güvendiği Ağrılı'ydı ve onun kanatlarının altından iki senedir uzaktı.

Oğuz, konuyu biraz daha derinleştirip kızın kafası iyice dağılsın diye Fırat'la dalga geçer gibi konuştu.

"Hee, gelsin anam. Hem geliniyle de tanışır." dedi yan gözle Fırat'a bakıp sırıtırken.

"Ne gelini?" dedi Dağlı, hızla başını kaldırıp gözlerini açarak. Şaşkınlıkla bakıyordu ikisine. Gözleri hızlı hızlı ikisi arasında gitti geldi. "Ne gelini ya? Söylesenize!"

"Fırat Bozduman kalbini kaptırmış!" dedi Oğuz sırıtması yüzünde daha da büyürken.

Fırat hiç aldırmadı. Çayından bir yudum alırken, "Çekemeyenler çatlasın! Nazar etme ne olur, çalış senin de olur!" diyerek laf soktu kardeşine.

"Vay vay vay. Kamyon şoförüne bağladım diyorsun. Hızlıyım, tek rakibim Türk Hava Yolları diyorsun?" diye bir kaşını kaldırarak Oğuz cevap verdi.

"Yetişemezsen el salla!" diye lafı yapıştıran Fırat'a, alaylı bir imayla cevap verdi Oğuz.

"Uzaktan severim, ruhun bile duymaz!" Ardından hızla ekledi abisini bastırarak. "Yollar Doç'un, bastır koçum."

Dağlı, ikisi arasındaki atışmayı kıkırdayarak seyrediyordu. Atışma bitince meraklı gözlerini Fırat'a çevirdi.

"Gelin derken?" diyerek sorarcasına göz kırptı. Bugün aldığı en güzel haber buydu.

"Valla bakalım göreceğiz. Aslında şu an tamamen kendi kendime gelin güvey oluyorum. Evleneceğim kadını buldum da onun bundan haberi yok."

Oğuz, omuzları sarsılarak gülerken Dağlı şaşkınlıkla baktı.

"Nasıl yani?"

"Yanisi, dün tanıştım." Sözü bitmeden Dağlı atıldı.

"Nasıl ya? Dün tanıştın, bugün evlenmeye mi karar verdin?"

Fırat, cık diye bir ses çıkarınca Dağlı rahatlayarak arkasına yaslandı Fırat sırıtarak cevap verdi." Dün karar verdim!"

Oğuz kahkahayı basmıştı. Dağlı, ağzı bir karış açık, Fırat'a bakıyordu.

"Abi, sen şunu doğru düzgün anlatsana." dedi Dağlı bu kez ciddi bir sesle.

"Anlatırım ama önce işleri bir rayına oturtayım. Önümü

bir göreyim, o zaman anlatırım. Hatta anlatmaz, tanıştırırım da." dedi göz kırparak.

Geçiştirmeye çalışıyordu çünkü kızın şu anki ruh haliyle Alaz kelimesini duymasını istemiyordu. Özellikle onların avukatı derse kızın düzelmiş olan morali yerle bir olacaktı. Oğuz, yaptığı manevrayı anlayıp destek çıktı.

"Hee, sen bir yoluna koy. Yengenin de bu fikirden bir haberi olsun da biz de tanışırız nasılsa." dedi alaycı bir sesle.

Dağlı, üstelemeden omuz silkti dudaklarını büzerek. Fırat böyle bir şeye karar verdiyse, elbette buna bilinçli olarak karar verdiğini biliyordu. O ani kararlar almaz, düşünmeden, hissetmeden adım atmazdı. Demek ki ciddiydi kararında. Birden yüzü ışıldadı.

"Abi, Zilal Ana çok sevinecek. Nihayet birinizi baş göz edecek ya. Yıllardır ettiği dualar tutuyor galiba."

"Sevinmez mi? Valla hepimizden şüphe etmeye başlamıştır. İçi rahatlar." dedi Fırat gülerken.

Oğuz kaşlarını çattı. "Neden şüphe edecek yav?"

"Oğlum, üçümüz de kadının karşısına bir kız çıkarmadık elinden tutup. Kadın yumuşak olduğumuzu düşünmeye başlamıştır." derken kahkaha atıyordu. Dağlı onun kahkahalarına eşlik ederken Oğuz ters ters konuştu.

"Abi, saçma sapan konuşma! Kimin elinden tutup götürecektik? Senin kırıkları mı, benim kırıkları mı yoksa Esat'ın on beş düzineyi bulan kırıkları mı?"

Dağlı, kocaman açılmış gözlerle onlara bakarken Fırat elini kaldırıp Oğuz'un ensesine vurdu.

"Ulan, doğru düzgün konuş! Kız var karşında! Ayrıca bu ağızları da yengenin yanında yapma sakın!"

"Vaaayy. Şimdiden tırstım diyorsun?" dedi Oğuz, ensesine yediği tokattan hiç etkilenmeyerek. Göz ucuyla Dağlı'ya özür dileyen bakışlar attı.

"Dökün dökün kirli çamaşırlarınızı ortaya. Ben de elimde hiç koz yok diye hayıflanıyordum. Heh böyle... Açılın açılın. Rahat! Sıkıntı yok!" diye alayla konuştu arkasına yaslanıp. Bir yandan elini sallıyordu yüzünde rahat bir gülümsemeyle.

"Lan bana bak! O diline sonra da hâkim olmazsan tepelerim seni."

"Kaç kişiyle?" diye gevrek gevrek sordu Oğuz, dirseğini oturduğu sandalyenin arkasına yaslayıp alayla abisine bakarken.

"Ben tek başıma da tepelerim seni, sen orasını merak edip endişelenme hiç."

"Valla, övünmek gibi olmasın, daha Oğuz Bozduman'ın bileğini bükecek adam anasının karnından doğmadı." dedi Oğuz iddialı bir şekilde.

"Valla, söylemesi ayıp, o adam Oğuz Bozduman'la aynı karından, ondan önce doğdu çoktan." diye karşılık verdi Fırat iddialı gözlerle kardeşine bakarak.

"Vaay, savaş başlayacak!" dedi Dağlı heyecanlı bir sesle. Yerinde kıpırdanmış, bir sonraki hamleyi bekliyordu.

"Hakikaten abi ya. Biz senle hiç kapışmadık. Kapışsak kim kazanır acaba?" Oğuz ciddi ciddi düşünceli gözlerle bakıyordu şimdi.

"La git! Kim kazanacak? Tabii ki ben! Bunda merak edilecek ne var?"

"Abiii. Bak kanıma giriyorsun, düelloya davet edeceğim seni."

"Et kardeşim. Düelloya da davet et, yemeğe de davet et, nereye davet edersen et. Şampiyon belli, ikinci kim, onu belirleriz."

"Ooo, iddialı laf!" diye Dağlı araya girdi. Oğuz gözlerini kısarak baktı kıza.

"Sen de mi öyle düşünüyorsun kuzu?"

"Valla, ben hiç aranıza girmeyeyim..." diyerek ellerini havaya kaldırdı teslim olmuş gibi. "...ama derseniz iddia olacak, bahsi kime yatırırsın?" İki adam da gözlerini ona çevirmiş, merakla devamını bekliyordu. "...o da bende kalsın." diye, aniden sırıtarak gözlerini kısmış ve cümlesini bitirmişti.

"Ya kızım söylesene, kime yatırırdın bahsini?" dedi Oğuz meraklı bir şekilde.

"Valla o topa girmem abi. Hiç üsteleme!"

"Tehh Allah'ım ya! Ne yanı, bana karşı kazanır mı ki Fırat Bozduman? İmkânı yok yav!"

"Yorum yok!" diyen Dağlı, eliyle ağzına fermuar çeker gibi bir hareket yaptı.

"Ne üsteliyorsun koçum? Belli işte, kız sen darılma diye söylemiyor."

"Acaba?" dedi Dağlı bir kaşını kaldırarak.

"Aha! Valla sen darılma diye bir şey demiyor işte!" dedi Oğuz, eliyle kızı işaret edip yerinde zıplayarak. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu şimdi. Yan yan Fırat'a baktı.

"Ne yani? Oğuz'a mı yatırırsın bahsi?" dedi Fırat aksi bir sesle.

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Ne diyorsun o zaman?"

"Hiçbir şey demiyorum abi. Aaa, üstüme üstüme gelmeyin yav. Çok canınız sıkılıyorsa, merak da ediyorsanız kapışırsınız bir ara, bana da sonucu söylersiniz ama ben asla seyretmeye gelmem!" dedi çenesini havaya dikip kollarını göğsünde kavuşturarak.

"E seyretmeyeceksen bahsi kime yatıracaksın?"

"Ben ikinize de bahis yatırmam! Birbirinizi yumrukladığınızı mı seyredeceğim? Gidin başkasını yumruklayın!" dedi aksi bir sesle kaşlarını çatarak.

Fırat, arkasına yaslanırken ağzının içinde mırıldandı.

"Merak etme sen! Onu da yapacağız! Var yumruklanacak adam ortalıkta."

Kız, soru sorar bakışlarını ona çevirince eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. "Öylesine!" der gibi. O sırada doğru zamanlamayla Oğuz araya girdi.

"Abi, hesabı alalım artık, şirkete geçelim. Daha yapacak çok iş var." Gözlerinde uyarı vardı.

Sesi sıradan çıkıyordu ama Fırat, ne tür işten bahsettiğini çok iyi anlamıştı. Başını salladı.

"Alalım koçum. Doğru diyorsun. Daha çok iş var yapacak."

Fırat, gelen hesabı ödeyip yüklü bir bahşiş bıraktı. Birlik-

te kahvaltı yaptıkları yerin önüne park ettikleri arabaya bindiler. Önce Dağlı'yı depoya bıraktılar. Fırat, özellikle şirkete gelmesi için bir şey dememişti, kız da yorgun oluğunu söyleyince isabet olmuştu.

Fırat, Dağlı'yı bıraktıktan sonra saatlerdir kestiği role son verdi. Bastırdığı dudaklarının arasından tıslayarak konuştu.

"Ulan, o puştun canına okumazsam ben de adam değilim!"

"Okuyacağız zaten abi. Ara şu dallamayı, bugün görüşelim. Artık gelir mi bizim mekâna yoksa tırsar da başka bir yerde mi görüşmek ister, hiç fark etmez, bugün mutlaka gelecek!" dedi Oğuz sert bakışlarını karşıya dikerek.

Fırat onaylayarak başını salladı. Gaza biraz daha yüklenirken araç kitinde duran telefonuna uzandı. Yaman Alaz, diye kaydettiği numarayı tuşladı, sesi dışarı verdi. Karşı taraf hiç bekletmeden ilk çalışta açmıştı. Fırat karşılama fırsatı bile vermeden telefon açılır açılmaz konuştu.

"Tarafsız bölge mi istersin yoksa deplasmana da gelirim der misin?" dedi tehdit dolu sert bir sesle.

Karşı taraf hiç sorgulamadan sadece üç kelime etti. Sanki bunu bekliyor gibiydi.

"Yarım saate oradayım."

Sonra telefonu kapadı.

İki kardeş dönüp birbirlerine baktılar. Sonra Fırat dikkatini tekrar yola verdi.

* * *

Yaman bunu bekliyordu. Bu şekilde beklemiyordu ama şaşırmamıştı.

Sabaha karşı eve geldiğinde, yıkılan omuzlarıyla kimseye görünmeden odasına çıkmıştı. Sadece arabadan çıkarken Kürşat kendini fark etmiş, halini görünce uzak kalmış, hiçbir yorumda bulunmamıştı. Yaman gelene kadar uyuyamayacağını bildiğinden, gelmesini beklemişti. Bahçede sıkıntıyla turluyordu o sırada. O da biliyordu ki Yaman'ın bu hale gel-

mesi kız yüzündendi. Yaman'ı bu hale sadece kız getiriyordu. Tüm dengesi bozuluyor, zaten ayarı kaçık olan Yaman iyice çizgiden çıkıyordu. Ne olduğuna, genç adamın nasıl bu hale geldiğine dair bir fikri yoktu. Bu sefer sessiz kalmış, kimseye bir şey söylememişti.

Yaman, ayaklarını sürüye sürüye eve girmiş, doğrudan salona giderek içki dolabından bir şişe viski almış, bardak dahi kullanmadan kafasına dikerek odasına çıkmıştı. Üzerindekilerle birlikte yatağına oturup sırtını başlığa vermiş ve sabaha kadar içmişti. Aynı anda hem her şeyi düşünüyor hem de hiçbir şey düşünemiyordu. Kafasının içi çıfıtçı çarşısı gibiydi. Kızın o ses tonu hiç aklından çıkmıyordu.

Böyle bir aptallığı nasıl yapabilmişti? Onca lafı nasıl ona saydırabilmişti? Oysa haklıydı. Kendisi kızı başka bir adamla o şekilde görse hiç düşünmez, adamın ensesine sıkar, kıza kim bilir neler yapardı? Halbuki sakin olsa, beklese, öfkesini atması için zaman verse, yakaladığı ilk fırsatta doğru açıklamaları yapabilir ve hiçbir soruna mahal vermeden yoluna devam edebilirdi. Bozdumanlar yoluna taş koymayacak gibi görünüyorlardı. Şu anda geri basmasını istiyorlarsa haklı sebepleri vardı. O da zaten böyle bir karar almamış mıydı? Çakal belası bitecek, sonra bütün enerjisini kıza yöneltecekti.

Şimdi ne olmuştu oysa? Kendi öfkesinin kurbanı olmuş, resmen kendi kuyusunu kazmıştı. Bozdumanlar anlamayacaklar mıydı sanki bu gece olanı? Kızın sesi yıkıktı, yüzüne yansımayacak mıydı? Hepsinin canı cehenneme, kimin ne düşündüğü umurunda değildi ama kızın kırılan kalbini nasıl onaracaktı artık? Kimsin lan sen, demişti kıza. Dili kopsaydı da öyle bir şey demeseydi. Oysa her şeydi! Nefesiydi. Mecburiyetiydi. Yerçekimiydi onun. Şimdi ayakları yere basmıyordu işte. Hissetmiyordu zemini. Resmen ayaklarının altından tüm zemin kayıp gitmişti.

Göğüs kafesi kendine dar geliyor, her nefeste sanki kemikleri iç organlarına batıyordu. Saatlerce kendine küfrede küfrede içti. Sonra üzerindeki giysilerle birlikte sızarak uyuyakaldı.

Öğlene doğru uyandığında, gece hissettiğinden daha beter bir durumdaydı. Panik seviyesi an be an artıyordu ve bir çözüm bulmalıydı. Kıza nasıl ulaşacaktı? Ulaşsa yalvaracak, ne yapıp edip kendini affettirecekti mutlaka.

Yüzünü buruşturarak zorlukla yataktan kalktı ve üzerindekileri çıkarıp yere atarak banyoya yöneldi. Buz gibi suyu açıp ellerini duvara dayayarak, dakikalarca altında kaldı. Nihayet artık hiçbir uzvunu hissetmediğinde, suyu kapatıp beline bir havlu sardı ve odasına geçti. Üzerine tam da ruh halini yansıtan siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek giyindi. Ayaklarına siyah deri ayakkabılarını geçirip telefonunu cebine atarak aşağı indi. Kahve alma isteğiyle mutfağa geçti.

Halime her zamanki gibi mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Yüzü aydınlanarak Yaman'a döndü ancak Yaman'ın yüzünü görünce suratındaki gülümseme yavaş yavaş kayboldu.

"Yamancığım, iyi misin kuzum?" derken sesi çekingendi.

Yaman, sadece başını salladı cevap vermeden. Hazır kahveden kendisine bir fincan doldurdu ve masaya geçip oturdu. Gözleri dalgınca bahçeye bakıyordu ancak hiçbir şey görmüyordu.

Halime telaşla yanına geldi. Elini omuzuna koydu.

"Hemen kahvaltı hazırlayayım sana. Diğerleri yediler." dedi, sanki karnı doyarsa her şey düzelecekmiş gibi.

Şu anki gördüğü Yaman, bildiği Yaman değildi. Kirli sakalıyla normalde daha esmer görünen yüzünde hiç renk kalmamış, beti benzi atık, çökük bir adam vardı karşısında. Korkmuştu uzun zamandan sonra ilk defa. Yaman'ın hali çok kötü görünüyordu ve nasıl iyi hissettireceğini bilemiyordu.

Yaman cevap vermeden olumsuz bir şekilde başını iki yana salladı. Kahvaltı falan istemiyordu. Zorlukla fincanı ağzına götürüp boş bakışlarını bahçeden çekmeden bir yudum aldı.

"Kuzum ne oldu?" dedi Halime üzüntülü bir sesle.

"Şimdi değil Halime abla."

Yaman'ın sesi donuk ancak keskindi. Halime üstüne gitmemesi gerektiğini, konuşmak istemediğini ses tonundan anlamıştı. Endişeli gözlerini üzerinden çekmeden uzaklaştı,

işinin başına döndü ancak hiç ses çıkarmadan işini yaparken Yaman'a aynı bakışlarla bakmaya devam etti.

Yarım saate yakın, Yaman oturduğu yerden kalkmadı. Halime hiç sesini çıkarmadı. Mutfakta garip bir sessizlik vardı. Dışarıdan o an biri gelse, huzurlu bir sessizlik derdi ancak havadaki elektriği alması en fazla bir dakikasını alırdı. Yaman'dan yayılan elektrik, her an herkesi çarpacak gibiydi.

Boş gözlerini cam kapıdan dışarı çevirmiş, sert kış mevsiminin yarattığı sönük bahçeye bakıyordu. Ağaçların yaprakları döküktü, kuru dalları sanki vücudundaki damarları anımsatıyordu. Kanı kurumuştu damarlarında onun da. Henüz kar yağmamıştı ancak kuru ayaz önüne geçen her şeyi kurutmuş, soldurmuştu. Onun da kalbinde ayaz vardı. Kuru ayaz ruhunu soldurmuştu.

Kürşat ağır adımlarla mutfağa girdi. Önce Halime'ye yoklayıcı bir bakış attı, birkaç saniye içinde yüz ifadeleriyle konuştular ses çıkarmadan. Sonra Yaman'a yaklaşarak, durgun bir sesle sordu.

"Abi, bugünkü program ne? Çıkıyor muyuz?"

Yaman, başını Kürşat'a çevirmeden kafasını salladı ağır ağır. Zorlukla çıkan bir sesle konuştu.

"On beş dakikaya çıkıyoruz."

Kürşat sadece başını salladı. Halime'ye çabucak, endişeli bir bakış attı sonra

"Tamam abi. Biz seni arabanın başında bekliyoruz o zaman."

Tam kapıdan çıkacakken Yaman'ın sorusuyla aniden durdu.

"Babam nerede?"

"Ragıp abiyle mezarlığa gittiler abi."

Yaman, aldığı cevapla gözlerini yumup dişlerini sıktı. Bugünkü aldığı diğer darbe de bu oldu. Annesinin mezarı... Bir kez bile gitmemişti. Nasıl giderdi ki? Gidip ne diyecekti? İstediğini yaptım ama sana gelmeye yüzüm yok mu diyecekti? Günahımı hala babam bilmiyor mu diyecekti? Ya diğer mezarlara nasıl hesap verecekti? Annesine gidemediği için onları da ihmal ettiğini mi?

Kasılan parmaklarında tuttuğu fincan, parçalara ayrıl-

mak üzereydi. Güçlü görünmeye çalışmanın onu ne kadar yorduğunun farkında değildi. Gerilen omuzları, boynunda atan damarı, kirli sakalın kapladığı kanı çekilmiş yüzüyle ne derece ürkütücü göründüğünün de farkında değildi.

Elindeki fincanı, parmaklarını zorlukla gevşeterek masaya bıraktı ve yerinden kalktı. Kapıdan çıkmadan girişteki portmantodan, boyu dizlerinin üzerinde olan kalın siyah kabanını aldı eline. Üzerine giyinip önünü kapamadan, kendini soğuk kış havasının hüküm sürdüğü dışarıya attı. Arabaya doğru yürürken cebindeki telefon çaldı. Ekrana baktığında tanımadığı bir numaraydı. Umursamadan açıp kulağına koydu. Duyduğu sesle olduğu yerde durdu ve daha açtığı anda kulağına gelen kelimeleri dinledi. Beklediği buydu işte. Cezası kesilsin, o da rahatlasın istiyordu. Sadece üç kelime etti.

"Yarım saate oradayım."

Yüzünde hiçbir mimik oynamadan tekrar hareketlendi ve elini Kürşat'a uzatarak anahtarları istedi.

"Siz benimle gelmiyorsunuz. Bir işim var. Yalnız gideceğim. Ararım işim bitince."

"Abi, seni yalnız bırakamayız biliyorsun." diyen Kürşat'ın sesi, yavaş ancak merhamet dilenir gibi yalvarırcasına çıkıyordu.

Yaman aldırmadı. Yüzünde tek bir ifade yoktu. Donuk gözlerini Kürşat'a çevirdi.

"Gelmiyorsunuz."

Sesinde öyle bir uyarı vardı ki karşısındaki Ekrem Alaz olsa duramazdı. Kürşat geri adım attı istemsizce. Elindeki anahtarı sessizce Yaman'ın avucuna bıraktı.

Yaman, hiçbir şey demeden arabaya binip aracı çalıştırdı ve usta bir manevrayla bahçe kapısından çıkarak uzaklaştı.

Kürşat endişeyle arkasından bakıyordu... Uzun zamandan beri ilk defa bir yere, yanında adamlar olmadan gidiyordu. Nereye gidiyordu ki? Ekrem'i arayıp aramamak konusunda kararsızdı. Bunu bir şekilde haber vermesi gerekiyordu ancak şu an onları mezarlıkta huzursuz etmek istemiyordu. Kolunu kaldırıp saate baktı sabırsızca. İçi rahatladı. Her za-

manki ziyaretlerinden birini yapıyorlarsa, en geç yarım saate evde olacaklardı, o zaman söylerdi Yaman'ın tek gittiğini.

* * *

Yaman, Bozdumanların şirketinin önüne gelince aracı durdurdu ve içinden çıkarak binanın kapısına yöneldi. Daha önceki ziyaretinden bilgili olarak doğrudan asansörlere yöneldi ve en üst katın düğmesine bastı. Asansör kata gelince kapılar ikiye açıldı ve bir adım atarak dışarı çıktı. Baştan aşağı siyahlar içinde, tıpkı bir kara melek gibi görünüyordu. Önü açık paltosunun attığı her adımda etekleri uçuşuyor, geniş omuzları, uzun boyuyla onu gören insanların bir kez daha dönüp bakmasına neden oluyordu.

Bir gün önce geldiklerinde kendilerini karşılayan kız karşısına dikildi. Asansörden çıkan adamı fark etmemek imkansızdı ve Çiğdem'in zaten beklenen misafir için gözü asansördeydi.

"Yaman Bey? Fırat Bey sizi odasında bekliyor. Bu taraftan lütfen." deyip eliyle yolu göstererek kendini takip etmesini istedi.

Kız önde, o arkada birkaç metre yol aldılar ve katın köşesinde, kapalı olan bir kapının önüne geldiklerinde kız durdu, önce kapıya vurdu ve ses gelmesini beklemeden kapıyı açarak Yaman'a yol verdi.

"Yaman Bey geldiler efendim."

Yaman, kızın önünden geçip odanın içine adım attı, aynı anda arkasındaki kapı kapandı ancak dönüp bakmadı.

Odaya girildiğinde, ilk göze çarpan koyu renkli devasa çalışma masasının solu ve karşısındaki cam duvardı. Masanın sağındaki duvarda, aynı koyu renkten geniş ve uzun, raflı bir dolap, masanın önünde aynı tonlarda iki geniş, tekli deri koltuk, ortalarında yine geniş bir sehpa ve masanın karşısında deri, üçlü koltuk vardı. Üçlü koltuğun arkası cam duvardı. Dışarıdaki tüm manzarayı gözler önüne seren cam duvarlar,

içeriyi göstermiyordu.

Odanın içinde Fırat Bozduman'dan başka bir adam daha vardı. Yaman, o anda Ayşe'nin verdiği bilgileri hatırladı. Dev Oğuz. Tam da karşısındaydı. Diğer kardeşlerden farkı kumral olmasıydı. Fırat ve Esat esmerken Oğuz kumraldı. Gözleri ela, teni açıktı ancak çarpıcı derecede yakışıklı bir adamdı. Sahiden iri yarıydı ve şu an yüzünde hiç de hoş olmayan ifadeler barındırıyordu. İki kardeş, karşılıklı masanın önünde bulunan tekli koltuklara oturmuşlardı.

Yaman içeri girince ikisi de ayağa kalmamıştı. Fırat sadece eliyle Yaman'a işaret etmiş, karşılarındaki üçlü koltuğu göstermişti. Oğuz, minicik bir hareket dahi yapmadan, sırtı oturduğu koltuğa yaslı, bir eli masanın üzerinde, keskin ve sert bakışlarıyla onu izliyordu. Kimse bir şey söylemediği için, paltosunun eteklerini bacaklarının üzerine toplayıp üçlü koltuğun tam ortasına oturdu. İki eli iki yanında, avuç içlerini koltuğa bastırarak arkasına yaslandı. Bakışları boştu. Korku yoktu. Endişe yoktu. Savunma yoktu. Yüzünde tek bir ifade dahi yoktu. Bir süre üçü de hasmını inceler gibi birbirlerini izlediler.

Nihayet Fırat, ağzını açıp sert kara gözlerini Yaman'dan hiç ayırmadan konuştu.

"Sen ne halt ettin?" Yüksek sesle konuşmamıştı ancak tonu tehdit doluydu.

Yaman cevap vermedi. Verecek cevabı yoktu çünkü. Buraya cezasının kesilmesi için gelmişti, o yüzden cezasını öğrenecek ve sonuca katlanmaya çalışacaktı.

Fırat, Yaman odadan içeri girdiği anda şaşırmış ancak belli etmemişti. Kapıdan giren adam kesinlikle dün buraya gelen adamla, uzaktan yakından benzerlik göstermiyordu. Tamam, fiziksel olarak hiçbir değişiklik yoktu. Karşısındaki Yaman Alaz'dı ancak dünkü kanı kaynayan, yerinde duramayan, gözlerinden ateş çıkan canlı adamla şu an kanı çekilmiş, ruhu uçmuş, buz gibi donuk ve ifadesiz gözlerle bakan adam aynı adam olamazdı.

"Sana soruyorum! Sen ne halt ettin? Ne yaptın kıza? Ben

sana uzak duracaksın, demedim mi? Sen de bana söz vermedin mi? Hani sen sözünün ardında dururdun? Bu mu adamlık?"

"Ağır gel!" dedi Yaman dudaklarını oynatmadan dişlerinin arasından. Yüzü hala ifadesizdi ancak gözlerinin içinde kazanlar kaynamaya başlamıştı. Bu kadarı fazlaydı.

"Uzak dur, dedin. Durdum. Hala sözümün arkasındayım. Sözlerine dikkat et!"

"Ulan, o zaman kızın hali ne? Senden başka kim sokacak onu o hale?"

Yaman, duyduğu cümleyle içine düşen şüphe nedeniyle kaşlarını çattı. Sanki karşısındaki iki adam bir şeyden emin değillerdi ancak sorumlu olarak onu gördüklerinden emindiler ve teyit etmeye çalışıyorlardı. Ve onun da şu anda az da olsa biraz daha bilgi alabileceği bir ortam oluşmuştu. Çıkarcı duyguları harekete geçip bu fırsatı değerlendirmek istedi.

"Neden?"

"Ne demek, neden?"

"Neden onu her nasılsa ben sokuyorum bir şeylere?"

"Bizim tarafta kimse, onu o derece kıracak tek bir hareket yapmaz! Geriye sadece sen kalıyorsun!" dedi Fırat öfkeyle.

Yaman'ın kalbi sızladı ama yine de üzerine gitti.

"Neden ben kalıyormuşum? Başka biri olamaz mı? Arkadaşı falan?"

"Onun arkadaşı yok!" diye kestirdi Fırat sinirle.

Yaman şaşırsa da belli etmedi.

"Sorsaydınız?"

"Bir akıllı sensin! Sormadık sanki. Söylemiyor!" diye bağırdı Fırat.

"O zaman geriye bir ben kalıyorum?" Konuşurken dimdik oturuyor, elleri yanında duruyor, ses tonundan hiçbir tını anlaşılmıyor ve duygusuz bir şekilde karşıya bakıyordu.

"Abi!" diyen uyarıcı sesle, Oğuz ilk defa konuşarak araya girdi. Fırat sinirden gerilmişti ve Oğuz araya girmesi gerektiğini fark etti. Fırat soru soran gözlerle aniden ona döndü.

"O da biliyor bu haltı edenin o olduğunu ama bilgi açlığını gidermeye çalışıyor." dedi bir kaşını kaldırıp küçümseyen

bakışlarla Yaman'a bakarken. Ses tonu kendinden emin ve sakin çıkıyordu.

Yaman, Oğuz'a kötücül bir bakış attı. Oğuz, insanın tüylerini ürpertircesine gülümseyerek Yaman'a gözlerini dikerek konuştu.

"Senden başka kızı bu hale kim sokacak? dedin, dikildi... Kuzunun konuşmadığını anladı. Bizim taraftaki durumdan eminiz, geriye kalanı biliyoruz ama bu, kuzu hakkında hiçbir şey bilmiyor. Şimdi de fırsatçıya dönüştü. Değil mi, Koçum?"

Yaman, tepki vermeden boş bir yüz ifadesiyle sadece Oğuz'a baktı. Kabahatini biliyordu. Karşısındaki herifin fazla iyi olduğunu da görmüştü. Şu andan itibaren hiçbir şey alamayacaktı. O yüzden ses çıkarmadı.

Fırat o derece öfkelenmişti ki duyduklarından, aniden ayağa kalktı, işaret parmağını sallayarak konuşmaya başladı.

"Ulan, iş yapmak falan yok seninle! Şu andan itibaren kime gidersen git! Ya uzak duracaksın ya da ben senin kafana sıkacağım! Sevkiyat mevkiyat yok artık!"

Yaman geldiğinden beri ilk defa bir tepki gösterdi. Gözleri kor halinde bağırdı.

"Sevkiyatını sikeyim! Sevkiyat umurumda mı? Yaptım bir halt, tamam mı? Yedim bir bok! Tamir etmek istiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sürekli uzak dur deyip duruyorsunuz! Göremezsem nasıl tamir edeceğim? Görmemi sağla! Sonra sıkıyor musun? Ne bok yiyorsan yap!"

"Diline hâkim ol! O dişlerini dökerim eline!" dedi Oğuz tıslayarak.

"Dök! Yapmazsan adam değilsin! Ben veremiyorum kendi cezamı, sen ver!" Yaman'ın sesi çaresiz bir öfke barındırıyordu.

"Ne yaptın?" diye bastırdı Fırat.

Kız hiçbir şey söylemediğine göre o da söylemeyecekti. Hem bu zaten ikisinin meselesiydi, neden herkes araya girmeye çalışıyordu ki? Kaşlarını çattı, ters ters cevap verdi.

"Haltı eden benim. Kalbi kırılan o! Bu mesele bizim aramızda. Sizinle paylaşmadığına göre, benden de açıklama

bekleme!"

Oğuz, aniden yerinden fırlayıp yumruğunu Yaman'ın çenesine geçirdi. Yaman'ın başı arkaya doğru savruldu ama bedenini sıkarak ve eliyle koltuktan destek alarak oturuş konumunu bozmadı. Oğuz tepesinde dikilirken başını tekrar önüne çevirdi yavaşça. Bunu hak etmişti. Hatta daha fazlasını hak ediyordu ve yediği yumrukla içinin hafiflediğini hissetti. Devamı gelse çok daha iyi hissedecekti.

Elini kaldırıp yarılan dudağından akan kanı sildi. Başını kaldırmadan, kışkırtıcı bir sesle konuştu.

"Bu kadar mı? Abarttıkları kadar yokmuşsun!"

Oğuz'un tekrar kaldırdığı yumruğa Fırat engel oldu.

"Oğuz, bırak! İstediği bu zaten. Seni kışkırtıyor. Dayağı yiyip rahatlayacak aklı sıra. Bırak, içinde kalsın da taş otursun, o zaman kabahatinin de cezasını çeker böylece."

Yaman, yüzünü buruşturarak dilini dudağında gezdirdi. Elindeki kanı paltosunun eteğine sildi. Bu iki kardeş fazla uyanıktı ve ikisiyle aynı anda baş etmek güçtü. Birini yakalasa diğeri uyarıyordu, diğerini yakalasa öbürü araya giriyordu.

"Bak, ben sana bir şey diyeyim mi?" diye, Fırat konuşmaya başlarken Oğuz ters ters bakıp yerine geri oturdu. Yaman başını kaldırıp Fırat'a baktı. "En ufak bir şansın varsa bile yok oldu artık!" diye devam ettiği cümlesine, Yaman'ı çıldıracak derece keyifli bir gülümsemeyle devam ediyordu.

Yaman, saç diplerinde iğne batması gibi bir acı hissetti. Elini saçına götürüp yine çekiştirdi sıkıntıyla. Bir nefes alıp öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı, sağ elini ensesine götürüp sıktı.

"Yok öyle bir şey!" diye dik dik baktı çatılı kaşlarının altından.

"Ne yok? Kızın peşinde koşman mı yok? Şansını kaybettiğin mi yok?" Fırat, ayakta dikilmeye devam ederken kaşlarını kaldırarak alayla sormuştu. Ellerini ceplerine soktu. Eğlenir bir hali vardı.

"Ben pes etmem!" dedi dişlerinin arasından Yaman.

"Sen kiminle dans ettiğini bilmiyorsun!" diyen, bu sefer

Oğuz'du. Sesinde Yaman'a acıyan bir ton vardı. Kuzuyu iyi tanırdı. Bu sabahki yüzünü görmüştü ya, yine tamamen kapamıştı kendini. Kendi isteyene kadar kimse ulaşamazdı artık ona.

Yaman başını ona çevirdi bu sefer. "Sen de beni tanımıyorsun!" dedi inatçı bir sesle.

Bu sefer Oğuz öne doğru eğildi ve aynı Yaman'ın yaptığı gibi, dirseklerini dizlerine koydu, ellerini önünde birleştirdi. Biraz evvel Yaman'a yumruk atan o değilmiş gibi dostça çıkan bir sesle konuştu.

"Bak, senden hoşlanmadım! Ama yine de sana dostça bir tavsiyede bulunacağım. Kuzu senin takıldığın o kırıklara benzemez! Kolay bir hayatı olmadı. Bundan sonra da olmayacak! Onun hayatında gri yoktur. Sadece siyah ya da beyaz vardır. Biz, bundan sonraki hayatı beyaz olsun istiyoruz. Oysa sen siyahsın!" Eliyle metafor yaparcasına alaylı bir imayla, Yaman'ın üzerindekileri işaret etmişti. "Ben buna izin vermem! Hadi beni geç! Belli, sen beni siklemeyeceksin! Ama sana o kapı kapandı. Ben gözümle gördüm bugün. Kapadı kapıları. O yüzden var sen, yoluna git!"

Yaman, ses çıkarmadan düz bir ifadeyle dinlemişti söylenenleri. Başını ağır ağır sallayarak ayaklarının ucuna baktı. Derin bir nefes alıp başını kaldırdı. Önce Oğuz'a sonra Fırat'a baktı.

"Siz şimdi beni benzetecek misiniz yoksa benzetmeyecek misiniz bugün?" diye sordu sıradan bir sesle.

"Valla, bize verilen terbiye, düşene bir tekme de sen atmayacaksındı. Şu suratı görünce, sana Allah vurmuş zaten, bizim başka bir şey yapmamıza gerek kalmadı." dedi Fırat, hala elleri ceplerindeyken. Yüzünde üzülmüş bir ifade yoktu.

Yaman yine ağır ağır başını salladı. Sonra birden ayağa kalktı. Fırat'la karşı karşıya dikilirken solgun yüzünde parlayan kara gözlerinde inatçı bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Bu hafta gidiyorum. Uzun süre burada olmayacağım. Biraz zaman geçsin, içi soğusun. Ben başımdaki belalardan kurtulayım. Geri döneceğim. Geri döndüğümde, siz etrafı-

nızdaki gri renge alışmaya başlayacaksınız! Ben geri adım atmam! Yaptığım hatanın bedelini öderim. En ağır ceza neyse öderim ama pes etmem! Varlığıma alışmaya başlasanız iyi olur. Bir süre sonra, beni sürekli etrafınızda göreceksiniz. Onu görene kadar şu kapıdan ayrılmayacağım. Benden kurtulmak istiyorsanız sıkarsınız kafama... Bitirirsiniz... Yoksa ben ölene kadar bu iş bitmeyecek!"

Fırat yavaşça ellerini ceplerinden çıkardı. Duyduklarının şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Oğuz koltuğuna geri yaslanmış, karışık bir yüzle Yaman'a bakıyordu.

Yaman kapıya doğru döndü. Elini kapı koluna attı, aşağı indirdi. Çıkmadan önce başını çevirip ona hayretle bakan iki kardeşe döndü.

"Benim de kolay bir hayatım olmadı. Onu en iyi ben anlarım." dedikten sonra, kapıyı açıp gözden kayboldu.

Oğuz, "Manyak lan bu!" dedi hayretle hala açık kapıya bakarken.

"Dedim sana Arıza diye. Kendi gözlerinle gördün işte." diyen Fırat da hala şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Ulan, herifi tepeleyelim diye çağırdık, adam bize atar yapıp gitti ya." dedi Oğuz hala neden dövmediğini anlamayarak.

"E, sen yine hevesini aldın. Bir yumruk indirdin. Ben hepten eli boş kaldım."

"Hevesi kursağında kalan tek sen değilsin. O da buraya dayak yiyip rahatlamaya gelmiş, belli ki. Bak hevesi kursağında kaldı, gitti." dedi Oğuz alayla.

Fırat, kapıyı kapatıp tekrar yerine otururken Oğuz merakla sordu.

"Sevkiyatını yapacak mıyız?"

"Yapacağız tabii." diyen Fırat, bıyık altı güldü.

"Hee, tabii yapmamız lazım yoksa yengeyle nasıl iletişime geçeceksin, değil mi?" diyen Oğuz gülüyordu.

"Ulan, yenge dedin aklıma geldi. Ben Ayşe'yi arayacaktım. Kafa bırakmadı ki bunlar." deyip söylenirken telaşla telefonunu almak için yerinden kalktı.

Oğuz da onun hareketlenmesinin ardından yerinden kalktı.

"Ben odama gidiyorum. İşim gücüm var. Tabii, bir de bu manyağın hayatımıza girmesine kendimi alıştırmalıyım. Baksana herif baş koymuş bu yola. Daha çok sinirimi tepeme çıkarır bu. Meditasyona mı başlasam nedir?" diye söylenerek kapıya yöneldi.

14. BÖLÜM

Fırat'ın, Yaman'la yaptığı sinir bozucu görüşmenin ardından telaşla Ayşe'yi aramasıyla, onların hikayesindeki ilk adım atılmıştı.

Fırat, telefon açıldığında çabucak gırtlağını temizleyip kendine güvenli bir sesle konuşmaya başladı.

"Ayşe Hanım, merhaba. Ben Fırat Bozduman."

Ayşe, bu telefonun bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemişti. Bekliyordu ancak görüşmelerinin üzerinden birkaç gün sonra olacağını düşünmüştü. Hemen ertesi gün aranması ona da sürpriz olmuştu. Heyecanını belli etmemeye çalıştığı bir sesle cevap verdi.

"Merhaba, Fırat Bey. Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkürler... Siz?"

"Ben de iyiyim. Sağ olun."

"Ayşe Hanım. Lafı uzatmayayım, muhtemelen meşgulsünüzdür."

"Estağfurullah. Yoğunum ama sorun değil. Dinliyorum sizi, buyurun."

"Heh, ben de onu diyecektim. Siz şimdi dinlemeyin beni. Akşam bir programınız yoksa birlikte bir yemek yiyelim. Konuşacaklarımıza orada devam edelim." dedi Fırat çabucak. İçinden bir programı olmaması için dua ediyordu.

Ayşe birkaç saniye cevap veremedi. Yemek? Hem de bu akşam? Önündeki takvime baktığında bir programı olduğunu gördü. Müvekkillerinden biriyle yemek yemesi gerekiyordu. Kafasının içinde hemen o programı iptal etmişti bile

ancak bunu karşı tarafa belli etmeyecekti tabii ki. Böyle heyecanlı gibi... Sesine düz bir ifade oturtup konuştu.

"İzin verirseniz bir kontrol edeyim programımı. Tam olarak emin değilim."

"Tabii. Ben beklerim hatta, sorun değil." dedi Fırat rahat bir sesle.

Ayşe, eliyle ahizeyi kapatıp birkaç dakika bekledi. Sonra hafifçe öksürerek tekrar telefonu kulağına koydu.

"Fırat Bey, yokmuş bir programım. Benim için de uygun. Saat kaçta, nerede olmamı istersiniz?"

"Olmaz! " dedi Fırat sert bir sesle.

Ayşe, duyduğu tepkiyle hafifçe geri çekilerek ahizeyi kulağından uzaklaştırdı ve çatılı kaşlarla telefona baktı. Ardından tekrar kulağına götürdüğünde Fırat'ın kararlı sesi geliyordu karşıdan.

"Siz bir yerde olmayın Ayşe Hanım. Ben akşam yedide sizi ofisinizden alırım."

"Sorun olmaz. Zahmet etmeyin."

"Olmaz zahmet falan. Sen hazır ol, ben yedide ordayım." deyip karşı tarafın daha fazla konuşmasına izin vermeden, aceleyle telefonu kapadı.

Ayşe, kulağındaki ahizeden sinyal sesi gelince kapandığını anladı. Bir veda sözü bile etmemişti adam. Elindeki telefona şaşkınlıkla baktı.

"Öküz!" dedi dişlerinin arasından.

Bir anda algılayarak kendi kendine konuştu. "Sen mi dedi o bana?" Kaşları iyice çatılmıştı.

Akşam yediye beş kala, Ayşe toparlanarak çantasını aldı ve ofisinden çıktı. Adamın telefondaki kabalığına sinirlense de içindeki heyecanı bastıramıyordu. Hissettiği bu duygu kendi kendisiyle kavgaya sürüklüyordu benliğini. O şimdiye kadar kimseden etkilenmemişti ki, neden Fırat Bozduman'la bir yemek yiyecek diye bu derece heyecanlıydı? İçinden sürekli kendisine telkin uygulayarak, emin adımlarla yürüyordu.

Dışarıdan gören biri her zamanki buz dağı Ayşe'yi görürdü ama buzdağının görünmeyen kısmı kalbindeydi. Kendine

hâkim olmasa elini kaldırıp kalbine bastıracak, şiddetli atışlarını durdurmamaya çalışacaktı. İfadesiz tutmaya çalıştığı yüzüyle yürürken parmak uçlarıyla çantasının sapını daha bir sıkı kavramıştı.

Ofisinin bulunduğu binanın önüne çıktığında, Fırat'ın elleri ceplerinde, kocaman bir Jeep'e yaslanarak beklediğini gördü. Hava soğuk ve esintiliydi. Adamın kısa, düzgün kesimli saçları rüzgârda uçuşuyordu ama umursuyor görünmüyordu. Neredeyse adımlarını şaşırıp takılacaktı. Adam, üzerinde bedenine tam oturmuş, koyu renkli takımının içinde inanılmaz yakışıklı ve güçlü görünüyordu. Bu sefer kravatı yoktu ve bembeyaz gömleğin üstten iki düğmesi açıktı. Ayşe adamın uzun boyuna, iri vücuduna hayranlıkla baktı. Yüzünden bu hayranlığın okunmadığını umuyordu. Yoksa şimdiye kadar edindiği itibarı yerle bir olacaktı. Kimseye pas vermeyen Ayşe Korkmaz, Fırat Bozduman'a ağzından sular akarak bakıyordu, diye söylenti çıkması an meselesiydi.

İçinden kendine saydırarak toparlandı ve hiçbir falso vermeden, yine emin olduğunu düşündüğü adımlarla adama yaklaştı.

Fırat, Ayşe'yi görünce yere sağlamca bastırdığı ayaklarından güç alarak bedenini ileri itti, arabadan uzaklaşıp doğrulurken ellerini ceplerinden çıkardı. Gözlerindeki beğeniyi saklamıyordu. Ayşe'ye bakarken gözleri parlıyor, dudağının ucu gördüklerinden memnun bir şekilde kıvrılmış, kendisine doğru gelen kadını izliyordu. Ayşe, uçları dalgalı kumral saçları omuzlarından sarkmış, boyu hemen dizinin altında biten, bele oturan siyah mantosuyla muhteşem bir görüntü sergiliyordu. Ayağındaki stilettolarla attığı adımların zarifliği adamı büyülemişti. Fırat, yemeği falan unutup saatlerce kadını bu şekilde seyredebilirdi.

Karşı karşıya geldiklerinde Fırat elini uzatıp, "Merhaba." dedi yumuşak bir sesle.

Ayşe, uzatılan ele bir saniye bakıp karşılık verdi Fırat'ın elini sıkarken "Merhaba." Sesini ifadesiz çıkarmak için çabalamıştı.

Fırat, birkaç saniye avucundaki eli bırakmak istemedi. Sonra isteksizce geri çekerken uzanıp arabanın yolcu kapısını açtı. Ayşe belli etmemeye çalıştığı bir memnuniyet duydu. Araba kapısı açan adamların tedavülden kalktığını düşünüyordu. Yanılmıştı. Aracın yüksek olması bir an duraksamasına neden oldu. Fırat, fırsattan istifade tekrar elini uzatarak kızın elini avucunun içine aldı, destek vererek arabaya rahatça binmesini sağladı. Ayşe, şiddetle atan kalbinin göğsünden dışarı fırlayacağından korktu.

Dudaklarının arasından zorlukla çıkardığı kelimeler neredeyse duyulmayacaktı.

"Teşekkür ederim."

Fırat, Ayşe oturup kemerini bağlarken kapıyı usulca örttü ve arabanın etrafında dolanıp sürücü kapısını açarak içeri girdi. Kontağı çevirirken kendi kemerini taktı. Yola çıkmadan başını yana çevirip kibarca sordu.

"Nasılsın?"

Ayşe, ilk anda tekil şahıs kullandığı için şaşırsa da kendisi de adama uydu.

"İyiyim. Sen?"

"Kötü bir gündü ama şimdi çok iyiyim." dedi Fırat gülümseyerek. Gözleri sımsıcak bakıyordu.

"Öyle mi?" dedi Ayşe kaşlarını kaldırıp. "İşle ilgili sanırım." diye sordu merakla.

"Pek sayılmaz. Neyse, varalım gideceğimiz yere konuşuruz nasılsa." dedi Fırat uzatmadan. Yan aynadan kontrol edip yola çıktı.

Arabada ikisinden de ses çıkmıyordu. Yol boyu Fırat, dikkatle arabayı kullanırken hissettiği huzur içine adım adım yayılıyordu. Evleneceği kadın yanındaydı, daha ne olsun? Gerçi bundan henüz onun haberi yoktu ama bu akşam olacaktı. Fırat'ın vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Yan gözle çabuk bir bakış attı yanında oturan kadına. Yol boyu da sık sık devam etti bu bakışlar.

Ayşe, her şeyden habersiz, yanında oturan adamın sessizliğinin tadını çıkarırken camdan dışarıyı seyrediyordu. İçin-

deki huzura anlam veremiyordu ancak bedeninin mutlulukla gevşediğini tüm hücrelerinde hissediyordu. Hava çoktan kararmış, trafikte araçların lambalarından görünen renkler bile ona daha bir parlak ve ışıltılı gelmişti. Dışarısı soğuk olmasına rağmen aracın içindeki ısı çok rahatlatıcıydı. Fırat uzanarak radyoyu açtı ve içeriye kısık, yumuşak bir müzik doldu.

Bugün dağların dumanı aralandı, hoş geldin
Ah ışıklar içinde kaldım, yandım efendim
Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr
Tutuşsun gün, yansın geceler, zamanımız dar

Ayşe, duyduğu şarkıyla içinden bir şeyler akarken Fırat, dudağının ucundaki gülümsemeyi bastırmaya çalışıyordu. İçinden, *"Bak, bu da işaret."* dedi kendi kendine.

Yol boyu ikisi de sesini çıkarmadan, şarkının sözlerindeki her bir kelime içlerine ilmek ilmek işlenirken kendilerini müziğe kaptırdılar.

Nihayet, yirmi dakikalık yolculuğun ardından Fırat sakin, şık bir Restoran'ın önünde durdu. Vale, Ayşe'nin kapısını açarken Fırat arabadan inmişti bile.

Çocuk elini uzatıp Ayşe'yi indirecekken Fırat seslendi aceleyle.

"Sen bırak koçum."

Çocuk geri çekilirken Fırat gelmişti bile açık kapının önüne. Ayşe'nin elini kendisinden başka kimsenin tutmasını istemiyordu. Tekrar elini uzatarak, kadının elini avucunun içine aldı ve inmesi için destek verdi.

Ayşe bu derece bir ilgi beklemiyordu. En azından böyle bir nezaket ummamıştı. Adamdan zaten ilk anda hoşlanmıştı ama yaptığı her hareket daha fazla etkilenmesine neden oluyordu. Yüzündeki ifadeyi düz tutabilmek artık ciddi anlamda zor olmaya başlamıştı.

Fırat, anahtarı çocuğa verirken doğal bir hareketle elini Ayşe'nin beline attı ve kendisiyle birlikte kapıya doğru yönlendirdi. Kapıya vardıklarında çoktan açılmıştı ve içeri girmeleri için kapıdaki görevli yol veriyordu kendilerine.

"Hoş geldiniz Fırat Bey."

"İyi akşamlar Selim." dedi Fırat dostça çıkan bir sesle, başıyla selam verip.

Görevli gülümseyerek selamına karşılık verdi aynı şekilde.

"Hanımefendinin paltosunu alayım ben."

Fırat, başını sallayarak Ayşe'ye döndü. Ayşe o sırada paltosunun düğmelerini açmıştı ve Fırat arkasına geçip paltoyu omuzlarından aşağı indirirken çantasını bir elinden diğerine aldı sadece. Genç adam doğal bir hareketle paltoyu görevliye uzattı.

"Sağ ol koçum."

Ayşe'nin üzerindeki kıyafete gözleri kaydı bir an. Kadının üzerinde dizlerinin bir karış üstünde biten ve üzerine tam oturmuş V yaka, uzun kollu, siyah, şık bir elbise vardı. Boynunda incecik altın bir kolye vardı ve o incecik, parlak altın, bembeyaz gerdanını daha dikkat çekici göstermişti. Ayşe baştan aşağı çok zarif görünüyordu. Bakışlarındaki beğeniyi saklama gereği duymadı.

Görevli tekrar konuştu. "Buyurun lütfen, arkadaşlar masanıza kadar eşlik edecekler size."

O sırada genç bir kız yanlarına gelmişti. "Hoş geldiniz. Buradan Fırat Bey." diyen kızı takip ettiler. Kız kendilerini, iki kişilik hazırlanmış masaya götürdü. Fırat, Ayşe'nin oturması için sandalyeyi tuttu, Ayşe yerleştikten sonra kendisi de karşısına oturdu.

Kız menüleri önlerine bırakırken, "İçkilerinizi hemen alır mısınız? Yemekle beraber mi getirelim, efendim?" diye sordu.

Fırat, kaşlarını kaldırıp sorarcasına Ayşe'ye baktı. Ayşe başını yana eğip, "Şimdi alabiliriz." dedi sakin bir ifadeyle.

Fırat gülümseyerek başını salladı. Kıza başını çevirip, "Ne yiyeceğimize karar verene kadar siz içkileri getirebilirsiniz." dedikten sonra, tekrar Ayşe'ye döndü.

"Ne içmek istersin? Şarap ya da başka bir şey?"

"Şarap olur."

"Kırmızı? Beyaz?"

"Kırmızı."

Fırat tekrar onaylayarak kıza döndü. "Güzel bir şişe kırmızı şarap olsun. Seçimi sana bırakıyorum."

Kız, başını sallayıp çabucak uzaklaşırken Ayşe kinayeli bir gülümsemeyle baktı Fırat'a.

"Hayret! Seçimi de sen yaparsın sanıyordum."

Fırat, kaşlarını kaldırarak küçük bir çocuk gibi utangaç bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben rakı adamıyım. Hiç anlamam şarap seçmekten ama endişelenme, gelecek şarabın iyi olacağına eminim."

"Ona ne şüphe!" dedi iğneleyici bir sesle Ayşe.

Fırat gözlerini kısarak Ayşe'ye baktı. Dudağının ucu kıvrıldı, çarpık bir gülümsemeyle Ayşe'ye baktı.

"Bir dokundurma mı hissediyorum?"

"Yok canım. Neden olsun ki?" dedi Ayşe çabucak. Gözlerini kaçırmış, etrafı inceliyormuş gibi yapıyordu.

"Bilmem. Belki de bana öyle gelmiştir."

"Belki de." dedi Ayşe yan gözle bakarak.

Fırat, başını yukarı aşağı sallayarak gülümserken önündeki menüye uzandı. Çenesiyle işaret ederek konuştu.

"Yemeğini seç hadi. Şunlar bir an evvel tepemden gitsinler." dedi sabırsız bir sesle.

Ayşe'nin dudaklarından kendisine hâkim olamadığı bir kıkırtı çıktı. Fırat, menüye eğdiği başını kaldırarak kadına baktı yumuşak bakışlarla. Çok güzel gülüyordu karşısındaki kadın. O kıkırtıyı sık sık duymak istiyordu. Kalp atışları hızlanmıştı ve kendini yeni yetme delikanlılar gibi hissediyordu şu an.

Sonraki birkaç dakika yemek seçmekle ve gelen içkilerin servisiyle geçti. Sıradan birkaç cümle etmişlerdi karşılıklı. Nihayet siparişlerini de verdikten sonra, Fırat kadehine uzanıp ileri doğru kaldırdı.

"Klasik giriş olsun. Sağlığına içelim." dedi gülümseyerek.

"Olsun bakalım. Senin de sağlığına o zaman." diye karşılık verdi Ayşe de gülümseyerek.

Birlikte birer yudum aldılar kadehlerinden. Ayşe gözlerini indirdi, kadehi tekrar masaya geri bırakırken artık konuya girmek istiyordu. Bu akşamki yemeğin nedeni Yaman'ın sev-

kiyat meselesi olmalıydı. Başını kaldırıp karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı.

"Nakliye ile ilgili konuşmak istiyorsun sanırım. Karar verdin mi? Yapacak mısınız?"

Fırat, elindeki kadehi yavaşça masaya bıraktı. Gözlerini kaldırdı, elini masaya koyup arkasına yaslandı.

"Nakliyeyi en başından beri yapacağımızı biliyorsun zaten." dedi alayla gülümseyerek.

Ayşe şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Tahmin etmiştim ama bu kadar çabuk geri dönüş alacağımı ummamıştım." dedi açıkça.

Fırat, derin bir nefes alıp bakışlarını içeride dolaştırdı. Zaman kazanmaya çalışıyordu çünkü söze nereden gireceğini bilemiyordu. Böyle bir konuda sabırlı olmayı da düşünmüyordu. O, aklına geleni hemen söyleyen bir adamdı ve hayatında ilk defa böyle bir durumla karşı karşıyaydı. Bu tip durumlarda söze nasıl başlanırdı hiçbir fikri yoktu.

Ayşe, sabırsızlıkla karşısındaki adamın konuşmasını bekliyordu. Adamın neden olduğunu bilmediği bir gerginliği vardı. Omuzları kasılmış, masanın üzerindeki eli yumruk haline gelmişti. Sıkıntılı gibiydi.

Fırat gözlerini tekrar Ayşe'ye çevirdi. Şimdi bakışlarında bir dinginlik vardı. Sanki ne konuşacağına karar vermiş gibi. Yüz ifadesi çok ciddiydi. Düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Ayşe Korkmaz. 34 yaşında. Hukuk Fakültesini birincilikle bitirmiş. Şu an yurt dışında, doktor olan, kendinden iki yaş küçük bir kız kardeşi var sadece. İkisi de Ekrem Alaz'ın himayesinde büyümüş ve okutulmuş. Mesleğinde çok başarılı. Çetin ceviz. Şimdiye kadar hiçbir davayı kaybetmemiş. Üstelik çoğu da epey zorlu davalarmış. Adamı ipten alan biri, deniliyor senin için. Epey müvekkilin var ama mesainin büyük kısmını Alazlara ayırıyorsun. Bu çok doğal tabii. Ne de olsa aile önce gelir..."

Ayşe, Fırat konuşurken farkında olmadan ağzı bir karış açık kalmış, şaşkınlıkla adamı dinliyordu. Kendisi hakkında araştırma mı yaptırmıştı? İçinde kızgınlık baş gösterirken

kendisinin de adam hakkında araştırma yaptığını kendine hatırlattı ancak yine de hem şaşkın hem de kızgındı. Fırat konuşmaya devam ediyordu.

"Diğer dişli avukatlar dahi seninle karşı karşıya gelmek istemiyorlar. Şimdiye kadar hayatında kimse olmamış. Kimseye pas vermez, güçlü, ayağı yere sağlam basan, ne istediğini bilen, zor beğenen biri, deniliyor senin için... Bu biraz korkutucu tabii." Son cümlesini bakışlarını masaya indirip neredeyse mırıltıyla söylemişti.

Ayşe, zorlukla şaşkınlığını üzerinden atıp öfkesinin ardına gizlenerek gözlerini kıstı.

"Sen, beni mi araştırdın?"

"Elbette. Bu çok doğal." dedi Fırat omuzlarını umursamazca silkip.

"Bir nakliyeye karar vermek için bu kadar araştırma yapmak mı doğal?" Dişlerinin arasından konuşmuştu bu kez.

Fırat, bakışlarını dimdik Ayşe'ye dikerek kararlı fakat rahat bir sesle cevap verdi.

"Nakliye umurumda bile değil."

"O zaman?" dedi Ayşe sert bir sesle. Hala anlamıyordu adamın ne yapmaya çalıştığını.

"Ben evleneceğim kadını araştırdım. Hayatında biri var mı yok mu, emin olmak istiyordum."

Ayşe dondu kaldı. Kulağına gelen kelimeler doğru olamazdı. Kesin yanlış duymuştu ya da yanlış algılamıştı. Duyduklarının doğru olması imkansızdı. Fırat Bozduman böyle bir şey demiş olamazdı. Kafasının içindeki tüm düşünceler birbirine girmişti, bir an konuşmayı unuttuğunu sandı. Ancak birkaç dakika sonra kendine gelerek gözlerini kırpıştırdı. Yanlış duyduğuna emindi. Alçak bir sesle, zorlukla sordu emin olmak için.

"Efendim?"

"Dedim ki; hayatında birinin olup olmadığını bilmek için araştırdım. Hani varsa öyle biri, şimdi uğraş dur. Adamı bul, uzak tut, uzak durmazsa, ez... Plan yapabilmek için elimde bilgi olması gerekiyordu. Sen avukatsın... Bilirsin böyle şey-

leri..." Umursamaz bir havada tekrar omuzlarını silkmişti.

Ayşe, karşısında uzaylı bir yaratık varmış gibi adama bakıyordu. Ne diyordu bu adam? Gerçekten bu cümleleri kuruyor olabilir miydi yoksa kafasında başka bir alem mi yaşıyordu? Adam ciddi ciddi, sıradan bir şeymiş gibi hayatında olabilecek birini saf dışı bırakmaktan söz ediyordu.

"Sen ne diyorsun? Ben dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

Fırat şaşkınca baktı. Kaşları kalktı. "Hukuk fakültesini birincilikle bitirmiş birinin zekasından asla şüphe etmem. Ne demek istediğim ortada!" dedi çocukça çıkan bir sesle.

"Fırat! Sen dediklerinin farkında mısın? Dalga mı geçiyorsun?"

"Ayşe, böyle bir konuda dalga geçecek bir adam gibi görünüyor muyum? Ben hayatımda ilk defa böyle bir konuşma yapıyorum. Bunun şaka yapılacak bir tarafı mı var?"

"Fırat, sen öküz müsün? Yoksa saf mı? Ya da..." Ayşe kelime bulamadı bir an. Beyni boşalmıştı. Sanki tüm beyin hücreleri havaya karışıp toz olmuştu, ona da boş bir kafatası kalmıştı. Derin bir nefes alıp yutkundu. Yerinde huzursuzca kıpırdandı. Dudaklarını ıslatıp tekrar söze girdi.

"Senin bu dediklerin, dolaylı yoldan evlilik teklifi mi yoksa ben bir yerlerde yanlış mı anlıyorum?"

"Ayşe, ne dolaylı yolu? Ben laf evirip çeviremem. Doğrudan diyorum işte. Biz evleneceğiz!" Kestirip atarcasına konuştu. Ardından alıngan bir sesle, sitem edercesine ekledi. "Ayrıca, o öküz lafı hiç hoş olmadı!" Aceleyle kadehine uzanıp bir yudum aldı.

Ayşe inanmazca gözlerini kırpıştırdı tekrar. Gözleri bir an adamın dolgun dudaklarına takıldı. Kalp atışları hızlandı. Aynı şekilde elleri titreyerek o da kadehine uzandı ve bir dikişte kadehini boşaltı. Kadehi masaya geri koyup peçeteyi aldı ve dudaklarını kuruladı. Peçeteyi bir süre dudaklarının üzerine bastırdı. Kendini tutmasa sinir krizine tutulmuş gibi kahkahalar atacaktı. Adam kesin deliydi. Şüphe dolu bakışlarını Fırat'a dikip kısık gözlerle adamda delilik emareleri

aradı. Aklını mı kaçırmıştı bu adam?

Elindeki peçeteyi masaya bırakırken, "Sen delirmişsin!" dedi.

"Öyle oldu biraz tabii." diyen Fırat, başını sol omuzuna yatırdı hafifçe.

"Ya, sen aklını mı kaçırdın? Ne dediğinin farkında mısın? Ne demek, biz eveleneceğiz? Daha sen beni ilk defa dün gördün. Keza ben de öyle."

Fırat öne doğru eğilerek masaya dayandı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Ben gördüğüm ilk anda hissettim olacağı. Ne diye uzatayım ki? Benim asıl merak ettiğim..." Sözüne ara vererek bakışlarını Ayşe'ye dikti tekrar. Ayşe merakla devamını bekledi. Ela gözleri şaşkınlıktan iri iri açılmıştı

"...sen beni süründürecek misin yoksa şu girişi kestirmeden atlayacak mıyız?"

Ayşe artık kendine hâkim olamıyordu. Ellerini yüzüne kapatıp gülmeye başlarken omuzları sarsılıyordu. Fırat, kaşlarını çatarak Ayşe'yi izliyordu.

"Ben burada komik bir şey göremiyorum!" dedi dişlerinin arasından. Kadının kendisiyle dalga geçmesini ya da küçümsemesini istemiyordu.

"Ben de komik olduğu için gülmüyorum!" diyerek tersleyen Ayşe, kendisine hâkim olmaya çalışıyordu. "Sinirlerim bozuldu sadece."

Fırat tekrar arkasına yaslanırken yüzü yumuşadı. "He, ben de dalga geçeceksin sandım." dedi sıradan bir sesle.

Ayşe, tam ağzını açıp konuşmaya başlayacakken verdikleri siparişler geldi. Açılan ağzını geri kapatıp servisin yapılmasını bekledi sessizce. Tekrar yalnız kaldıklarında boş boş önündeki tabağa baktı. İştah falan kalmamıştı. Zaten kafa da kalmamıştı.

Fırat, kadehlerini tekrar doldururken kaçamak bakışlarla Ayşe'nin yüzünden geçen ifadeleri izliyordu. Şişeyi geri bıraktı ve kadehini tekrar dudaklarına götürdü. Uzun, gür kirpiklerinin altından bakarken tetikte, Ayşe'den gelecek

hamleyi bekliyordu.

Ayşe, hayatında bu derece şaşırdığını hatırlamıyordu. Şaşkınlığından kurtulup bir türlü düzgün düşünemiyor, ne konuşacağına karar veremiyordu. Karşısındaki Fırat değil de başka biri olsa şişeyi kafasına geçirir, o masadan kalkar giderdi ancak bir şey onu masaya sabitlemişti ve uzaklaşamıyordu. Şimdiye kadar birçok evlilik teklifi almıştı ama hiçbiri böyle ölçüsüz, böyle fütursuz, böyle damdan düşer gibi olmamıştı. İçten içe itiraf etmeye çekinse de hiçbiri böyle samimi de olmamıştı. Dudağının ucu kıvrıldı tekrar gülümseme isteğiyle fakat kendine hâkim oldu. Gerçeklere göz yumamazdı. Böyle bir hayale kapılması imkansızdı.

Ciddileştirmeye çalıştığı bir sesle, tabağına kilitli kalmış bakışlarını ağır ağır kaldırıp Fırat'a bakarak konuştu.

"Benim hakkımda atladığın bir şey daha var. Arkamdan 'mafya avukatı' da derler bana. Hatta hatırlarsan, sen de dün mafyatik işlerden söz etmiştin. Aslında ben de senin hakkında araştırma yaptım. Sağlam bir adınız var, saygın bir nüfuzunuz, güçlü bağlantılarınız... Senin bu dediğinin olması imkânsız. Bütün itibarını zedelersin. "

"Umurumda bile değil."

"Sana, mafya avukatı olduğumu söylüyorum. Bunu ben söylüyorum. Başkalarının ne dediği de benim umurumda değil."

"Siktir et sen orasını! Umurumda değil. Benim duymak istediğim cevap bu değil!"

"Ne cevabı duymayı umuyorsun ki?"

"Evet, demeni. Olumlu yaklaşmanı bekliyorum."

"Sen duymuyorsun beni galiba... Sana diyorum ki ben..."

Fırat sözünü kesti sabırsızca.

"O zaman ben de sana bir şey diyeyim. Eksik araştırma yapmışsın benim hakkımda. Sana dedim ki; 'mesainin çoğunu Alazlara harcıyorsun. Doğal tabii. Aile her şeyden önce gelir.' Onlar senin ailen! Benim için de aile her şeyden önce gelir. Kimin ne diyeceği, ne düşüneceği umurumda değil! Bana, benimle ilgili bir sıkıntı var mı, onu söyle?"

"Var!" dedi Ayşe sert bir sesle.

Fırat kaşlarını çattı tekrar. İçine oturan sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Belki de hoşlanmamıştı ondan. Belki de kendisine bakan beğeni dolu bakışları yanlış algılamıştı. Sinirle sordu.

"Nedir?"

"Öküzsün!"

Fırat rahatlayarak yine arkasına yaslandı. Aldırmaz bir havada gülümseyerek konuştu.

"O önemli değil. Alışırsın."

Ayşe inanmazca kaşlarını kaldırdı. Adamdaki özgüven fezada dolaşıyordu.

Fırat, umursamaz bir edayla öne doğru hareketlendi ve çatalını eline aldı. Elini hafifçe kaldırarak, Ayşe'nin önündeki tabağı işaret etti.

"Hadi başla yemeğe. Soğumasın. Doğrudan 'hayır' çıkmadığına göre hallederiz geri kalanı."

"Ya, sen ne garip adamsın? Manyak mısın? Daha ilk defa dün gördüğün kadınla bugün evlenmeye mi karar veriyorsun?"

Fırat, minik bir parça eti kesip ağzına attı, ağır ağır çiğnedi. Rahat bir ifadeyle Ayşe'ye bakıp çenesini kaldırdı.

"Yok. Bugün karar vermedim. Dedim ya, dün ilk gördüğüm anda karar verdim."

Ayşe, ağzı bir karış açık kaldı yine adamın rahatlığına. Başını inanmazca sallarken bakışlarını yine etrafta gezdirdi. Hayatının en tuhaf anlarını yaşıyordu. Karşısındakinin deli mi yoksa sağlıklı mı olduğundan emin olamıyordu.

"Sen ilk gördüğün her kadına evlenme mi teklif ediyorsun?"

Fırat yarı kızgınlık yarı alıngan bir yüzle baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı sinirle. Peçeteyle ağzını silip sert bir şekilde masaya geri koydu. Başını iki yana sallayarak asabi bir sesle konuştu.

"Ben nerede eksik söylediğimi anlamıyorum. Zekandan şüphe etmeye başlayacağım. Hayatımda ilk defa böyle bir şey yapıyorum. İlk defa bir evlilik teklifinde bulunuyorum. Şimdiye kadar böyle bir şey hissedeceğim kimseyle karşılaş-

madığım için hiçbir zaman böyle bir girişimde bulunmadım. Otuz beş yaşındayım Ayşe! Aklımdan bir kere bile böyle bir fikir geçmedi çünkü doğru kişi, hiçbir zaman karşıma çıkmadı! Bunun nesini anlamıyorsun?"

"İnanmadığımı büyük bir keyifle söylemek isterdim ama hayatımda bu derece bodoslama, bu derece odunca bir teklif duymadığım için bunu ilk defa yaptığını kabul etmek zorundayım." dedi Ayşe alayla. Adamın asabi tavrını ciddiye almamış, hiç korkutucu gelmemişti.

"Bodoslama olabilir ama odunca olduğunu söyleyemezsin! Ben öyle süslü laflarla uzatıp boş konuşma yapamam! Çarpıldım, diyorum sana ya! Çarpıldım! Elimden kaçırmak istemiyorum. Bunu da açıkça söylüyorum. Niye odunca oluyormuş?" Sesinde itiraz yüklü bir tını vardı şimdi.

Ayşe, ilk defa yumuşak bakışlarla bakıyordu adama şimdi. Adamın yüzü öyle aydınlık, öyle samimiydi ki neredeyse ufak bir çocuğun masumluğu vardı ifadesinde. Kara gözlerini açmış, berrak bakışlarını kendisine dikmişti.

Ayşe'den ses çıkmayınca Fırat sakin bir hareketle, tekrar çatalını eline aldı. Otoriter bir sesle kaşlarının altından bakarak konuştu.

"Ye şu yemeğini hadi! Gerisi teferruat!" diye kestirip attı.

Ayşe ne diyeceğini bilemez halde, emre uyup önündeki etten küçük bir parça kesti. Ağzına götürüp çiğnemeye başlarken kafasında bin tane soru dönüyordu. Sakin bir sesle sordu.

"Ailene ne diyeceksin peki? Benim ne iş yaptığımı öğrenecekler?"

"Ailem benim kararlarıma güvenir. Kimsenin bir şey diyeceği yok! Ayrıca, sanki çirkin bir şey yapıyormuşsun gibi de konuşma!"

"Ya iş çevren?"

Fırat, derin bir nefes koyuverip yine arkasını sandalyeye dayadı. Bıkkınlıkla konuştu.

"İş çevremi sikeyim Ayşe! Sen bana bir 'evet' desene. Gerisi beni bağlar!"

"Doğru konuş, küfretme yanımda!" Dik dik baktı adama.

"Tamam. Bunu yapmaya çalışırım. Başka var mı engel?"

"Düşünmem lazım!"

"Neyi düşünmen lazım? Engellerin ne olduğunu mu, evet demeyi mi?"

"İkisini de!"

"Sen engelleri düşüne dur. Hallederiz onları ama bu akşam seni eve bırakmadan, evet çıkacak o güzel dudaklardan!" Sesi kendinden çok emindi.

Ayşe, yüzüne basan ateşten daha fazlasını kalbinde hissetti duyduklarıyla. Midesinin içinde ani bir atış hissetti. Kalp atışları yükseldi. Titreyen ellerinden çatalı düşürmemek için çaba harcadı. Adamın sınırı yoktu konuşurken. Freni patlamış kamyon gibi üstüne geliyordu.

"Ergen gibi davranma!" derken kızarmış yüzüyle ters ters baktı Fırat'a.

"Valla, dünden beri zor o dediğin! Bildiğin ergene bağladım!"

Ayşe, kendine hâkim olamadan gülmeye başladı. Masaya oturduğundan beri sinirlerine hâkim olamıyordu.

"Çok güzel güldüğünün farkında mısın?" dedi Fırat yumuşak bir sesle, hayran hayran Ayşe'ye bakarak.

Ayşe utanarak bakışlarını kaçırdı. Kısık bir sesle cevap verdi.

"Fazla gülmem. O yüzden bilemiyorum."

"Başkalarının yanında gülme zaten! Başıma iş açma durduk yere."

Fırat, dedikleri çok normalmiş gibi sıradan bir sesle konuşurken yemeğine geri döndü.

Ayşe, her dakika bir hayretten diğerine sıçrıyordu. Adamın her sözü, her tavrı bomba etkisi yapıyordu. Daha kendini toparlayamadan başka bir sözle ya da bir tavırla yeniden serseme dönüyordu. Önündeki yemekle oynamaya başladı, iştahı tamamen kaçmıştı.

"Oynama yemeğinle. Doğru düzgün ye!" diyen Fırat'ın uyarıcı sesiyle, başını tekrar yukarı kaldırdı.

"İştah mı bıraktın insanda? Kafamın içi çarşı pazar, karışık hale geldi."

"Kafanı karıştıracak bir şey yok! Her şey net! Sen evet, diyorsun, gerisini ben hallediyorum."

"Sen neyi hallediyorsun?" Gözleri merakla kocaman açıldı.

"Yarın sabah gelip seni alıyorum. Gidip yüzük bakıyoruz. Bir an evvel o yüzüğü parmağına geçir, köpek balıkları uzak dursun! Annemler önümüzdeki ay geliyorlar, isteme işi o zaman halledilir. Bu hafta kardeşlerimle de tanışırsın. Yılbaşından sonra da düğün olur. Uzatmaya gerek yok. Zaten beklemenin anlamı da yok. Ben kararımı verdim. Hazırlıklar için annem sana yardım eder, çok yorulmazsın. Her şey sorunsuz hallolur. Sen ne istediğini söyle, gerisi bende!" Son kelimelerin ardından göz kırpmıştı muzipçe.

Adam kafasında her şeyi planlamıştı. Ayşe yine donmuş gibi kaldı. Bu geceki halinden hiç memnun değildi, sanki başka biri girmişti içine. O, ne diyeceğini bilemediği hiçbir an yaşamamıştı ki hayatında. Adam, fırtına gibi her şeyi önüne katıp götürüyordu.

"Ben karar vermedim ama! Kendi kendine her şeyi planlamışsın! Sendeki bu özgüven nereden geliyor?" dedi inatçı bir tavırla.

"Senin gözlerinden!"

"Ne?"

"Senin bakışlarında gördüğüm o ışıltıdan geliyor. Senin şu parlak, kocaman, ela gözlerini gördüğüm an, neye ihtiyaç duyduğumu anladım ben. Sen şimdi, sırf beni zorlamak için süründüreceğini aklından geçiriyorsan, unut gitsin! Süründür! Süründür ama önce evet de, evlenelim, şu nikah kıyılsın, sonra ne kadar istiyorsan süründürürsün. Şikâyet etmem ben! Yanımda ol da, o gözleri ben her gün göreyim de sen sonrasını nasıl biliyorsan öyle yaparsın."

Ayşe, nutku tutulmuş gibi yine adama baktı. Şu an muhtemelen alacakaranlık kuşağına girmişti ve aslında tüm bunlar olmuyordu. Bunların hepsi rüyaydı ve o uyanacak, sonra da her şey patlayan bir balon gibi yok olacaktı. Bunu düşününce

kalbinde bir sızı hissetti. Ya gerçekten tüm bunlar rüyaysa? Bu düşünce, yüreğini devasa bir hüzünle kapladı.

Bir süre konudan uzaklaşmak ve kafasının gerisinde sakin sakin düşünebilmek için konuyu değiştirmek istedi.

"Sen neden bugün kötü bir gün geçirdin?" diye sordu yavaş bir sesle.

Fırat bakışlarını kaldırdı. Arkasına yaslanırken çatalını yavaşça masaya bıraktı. Konuyu değiştirmek istediği belliydi ancak konu çok da değişmiş sayılmazdı. Dolaylı yoldan her ikisine de bağlıydı ve onun da bunları bir açıklığa kavuşturması gerekiyordu zaten.

"Senin Minik Alaz geldi bugün?"

Ayşe'nin gözleri kocaman açıldı. "Yaman mı?"

"Hmm. Biz Minik Alaz diyoruz aramızda." Çarpık bir şekilde gülümsedi. Küçümsediğini göstermek istiyordu.

Ayşe gözlerini kıstı. "Bu bakışlarını sevmedim. Yaman benim için çok değerlidir."

"Kuzu da bizim için değerli. Dün gece kızın canını fena sıkmış. Minik Alaz geldi derken, o gelmedi aslında, ben çağırdım tepelemek için!"

Ayşe, yerinde dikleşirken artık hiçbir mimiğini oynatamaz hale gelmişti. Bu kadarı fazlaydı ama. Böyle bir akşam olamazdı.

"Sen, şunu bana baştan, doğru düzgün bir anlatsana!" dedi elini sallayarak.

Fırat omuzlarını silkti. "Pek anlatacak bir şey yok! Dün gece ne halt ettiyse, kuzunun kalbini fena kırmış. Gerçi bize, Minik Alaz yaptı demedi. O söylemez bir şey zaten ama başka yapacak kimse yok! Zaten seninki kabul etti bir bok yediğini ama ne yediğini söylemedi. Şimdi de nasıl düzeltecek diye tutuşmuş. Ama kaybetti o şansını artık! Kızı öyle görünce sinirim tepeme çıktı, çağırdım, geldi. Zaten onun da dayak yiyesi varmış. Gerçi Allah biliyor ya, yüzünü görünce dayak atasım kaçtı. Pişmanlığından geberiyordu... Tek bir yumrukla idare etti artık. Oğuz'u tutmak pek mümkün olmadı. Seninkinin hevesi kursağında kaldı. Tek yumruktan

fazlasını istediği belliydi ama istediğini vermedim. Cezasını böyle çekecek. Yüreğine taş otursun, anlasın hıyarlığını. Canım kuzuya sıkıldı çünkü kötüydü. Üstüne de senin ufaklık dikleninca gün tam boktan geçti işte."

"Sen gerçek misin?"

"Ne?" dedi Fırat masumca omuzlarını silkerek. Anlatmıştı işte her şeyi.

"Şu anlattıklarını, sanki alışveriş listesi okur gibi tek düze sesle anlatıyorsun ya, sen gerçek misin? Ortalık bu haldeyken nasıl bu kadar sakinsin?"

"Sabah sakin değildim. Tüm gün de değildim. Şimdi buraya gelince sakinleştim. Bak, ne kadar doğru karar verdiğimi görüyorsun. Senin yanında sakinleşiyorum."

Ayşe, gözlerini kırpıştırarak kadehine uzandı. Bu adam gerçek olamazdı. Kocaman bir yudum alıp geri bıraktı.

"Aç karnına içme o kadar. Hala yemeğini yemedin. Bir yandan devam et, yoksa alacağım o kadehi önünden."

"Allah'ım! Tüm bunlar gerçek olamaz! Sen de gerçek olamazsın! Bunların hepsi rüya. Ben birazdan uyanacağım ve gerçek dünyaya döneceğim." dedi Ayşe, kendini inandırmaya çalıştığı bir sesle başını iki yana sallarken.

"Rüyanda beni görüyorsan sorun olmaz! Ama gerçeği karşındayken niye rüyalarla vakit geçiresin ki? Çok saçma!" dedi Fırat gülümseyerek.

"Sonra ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Seninki bize atar yapıp gitti. Gidiyorum ama döneceğim, alışın varlığıma, diye postayı da koydu. Oğuz acayip diş biliyor yalnız. Geri dönerse kesin size hastane ziyareti görünür."

"Sen Yaman'ı tanımıyorsun!"

"Sen de Oğuz'u görmedin!"

"Namını duydum!"

Fırat tek kaşını kaldırdı gülümseyerek.

"Daha bileğini büken olmadığını da duymuşsundur! Yani benden sonra!" Son cümleyi böbürlenerek çabucak eklemişti.

Ayşe gözlerinde soru işaretleriyle kaşlarını çattı. Fırat, boş

ver dercesine elini salladı.

"Bu kızın sizinle bağlantısı ne?" diye sordu Ayşe düz bir sesle. Artık konuya gelmek istiyordu.

Fırat, dudaklarını büzerek kaşlarını kaldırdı. Vakit kazanmak istercesine kadehine uzanıp bir yudum aldı. Gözlerini Ayşe'ye çevirdiğinde, bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle cevap verdi.

"Ben de aslında buraya gelecektim. Kuzu, kırmızı çizgi. Onunla ilgili tek bir bilgi veremem. Bizimle bağlantısı, ne olduğu, nasıl olduğu... Babamın bu konuda hükmü kesin. Ezip geçemem. Sen de dahil olmak üzere, zamanı gelmeden kimseye tek bir bilgi vermek yok. O hesabını görsün, o zaman bir şey açıklaması gerekirse kendisi açıklar... Ayşe bak, biliyorum, bu sana hiç adil gelmeyecek. Benimle ilgili ne sormak istersen, sor söylerim. Ailedeki diğerleri ile ilgili her türlü bilgiyi de sana açıklıkla anlatırım... Ama kuzu, kırmızı çizgi... Sana onunla ilgili hiçbir şey söyleyemem ve bu konuda bana güvenmek zorundasın! Biz bir yola gireceğiz ya seninle, aramızda en ufak gizli saklı olmayacak. Bizim ilişkimiz en çok güven üzerine kurulacak. Ben seni her şeyden, herkesten korurum. Ne benim çevremden ne de başka bir çevreden kimse sana tek bir laf edemez! Hayatını söndürürüm! Senin ne hayatına ne işine karışmam! Sen aklı başında bir kadınsın. Çocuk muamelesi yapacak değilim. Ben sana sonuna kadar güvenirim. Sen de bana güven. Ama yine söylüyorum... Adil olmadığını biliyorum ancak kuzu, kırmızı çizgi... Hakkında tek soru sorma. Biraz zaman ver. Zamanı gelince alırsın tüm cevaplarını. Şimdi değil sadece."

Ayşe kımıldaman adamı dinlemişti. Fırat bu konuda çok ciddiydi. Bütün akşam boyunca en ciddi olduğu anı, şu andı. Bu adamla bir yola girerse bu şartları kabul etmek zorundaydı. Gerçi tek bir şartı vardı. Kız hakkında soru sorma! Yine de dayanamadı.

"Adı ne peki?"

Fırat anlayışla başını salladı.

"O kadarını sorabilirsin. Tanışacaksın zaten. Adı Dağlı."

"Dağlı mı? Öyle isim mi olur?" Ayşe yine ve yeniden şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Babam adı Dağlı dedi. Bizim için konu kapanmıştır!" diye kestirip attı Fırat.

"Ne demek baban adı Dağlı dedi? Sonradan mı ailenize girdi?"

Fırat, kaşlarının altından uyarırcasına gözlerini dikti.

"Ayşe, onun hakkında başka soru yok!"

Ayşe bir süre karşılık vermedi. Düşünceli gözleri Fırat'a dikilmişti. Kadehine uzandı. Bir yudum aldıktan sonra, gözlerini elindeki kadehe dikti. Sonra uyaran sakin bir sesle konuştu.

"Yaman vazgeçmez! Vazgeçmeyecek! Onu çok iyi tanırım. O kızı kafasına daha önce kimseyi takmadığı kadar taktı. Peşini bırakmayacak!"

"Valla, ben orasını bilmem. Bence şansını kaybetti. Kuzu, kendini tamamen kapadı. Açmaz o kapıyı artık." dedi Fırat, umursamaz bir edayla omuzlarını silkerek. Sonra merakla ekledi.

"Bu Alazların Çakal'la dertleri ne?"

Ayşe, elindeki kadehi masaya bıraktı ve ellerini tabağının iki yanına koyarak hafifçe öne abandı. Bu sefer o, kararlı gözlerle Fırat'a bakıp gülümsedi.

"Bu da benim kırmızı çizgim Fırat. Bu meseleyle ilgili sana hiçbir şey söyleyemem. Belki zamanı gelince... Ama şimdi değil."

Fırat, birkaç dakika ses çıkarmadan karşısındaki kadının bakışlarına karşılık verdi. Düşünüyormuş gibiydi. Sonunda başını salladı yavaşça.

"Adil! Bu konular zaten ikimizin dışında. Aramızda insanların dedikodusunu yapacak değiliz. Zamanı gelince her şey açığa çıkar zaten. Benim tek isteğim, bu konuların bizim aramızı bozmaması. Herkes nerede durması gerektiğini bilirse bence sorun çıkmaz."

Ayşe, Fırat'ı dinlerken adamın makul tarafından etkilendiğini kabul etmek zorunda kaldı. Çok adil bir adamdı. Ken-

di veremiyorsa istemiyordu ve teklifine olumlu cevap vermesi için çıkabilecek tüm sorunları bertaraf ediyordu. Ayşe o anda, kendi kendine fark etti ki tüm konuşma boyunca olumsuz bir cevap vermemişti. Yani, aslında ciddi ciddi istiyordu bunu. Bu kadar ani olması korkutucuydu belki ama daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu evet demeyi.

Oysa o, hayatı boyunca düşünmeden tek bir adım atmamıştı. Hiçbir zaman ani karar vermemiş, her ayrıntıyı enine boyuna düşünmüştü. Oysa şimdi, ilk defa düşünmeden, matematiğini yapmadan evet, demek istiyordu. Daha iki gündür tanıdığı bir adamla evlenmeyi düşünecek kadar, o da aklını kaçırmıştı muhtemelen. Ya da adamdaki bulaşıcı hastalık ona da geçmişti. Midesinin içinde kelebekler uçuşmaya başladı. Kalp atışları yükseldi. Bakışlarını tekrar adama dikti. Bu sefer inceleyen gözlerle, çok daha dikkatli bir şekilde Fırat'ın yüzünü inceledi. Kendini dün ilk defa gördüğünde evlenmeyi düşünecek kadar çılgın bir adamdı o. Bakışları duru, ne istediğini bilen, istediği şeyden emin olan bir ifade vardı yüzünde. Sanki kalbini bakışlarına taşımış, kalbiyle bakıyordu ona.

Ayşe, saatlerdir etrafında döndüğü konuyu neden kestirip atamadığını şimdi daha iyi anlıyordu çünkü o da saatlerdir kalbiyle konuşuyordu. Kalbi çoktan karar vermişti ne istediğine ve Ayşe, hayatında ilk defa bu çılgın adama uyup çılgınca bir cümle kurdu. Hem de tüm kalbiyle...

"Doğru düzgün bir evlilik teklifi isterim o zaman. Böyle damdan düşer gibi yapılmaz evlilik teklifi."

Fırat'ın yüzünde gittikçe büyüyen bir gülümseme peyda oldu. Kalbi göğsünü delecek gibi atmaya başladı. Göğüs kafesini şişiren derin bir nefesi ciğerlerine çekti.

"Evet, diyorsun yani?" dedi parlayan gözlerle.

"Evet, diyorum." dedi Ayşe gülümseyerek. Sonra birden ciddileşti ve çenesini havaya dikerek, "Adam gibi bir evlilik teklifi yapmadan nikah mikah yok ama!" dedi inatçı bir tavırla.

Fırat yerinde duramaz bir haldeydi. Oturduğu sandalyede kıpır kıpır hareketlenirken ileri uzanıp Ayşe'nin elini tuttu. "Şu yüzüğü yarın alıp takalım, nikaha kadar ben bulurum

bir yol." dedi başını sallayarak. Artık resmen gülümserken dişleri görünüyordu.

"Bakalım, imzayı attırabilecek kadar etkili olabilecek mi, göreceğiz." dedi, zor kadını oynar bir pozda o da gülümserken.

Fırat birden yerinden kalktı. Daha fazla sabredemeyecekti. Avucundaki eli bırakmadan, Ayşe'ye yaklaşıp diğer eliyle ensesine yapıştı ve kadına doğru vücudunu eğerek yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Dünden beri bunu yapmak istiyordum." diye mırıldandı, ardından Ayşe'nin dudaklarına yapıştı.

Gecenin bombasını da böylece Ayşe'nin beyninde patladı. Dudaklarını kavrayan dudaklar yumuşak, sıcak ve istekliydi. Fırat etraftaki insanları umursamadan Ayşe'nin dudaklarını hoyratça sömürüyordu. Ayşe, kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu. Adamın öpüşlerine karşılık verirken bir elini istemsizce kaldırdı ve avucunu Fırat'ın yumuşak yanağına bastırdı. Elinin altındaki tenin üzerinde yeni çıkmaya başlamış sakallar, avucunun içine minik iğneler batırıyordu ama bu hissin rahatsızlık vermesinden daha çok hoşnutluk yarattığını fark etti.

Avucunun içinde kalbine batan iğneleri vardı adeta. Minik, kalp parçalayan iğneler. Kokusu baş döndürücüydü. Ciğerlerinin en ücra köşesine kadar adamın ferahlatıcı kokusunu içine çekti.

Fırat, birkaç dakikanın ardından hafifçe geri çekildi, tekrar kısa, yumuşak bir öpücük bıraktı dudaklarına. Alnını Ayşe'nin alnına dayadı. Gözleri birbirini içerken yüzleri aynı hizada, bakışları birbirine kenetliydi. Ayşe, alev alev yanan tenini hissetmiyordu bile. Gözleri ışıl ışıl parlayarak adama bakıyordu. Fırat, kalbini hoplatan çarpık bir gülümsemeyle gözlerine bakıyor, bakmaktan ziyade gözlerinde eriyordu sanki. Fısıltıyı andıran bir sesle konuştu.

"Seni karşıma çıkaran Rabbime şükürler olsun!" dedi, tüm kalbiyle dua ederek.

15. BÖLÜM

2016

Son bir buçuk ay herkes için karışık duygularla geçti.

Yaman, Kürşat ve Halit, yanlarına Yavuz'u da alarak önce Londra'ya gittiler. Bir hafta boyunca Rick'in bulduğu yerleri gezdiler, içlerinde en beğendiğini onaylayarak tüm talimatları verdi ve diğer ikisini alarak ayrıldı Londra'dan. Yaman, neredeyse tüm Avrupa ülkelerini kapsayan bir güzergâh çizmişti. Her gittikleri yerde üç ya da dört gün kalıyor, sonra ülke ya da şehir değiştiriyorlardı.

Dört hafta, Kürşat ve Halit'in hayallerinin ötesinde geçmişti. Yaman, bazen kendini çocuklarını geziye götürmüş babalar gibi hissetmişti. Bu seyahatin onlar için ne derece önemli olduğunu, ne anlama geldiğini biliyordu ve en mükemmel şekilde geçmesi için elinden geleni yaptı. Kafasının içinden bir an bile çıkmayan kız yüzünden durgunlaştığı zamanlar olmuştu. Elinden geldiğince, çocukların da yardımıyla içine girdiği bunalımlı anları en az zararla atlatmaya çalışmıştı. Dolayısıyla içkiye her zamankinden fazla yüklenmişti. Gezmişler, eğlenmişler, sarhoş olmuşlar, kavga etmişler, zaman zaman hüzünlenseler de umulandan iyi vakit geçirmişlerdi.

Yaman, dönüş zamanı yaklaştıkça sabırsızlanmaya başlamış, sık sık kalp atışları yükselmiş, çocukça bir heyecana bürünmüştü. Bu süre boyunca telefonda epey zaman geçirmişti. Yavuz'la sık sık konuşmuşlar, gelişmeleri öğrenmiş, yeni talimatlar vermişti. Babası ve Ragıp abiyle her gün mutlaka konuşmuştu ve tıpkı bekledikleri gibi henüz bir saldırı olma-

mıştı ancak Çakal'ın adam toplama çabası devam ediyordu. Ekrem, bu durumdan yararlanıp içeriye birini sokmuştu. Herifin dışarı çıkmaya karar vermesi durumunda, vakit kaybetmeden almayı planlıyordu ve hiçbir şeyi şansa bırakmıyor, tüm riskleri değerlendiriyordu.

Ayşe'yle de sık sık konuşuyordu. Hem resmî belgeler ve işlerle ilgili olarak, hem de kızla ilgili bir bilgi alabilmek için.

En şaşırtıcı haber, ülkeden çıkış yaptıkları hafta aldığı oldu. Ayşe, Fırat'la çıkmaya başlamıştı. Yaman bu haberi duyduğunda, oteldeki odasındaydı ve oturma ihtiyacı hissetmişti. İki duygu arasında gidip gelmişti. Hem Ayşe adına sevinmiş hem de yakıcı bir kıskançlık hissetmişti. Ayşe hayatı boyunca kimseye dönüp bakmamıştı ve ilk defa hayatında ciddi biri vardı. Onun adına çok sevinmişti çünkü biliyordu ki ciddi düşünmese böyle bir ilişkiye asla adım atmazdı. Kıskançlık hissetmesi Ayşe'yi kaybettiği için değildi. Belki çocukça olabilirdi ancak kendisi, bir yıla yakın bir zaman Dağlı'nın peşinde koşmasına rağmen bir kereden daha fazla yan yana gelememişken bu kadar kısa bir sürede, Fırat'ın nasıl olup da Ayşe'yi ikna etmiş olabileceğini anlamıyor, nerede yanlış yaptığını düşünmek, tüm kıskançlık duygularını hat safhaya çıkarıyordu. Bu kadar zaman boşa kaybolmuş gibi geliyordu ve hala başaramamış olması, can acıtıcı bir yenilgiyle, kavurucu bir öfke arasında gidip gelmesine neden oluyordu.

Bu durumun tek avantajı, Ayşe'den Dağlı hakkında bilgi almasıydı. Gerçi hiçbiri tatmin edici değildi. Kız öğrenmişti çıktıklarını ve sadece bir kez, tanıştıklarında görüşmüşlerdi. Onun dışında, Ayşe bir daha kızı görmemişti. Fırat'a verdiği söz yüzünden kız hakkında soru sormuyor, bu da yine ellerini boş bırakıyordu. Tek bildiği, kız zamanının çoğunu şirkette, Oğuz'la geçiriyordu ve o dev, kızı kanatlarının altına almış, hiç kimsenin ulaşmasına izin vermiyordu. Kendisi, Fırat'a verdiği söz yüzünden şirketin önünde tuttuğu adamı geri çekmişti. Kızla ilgili hiçbir şey yoktu şu an elinde.

En büyük üzüntü verici haberse, yine Ayşe'nin tanıştıkları anda edindiği gözlemlerine dayanarak söyledikleriydi.

"Ben hayatımda ilk defa birini okuyamadım Yaman. Sanki kızın bedeni yeryüzünde de ruhu başka bir yerde gibi. Gözlerinde neden burada olduğuna dair sorular var sanki. Benimle tanışırken çekindi, biliyor musun? Hani o kadar adamı temizlediğini bilmesem, hayatımda gördüğüm en utangaç, en masum insan bu kız, derdim. Çocuk gibi bir hali var. Etrafına sürekli tedirginlikle bakıyor. Hep tetikte. Gerekli olmadıkça konuşmuyor, sadece çevresindekileri dinliyor. Bozdumanlar kızın çok üstüne düşüyorlar ancak aralarındaki bağı hala kuramadım. Kesinlikle kan bağı yok, onu biliyorum ama bu kız neden bu derece önemli, anlayamadım. Soramıyorum da. Söz verdim. Başka çarem yoktu. Sadece kabullendim."

Yaman tüm bunları düşündüğünde, bazen nefes alamadığını hissediyordu. Şu an bulunduğu yer ve zaman ona anlamsız geliyordu. Çokça, 'Ben ne yapıyorum burada? Orada, onun yanında olmam lazımdı.' dediği anlar vardı ancak bir kez söz vermişti, o yüzden şimdilik geride duruyordu. Ayrıca çocuklara verdiği diğer sözü de yerine getirmesi gerekiyordu. Çaresiz, şu andaki duruma ayak uydurmak zorundaydı. Ancak döndüğünde her şey değişecekti. Buna kesin kararlıydı. Daha fazla geride durmayacaktı. Daha fazla vakit kaybetmeyecekti.

Yılbaşı'nda, Kürşat ve Halit'le birlikte Paris'teydiler. Çocuklar için çılgınca geçen bir geceydi. Yaman kendini alkole vurmuştu. O geceki acıyı başka türlü içinden atması mümkün değildi. O akşam babasıyla, Ragıp abiyle ve Halime'yle konuşmuş, hepsine ayrı ayrı mutluluklar dilemişti. Sonra Ayşe'yi aramıştı ve belki de hayatında yediği en ağır darbelerden birini almıştı. Ayşe, Bozdumanlar'daydı ve bütün aile bir araya toplanmıştı.

Ayşe aileye girmişti ve arkadan gelen sesler, herkesin çok eğlendiğine işaret ediyordu. Ve Dağlı da oradaydı... Ama kendisi yoktu. Oysa kendisi de orada olmalıydı. En son ne zaman öyle bir aile ortamının içinde olmuştu, hatırlamıyordu bile.

Tek hatırladığı, küçükken yaşadığı o yılbaşıydı. En kıy-

metlisi dünyaya gelmişti. Dualarının kabulü, Tanrı'nın hediyesiydi ona. Annesi, babası, Tahir amcası ve Nermin'le beraber geçirdikleri yılbaşını, hayatı boyunca hafızasından silememişti. Ondan sonra bir daha öyle olmamıştı hiçbir şey. Ayşe şimdi kocaman bir ailenin içinde, o hazzı yaşıyordu. O hazzın insanın başını nasıl döndürdüğünü, mutluluktan kalbini patlatırcasına nasıl çarptırdığını, hayatın sanki hep öyle süreceği hissini nasıl verdiğini, tüm dünyayı avucunda tutabileceği bir güce sahip olduğunu nasıl hissettirdiğini ve daha fazlasını çok iyi biliyordu Yaman. O, artık tüm bunlardan mahrumdu ve içten içe çok kıskansa da Ayşe adına mutlu olmuştu. Sadece, yüreğine oturan taş ağır gelmişti ve tüm geceyi alkole sığınarak atlatmaya çalışmıştı. Çocuklar delicesine eğlenirken o, bir köşeye oturmuş, peş peşe kadehleri yuvarlamıştı.

Sonraki birkaç günde ruhen toparlanması zor olmuştu. Hiçbir şey için değilse bile Kürşat ve Halit için toparlanmaya çalışmıştı. En azından birilerinin hayallerinin gerçekleşmesi gerekiyordu ve o da onların hayallerini gerçekleştirmek için elinden geleni yapmıştı...

* * *

Dağlı, son bir buçuk ayı nasıl geçirdiğini pek hatırlamıyordu. Her sabah, kendini sanki bilgisayar programlar gibi kodlamış ve onu inciten tüm duygulardan uzak durarak, izole edilmiş bir balonun içine koymuştu. Her zamanki gibi, uykuları kısa ve kabuslarla son buluyordu. Kendini ayakta tutacak kadar yemek yiyordu. Her gün mutlaka torbada çalışıyordu. Geri kalan zamanını şirkette, Oğuz'la beraber geçiriyordu. Bu süreçte ona olan minnettarlığını anlatmaya kelime yetmezdi. Oğuz onu meşgul tutuyor, sürekli takip etmesi için verdiği işlerle, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu.

Arada iki defa Serhat ve Nil'le görüşmüş, birinde yemeğe gitmişler, diğerinde yine önceki gibi hep birlikte, bir kulübe gidip eğlenmişlerdi.

Kerim ve Adil, Çakal'ı takibi bırakmamışlardı. Çakal'ın adam topladığını bildikleri için Fırat ve Oğuz, birlikte karar vererek içeri güvendikleri bir adamı sokmayı başarmışlardı. Çakal, tırların patlamasında kaybettiği adamların yerine yenilerini doldurmaya çalışırken fazladan adam da alıyordu. Görünen oydu ki yakında çıkacaktı ve etrafında bir ordu bulundurmak istiyordu. Bu fırsatı kaçırmak istemiyorlardı ve içeriden gelecek bilgi, zaman kazanmalarını sağlayacaktı. Dağlı ise bekliyordu. Sadece bekliyor ve uygun zamanın en kısa sürede gelmesi için dua ediyordu.

Küçük Alaz konusunu beyninin en derinliklerine itmişti. Artık düşünmüyor, aklına geldiği sayılı anlarda düşüncelerinden uzaklaştırmak için her türlü yolu deniyordu. Çoğunlukla bu yol işe gömülmek olsa da iş olmadığı anlarda okuduğu bir kitabı, seyrettiği bir filmi düşünüyor, çok çaresiz kaldığında bazen, Milli Marşı bile kafasında ezberden geçiriyordu. Düşüncelerinden uzaklaştırdığında normal rutinine dönüyordu.

Aynı kırgınlığı bir daha yaşamak istemiyordu ve buna sebep olabilecek her şeyden uzak duruyordu. Fırat'ın, Ayşe'yle çıktığını öğrendiğinde yaşadığı şoku anlatmaya kelimeler yetmezdi. Şaşkınlıkla birlikte panik de yaşamıştı. Ayşe'nin kim olduğunu öğrenmişti ve bu hiç düşünmek istemediği birini, sürekli anımsaması demekti. Bu yüzden sadece bir kez, tanıştıklarında görmüş ve sonrasında Ayşe'den uzak durmuştu.

Fırat, bu durumu anlayışla karşıladığı için ne üstelemişti ne de bu tavrı yüzünden ona kırılmıştı. Hatta kendini kısmen suçlu da hissetmişti. Kızın uzak durmak istediği bir düşünceyi sürekli burnuna sokar gibi olmuştu sanki.

İkisi de birbirlerinin mutluluklarını istedikleri için Fırat, Dağlı'nın uzak durmasına kırılmamış, Dağlı da Fırat'ın seçimine saygı duymuştu çünkü biliyordu ki eğer Fırat duygularından emin olmasa, asla böyle bir hamle yapmazdı.

Yılbaşından bir hafta önce Ağrılı ve Zilal Ana'nın İstanbul'a gelişi, Dağlı için tüm kötülükleri unutturacak bir olaydı.

Neredeyse iki senedir İstanbul'daydı ve diğer sahte adres-

ler dışında yalnızca depoda kalmıştı. Bozdumanların evine hiç gitmemişti. Buna özellikle karar vermişti. Her şeyi sonlandırmadan kendini bilerek rehavete sokabilecek her şeyden uzak tutmuştu ancak bu ziyaret başkaydı. Fırat, arayıp anne ve babasının geldiğini haber verdiğinde, arabasına atlamış ve o akşam ilk defa eve gitmişti.

Dağlı, muhtemelen o karşılaşmayı da hafızasının özel bir köşesine koyacaktı.

Bozdumanların evi, bahçeli bir arazinin içinde, iki katlı bir yapıydı. Ev ahalisi kalabalık olduğundan evi de büyük tutmuşlardı. Giriş katta kocaman bir salon, televizyon seyretmek ve Zilal Ana'nın misafirlerini ağırlamak için kullandığı ve evdeki yardımcıların kaldığı orta büyüklükte üç oda, devasa bir mutfak, çamaşırhane ve çalışma odası vardı. Üste katta ise sekiz yatak odası vardı. Her birinin odası ayrıydı ve ayrıca misafir odaları da vardı.

Dağlı, evin önündeki bahçe kapısına geldiğinde kapıdaki adamlar sürgülü kapıyı hemen açmışlar ve içeri almışlardı. Aracını park edip dışarıdakilere selam vermiş, ayaküstü kısa bir sohbet ettikten sonra eve yönelmişti. Adamların hepsini Ağrı'dan tanıyordu.

Evin kapısından girip salona yönelince ilk gözüne çarpan, üçlü kanepenin ortasında oturan Ağrılı olmuştu. Garip bir şekilde birbirlerini gözleriyle hemen bulurlardı bulundukları ortamda. Hayatta en güvendiği adamdı Ağrılı. Zilal Ana çaprazındaki ikili kanepede oturuyordu. Oğuz, Ağrılı'nın sağında, Esat, Zilal Ana'nın yanında, Fırat'sa tekli koltuktaydı.

Ağrılı'yla gözleri birleşince Dağlı, yüzünde onlarca duygu geçit töreni yaparken, ağır adımlarla adama yanaştı. Özlem, hüzün, korunma ihtiyacı, şefkat, ilgi, sevgi, muhtaçlık, tüm bu duyguların hepsini aynı anda yaşıyordu.

Ağrılı ağır ağır ayağa kalktığında Dağlı varmıştı bile adamın yanına. Adamın üzerinde, en üst iki düğmesi açık kar beyaz bir gömlek, füme rengi kumaş bir pantolon ve ceket vardı. Artık neredeyse tamamen kırlaşmış saçlarında birkaç siyah tel göze çarpıyordu. Saçları gibi kırlaşmış kaşları ka-

lındı. Kara gözlerini çok daha sert gösteriyordu kalın kaşlar. Yüzündeki kır sakallar bakımlı ve kısaydı. Sakallardan arta kalan koyu teni sert, derin çizgilerle doluydu. Hem yazı hem de kışı amansız olan topraklardan izlerdi yüzündeki çizgiler. Birkaç dakika hiçbir şey demeden birbirlerine baktılar. Salonda kimseden çıt çıkmıyordu.

Ağrılı parlayan gözlerle Dağlı'ya baktı. O yaştaki adam, kendine hâkim olmasa gözlerindeki parlayan yaşları koyuverecekti neredeyse. Dudaklarından yumuşak bir ifadeyle, hafif bir ses çıktı.

"Kurban."

Tek kelimeye tüm sevgisini, tüm şefkatini, tüm özenini yüklemişti.

Aynı ifade, aynı sesle karşılık verdi kız.

"Ağrılı."

Sonra aynı anda kolları birbirine uzandı. Dağlı, ileri doğru son bir adım atıp sımsıkı sarıldı. Ağrılı, sanki dünyanın bütün kötülüklerinden korumak istercesine sımsıkı sardı kollarıyla onu.

Dağlı, gözlerinde biriken yaşların akmasını engellemek istercesine sımsıkı gözlerini yumdu. Eğer kendini tutmasa ağlayacağını çok iyi biliyordu. Belki de bu yüzden, bunca zaman onlardan uzak kalmıştı. Şu an savunmasızdı. Bütün gücü tükenmiş, tek isteği onu koruyacak kollarda böylece kalmaktı. Bedenindeki her kas yumuşamış, tüm vücudu pelteye dönmüştü. Şu an güçsüzdü çünkü şefkatle sarınmıştı. Böyle bir hissin içindeyken insan, nasıl intikam peşine düşebilir, nasıl savaşabilirdi ki?

Sevgi, bir insanı her şeyden daha çok güçlendirirken aynı zamanda bir insanı en zayıflatan duyguydu. Bu duygular varken bir insanın intikam alması söz konusu bile olamazdı.

Dağlı kendini, zayıflamasına sebep olacağı için şefkatten, sevgiden uzak tutuyordu. İçinde kin varken sevgiye yer veremezdi.

Şu an son iki senedir aç olan ruhunu doyurmak istiyordu. Bugün kendine izin vermişti. Aç bir ruh emici gibi, bugün

emebileceği tüm sevgiyi ve şefkati içine çekmek istiyordu. Bugün, bu onu zayıflatacaktı, biliyordu ama yarın deposu tam dolmuş, tüm bakımları yapılmış, fabrikadan yeni çıkmış bir motor gibi çok daha güçlü olacaktı. Tüm hücreleri yeni bir enerjiyle, yeni bir güçle dolacak o şoklanmış hücreleriyle gücünün zirvesine ulaşacaktı. Ağrılı ona ihtiyacı olan her şeyi verecekti bugün. Bundan on üç yıl önce nasıl verdiyse ve nasıl hep vermeye devam ettiyse, yine verecekti. O, bu dünyada en güvendiği adamdı. Emanetine sonuna kadar sahip çıkmış, verdiği sözü asla terk etmemiş bir adamdı.

"Çok özledim." dedi mırıltıyla hala adama sarılı haldeyken.

"Ben de kurban. Ben de kuzum." diye karşılık verdi Ağrılı hırıltılı bir sesle. Sonra geri bir adım atıp tekrar kıza baktı. Ellerini kaldırıp kızın yanaklarına koydu. İnceleyen gözlerle baktı avuçlarının içindeki yüze. Sertlik barındıran şikayetçi bir tonla konuştu.

"Süzülmüşsün. Zayıflamışsın. Sana iyi bakmamışlar."

Kız, başını yavaşça iki yana salladı yüzündeki ellerin izin verdiği ölçüde.

"Onların suçu yok. Çok iştahım yok, o yüzdendir."

Ağrılı, onaylamayan bakışlarla yüzünü incelemeye devam ederken yanlarından sevgi dolu başka bir ses duyuldu.

"Yeter Sadık Ağa. Kuzuma az da ben sarılayım." dedi Zilal Ana kollarını açarak.

Sadık Ağa ellerini indirince Dağlı, bedenini kadına çevirdi, başını omuzuna yatırarak sevgiyle baktı.

"Anacığım!" dedi sevgiyle. Aynı şekilde kollarını açarak kadını kucakladı.

"Kuzum, çayır gözlüm, kömür saçlım." diyen Zilal Ana, bir eliyle kızın saçlarını okşarken diğer eliyle kızın bedenini kendisine bastırıp sımsıkı kucakladı.

Onlar hala birbirlerine hasretlerini gidermeye çalışırken Esat, kıskançlık dolu bir sesle araya girdi.

"Arkadaş, bir gün bize şöyle sarılmadı. Nedir yani bu? Biz senin evladın değil miyiz? Niye ayrımcılık yapıyorsunuz?

Tek kızınız var diye, bizim pabucumuz dama mı atıldı, ne oldu yani?"

"Bak sıpaya?" dedi Ağrılı dudak ucuyla gülerek. Ana kız hala birbirlerine sarılı dururken kalktığı yere oturdu tekrar. Küçük oğluna başını çevirerek, "Kız evlat nazlı olur. Erkek evlat hırt olur. Hırtlık yapma şimdi." Ağrılı o boğuk sesiyle, kızgın çıkarmaya çalıştığı ancak alay olduğu belli bir karşılık verdi.

"Kıskanç bu baba." dedi Oğuz. "Kendi en küçüktü, el üstünde tutuluyordu, şimdi küçüklüğü kalmadı ya hırs yapıyor." dedi Esat'ın damarına basma çabasıyla.

"Ya ne kıskanacağım? Ben Dağlı'ya bir şey demiyorum ki. Anam, bize niye sarılmadı bu kadar? Onu soruyordum." dedi Esat çabuk çabuk.

"He, hiç kıskanmıyon! Belki kadın sen buraya gelince kurtuldum, diye sevinmiştir, belki hiç özlememiştir de o yüzden, o kadar hasretle sarılmamıştır?" dedi Oğuz iğneleyici bir tonla.

"Ya ben ne yapıyorum ki? Hanginizin sözünden çıkıyorum?" Savunmaya geçmişti Esat.

"Hanginizin sözünü dinliyorum diyecektin herhalde?" Oğuz üsteliyordu.

"Valla, şuraya geldiğimden beri tek yanlışım yok! Sor Fırat abime, sor!" Eliyle Fırat'ı işaret ederken gözleriyle medet umuyordu Fırat'tan. Bu sırada Dağlı ve Zilal Ana ayrılmışlar, elleri birbirlerinin belinde, yüzlerindeki gülümsemeyle oğlanları seyrediyorlardı. Ağrılı bıyık altı gülüyor, sesini çıkarmadan oğulları arasındaki atışmayı dinliyordu.

"Buraya geldiğinden beri performansı zirvede, yalan yok! Ama hala o Bugatti meselesini unutmadım!" dedi Fırat kaşını kaldırıp.

"Yav, hala mı oradasınız? Ben babamdan izin almıştım!" diye yan gözle kaçamak bir bakış attı babasına.

Ağrılı nihayet araya girdi. Yüzünde masum bir ifadeyle konuştu.

"He, sordu bana. Araba, dedi. Nasıl bir araba, dedim. Dört

tekerlekli, dedi. Sanki üç tekerlekli alacak da?" deyip boynunu sağa sola büktü. Sonra devam etti. "Kaç para, dedim. Bir şeyler geveledi ağzında, ben de 'e uygun al' dedim. Bankaya talimat verdim, ne kadar istiyorsa verin diye, herif bana iki sıfır eksik söylemiş!" dedi ters ters bakarak.

"Ya baba, söyledim ben sana. Sen yanlış anlamışsın!" dedi Esat yalvaran bir sesle savunmacı bir tonla.

"He tabii, ben yanlış anladım. Ben yanlış anlayacaktım da, o zaman niye talimatı abinden istemedin de benden istedin?"

"Abim çok meşguldü, benim yüzümden yorulmasın dedim." diye, başını omuzlarının arasına çekerek alçak bir sesle cevap verdi.

"He ya, abisini de pek düşünür!" dedi Fırat alayla.

Herkes birbirine bakıyordu gülümseyerek. Esat suçlulukla başını kaldırmıyordu. Oğuz, birden yerinden fırlayıp kocaman eliyle Esat'ın ensesine yapışıp kendisine çekerek ayağa kaldırdı genç adamı. Başını omzuna yaslarken diğer koluyla kardeşini sarmıştı.

"Köpeğin olsun lan Bugatti! Senden kıymetli mi?" derken diğerleri kahkahayı basmıştı.

"Az daha kalp krizi geçirecekti sıpa!" dedi Fırat kardeşlerine sevgiyle bakarak.

Dağlı, eli Zilal Ana'nın belinde Ağrılı'nın oturduğu koltuğa ilerledi ve Zilal Ana'yı da oturtturarak, ikisinin arasına kendisi yerleşti.

"Oğuz abi, sen Esat abimle otur. Şu an ailedeki en favorisi sensin nasılsa." dedi sırıtarak.

Ağrılı ve Zilal Ana'nın ortasında otururken hala bir eli kadının belindeydi. Diğer eli istemsizce Ağrılı'nın ceketinin ucunu tuttu. Yaptığının farkında değildi ancak diğerleri fark etmişlerdi ve yüzlerindeki ifadeleri bozmadılar.

O akşam saatlerce sohbet ettiler. Dağlı, bir ara başını Ağrılı'nın koluna yaslamış, yüzünde mahzun bir gülümsemeyle konuşulanları dinliyordu. Şu an kendini huzurla sarmalanmış hissediyordu. Güvenlikli bir ortamda, güvendiği insanlarla beraberdi. Bu akşam ihtiyacı olan kısa bir mola vermişti.

Bu akşam huzura, güvene ihtiyacı vardı ve başını omuzuna yasladığı adam, sadece varlığı ile bunu bahşediyordu. Özlem duyduğu baba sevgisini, şefkatini ve korunma ihtiyacını doyuruyordu.

Gece yarısına doğru Dağlı, nihayet gitmesi gerektiğine karar verdi. İlk itiraz Zilal Ana'dan gelmişti. Kuzusunun evinde kalmasını istiyordu ancak Dağlı, tüm ısrarına rağmen olumsuz cevap verdi.

"Kalamam anam. Şimdi değil. Şu an olmaz. Ne olur ısrar etme, beni de kendini de üzme. Biraz daha sabret. Biraz daha sabredelim, sonra geleceğim zaten. Gidecek başka bir yerim mi var?"

Zilal Ana, ısrarına devam etmek için ağzını açmışken Ağrılı'dan uyarı dolu bir ses çıktı.

"Zilal Hanım!"

Kadın, kocasının sert gözlerine bakınca zoraki bir kabulleniş gösterdi ancak bakışlarında isyan vardı. Dağlı, karşılık vereceğinden korkarak aceleyle araya girdi. İkna dolu bir sesle, çıkarabildiği en yumuşak tonla konuştu.

"Hem, haftaya geleceğim zaten. Yılbaşı'nda hep birlikte olacağız ya. En sevdiğim yemekleri yap, ben o gün yanında olacağım. Söz!"

"Bir hafta bana hasret çektireceksin illa."

"Anam! Ben de çekiyorum." dedi başını yatırarak, anlayış bekleyen bir ifadeyle.

Zilal Ana isteksiz, başını salladı. Ellerini kızın kollarına sardı. Gözleri, en az etrafındaki erkekler kadar sert bakarken kızın gözlerine kilitledi bakışlarını.

"Bitsin artık! Bitsin bu azap! Bize bu azabı yaşatanlar cehennemde cayır cayır yansın inşallah. Rabbime tek duam, bize bunları reva görenleri en ağır şekilde cehenneminde cezalandırması. Benim yüreğim yandı senelerdir, onların da yürekleri yanar inşallah!"

Dağlı, dolu gözleriyle sadece başını salladı. Oğuz araya girerek kızı kollarına çekip elini omuzuna attı.

"De yeter ana. Harap etme kendini. Az daha sabret. Sen

sabırlı kadınsın. Neler atlattın, biraz daha beklemek mi seni tüketecek? Sen Zilal Bozduman'sın! Bu kadar adamla başa çıkıyorsun, hepsini bir hizada tutuyorsun, biraz daha beklemek senin başa çıkamayacağın bir şey değil."

"Sen onu gel, benim yüreğime anlat oğul. Sor bakayım iki senedir huzurlu bir uyku uyudum mu?"

"Zilal Ana." dedi Dağlı, üzüntüyle kadına bakarken. Suçluluk duyuyordu. Kadıncağız kendi yüzünden huzur yüzü görmemişti. Bu kadar yük kadına haksızlıktı ancak elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Ağrılı tekrar araya girdi. "Zilal Hanım! Sen yorgunsun, hadi git, yat, dinlen. Kız haftaya gelecek işte. Daha fazla uzatma!" dedi keskin bir sesle. Artık hiçbir itiraz duymak istemiyordu. Gözleri sert sert bakıyordu. Kadın başını sallayıp sevgi dolu bir üzüntüyle, gözleri dolu dolu son kez yine baktı kıza.

"Tamam kuzum. Dediğin gibi olsun ama iyi bakacaksın kendine, tamam mı kurban olduğum?"

Kız başını salladı zorlukla gülümsemeye çalışarak. Kadın, salondan çıkarken başına şal gibi attığı örtünün ucuyla, gözlerinden akan yaşları silmeye başlamıştı bile.

Ağrılı öne adım atıp, "Gel kurban, hadi, vakitlice git artık." dedi. Kızın koluna uzanıp Oğuz'un kollarından uzaklaştırdı. Hiçbiri peşlerinden gitmedi. İkisinin yalnız kalmak istediğini biliyorlardı. Hepsi kalktıkları yere geri otururken Ağrılı ve kız, salondan çıkıp evin kapısına yöneldiler.

Buz gibi havada ağızlarından çıkan nefes duman olup geceye karışıyordu. Arabanın başına geldiklerinde karşılıklı birbirlerine baktılar. Etrafta dolanan adamlar onlardan uzaklaşmışlardı. Ağrılı, dimdik kızın gözlerine bakarak konuştu.

"Burada kalmak istemediğine kesinlikle emin misin kurban? Gönlüm razı değil, biliyorsun ama zaten zorlu olan yolunda daha fazla sıkıntı çıkarmak istemiyorum. Sen nasıl iyi olacaksan öyle olsun."

"Kalmayacağım Ağrılı. Kalamam. Beni zayıflatıyor burada olmak. Sizinle olmak. Bitene kadar böyle devam etmek zorundayım yoksa başaramam. Yumuşayamam. Kalbim yu-

muşarsa sözümü tutamam. O sözü yerine getirmek için kalbimi söküp atmam gerekiyorsa atarım. Bu kadar yaklaşmışken vazgeçemem."

"Az kaldı." dedi Ağrılı başını anlayışla sallayarak. Başka hiçbir şey demesine gerek yoktu kızın. Her kelimesinde haklıydı. Sevgi insanı yumuşatır, sevgi insanı böyle bir yolda güçsüz bırakırdı.

"Az kaldı." diye tekrarladı Dağlı.

Birkaç dakika hiçbir söz etmeden birbirlerine baktılar. Sonra kız hareketlenerek ileri bir adım attı ve vedalaşırken Ağrılı'ya sarıldı tekrar. Adam kızı yine sıkıca sardı.

"Bu çok iyi geldi Ağrılı. Kısa bir molaydı ama tükenmeye yüz tutmuş yüreğime tekrar güç kattı. İyi ki varsın! İyi ki sana emanet edildim." diye mırıldandı.

"Sen emanetten öte, benim kızımsın kurban. Öz çocuklarımdan ötesin. Ben hep buradayım. Rabbim ömür verdikçe hep yanındayım. Sakın aklından çıkarma!" diye karşılık verdi yumuşak, babacan bir tonla.

Yavaşça birbirlerinden ayrıldılar ve kız, son bir bakış atıp arabaya girdi. Arabayı çalıştırıp geniş bahçe kapısından çıkarken Ağrılı hala ayakta dikiliyor, ardından bakıyordu hüzünlü bir yüzle.

O gece Dağlı, yeni bir enerjiyle depoya döndüğünde saatlerce tek başına oturup düşündü. Yüreği şimdi daha hafifti. Ağrılı'nın varlığı ona yepyeni bir güç katmıştı. O, onun sırtını dayadığı dağıydı. Yorulduğunda başını yasladığı omuzdu. Sığındığı limandı. Düştüğünde uzanıp kaldıracak eldi. Yaralarını saracak bandajdı. Şimdi kendini daha güçlü, daha kararlı hissediyordu. En zayıf, en kırık, en savunmasız anında yanında olan, onu sarıp sarmalayan kurtarıcısıydı. Ruhunun en çıplak halini gören, tüm perişanlığına şahit olan tek insandı. Yeryüzünde kim olduğunu bilen, gerçek adını son kez dudaklarından duyduğu tek kişiydi.

Ve sonraki hafta, güvenli bulduğu bilindik rutinde geçti.

Yılbaşı günü, Oğuz'la beraber yine şirkette çalıştı. Fırat, Ayşe'yi almaya gideceğini söyleyip onlardan önce çıkmıştı.

Esat, Fırat'ın verdiği bir işi tamamlamaya çalışıyordu ve o da dışarıdaydı. Şirkete tekrar gelmeden eve geçecekti. Kerim ve Adil, dışarıda birkaç işi takip ediyorlardı ve onlar da doğrudan eve geçeceklerdi. Şirketteki işlerini bitirdiklerinde, Oğuz artık çıkmaları gerektiğini söylemişti.

Zilal Ana birkaç defa aramış, geç kalmamaları için sürekli tembihlemişti Oğuz'u. Kadın heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı. Uzun bir süreden sonra tüm aile aynı sofra etrafında toplanacaktı. En büyük sürprizse Ayşe'ydi ona. Nihayet Fırat'ı, gönlüne göre birini bulmuştu ve bu gece, o da aileye katılacaktı. Zilal Ana, ailesi büyüdükçe yüreğinin de büyüdüğünü hissediyordu. Evlatları mutlu olsun, huzurlu olsun başka hiçbir şeyi gözü görmüyordu. En güzel yemekleri kendi elleriyle yapmış, yardım etmeleri için Ağrı'dan getirdiği Fatma ve Gülnaz'ı hiç oturtmamıştı.

Uzun, büyük masa eksiksiz bir şekilde hazırlanmıştı. Üzerindeki yiyecekler küçük bir köyü doyuracak ölçüdeydi. Çeşit çeşit mezeler, salatalar, zeytinyağlılar, etliler, börekler, tatlılar, meyveler insanı sadece bakarak doyuracak gibi görünüyordu.

Eve ilk gelenler Kerim ve Adil, onlardan on beş dakika sonra da Fırat ve Ayşe'ydi. Zilal Ana, Ayşe'yi ilk gördüğü anda sevmişti. Oğlu gönül verdi ya, elini tutup getirdi ya kim olursa olsun severdi o da. Oğlunun yüreğini iyi bilirdi, seçimini doğru yaptığına da emindi.

Ayşe, bu derece büyük bir sevgiyle karşılanacağını ummamıştı. Zilal Ana'nın, onu sımsıcak bir şekilde sarılarak karşılamasına oldukça şaşırmış ancak bu şaşkınlığı çabucak atlatıp yüreği mutlulukla dolmuştu. Uzun yıllardır anne özlemiyle yanıyordu ve özlediği bu duyguyu tekrar yaşıyor olmak bir an gözlerini doldurmuştu. O ki hiçbir şeyden sarsılmayan, sert mizaçlı kadın, Zilal Ana'nın karşısında küçük bir kız çocuğuna dönüşüvermişti. İlk dakikadan itibaren sanki yıllardır birbirlerini tanıyor gibiydiler. Ayşe, sanki yıllardır bu ailenin içindeymiş gibi hissetmişti.

Sadık Ağa, ilk anda sert mizaçlı biri olarak görünmüştü

gözüne. Öyleydi de ancak gözlerindeki Ayşe'yi kabullenir ifadeyi saklamıyordu. Sert görünen yüzünden hiçbir şey okunmuyor fakat yumuşak bakışlarla kızı izliyordu.

Karı koca, ikisi de kızı sıcak bir şekilde karşılamış, ilk defa geldiği evde rahat etmesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Fırat mutluydu. Hem de çok. Ayşe'nin ailesine uygun olduğuna o kadar emindi ki iki taraf için de gönlü rahat, kalbi hafifti.

Salonda hep birlikte oturmuş, hâl hatır cümleleri kurulurken Esat içeri girmişti. Suratında kocaman bir gülümsemeyle, neredeyse bağırır derece yüksek sesle selam vermişti.

"İyi akşamlar millet!"

"Lan oğlum, kahveye mi giriyorsun stada mı? Ne biçim selamlama bu? İnsan bir Selâmün Aleyküm der! Biz senin dışarda fink attığın arkadaşların mıyız? " dedi Fırat azarlayan bir sesle.

"Aha! Klasik Fırat Bozduman fırçası! Valla abi, bu akşam keyfimi bozamazsın, hiç uğraşma. Sırf sen mutlu ol, keyifli ol ben onu da yaparım..." deyip ellerini kaldırdı, aynı yüksek sesle, "Selâmün Aleyküm millet!" dedi sırıtarak.

"Yok, bu oğlan hiç uslanmayacak!" diye mırıldandı Sadık Ağa başını iki yana sallayarak.

"Ben uslandırırım onu baba, sen hiç merak etme." dedi Fırat babasına. Ardından kızgın gözlerini Esat'a çevirdi. "Lan, kaldırma beni ayağa!" diye tehdit etti.

"Yok ya. Ben anladım. Ben ne yaparsam yapayım sizi memnun edemeyeceğim. Peki. Dediğin gibi olsun..." Yüzüne sevimli bir gülümseme oturtup gözlerini kırpıştırdı, sesini alçaltarak yumuşak ancak oyuncu bir havada devam etti. "İyi akşamlar, sevgili ailem. Bugün nasılsınız? Afiyettesiniz inşallah. Beni de soracak olursanız hamd olsun iyiyim, sağlığınıza duacıyım."

Ağrılı, gülümsemesini saklamak için başını yana çevirdi, dudaklarını büzdü. Zilal Ana şaşkınca oğluna baktı.

"Esat, kara koçum, iyi misin anası kurban?" dedi Zilal Ana endişeyle.

Esat, gözlerini annesine çevirip başını salladı. "İyiyim anam. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, çok şükür ama sen niye mektup okur gibi konuşuyorsun?" diye merakla sordu.

"Yav anam, herif rol kesiyor işte. Dersi kaynatan çocuk gibi ortamı kaynatıyor."

"Geç otur şöyle." dedi Sadık Ağa, oğluna başıyla yanını işaret ederek. Uyarıcı bakışları oğlunun üstündeydi. 'Daha fazla cıvıma' diyordu gözleriyle. Esat, sinyali alarak aceleyle babasının yanına oturdu. Kerim'le Adil sırıtarak ona bakıyor, başlarını bilmişçesine iki yana sallıyorlardı. Esat, babasının yanına oturur oturmaz karşısında oturan Ayşe'yle göz göze geldi. Fırat, Ayşe'nin diğer tarafında oturuyordu. Esat gözleri büyüyerek Ayşe'ye baktı, yüzünde gülümseme oluşurken konuştu sıcak bir sesle.

"Ooo, yenge, hoş geldin."

"Sağ ol Esat. Sen de hoş geldin. Nasılsın?"

"İyiyim, çok şükür, sağlığına duacıyım." diye sırıtarak cevap verince Sadık Ağa, kocaman elini kaldırıp Esat'ın ensesine koymuştu. Dışarıdan görenler oğlunu seven bir baba görürken Sadık Ağa, eliyle Esat'ın ensesini sıkıyordu.

"Evlat, az sakinleş!" dedi şefkatli bir tonla ancak gözlerinde uyarı vardı.

Esat, boynunu kımıldatamaz hale gelince yüzündeki renk kırmızıya döndü, bakışları babasına çevrildi ve, "Valla sakinim baba." dedi masum bir yüzle.

Sadık Ağa, birkaç dakika daha sıktığı enseyi bırakınca Esat, elini ensesine götürüp sıvazladı.

"Arkadaş nasıl çekici bir ensem varsa, önüne gelen direk oraya dalıyor." diye mırıldandı ağzının içinde. Sadık Ağa yan gözle oğluna bakıp sadece, "Esat!" dedi.

Diğeri hemen dikildi. "Buyur baba?"

"Uslu dur evlat!" dedi Sadık Ağa sadece ancak gülmemek için kendini zor tutuyordu. Esat sadece başını salladı. Yan gözle temkinli bir bakış atmıştı başını tekrar önüne çevirirken.

Zilal Ana öne eğilip başını uzattı, Fırat'la göz göze gelme-

ve çalışarak sordu.

"Fırat, ara oğlum şu kardeşini hala niye gelmediler? Kuzumu almış mı? Ne zaman gelecekler? Herkes aç, de haydi."

"Birazdan burada olurlar anacığım. Çıktılar çoktan şirketten. Trafik vardır bu saatte, az biraz daha bekleyelim, geçeriz şimdi sofraya hep birlikte."

"Fırat, sordun mu oğul? Kurban bu gece kalacak mı burada?" Belli etmediği bir merakla soran Sadık Ağa'ydı.

Fırat onaylarcasına başını salladı. "Kalacak baba. Bu gece burada. Geç vakte kadar hep beraberiz bu gece. İçinizi ferah tutun."

Sadık Ağa, başını yavaşça sallarken gözlerindeki pırıltı ışık saçıyordu. Zilal Ana, elini yüreğinin üstüne koyup başını yukarı kaldırdı.

"Şükür Rabbime! Bu gece bütün evlatlarımı aynı çatı altında toplamayı nasip etti." Sesindeki sevinç anlaşılmayacak gibi değildi.

Ayşe, kız hakkında konuşurlarken hepsinin yüzlerini ayrı ayrı seyretti ve birinin, bu derece sevilmesinin nasıl bir şey olacağını düşündü. Ona bu sevgi derecesi inanılmaz geliyordu. Hepsi kızı el üstünde tutuyordu ve kan bağı olmayan birini bu kadar sevmeleri, nasıl mümkün olabilirdi anlayamıyordu.

Tam o sırada evin kapısının açılmasıyla, girişteki Oğuz'un sesi kulaklarına geldi.

"Öldüm acımdan kuzu. Anam sofrayı hazırlamıştır inşallah. Aha, bak elim ayağım titremeye başladı."

"Abi, sen hep açsın zaten. Daha iki saat önce yedin ya bir ekmek arası döner." diyen Dağlı'ya, Oğuz aksi bir sesle cevap verdi.

"Kızım sen bir baksana benim cüsseme! Bir ekmek ne ki? Kendi sinek sıkletinle karıştırma beni." diyen Oğuz, kendine çekerek göğsüne bastırdı kızı.

"Yuh abi ya! Boğsaydın bari. Ya nefes alamıyorum!" diyen isyan dolu sesiyle Dağlı, Oğuz'un ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Bırak lan kızı! Kendi klasmanındakilere dal!" diye Fırat seslendi. Gülümseyen bir yüzle, ikisine bakıyordu. Bir elini koltuğun arkasına atmış, başını çevirmişti kapıya doğru.

Sadık Ağa uyaran bakışlarla seslendi. "Oğuz! İncitme kızı!"

"Aşkolsun baba ya! Ben onu nasıl inciteyim? Beni yere serer bu cadı!" dedi gülümseyerek.

Dağlı, gülerek salondakilere bakarken Ayşe'yi görünce yüzündeki gülümseme soldu. Yine aklına gelmişti... Tedirginlikle Oğuz'un kolunun altında kıpırdandı. Oğuz, kızın bedenindeki gerginliği hissedince destek verircesine kolunu sıktı, ben buradayım, demek istiyordu. Dağlı, kendini zorlayarak gevşemeye çalıştı. Bu akşamı gerginlik hissetmeden yaşamak istiyordu. Ayşe'nin burada olması keyfini bozmuş olsa da belli etmeyecekti. Fırat'a bunu borçluydu. Sevdiği kadınla beraber, ailesiyle iyi vakit geçirmek istiyordu ve mutluluğunu bozacak hiçbir şey yapmayacaktı. Bunu yapabilirdi. Hiç rahatsız olmuyormuş gibi normal davranabilirdi. Zorlanarak da olsa yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalıştı.

Şakacı bir sesle Oğuz'a karşılık verdi.

"Abart abi, abart! Hatta Van Damme'ı bile tepelerim... Ben Superman'im ya!"

"Van Damme kim kız?" dedi Oğuz, başını ona eğip şaşkın bakışlarla bakarken.

"Yuh abi! Bilmiyorum deme sakın?" diye atılan Kerim'di.

"Oğlum, benim bildiğim bir Muhammed Ali, bir de Koca Yusuf. Gerisini adam yerine koymam. Ne bileyim kim o hergele?"

"Abi, gel sen... Yüz, yüz elli sene ileri gel... Çok geride kalmışsın, çağı yakala azıcık yav." Diye, bu sefer Adil girdi lafa.

Fırat'la, Esat kıkırdamaya başlamışlardı.

"Hee, görüyoruz çağı yakalayanları." dedi küçümseyici bakışlarla, üç genç adama bakarak. Gözlerini önce Esat'a çevirmiş, ardından Kerim ve Adil'de dolaştırmıştı bakışlarını.

"Haydaa. Yine beni salladı ipin ucunda yav." dedi Esat isyan dolu bir yüzle. "Valla, ağzımla kuş tutsam yaranamam

ben size. Anladım iyice."

"Yok oğlum ya. O kadar ön yargılı değilim ben. Sen bi yakala ağzınla o kuşu, bakarız yaranıp yaranamayacağına." dedi Oğuz, ciddi tutmaya çalıştığı yüzünde alay dolu bir ifadeyle.

Zilal Ana araya girerek, "De, yeter benim kara koçumla uğraştığınız." diye diğerlerini azarlarken ayağa kalktı. Dağlı ona doğru yaklaşırken kollarını açıp kıza sevgi dolu gözlerle baktı.

"Kuzum! Çayır gözlüm!" dedi kız kollarını açıp ona sarılırken.

"Anacığım!"

"Şükür, çok şükür kuzum. Geldin ya, çok şükür Rabbime."

"Aşk olsun anacığım. Dedim ama geleceğim diye."

"Biliyorum. Biliyorum kuzum, dedin ama hasreti, gel sen, aha şu yaşlı yüreğime sor."

"Yapma ama böyle." dedi üzüntüyle. Sonra ses tonu değişti, gülümseyerek, "Ayrıca, yaşlı kelimesi sana hiç yakışmıyor." dedi. Bir adım geri çekilip ellerini kadının yanaklarına bastırdı. Uzanıp yanaklarını öptü.

"Huzur kokulu anam benim." diye fısıldadı.

"Hasretinin yaktığı kuzum benim." diyerek karşılık verdi Zilal Ana.

"Zilal Hanım!" diyen uyarıcı ses yine Sadık Ağa'dan gelmişti. "Kızı bunaltma!"

"Sen hep dürt beni aha öyle. Başka bir şey yapma! Ana yüreğini bilir misin de sürekli uyarırsın? Başka bir şey etmezsin!"

"Vayy. Zilal Sultan baya dolmuş." dedi Oğuz tek kaşını kaldırıp.

Anası, babasına böyle çıkıştıysa epey dolmuş demekti. Normal şartlarda Sadık Ağa'nın her sözü emirdi ve anası, sorgusuz sualsiz kabul ederdi. Babasına anlayışlı olmasını rica eden çabuk bir bakış attı. Sadık Ağa, Oğuz'la bakıştı birkaç saniye. Kabul edercesine başını başka yöne çevirdi ses çıkarmadan.

Fırat, eliyle diğer tarafındaki boşluğu gösterip,

"Kuzu, gel, otur böyle. Azıcık soluklanın, sonra sofraya oturalım." dedi.

Dağlı, Zilal Ana'nın kollarından çıkıp Ağrılı'ya doğru yürürken, "Sağ ol abi. Ben böyle otururayım." diyerek Ağrılı'nın yanına oturdu.

Ayşe'ye bakıp gülümsemeye çalışarak konuştu.

"Merhaba. Hoş geldin."

"Teşekkür ederim. Hoş buldum." Ayşe de gülümseyerek karşılık verdi.

"Nasılsın?" diye sordu Dağlı nazikçe.

"İyiyim. Çok sağ ol. Sen nasılsın?"

Dağlı başını salladı usulca. "İyiyim. Sen de sağ ol." dedi çekingen bir sesle.

Ayşe'yle konuşmak onu geriyordu çünkü kafasının içinde sürekli, o gece duyduğu sözler dönmeye başlıyordu. "Kimsin sen? Kimsin sen?" sorusu sürekli beyninin içinde yankılanıyordu ve her duyduğunda kalbi biraz daha kırılıyordu. Gözlerini kırpıştırarak düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Tüm nezaket kurallarını da yerine getirdiğine göre, muhtemelen başka bir beklenti yoktu ondan yana.

Şu an Ağrılı'nın varlığına tam da dibinde ihtiyacı vardı. Ondan güç alıyordu ve fazla uzağına gitmek istemiyordu. Yanına oturduğu adama yüzünü çevirip gözlerinde sonsuz sevgiyle baktı.

"Nasılsın Ağrılı?" dedi yumuşak bir sesle.

"İyiyim kurban." Ağrılı şefkat ve sevgi yüklü bakışlarını kıza çevirdi aynı şekilde. Elini kaldırdı kızın saçlarını okşadı. Gözleri, 'Ben hep buradayım.' diyordu. Bunu okuyabiliyordu Dağlı.

Ayşe, karşısında oturan ikiliye bakarken yaşadığı şaşkınlığı belli etmemeye çalışıyordu. Bu yaşlı adamla, bu genç kızın arasındaki bağı görmemek olanaksızdı. Birbirlerine bakışları o kadar güçlüydü ki arada oluşan bağda yazılanları okumamak mümkün değildi. En başta yazan güvendi. Sonra sevgiydi. Ardından birçok duygu geliyordu. Şefkat, teslimi-

yet, koruma, ihtiyaç, sığınma. Bu ikisinin arasında kimsenin anlayamayacağı birçok duygu vardı. Onlar baba kızdan öteydiler. Sanki neler paylaştıklarını sadece onlar biliyor, onlar anlıyorlardı. Kızın, adama Ağrılı demesi o kadar şaşırtıcı gelmişti ki ona. O yaştaki adama, belki babası olmadığı için baba demezdi ama en azından adını söyleyebilir, ucuna amca ya da başka bir sıfat takabilirdi. Hiçbirini yapmamıştı. Sadece 'Ağrılı' demişti. Bu kelime bile onları farklı bir şekilde birbirine bağlıyordu. Yalnızca ikisine aitmiş gibi. Sanki o seslenişte çok şeyler yüklüymüş gibi.

Fırat, Ayşe'nin yaşadığı şaşkınlığı hissedebiliyordu. Kız söz vermişti bu konuda bir şey sormayacağına ancak merakına gem vurması olanaksızdı. Sözü zorla almıştı. Adil olmamıştı ancak başka çaresi yoktu. Dağlı, kırmızı çizgiydi. Onunla ilgili sorulara şimdilik cevap veremezdi ve kabullenmesinden başka yol yoktu. Bir gün, zamanı gelince açıklayacaktı elbette ama o gün, bugün değildi. Daha zaman vardı. Ona güvenmeliydi Ayşe. Bu zorlu ilişkiyi ancak güven taşıyabilirdi ve onlar da her şeylerini güven üzerine kurmak zorundalardı. Şimdiye kadar umduğundan iyi gidiyordu her şey. Ayşe'yi anlıyordu. Kafasında karmaşa yaşadığını biliyordu. Onca merakına rağmen soru sormamasını da takdir ediyor, gözünde çok daha yüceleşiyordu Ayşe. Bu geceyi de atlatırlarsa, bundan sonrası çok daha kolay olacaktı onlar için. Bundan emindi. Bunu çok iyi biliyordu Fırat.

Nihayet Zilal Ana'nın, "Hadi herkes sofraya, benim kınalı koçum acından öldü." diyen sesiyle, herkes Oğuz'la dalga geçerek yerinden kalkıp masaya doğru hareketlenmeye başladı.

Sadık Ağa'nın işaret vermesiyle yemek başladı. Ayşe için ilk kez katıldığı bu ortam, düşündüğünden çok iyi geçiyordu. Yemek süresince genç adamların arasındaki atışma bitmemişti. Espriler havada uçuşuyor, laf sokmalar, dalga geçmeler bitmiyordu. Sadık Ağa, bu geceye özel sınırlarını gevşetmiş, hiçbir uyarıda bulunmamıştı masadakilere. Bu gece onun için de özeldi. Tüm ailesi bir arada mutlu ve huzurluydu. Belki şimdilik, sadece bu geceye mahsustu bu du-

rum ama böyle anların sayılı olduğunu bildiğimden, böyle bir şevi bozmak en son isteyeceği bir şey bile değildi. Hepsini şaşırtan hareketi de bu duygular içerisinde yaptı.

"Esat!" diye seslendi, genç adam diğerlerine yine laf yetiştirmeye çalışırken.

"Buyur baba?" dedi Esat hemen başını çevirerek.

Başıyla 'kalk' der gibi yumuşak bir hareket yapıp, "Fatma'yla Gülnaz'a söyle, sana yardım etsinler, git bir büyük rakı getir içerden, hanımların da kadehleri gelsin." dedi doğal sıradan bir sesle.

"Hadi canım! Gerçekten mi? İzin var mı yani?"

"Oğlum, ben senin gibi gevşek miyim? Şaka yapar halim var mı? Bugün, bütün ailem toplanmış. Hep birlikte bunun tadını çıkarmayacağız da ne zaman çıkaracağız? Bu akşam hepinize izin, ben de oğullarımla içmeyeceğim de kiminle içeceğim?"

Gençler sevinçten kıpır kıpır yerlerinde hareket ederken Esat yerinden fırlamıştı bile. Sadık Ağa, karısına dönüp yumuşak bir gülümsemeyle sordu. "Sen de bir kadeh eşlik edersin, değil mi Zilal Hanım?"

Zilal Ana tüm sevgisi gözlerinde yansırken cevap verdi.

"Erimsin! Başımın tacısın ağam. Bütün evlatlarımı etrafımda topladın. Bana hayallerimin ötesinde bir hayat yaşattın. Ben sana sadece bu dünyada değil, öbür dünyada da eşlik edeceğim. Ben sana ölümde de eşlik ederim. Bir kadeh ne ki? Elbette eşlik edeceğim."

Sadık Ağa, elini uzatıp karısının elini sıktı sevgiyle. Zilal Ana'nın kimsenin bilmediği birçok yanı vardı. En zor zamanlarında da adamın yanında en büyük destekçisi o olmuştu ve her zaman yanında durmuştu. Onlar, her şeyle birlikte savaşmışlardı ve birçok akşamlar, kocasına içerken de eşlik etmişti. Oğulları bunu bilir, anaları gözlerinde daha da yücelirdi. Onların anaları kocasını hiçbir yerde yalnız bırakmazdı. Derdinde de mutluluğunda da.

Fırat, birden gözlerini Ayşe'ye çevirmişti. Yoğun bakışları, kadının içini delip geçiyordu sanki. Ayşe, yavaş yavaş bu ai-

lenin nasıl olduğunu anlamaya başlamıştı. Onlar birbirlerine güçlü bağlarla kenetlenmişlerdi. Anneleri öyle güçlü bir kadındı ki sevgisiyle, bağlılığıyla, sadakatiyle hepsini birbirine sarmalıyor, kopamaz bağlarla çevreliyordu. Bu kadından öğreneceği çok şey vardı. Kadın her an, çok daha fazla saygınlaşıyordu gözünde. Fırat'ın gözlerine aynı yoğun bakışlarla karşılık verdi. Onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı ve bunu tüm kalbiyle kabul ediyordu. O da bu adamın anası gibi olacaktı. Bunu hissetmişti.

"Gelin Hanım, rakı sert gelir dersen sana şarap açalım."

Sadık Ağa'nın sesiyle kendine geldi. İlk duyduğu kelimelerle şaşkınlığa düşerken yüzü kızardı. Mahcup bakışlarını adama çevirirken birkaç saniye cevap verememişti. Adam, yumuşak bakışlarla ona bakıyordu. Fırat'sa yerinde dikilmiş, Ayşe'nin cevabını bekliyordu.

Ayşe hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Ee...Ben..." Hayatında ilk defa kekeliyordu. Ayşe kendisine inanamadı. Derin bir nefes alıp ciğerlerine gönderdiği solukla, birkaç saniye içinde tekrar öz benliğine ulaştı. Cümlesini bu sefer kekelemeden ancak çekingen bir sesle tamamladı. "İzniniz olursa ben de rakıyla eşlik etmek isterim."

"Bu akşam herkes izinli." dedi gülümseyerek Sadık Ağa.

"Babaların şahısın, baba." dedi Oğuz, koca cüssesine rağmen çocukça bir ifadeyle bakarak.

"Oğlum, sen bu aralar Esat'la çok mu zaman geçirdin?" dedi Sadık Ağa kaşlarını kaldırarak.

Oğuz'un yüzündeki beyaz ten hafif pembeleşirken masadaki herkes gülmeye başladı. Fırat gururla Ayşe'ye bakıyordu. İlk gördüğü anda anlamıştı ya, bu kadın tam da ona göreydi. Yine yanılmamıştı. İçinden 'Helal sana koçum!' dedi kendi kendini tebrik ederek.

O sırada Oğuz bir eliyle ensesini sıkarken alçak sesle, "He valla doğrudur. Herif virüs gibi. Bulaşıcı mıdır nedir?" dedi.

Gülme sesleri yükselirken Esat, elindeki şişeyle içeri girdi, ardından Fatma ve Gülnaz ellerindeki tepsilerde kadehleri getirmişlerdi. Çabucak herkesin kadehlerini masaya yerleş-

tirip çıktılar.

Esat, kadehlere servis yaparken, "Abi, bana sek. Sakın su koyma." diye Dağlı uyardı.

Esat aksi aksi cevap verdi. "He, sek. Biliyorum. Ulan başımıza kırk yıllık akşamcı çıktı bu da. Kızım, sek rakı içen kadın korkutur adamı. Su kat şuna işte."

"Allah Allah, ne alakası var ya? Sulu rakı midemi bulandırıyor. Hem siz de sek içiyorsunuz, bana ne laf sokuyorsun?"

Ayşe, kaşlarını kaldırmıştı şaşkınlıkla kıza bakarken. Esat, kıza laf yetiştirmeye devam ediyordu, bir yandan kadehleri doldurmaya devam ederken.

"Biz erkeğiz, sek içeriz. Hatun kısmı sulu rakı içer!"

"Bak bak, laflara bak! Çifte standartta bak! Hani sen eşitlikçiydin? Birden kendi sözlerini yemeye mi başladın?"

Dağlı ve Esat atışırken diğerleri gülerek dinliyorlardı. Kerim yerinden kalkıp diğer kadehlere su dolduruyor, Esat'a yardım ediyordu. Dağlı'ya başını çevirip "Yürü be Dağlı!" dedi.

"Lan ne gaz veriyon? Benim gaza mı ihtiyacım var?" diyerek tersledi Kerim'i kız.

O sıra Ayşe araya girdi.

"Esat, benim rakımı da sek ver!" dedi birden.

"Aha, kadın ittifakı!" dedi Fırat kahkaha atarak. Gözleri parlayarak Ayşe'ye bakıyordu.

Ayşe çenesini dikerek cevap verdi. "Biz buna kadın dayanışması diyoruz!"

"Dedi, bir kez bile yenilgi almamış fakat birazdan alacak olan avukat hanım!" diye Oğuz girdi bu sefer lafa alayla.

"Dedim! Ben hiç kaybetmem! Ne zaman kazanmak istersen ara beni!" dedi, başını Oğuz'a çevirerek sağ elinin baş ve serçe parmağını kaldırarak kulağına götürdü. "Bu gece fena yenilgi yaşayacaksınız, yediklerini hazmetmen zor olmasın sonra." diye devam etti göz kırparak.

"Ooo, sert!" dedi Oğuz. Tek kaşını kaldırmıştı. Gözlerinde meydan okuma vardı.

"Yenge, sen baksana benim cüsseme. Bu masada hazme-

demeyeceğim bir şey olabilir mi sence?" dediği anda Dağlı, dayanamamış araya girmişti.

Öne doğru masaya yaslanarak, sanki Ayşe'ye bir sır veriyormuş gibi herkesin duyabileceği ancak fısıltıymış gibi bir sesle konuştu.

"Girme bahse! Adam tek başına kuzu değil, resmen öküz bitiriyor! Üstelik karnı bile ağrımıyor!" dedi uyarmak ister gibi açtığı kocaman gözleriyle.

Diğerleri kahkahayı patlatırken Zilal Ana ve Sadık Ağa, yüzlerinde gülümsemeyle masadakilerin atışmasını izliyorlardı. Sadık Ağa sevmişti Ayşe'yi. Tam Fırat'a göreydi. Dişliydi. Güçlüydü. Ayakları yere basıyordu. Aklı başındaydı. Oğlunu çok iyi çekip çevirecekti. O da kendi karısı gibi olan kadınlardandı. Yılmayan, yorulmayan, şikâyet etmeyen.

Keyifle ilk yudumu almak için kadehine uzandı. Eliyle kadehi yukarı kaldırıp herkese tek tek baktı. Diğerleri de kadehlerini havaya kaldırırken, "Hadi, herkese afiyet olsun." dedi. Ve hep birlikte içkilerinden ilk yudumlarını aldılar.

Sonrası, akşam boyu çekişmeyle, kahkahalarla geçti. Ayşe uzun zamandan beri bu kadar iyi vakit geçirdiğini hatırlamıyordu. Herkes masada oturmaya devam ederken bir yandan içiyor, bir yandan esprili bir sohbet devam ediyordu. O sırada çalan bir telefon sesiyle az da olsa dikkatler dağıldı. Fırat arkasını dönüp ilerdeki sehpaya bakınca, "Ayşe, senin telefonun çalıyor güzelim." dedi uyararak.

Ayşe, özür dileyerek masadan kalktı ve telaşlı adımlarla telefonuna ulaştı. Ekran'da Yaman'ın adını görünce yüzünde gülümseme oluştu. İçtiği içkilerden iyice gevşemişti. Aceleyle telefonu cevaplarken hâkim olamadığı bir şekilde istediğinden yüksek çıkmıştı sesi.

"Vay, kaçak! Ben de kaç gündür aramadığın için kızmaya başlıyordum." dedi açar açmaz.

Fırat, başını geriye çevirip soru sorarcasına bakarken Ayşe, sadece dudaklarını kımıldatarak cevap verdi. Fırat başını sallayarak önüne dönerken Oğuz, başını merakla iki yana sallayıp, "Kimmiş?" diye sordu.

Fırat dişlerinin arasından cevap verirken yan gözle Dağlı'ya çabucak bir bakış atmıştı. "Minik Alaz!"

Dağlı'nın bedeni gerildi. Sırtı dikleşti. Elindeki kadehi dudaklarına götürürken havada asılı kaldı birkaç saniye. Fırat ve Oğuz, ona dikkatli bakışlarla bakarken kendini toparlayarak, hiçbir şey olmamış gibi bir yudum aldı ve kadehi geri bıraktı. Etkilenmeyecekti. Umursamayacaktı. Belli etmeyecekti. Bunu başarabilirdi. Doğal hareketlerle, önündeki tabağından çatalının ucuna bir parça yiyecek alırken arkadaki konuşmaya kulak kabartmıştı. Esat, Kerim ve Adil'le bir şeyi tartışırken onları dinliyormuş gibi yapıyordu ancak hiçbir şey anlamıyordu. Aklı tamamen arkadaki konuşmadaydı.

"Paris'te misiniz şu an?"

"....."

"Çok sevindim eğlenmenize. Çocuklar için de inanılmaz ilginç geçiyordur eminim."

"....."

"Yok... Hayır... Ben mi?... Ben Fırat'la beraber, ailesinin evindeyim. Yılbaşı'nı hep birlikte geçirmeye karar vermişlerdi, beni de davet ettiler, sağ olsunlar."

O sırada Esat'ın dediği bir söze diğerleri kahkahayı patlatırken arkasını dönüp gülümseyen bir yüzle masaya baktı.

"Evet. Çok eğleniyorum... Hepsi müthişler..."

Karşıdan gelen soruyla arkasını tekrar masaya döndü, sesi alçalmıştı, artık duyulmuyordu. Dağlı, daha fazla kendisine bunu yapmaması gerektiğine karar verdi ve masaya konsantre olmaya çalıştı. O kaba, yalancı pislik istediği yerde gezsin, tozsun umurunda değildi. Kiminle, ne yaptığı umurunda değildi. Değildi ve olmayacaktı. Kafasının içindeki odacıkları hızla dolaşmaya başladı.

Kendini tekrar kapatıp tamamen masaya dönmüştü artık.

Ayşe konuşmasına devam ediyordu. Yaman'ın kendinin burada olduğunu öğrendiği an sesi düşmüştü. Sorduğu ilk soru, "Orada mı?" olmuştu. Ayşe, masaya çabuk bir bakış atıp tekrar arkasını dönmüştü. Daha kısık bir sesle,

"Evet." dedi.

"İyi mi?"

"Biraz solgun görünüyor ama iyi sayılır."

"Bu gece orada mısın?"

"İçmeye başladık. Muhtemelen bu gece kalacağım. Daha oyun oynayacakmışız. İnanabiliyor musun? Hayatımda ilk defa, yılbaşında oyun oynayacağım." Kıkırdamıştı konuşurken.

Yaman da hafifçe gülmüştü. "Şimdiden sarhoş mu oldun Ayşe abla?"

"Hayatımda ilk defa sek rakı içiyorum. Gaza geldim."

"Neyin gazı? Sen kolay kolay gaza gelmezsin."

"Senin kız sek rakı içiyormuş. Erkekler dalga geçmeye başlayınca, kadın dayanışması devreye girdi diyelim." Yine kıkırdamıştı.

"Sek? Eğleniyor mu? Aranız nasıl?"

"Biraz durgun gibi ama sanırım eğleniyor. Aramız galiba iyi olacak. Sanırım alışmaya başladı bana. Bu akşam birkaç defa destek çıktı bana. Çok tatlı biri, biliyor musun?"

"Biliyorum, Ayşe abla." dedi Yaman buruk bir şekilde gülerken.

"Masadakilere ayıp oluyor. Gitmem lazım. Sonra uzun uzun konuşalım mı?"

"Olur, konuşalım. Senin izlenimlerine güveniyorum, biliyorsun. Bana kullanabileceğim bir şey ver. Bir şans yakalayabilmek için bana bir şeyler ver Ayşe abla."

"Tamam, elimden geleni yapacağım. İyi seneler Yamancığım. Çok sevindim özellikle bugün aramana."

"Sana da iyi seneler Ayşe abla. Yakında görüşürüz. Kendine çok iyi bak."

"Sen de canım. Çocuklara da iyi bak."

Ve telefonu kapadılar. Ayşe, bir süre düşünceli gözlerle telefona bakarak ayakta dikildi. Neden sonra elindeki telefonu tekrar sehpaya bırakarak masaya yöneldi. Yerine otururken mahcup bir yüzle gülümseyerek, "Çok özür dilerim tekrar. Benim için çok önemliydi bu konuşma." dedi Sadık Ağa'ya bakarak.

"Önemli biriydi sanırım." dedi Sadık Ağa bilmeden.

"Kardeşim sayılır. Kardeşim kadar yakındır. Şu an uzakta. Bugün yılbaşı olduğu için, mutluluklar dilemek istemiş yeni seneye girmeden."

Fırat ve Oğuz, birbirlerine bilmişçe bakış atarken Sadık Ağa onaylayarak başını salladı. "İnsanın sevdiklerini araması, sevdikleri tarafından aranması güzel şey. Bu arada bir kardeşin var sanırım. Fırat söylemişti."

Gözleri bir saniye içinde Fırat'a gitmiş, tekrar Ayşe'ye dönmüştü. Ayşe de gülümseyerek Fırat'a baktı, sonra bakışlarını tekrar Sadık Ağa'ya yöneltti.

"Evet. Bir kız kardeşim var. Yurt dışında. Bugün onunla da konuştum. Doktor kendisi. Bu gece, çalıştığı hastanede nöbette olacağı için gece belki arayamayacağından, gün içinde konuşmuştuk."

"Ne güzel. İkiniz de çalışkan, başarılı insanlarsınız. Zor oluyordur kardeşinden uzakta olmak."

"Evet, birkaç yıldır ayrı kalmak zorunda kaldık mesleki durumlar yüzünden. Ancak artık o da dönecek, çok şükür. Birkaç hafta sonra temelli dönüyor." Ayşe konuşurken mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Masadaki herkes onu dinliyordu.

"Aferin benim kızlarıma. Ne güzel okumuş, meslek sahibi olmuşlar. Anasız babasız, bu devirde bunu başarmak her insanın, özellikle bir kadının kolay yapacağı bir şey değil. Kadın istedi mi her şeyi yapar, görün de ders alın işte." dedi Zilal Ana, Ayşe'nin saçını okşayarak. Gurur ve takdirle kıza bakıyordu.

"Aslında tek başımıza yaptık sayılmaz. Babam öldüğünde Zeynep... Kardeşim daha dört yaşındaydı, ben de altı. Abim sırtlanmıştı bütün aileyi. O zamanlar o da daha on sekiz yaşındaydı. Ben on bir yaşıma geldiğimde, abim bir trafik kazasında öldü. Annem acısına dayanamadı, bir sene sonra ayrıldı aramızdan. Annemi de kaybettiğimizde, abimin çalıştığı kişi bize sahip çıktı. Bizi kendi çocuğu gibi büyüttü, okuttu. Biraz evvel arayan onun oğluydu. Kardeş gibi büyüdük biz.

Bende yerleri apayrıdır. Onlar olmasa biz küçücük iki kız, bir başımıza buralara gelmemiz zor olurdu."

"Ekrem Alaz, baba. Sana söz etmiştim. Ayşe'yle kardeşi Zeynep'e o sahip çıkmış." diye Fırat araya girdi.

Sadık Ağa, başını ağır ağır sallarken düşünceliydi. Gözlerini çevirip Ayşe'ye baktı. Takdir dolu bir tonla konuştu.

"Verilen emeğin karşılığını almışlar kızım. Onları da ayrıca takdir etmek lazım. Sahip çıkmışlar. Herkes yapmaz. Allah onlardan da razı olsun ama seni daha çok takdir etmek lazım. Sadakatin, onlar için en büyük armağandır, eminim."

Ayşe, tedirgin bakışlarını Sadık Ağa'ya dikti. Kime avukatlık yaptığını adamın biliyor olması lazımdı. Fırat mutlaka söylemiş olmalıydı. Birbirlerinden hiçbir şey gizlemiyorlardı.

"Umarım bu sizi rahatsız etmez. Ben onlara asla sırt çevirememem. Çevirmem. Ben de emekleri büyük. Bunu inkâr edersem ben olmam."

"Biz kimseyi yargılamayız kızım. Kalbini ferah tut. Sen aklı başında bir kadınsın. Nerede, ne yapmam gerektiğini biz sana öğretecek değiliz. Bizim ailemizdeki herkes doğru bildiğinden şaşmaz. Herkese yanlış görünen, vicdanınla bakınca doğrudur. İnsanı, insan yapan da vicdanıdır. Senin vicdanın rahatsa, başkalarının ne düşündüğü değil senin nerede durduğun önemlidir. Sen bizi de bir ailen bil. Bağlılık, sadakat, vicdan yükü bu aile için en büyük erdemlerdir. O yüzden, ne zaman ihtiyacın olursa biz buradayız. Gerisini de dert etme kendine."

Masada derin bir sessizlik oluştu Sadık Ağa'nın sözlerinin ardından. Fırat gururla babasına bakıyordu. Bu adamın yüreğinin büyüklüğüne bazen aklı yetmiyordu. Öyle dik, öyle doğru bir adamdı ki Fırat, böyle bir babanın evladı olduğu için kendini dünyanın en şanslı bireylerinden biri gibi hissediyordu.

Ayşe'nin gözleri dolmuştu. Ekrem Alaz'dan sonra böyle bir yüreğe sahip tanıştığı ilk insandı karşısındaki. Minnettar bir yüzle bakarken hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Bunun benim için ne ifade ettiğini, ne

derece değerli olduğunu anlatacak kelime yok lügatimde." Ortamın ağırlığını dağıtma çabasıyla, sevimli bir tonda ekledi aceleyle. "Üstelik mesleki açıdan bakacak olursak, benim lügatim da epey geniştir."

Son cümleyle herkes gülümseyerek gevşemişti. Zilal Ana, tekrar kızın saçlarını okşadı sevgiyle. Fırat, bir babasına bir Ayşe'ye parlayan gözlerle bakıyordu. Oğuz, takdir dolu gözlerle Ayşe'yi izliyordu. Esat, aileye böyle biri girdiği için mutluydu. Diğerleri yengeyi tutmuşlardı. Sıkı kadındı. Herkes mutluydu kısacası.

Dağlı, Ayşe'yi dinlerken kadından gittikçe hoşlandığını hissediyordu. Güçlü bir kadındı. Fırat'ın seçiminin nedenini anlayabiliyordu. Ayrıca Ayşe'nin sadakatini de anlıyordu. Kendisi de ömrünün sonuna kadar Ağrılılara sırt çeviremezdi. Ne olursa olsun, başına ne gelirse gelsin onlara olan sadakati her daim devam edecekti. Vicdan bambaşka bir şeydi. Kendi yaptıkları başkalarının gözünde vahşet olabilecekken kendi vicdanında doğruydu. Ağrılıların vicdanında doğruydu. Ayşe'nin mafya avukatlığı yapması da kendi vicdanında doğruydu ve başka kimseye, tek kelime edecek boşluk bırakmıyordu.

Gece çok uzun geçmişti. Yemekten sonra oturma grubuna geçmişler, oyunlar oynamışlardı.

Sadık Ağa ve Zilal Ana izleyici olarak katılmışken diğerleri takımlara ayrılmıştı. Sessiz sinema oynarken Ayşe, Fırat ve Esat bir takım oluşturmuş, Oğuz, Dağlı, Kerim ve Adil bir takım olmuştu. Oğuz'un bu konudaki bilgisi sıfır olduğundan, takımda bir fazlalık çok haksızca görülmemişti ancak yine de oyunu, Dağlı'nın olduğu grup kazanmıştı. Kerim ve Adil, bu konuda uzman sayılılardı. Dağlı da zamanın çoğunu filmlere ayırdığı için etkisi büyük olmuştu. Esat birçok kereler oyunbozanlık yapmış, sonu kahkahalarla biten, dakikalarca süren tartışmalara neden olmuştu. Ayşe, inanılmaz bir akşam geçiriyordu. Hayatında gülmediği kadar gülmüştü. Herkesin kafası çakırkeyifti ve Sadık Ağa'nın bu gecelik otoritesi kenarda bırakıldığı için, hepsi eğlenmenin sınırlarını zorluyorlardı.

Ve gece yarısını geçtiğinde, herkes birbirine sarılırken

Dağlı'nın bir kolu Ağrılı'da, bir kolu Zilal Ana'daydı. İkisini aynı anda kucaklamıştı. Herkes birbirine sarılıp mutlu yıllar dilerken bir ara, Dağlı ve Ayşe karşı karşıya gelmişti. Dağlı bir duraksama yaşadı, çekinerek baktı Ayşe'ye. Ayşe, gülümseyerek kollarını uzatıp Dağlı'ya sarılırken samimiyetle mırıldanmıştı.

"Çok güzel bir sene geçirirsin umarım. Tüm dileklerinin gerçekleştiği, mutluluğunun daim olmasına neden olacak ilk adımlarını attığın sene, bu sene olsun inşallah."

"Teşekkür ederim. Senin için de güzel bir sene olur umarım. Ben olacağını biliyorum zaten." demişti utangaç bir gülümsemeyle.

Sonraki saatlerde, Esat ve Dağlı'nın sonu gelmez tartışmalarıyla süren tombala oynadılar. Numaraları çeken Esat'tı ve torbadaki numaralar tek olduğundan, herkes çıkan numaraları, ortadaki kuru yemişlerden alıp kartlarının üzerine koyuyordu.

"Neden sen gerçek numaraları kullanıyorsun da ben, leblebi koymak zorundayım? Bana ver onları, sen leblebi koy." diyen Dağlı'ya, Esat sırıtarak,

"Çünkü numaraları ben çekiyorum." dedi...

"E, ben çekeyim o zaman. Sana kim verdi ki bu görevi?"

"Birinin vermesi gerekmiyor. Ben görev adamıyım." Küstah bir şekilde çenesini dikmişti. Sonra elini torbaya atıp çıkan sayıyı söyledi başını eğerek. "47."

Kerim zıpladı yerinden. "Bende." derken önündeki kuru yemiş kasesine atıldı. "Leblebi kalmamış lan. Fındık koyuyorum."

"Ben leblebi ya da fındık istemiyorum. Gerçek numaraları ver bana." dedi Dağlı tekrar, Esat'a çatık kaşlarla bakarak.

"Olmaz! Sen de herkes gibi kuru yemişe talim edeceksin!"

"Nedenmiş?"

"Çünkü kural bu!"

"Kim koydu?"

"Ben!"

"Ben kabul etmiyorum. Bana ver o numaraları."

"26!" diye bastırarak söyledi bir sonraki sayıyı Esat aldırmadan.

"Bende! Ver o zaman o numarayı bana." diyerek elini ileri uzattı Dağlı, gözleri önündeki kartta, başı eğik şekilde.

"Leblebi koy!"

"Kalmadı işte!"

"Fındık koy!"

"O da yok. Yedim hepsini."

"Şam fıstığı koy o zaman. Zengin gösterir!" diyerek karşılık verdi Esat alayla.

"Abi! Ver o numarayı bana!" diye dik dik baktı Dağlı. Esat aldırmadan sırıttı.

Ayşe, yanındaki Fırat'a başını çevirdi şaşkınlıkla.

"Bunlar hep böyle mi?"

Fırat sırıtarak başını salladı.

"Esat, domuzluğundan yapıyor. Kıskanıyor Dağlı'yı evin en küçüğü diye. Kudurtmak için damarına basıyor."

"Ama Dağlı da çocuk gibi inat ediyor!"

"Çocuk o zaten! Ruhu çocuk daha." Sevgiyle kıza bakıyordu. Ayşe, bakışlarını kıza çevirdiğinde, inatçı bir ifade gördü yüzünde. Esat'a kızgınlıkla bakıyordu. Elinden oyuncağı alınmış, hırçın, küçük bir kız çocuğu gibiydi.

Ve oyun boyunca bu atışma sürdü durdu.

Sabaha karşı üçte yatmaya karar verdiler. Herkesin odası belliydi. Ayşe için ayrı bir oda açılmıştı misafir odalarından birinde. Sadık Ağa, hiç sesini çıkarmadan kendi odasının yanındaki odaya yatmak için çekilmişti. Dağlı, Zilal Ana'yla birlikte yatacaktı. İki senedir koynundan uzak kaldığı kadının kollarında, birkaç saat de olsa huzurla uyumayı umuyordu. Ayşe, herkes odalarına çekilirken Dağlı'nın, Zilal Ana'yla aynı odaya yönelip Sadık Ağa'nın yandaki odaya girmesini garipsemişti ancak yine de diline hâkim olup bir şey sormamıştı...

Ve tüyleri diken diken eden korkunç çığlıklar, herkesin uykuya geçmesinden üç saat sonra duyuldu. Evdeki diğerleri bu duruma alışık olduklarından, odalardan tepki gelme-

mişti. Hepsi üzüntüyle çığlıklara uyanmış, bitmesini beklemişlerdi kulaklarını tıkamaya çalışarak.

Her şeyden habersiz olan Ayşe, duyduğu çığlıklarla yattığı yerden fırlamıştı. Hızla yataktan kalkıp odasının kapısını açtığı gibi koridora fırlamıştı. Sanki birini öldürüyorlarmış gibi bir çığlık duymuştu. Şaşkınlıkla sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken koridorda, kendi odasının karşısındaki odanın kapısı açılmış, Fırat gergin bir yüzle, üzerinde sadece pijama altıyla kapıda belirmişti. Ayşe'nin garipseyeceğini ve odasından çıkacağını tahmin etmişti. Diğerleri alışıktı ama Ayşe böyle bir şeye daha önce şahit olmamıştı. Ayşe'nin korku dolu gözlerine bakarak, gergin yüzünü yumuşatmaya çalıştı ve sakin bir sesle,

"Korkma!" dedi.

"Fırat, neler oluyor? Eve biri mi saldırdı?" dedi telaşla. Üzerinde pijamaları, dağınık saçlarıyla, endişeli yüzü darmadağın haldeydi.

O sırada Sadık Ağa'nın kaldığı kapı açıldı ve adamın üzgün gözleri Fırat'la kesişti. Çaresiz bakışlarını oğluna çevirdiğinde, Zilal Ana ve Dağlı'nın kaldığı odadan tekrar bir çığlık sesi yükseldi. Ayşe, istemsizce o tarafa doğru hızla bir adım atacakken Fırat, kadını kollarının arasına çekip engel oldu.

"Endişelenecek bir şey yok. Birazdan geçer." dedi sadece.

Ayşe tedirgin ve şaşkınlık dolu yüzünü Fırat'a çevirdi.

"Kıza bir şey oluyor Fırat. Nasıl endişelenecek bir şey yok?" diye tekrar hamle yapacakken Fırat yine durdurdu. O sırada Sadık Ağa, odasının kapısını açıp içeri girmişti.

Ayşe sadece adamın, "Zilal Hanım, uyanamıyor mu?" diyen sesini duydu. Ardından Zilal Ana'nın çaresiz ve üzüntülü sesi geliyordu.

"Geçti kuzum... Geçti... Uyan... Sadece kâbus... Sadece kâbus kuzum."

İnsanın içini titreten son bir haykırışın ardından nihayet Dağlı'nın odadan gelen sesini duydu Ayşe.

"Ağrılı!" Küçük bir çocuğun korkudan titreyen sesiydi bu.

"Buradayım kurban. Buradayım, korkma!" diye teselli

eden ses bu seferAğrılı'ya aitti. Ve sonrasında, insanın içine işleyen çaresiz hıçkırıklar duyuldu.

'Geçmiyor... Bitmiyor Ağrılı... Bitsin bu... Ne olur bitsin artık... diye yalvarırcasına çıkan kelimeler, hıçkırıkların arasından zorlukla duyuluyordu sadece.

Ayşe kaskatı olmuş bir şekilde, hala Fırat'ın kollarının arasında duruyordu. Fırat'ın bedeni gergin, yüzü taş gibiydi. O sırada önce Oğuz'un, ardından Esat'ın kapısı açıldı usulca. Oğuz, sanki kahrolmuş gibi abisine bakarken usulca sordu.

"Bitti mi?"

Fırat, Ayşe kollarındayken sadece başını salladı. Esat dişlerinin arasından tısladı.

"Amına koduğumun herifi çıksa da artık gebertsek, şu kız da bir gece huzurla uyusa artık!"

"Esat!" diyen uyarıcı sert ses Fırat'tan çıkmıştı. Gözleriyle Esat'a, Ayşe'yi gösteriyordu.

Esat utanarak başını eğdi, elini zorlukla kaldırıp. "Özür dilerim yenge. Pardon." dedi kısık bir sesle.

Oğuz ileri bir adım atıp, "Daha uyumaz artık. Hadi siz gidin yatın, ben kalırım yanında. Aşağı inip bir kahve yapayım kuzuya."

"Babam bırakmaz Oğuz. Sen de git yat istersen." dedi Fırat düz bir sesle.

Oğuz duraksadı, başını Fırat'a çevirdi. Aynı anda Zilal Ana, perişan bir yüz ifadesiyle odadan çıktı. Koridordaki endişeli yüzleri görünce kendini toparlamaya çalıştı. Üzerinde uzun, uçuk mavi bir gecelik ve sabahlık vardı. Başına kırlaşmış saçlarını tamamen örtmeyen ince, ipek bir örtü atmıştı.

"Üzülmeyin. Geçti, gitti. Sadık Ağa yanında. Buna da şükür, hiç değilse üç saat deliksiz uyudu. Hadi gidin, siz de uykunuza geri dönün. Uyku tatlıdır. Bari siz tadını bozmayın uykunuzun."

Sesi çaresiz çıkıyordu üzüntülü yüzünde. Mahsun ve mahcup bir gülüşle Ayşe'ye çevirdi bakışlarını.

"Sen de kusura bakma kızım. Uykun bölündü. Sadece kötü bir kâbus. Endişelenme sakın."

"Estağfurullah. O ne demek? Benim için üzülmeyin lütfen. Benim yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Ayşe yarı şaşkınlık yarı üzüntüyle.

Zilal Ana başını iki yana salladı olumsuzca. Omuzları çökmüştü kadının.

"Yok kızım. Çok sağ olasın. Ben bir bitki çayı yapayım kuzuma, toparlar şimdi, merak etme."

Koridorda ağır adımlarla yürümeye başladı. Başı önüne eğikti kadının.

Diğerleri tekrar çaresizce birbirlerine bakarken Fırat otoriter bir sesle konuştu.

"Hadi ikiniz de odanıza. Biraz daha uyuyun. Kahvaltıda görüşürüz." deyince diğerleri bir an duraksamış, Fırat'ın bakışlarını görünce odalarına geri dönmüşlerdi.

Fırat derin bir nefes çekip kollarının arasındaki Ayşe'yi hafifçe kendinden uzaklaştırdı ve gözlerini kadının gözlerine dikti.

"Ayşe, biliyorum kafanda çok soru var ama şimdi zamanı değil güzelim. Söz, hepsini sana bir gün açıklayacağım ama şimdi değil. Azıcık daha sabret olur mu? Biliyorum, senden istediğim bu şey çok haksızca ama ne olur, azıcık daha zaman ver bana."

Ayşe aklı karmaşık olduğu belli, soru dolu gözleriyle Fırat'a bakıyordu. Bu kadar bilinmezlik ona ağır geliyordu ancak zorlamanın bir şeyi değiştireceğini sanmıyordu. Fırat'ın gözlerinde bunu görüyordu. Şu an hiçbir açıklama yapmayacaktı. Çaresiz bakışlarını adama dikerken usulca, istemeden başını salladı.

"Bu kadar bilinmezlik ve bu gizem çok yorucu Fırat. Benim hayatımda her şey çok açıktır ancak seni zorlamayacağım. Bir nedenin olduğu belli ama beni çok bekletme olur mu? Güven dedin! Güveniyorum. Sorgusuz güveniyorum ama bu güvene bir karşılık bekliyorum. Senin de bana güvenmen lazım. Tek yönlü güven insanı çok kırıyor, sadece bunu bil, yeter." dedi acı dolu bir sesle.

Fırat, kollarını tekrar kadına dolayıp başını göğsüne yasladı, çenesini başına dayadı ve suçluluk dolu bir sesle konuştu.

"Biliyorum. Ne desen haklısın. Özür dilerim. Ama benimle ilgili olsa inan bir an beklemem. Benimle ilgili hiçbir şey gizli değil. Ne istersen sor, söyleyeyim ama sana o ilk akşam da dediğim gibi. Kuzu, kırmızı çizgi. Babamın hükmünü ezip geçemem."

Ayşe, hiçbir karşılık vermeden sadece başını salladı yavaşça. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Fırat'ı bunun için kaybedemezdi. Bekle, dediyse bekleyecekti. Bu gizem bir gün son bulacaktı nasılsa. Fırat hayatında olduğu sürece, kendini böyle açıkça ortaya serdiği sürece diyebileceği hiçbir şey yoktu. Çok fena tutulmuştu bu adama ve kaybetmek istemiyordu. Bunu da kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Fırat başını kaldırıp alnına bir öpücük koydu şefkatle. Ellerini iki yanağına bastırıp yumuşak bir gülüşle gözlerine bakarken alnını alnına dayadı. Fısıltıyı andıran bir sesle konuştu.

"Sen benim hep yanımda olacaksın güzelim. Ne arkamda, ne önümde. Biz hep yan yana olacağız ve ben, sen benim yanımda olduğun için Allah'a her gün şükredeceğim. İyi ki karşıma çıktın, iyi ki hayatıma o güzel rengini kattın."

Ayşe, kollarını Fırat'ın beline sararken gözlerini bir an olsun Fırat'ın alev alev yanan gözlerinden çekmeden konuştu.

"Sen istediğin sürece hep yanında duracağım. Bizim tüm renklerimiz birbirine karışacak. Ve sana bir şey diyeyim mi? Ben tıpkı annen gibi bir kadın olacağım senin hayatında çünkü sen tıpkı baban gibi mert bir adamsın. Korumacı, şefkatli, güvenilir, sevgi dolu. Bizim çok güzel bir ailemiz olacak seninle birlikte. Ben o resmi görüyorum gözlerimi kapadığımda. O yüzden sen, şu anda konuşamadığımız her şey için doğru zaman geldiğini söyleyene kadar, ben sana güvenmeye devam edeceğim."

"Ulan, ne ermiş adamım ben! Seni gördüğüm ilk dakika, 'işte bu kadın benim hayatım olacak!' demiştim. Her geçen gün bu düşüncemi daha da güçlendiriyorsun." dedi Fırat gülümseyerek.

Ayşe, tek kaşını kaldırıp alayla fısıldadı. "Daha yeni başladım Fırat Bozduman, daha yeni başladım!"

16. BÖLÜM

1992

Nermin hamile olduğunu evlendiklerinden bir ay sonra öğrendi. Nikahları, sade ancak samimi ve sıcak bir havada geçmişti. Sadece yakın bildikleri dostlarıyla beraber geçirdikleri güzel bir kutlama olmuştu. Nikah haberi çabuk yayılmıştı ve elbette bu haberin ardından gelen felaketler de peş peşe gerçekleşmişti.

Çakal haberi aldığında çıldırmış gibiydi. Nikahtan sonraki hafta, aynı gece içinde üç kahvehaneye birden saldırı düzenlemişti. Tahir ve Ekrem'in buna suskun kalması mümkün değildi. İstanbul sokaklarında çatışmalar durmak bilmiyordu. Her gün biri ölüyor, her gün tehditlerin ölçüsü giderek artıyordu. Tahir, Çakal'ı indirmek için amansız bir sürek avı başlatmıştı ama adam kendini iyi gizlemişti. Hangi ine girdiyse yerini bulamıyorlardı. Yapabildikleri tek şey, bildikleri iş yerlerine baskın düzenleyip önlerine geleni vurmak oluyordu. Onları destekleyen birkaç büyüğün yardımlarıyla, her yere adamlar salınmış ancak Çakal'ın izine hala ulaşamamışlardı.

Mart sonuna gelmişlerdi ve Tahir, iki haftadan fazla bir süredir Nermin'i görmemişti. Keza Ekrem de Füsun'u. Her gün telefonla konuşuyorlardı ancak bu yeterli gelmiyordu elbette. Peş peşe saldırıların ardından, polisin baskısı da artınca bir süre ortalık sessizleşmek zorunda kalmıştı. Bu fırsattan istifade iki adam soluğu çiftlikte almıştı.

Nermin, Füsun'la beraber çiftlikte her zamanki sakin hayatını geçiriyordu. Ne kadar sakin olabilirse... Etraf adamdan geçilmiyordu. Saldırıların artmasından sonra Tahir, adam sayısını ikiye katlamıştı. Kendileri uzaktayken çiftliğe olabilecek bir saldırı düşüncesi

uykularını kaçırıyordu.

Ekrem, hem Füsun hem Yaman için yaşadığı endişeyi daha önce hiç bu kadar hissetmemişti. Daha önce de tehditler olmuştu, daha önce de böyle durumlar yaşamışlardı ancak o zamanlar böyle bir endişesi hiç olmamıştı. Daha önce savaştıkları adamlar kadın ve çocuklardan uzak dururlardı ve endişe edecek tek şey kendi canları olurdu. Oysa şimdi savaştıkları soysuz, kadın ve çocuk dinlemiyordu. Önüne gelen herkese acı çektirebilecek kapasitede psikopat bir adamdı. Ekrem hayatında ilk defa korkuyordu. Karısı için, oğlu için korkuyordu. Aynı korkuyu Tahir'in de yaşadığını biliyordu.

Tahir, Nermin'i herkesten uzak tutup korumaya çalışsa da Füsun ve Yaman da onun için çok değerliydi. Hiçbirinin kılına zarar gelmesin istiyor, bunun için alabileceği her türlü tedbiri alıyordu. Çiftliğe de bu yüzden etten duvar örmüştü.

Bütün bu gerginliğin içinde Nermin vücudunun verdiği tepkileri anlamakta güçlük çekmişti. Son bir senedir stresten kaynaklanan adet düzensizlikleri yaşadığından, günü geçtiğinde de bunu son zamanlarda yaşadığı endişeye bağlamıştı ancak son bir haftadır yataktan kalkmakta zorlanıyor, akşamları erkenden uykusu geliyor ve gün içerisinde sürekli yorgunluk hissettiğinden, oturduğu yerden kalmak istemiyordu. Yaman dahi son günlerde ondan şikayetçiydi eskisi gibi onunla oynamadığı için ancak Nermin, Yaman'ın peşinde koşmaya mecal bulamıyordu. Üzüntü ve suçluluk duysa da türlü türlü bahanelerle çocuğu tek başına bırakıyordu. Yaman en sonunda dün patlamıştı.

"Sen artık beni sevmiyorsun!" diye bağırmıştı küskün bir yüzle, yine oynaması için ettiği ısrarlar geri çevrilince.

"O nasıl söz Yaman? Sen benim en yakışıklım, en kıymetlimsin."

"O zaman neden oynamıyorsun benimle?"

"Yamancığım, çok yorgunum ama." dedi Nermin üzüntüyle. Kolunu kaldıracak güç bulamıyordu kendinde.

"Ama hep yorgunsun. Önceden yorulmazdın."

"Haklısın ama şimdi yorgunum bir tanem."

Füsun, ikisinin arasına girdi daha fazla dayanamayarak.

"Yamancığım, böyle ısrarcı olman hiç hoş bir şey değil. Nermin'i bunaltıyorsun ama. Sen tek başına da oynayabilirsin. İster-

sen hadi git Legolarını getir, ben seninle oynarım."

Yaman, isyan dolu gözlerle ikisine baktı. Dudağı aşağı sarkmıştı. Kaşlarını çatarak konuştu hırslı bir şekilde.

"İstemiyorum ben Legolarla oynamak! Hem zaten Nermin bana verdiği sözü de tutmadı."

İki kadın şaşırarak ona baktı. Nermin suçlu bir sesle sordu.

"Neyi unuttum Yamancığım? Hangi söz?" Son günlerde her şeyi unuttuğu için çocuğa verdiği hangi sözü unutmuş olabileceğini düşünüyordu.

Yaman hınçla konuştu.

"Bana kız verecektin! Hani? Hala yok!" dedi iki elini yanlara açarak.

Füsun, çocuğun sözlerinin ardından kahkahayı patlatırken Nermin, kısmen rahatlayarak da olsa gülmeye başlamıştı. Tek kaşını kaldırarak parmağını salladı.

"Yok öyle Yaman Bey. Öyle siparişle gelmiyor."

"Nasıl geliyor o zaman? Ne zaman vereceksin benim kızımı?"

"Vay vay vay, sıpaya bak!" dedi Füsun. "Sahiplenmeye bak sen! Benim kızımı?" dedi Füsun alayla tek kaşını kaldırdı.

Yaman sinirle ikisine baktı. Suratı asıktı.

"Benim olacak! Öyle dediniz. Söz verdiniz!"

"Paşam, o işler, sen istedin diye hemen olmuyor. Sabredeceksin azıcık." dedi Füsun.

"Ne kadar?" diye sordu Yaman ciddi bir sesle. "Kaç defa uyuyup uyanacağım?" Pazarlık sesiyle konuşuyordu bu kez.

"Babasının oğlu. Pazarlığa başladı bile." dedi Füsun yan gözle Nermin'e bakıp sırıtarak.

Nermin, oturduğu kanepede öne doğru çıktı. Ellerini uzatıp Yaman'ın minik iki elini tuttu. Başını eğerek Yaman'ın gözleriyle aynı hizaya getirdiği bakışlarını, çocuğun kendi gibi kara gözlerine dikti.

"Küçük yakışıklım benim... Haklısın, sana söz verdim ama bunun için biraz daha beklemen lazım. Belki seneye, belki birkaç sene sonra. Hem unutma, ne zaman kızımız olursa o zaman demiştim. Belki ondan önce erkek olursa sana da arkadaş olur ha, ne dersin?"

"İstemem ben arkadaş falan. Arkadaşa ihtiyacım yok benim."

"E, kız olursa da arkadaşın olacak, istemiyor musun arkadaşın da olmasını?" dedi Nermin kocaman açtığı gözleriyle.

"Ama benim olacak o!"

"Allah Allah. Arkadaşın da olacak işte."

"Hayır. O sadece benim olacak!" dedi inatçı bir sesle Yaman.

"Ay Nermin, bırak Allah aşkına şu inatçı sıpayı. Sen de laf anlatıyorsun ona. Yine başladı burnunun dikine gitmeye. Taktığına takıyor, bilmiyor musun?" dedi Füsun umursamaz bir sesle. Sonra Yaman'a döndü, azarlarcasına konuştu. "Yok öyle burnunun dikine gitmek küçük bey! Allah, ne zaman nasip ederse o zaman."

"Nisip etsin o zaman. Her gün dua ediyorum ya öğrettiğin gibi. Nisip etsin!"

"Nisip değil! Nasip!" diye düzeltti Füsun. Ardından kendisine hâkim olamayıp kıkırdamaya başlamıştı. Nermin de dayanamayıp gülmeye başladı.

Yaman sinirle ellerini geri çekti, salondan çıkarken iki kadına da ters ters bakıyordu.

"O dediğin ne demekse yapsın Allah." dedi annesine bakarken.

"Tövbe Ya Rabbim! Nereye gidiyorsun? Hadi getir oyuncaklarını beraber oynayalım." diye seslendi Füsun arkasından.

"İstemiyorum ben oyuncaklarla oynamak! Dua edicem ben." diye aksi bir sesle bağırmıştı annesine.

"Allah'ım, ıslah et bu çocuğu." diye mırıldandı Füsun başını yukarı kaldırarak sıkıntıyla.

Nermin o sırada katılarak gülüyordu.

Ertesi sabah Nermin, yine son zamanlarda olduğu gibi zorlukla yataktan çıktı. Aşağıya kahvaltıya indiğinde Füsun, Yaman'la sofraya oturmuştu bile. Halime ve Zehra da hazırlıkları bitirmiş, masaya geçmişlerdi. Nermin yorgun bir yüzle mutfağa girdi.

"Günaydın." dedi alçak bir sesle.

Füsun endişeyle baktı kadına.

"Nermin, bu böyle olmayacak. Hasta falan mısın sen acaba? Son günlerde yüzün çok solgun. Ayakta zor duruyorsun. Bence bir doktora gidelim."

"Yok Füsuncuğum. Hasta değilim. Sadece yorgun hissediyorum. Dinlensem geçer. Gerçi başka ne yapıyorsam?" dedi gözlerini

devrerek, yorgun bir şekilde masaya oturdu.

Zehra yerinden fırlayıp Nermin'in çayını koydu. Tabağına ortadaki omletten koyacakken Nermin aniden elini ağzına götürdü. Burnunu kırıştırarak başını kaldırdı Zehra'ya.

"Zehracğım, bu yumurtalar bozuk sanırım. Bu nasıl kötü kokmak? Al, geri al... Dayanamayacağım şimdi." der demez, boğazına kadar gelen safrayı durduramayacağını hissedip hızla giriş kattaki banyoya koşturmaya başladı.

Zehra şaşkınlıkla elindeki tabakla kala kaldı. Tabağı burnuna götürüp kokladı. Yüzünü masadaki iki kadına çevirdi. Omuzlarını silkti.

"Valla, kötü kokmuyor. Bozuk değil. Olsa anlardık. Nermin Hanım hasta mı acaba?"

Füsun yerinden kalkarken gülümsüyordu.

"Halimeciğim, sen Yaman'ın kahvaltısına devam et. Ben bir bakayım Nermin'e. Galiba tahmin ettiğim şey." dedi bilmiş bir sesle.

Acele adımlarla banyonun kapısına geldiğinde, içeriden gelen kusma seslerini duydu. Çabucak kapıyı açıp içeri girdi.

"Nerminciğim, iyi misin canım?"

Nermin utançla başını iki yana sallarken elini geriye doğru salladı.

"Gelme Füsun. Çok kötüyüm. Akşam yediğim bir şey dokundu sanırım."

Füsun gülerek tezgahtaki havluya uzandı. Elini Nermin'in omuzuna koyup destek olurken saçlarını topladı.

"Yok yok. Ben sanırım anladım ama emin olmamız lazım." dedi sakin bir sesle.

Nermin, bitkin bir halde eğildiği yerden kalkıp Füsun'un uzattığı havluyu yüzüne bastırdı. Lavaboya dönerek ağzını çalkaladı, yüzünü tekrar yıkadı. Başını kaldırıp aynadan soru dolu bakışlarını Füsun'a dikti.

Füsun sırıtarak, "Galiba bizim oğlanın ettiği dualar kabul oluyor." dedi.

Nermin kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. Konuşamıyordu. Donmuş kalmıştı. Füsun rahat bir sesle sordu.

"Geciktin mi bu ay?"

"Geciktim ama umursamadım. Biliyorsun hep düzensiz zaten." Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Ay, ben dayanamam meraktan. Hemen öğrenmemiz lazım ama doktora gidemeyiz şimdi. Dışarı bırakmazlar Tahir ya da Ekrem olmadan."

"Nasıl öğreneceğiz o zaman?"

Füsun, birkaç saniye elini çenesine koydu düşünerek. Sonra birden gözlerini açtı sevinçle.

"Zehra'yı, Halil'le gönderelim eczaneye. Birkaç tane test alsın. Sağlam olsun diye hepsini deneyelim."

Nermin, arkasını dönerek belini tezgâha yasladı. Yüzü sapsarıydı. Gözlerinde hem endişe hem sevinç pırıltıları vardı.

"Doğru çıkar mı ki onlar?"

"Çıkar tabii ki." dedi kendinden emin bir sesle başını sallayarak. Elini kalbine bastırdı. "Ay, heyecandan öleceğim. Bugünümüz de böyle güzel geçsin işte. Bir de görüyor muyuz, Yaman'ın duaları tutsun, kız olsun!" Başını yukarı kaldırıp ellerini açtı. "İnşallah Allah'ım. Âmin." dedi elleriyle yüzünü sıvazlayarak.

"Ay Füsun, bu kadar emin olma ya. Belki de yanlış alarmdır. Beni de heveslendirme şimdi."

"Ya Nermin, niye yanlış alarm olsun? Son haftalardaki halini görmüyor musun? Sürekli uyuyorsun, yorgun hissediyorsun. Kokulara karşı hassaslaştın. Bugün yumurtalara bozuk dedin, dün akşam ete kokmuş dedin. Bence kesin hamilesin!"

Nermin birden hareketlendi. "Yürü çıkalım şuradan. Zehra hemen gitsin alsın birkaç test. Doğru çıkarsa yarın Tahir geldiğinde bomba gibi bir sürprizim olacak."

Füsun kahkahayı basmıştı kapıyı açıp banyodan çıkarken.

"Asıl sürpriz Yaman'a olacak! Oh, çenesinden de kurtulacağım sonunda. Yedi bitirdi beni her gün kızım nerde, ne zaman gelecek diye."

"Kız olursa tabii. Erkek olursa daha biz birkaç sene huysuzluğunu çekeriz, söyleyeyim. Hatta erkek olursa kesin canına okur onun."

"Hakikaten Nermin. Senin oğlanın yemediği dayak kalmaz, söyleyeyim. Erkek olursa Yaman'la çok ciddi oturup konuşmak la-

zım. Taktı iyice, çocuğa da düşman olmasın."

İki kadın gülmeye devam ederken Nermin umursamaz bir sesle cevap verdi.

"Yaman zarar vermez ona ama iyi sopa atar kesin. Boş ver alışsın o da. Babasının oğlu olacak nasılsa. Dayak atmaya da yemeye de çocukken başlar."

Füsun kahkahayı koyuverdi mutfağa girerken. Gülmesini tutmaya çalışırken masadaki iki kıza döndü.

"Halimeciğim, sen Nermin'e taze bir portakal suyu yap canım. Zehracığım, sen de gel benimle, dışarıdan istediğim bir şeyler var, Halil'le alıp gelin hemen."

İki kız da hemen yerlerinden fırladılar. Zehra, mutfaktan çıkmadan önce endişeyle Nermin'e baktı.

"Nermin Hanım, iyi misiniz?" diye sordu.

"Zehracığım, iyiyim canım. Sen bir git gel, belki daha da iyi olacağım." dedi gülümseyerek.

Kız da gülümseyerek başını salladı ve aceleyle mutfaktan çıktı. Halime, hazırladığı portakal suyunu Nermin'in önüne koyarken gülümsüyordu.

"Hayırlı haberler mi Nermin abla?"

Nermin gülümseyerek başını kaldırdı. Eli bardağa uzanırken omuzlarını silkti.

"İnşallah Halimeciğim. İnşallah. Bakalım, göreceğiz." dedi.

Halime, evdeki herkesle çizgisini bozmadığı samimi bir iletişim halindeydi. Zehra'nın da evdeki herkesle arası iyiydi ancak resmi sıfatları bir türlü bırakamıyordu. Hepsi de kız nasıl rahat hissediyorsa öyle seslensin diyerek üstelememişti. Belki de Zehra'nın şimdiye kadar hep profesyonel çalışmasından kaynaklanıyordu bu durum. Oysa Halime, daha önce böyle bir iş yapmamıştı ve zaten o, ailenin bir ferdi gibiydi. Kendini de çalışan olarak görmüyordu. Çalışan değildi zaten. Ona kucak açmıştı bu evdekiler. Ekrem Alaz, onu kanatlarının altına almıştı. Hem de intikamını da alarak.

Halime bir başına kalmış bir genç kızdı. Oturdukları mahallede bir başlarına annesiyle yaşıyorlardı. Babası ölmüştü. Babasından kalan küçük bir emekli maaşı ve annesinin temizliğe gittiği evlerden kazandığı parayla geçiniyorlardı. Oturdukları kenar mahallede

liseye giden, küçük bir kızdı o. Annesi, cam sildiği bir evin penceresinden düşüp ölünce bir başına kalmıştı. Kurtlar da etrafını kuşatmıştı o zaman...

Ekrem onu bir sokağın köşesinde yarı ölü vaziyette bulduğunda, tek başına verdiği savaş o geceye kadardı. Mahalledeki üç itin tecavüzüne uğramıştı. Karşı koymaları fayda vermemişti. Öldüresiye dövdükten sonra atmışlardı onu sokağa öylece. Ölmeyi dilemişti. Yaşadıklarından sonra, yaşamak gibi bir arzusu kalmamıştı.

Ekrem onu kucaklamış, hastaneye götürmüştü. Sonra da bir daha bırakmamıştı. Tedavisini yaptırmış, uzun süren terapilere götürmüştü. Hastaneden çıkar çıkmaz evine getirmişti. Füsun her şeyi biliyordu ve o da abla gibi kucak açmıştı ona. Tam üç senedir yanlarındaydı Halime. Okulu bırakmıştı. Gitmek istemiyordu. Dışarı çıkmak gibi bir arzusu yoktu zaten. Bu ev güvenliydi ve burada güvenli kollarda mutluydu. Yaman, hiçbir zaman sahip olamayacağı çocuğu olmuştu. O tecavüzün ardından ruhuyla birlikte kurtulamayan diğer şey de rahmiydi. Hayatı başlamadan bitmişti. İçinde insanlara karşı olan minicik sevgiyi de sadece etrafındaki dürüst ve sevgi dolu olanlara bahşetmişti. İnsanlığın geri kalanı onu ilgilendirmiyordu artık.

Ekrem tedavisinin ardından ona bunu yapanları sormuş, öğrenmiş ve tek tek cezalarını kesmişti. Onların da artık çocukları olmayacaktı. Hepsini hadım etmişti ama olan olmuştu. Yapılan hiçbir şey geri alınmıyordu. Halime de bunu kabullenmişti artık. Kalbi çocuklar hariç, erkek cinsine kapanmıştı. Halime öyle sanıyordu... Böylesini kabullenmişti. Bir daha kalbi atmaz diye düşünüyordu. Ta ki Halil'i görene kadar. Halil'i gördüğü gün, hayatında ilk defa kalbinde çarpıntı hissetmişti. Halil'le ne zaman karşılaşsa elleri titriyor, konuşamıyor, başını önüne eğip kaçarcasına uzaklaşıyordu onun bulunduğu ortamdan.

Nermin, Halil'le çiftliğe geçtiklerinden beri bu karşılaşmalar sıklaşmış, kaçacak çok fazla yer kalmamıştı artık. Halil, yüzünden mahzunluğu eksilmeyen kızı görünce tutulmuştu. Halime gibi kaçmıyordu da üstüne gidiyordu. Gerçi hala kabullendirememişti ama pes etmeye niyeti yoktu. Ragıp'tan hikâyeyi öğrenmişti. Öğrenmekten ziyade Ragıp, Halil'in tavrını anlayınca anlatmak zorunda

kalmıştı. Halime'nin bir kez daha kalbinin kırılmasını o da istemiyordu ve Halil'e şekil vermek istemişti. Hikâyenin sonunda Halil'in yaptığıyla o şekil olmuştu gerçi. Çocuk, her geçen gün Ragıp'ı şaşırmanın ötesine taşıyordu. Bir insan da böyle bir yürek nasıl olabilirdi ki? Anlattıklarının ardından Halil, Ragıp'a bakıp,

"Abi, anladım ben seni. Sen diyorsun ki; gönül eğlendirecekse uzak dur, o yaralı. Ben gönül eğlendircek bir adama mı benziyorum? Öyle mi görünüyor oradan bakınca? Sen anlattın durumu. Eyvallah... Allah razı olsun... Ama ben, bu anlattıklarından sonra hiç geri basmam. Bu dünyada hala birkaç iyi adam olduğunu ispat etmek istiyorsam, kendime adam diyorsam ben onu yarı yolda bırakmam. Ben gönlümü verdim bir kere. Gönül bu... Herkesi seçmez... Seçerse de sonuna kadar gider yoksa ona gönül denmez. 'Bu gönül' diyen adama da adam denmez! Benim iki bacım var. Allah göstermesin ya onlardan birinin başına bu iş gelse ne yapacaktım? Sokağa mı atacaktım? Yüz mü çevirecektim? O zaman benim adamlığım nerde kaldı? Ben gönül rahatlığı ile iki bacımın yüzüne bakabilmek için özellikle şimdi Halime'yi bırakmam. Dünya hali... Kimin, ne zaman, başına ne iş geleceğini bir tek Rabbim bilir. Rabbim bunu yazdıysa anlımıza, vardır bir bildiği. Buna da hayır demek gerekir. O yüzden bir daha beni uyarma abi. Kalbini kazanabilirsem Halime benimdir. Sen de bunu böyle bil!"

Ragıp, olanları Tahir ve Ekrem'e anlattığında, ikisi de uzun süre ses çıkaramamıştı. Sonra utançla birbirlerine bakmışlardı. Tahir duyulmaz bir sesle,

"Ulan, biz de kendimize adam diyoruz ya, yuh olsun bize. Yirmi üç yaşındaki çocuk salladı, attı bizi bir köşeye. Eli öpülecek çocuk yeminle."

"Öyle gerçekten Tahir. Çocuk, ne kara göz çıktı. Bu var ya, bizim sokağa ilk çıktığımız vakitler bizim karşımıza çıksaymış, siker atarmış bizi. Biz onca adamla kapıştık da Halil gibi bir tanesi karşımıza çıkmadığı için şanslıymışız."

"İlk gördüğümde anlamıştım ben ondaki yüreği. O yüzden Nermin'in dibinden ayırmıyorum. Ondan başka öyle güvenecek adam bulunmaz."

"Abi, gerçekten ben kendimden utandım o öyle konuşunca."

dedi Ragıp başı önüne eğik. "Çok fena ezdi. Ben çocuğa şekil vereyim dedim, o beni paçavraya çevirdi."

Üç adam başlarını öne eğmişlerdi utançlarından. Halil'deki yürek onlarda da yoktu çünkü.

* * *

Nermin ve Füsun, yaptıkları üç testin hepsinden de aynı sonucu alınca sevinçle birbirlerine sarılmışlardı. Nermin kalbinin çarpıntısını durduramıyordu. İçinde sevdiği adamdan, Tahir'den bir parça vardı artık. Adamı, ondan uzaklarda olduğu zaman bile artık yanında ondan bir parça kendisiyle kalacaktı. Yokluğunda geçirdiği zaman daha katlanır olacaktı artık.

Ertesi akşam, Tahir ve Ekrem çiftliğe döndüklerinde iki kadın da kıpır kıpırdı. Füsun, doğal olarak haberin Nermin tarafından önce Tahir'e verilmesi gerektiğini bildiğinden, sabırlı bir şekilde sessizliğini koruyordu ancak haber ortaya çıktıktan sonra evdeki şenliği düşündükçe içi içine sığmıyordu. Nermin'in varlığı ile birlikte ev daha da güzelleşmişti. Eskiden yaşadıkları güzel günlerde bile kendini tek başına hissederdi. Tek kadın olmak yalnız hissettirirdi çoğu zaman ama Nermin can yoldaşıydı artık. Kardeşiydi. Evlerinin neşesine neşe gelmişti şimdi. Aile olmayı daha çok hissettirmişti. Onlar şimdi tam bir aile olmuşlardı.

Hep birlikte akşam yemeğine oturduklarında, iki kadın sürekli gülümseyerek birbirine bakıyordu. Füsun erkekler gelmeden önce, "Biliyorum, bu çok özel bir haber ve sen bunu Tahir'e baş başayken söylemek istersin. Ben hiçbir şey belli etmem. Sakın endişelenme. Yarın sabah da Ekrem'e söyleriz. Akşam yemeğinden sonra ben, bir an evvel odanıza çıkmanız için Ekrem'i uzaklaştırırım, hiç merak etme." demişti mutlulukla.

Nermin, şimdi Füsun'un yüzüne bakarken en az kendisi kadar mutlu olduğunu görüyordu. Evet, haber özeldi. Evet, baş başa vermek belki doğrusuydu ama şimdi, masadakilerin yüzlerine bakınca ailenin ne demek olduğunu görüyordu. Aile bir arada olmak, her şeye karşı beraber el ele vermek demekti. Füsun'un aylardır kendi

yüzünden çektiği onca sıkıntıya tek bir ses çıkarmaması, Ekrem'in onların seçimi yüzünden kendi karısı ve çocuğunun tehdit altında yaşamasına göz yummaması, tüm zorluklara birlikte karşı koymak demekti. Her zorluğa birlikte karşı koyuyorlarsa, güzel olan şeyleri neden birlikte yaşamasınlardı ki?

Nermin, düşündükçe bu haberin kesinlikle hep birlikteyken verilmesi gerektiğine daha çok inanıyordu. Onlar sadece kötü şeyleri değil, güzel şeyleri de birlikte duyacaklardı. Birlikte yaşayacaklardı. Yaman'ın, Tahir'le atışmasını izledi gülümseyerek. Ekrem'in, Füsun'un yüzüne özlemle bakmasını gördü. Tahir'in onun elinin üzerindeki eline baktı. Böyle bir aileye sahip olduğu için o kadar şanslıydı ki. Her zorluğa, her sıkıntıya değerdi bu. Şimdi minik bir fert daha katılacaktı bu aileye ve gittikçe büyüyeceklerdi. Kocaman, mutlu bir aile olacaklardı.

Nermin kafasını kaldırdı ve Füsun'la göz göze geldi. Yüzündeki ifadeyi Füsun görünce sadece gülümsedi. Anlamıştı. Gözlerini yumdu, başını salladı destek verircesine. O kadar mutlu olmuştu ki Nermin'in kararına. Paylaşmak böyle bir şeydi işte. Her şeyi paylaşmak. Üzüntüyü, mutluluğu, iyi günü, kötü günü, sevgiyi paylaşmak.

Nermin, önce boğazını temizlemek istercesine hafifçe öksürdü. Tahir hemen başını ona çevirdi.

"Hasta mısın sen? Neden öksürdün?"

Nermin gözlerini devirdi. Gülümseyerek cevap verdi. "Gıcık yaptı. Hasta değilim. Yani değilim sayılır." Kaşlarını çatarak soru sorarcasına Füsuna baktı. Füsun çenesini kaldırıp bir cık sesi çıkardı. "Hastalıktan sayılmaz pek. Abartmayalım."

"Ne bileyim? Sen benden tecrübelisin. Bir an, olabilir mi dedim."

Füsun kıkırdadı. İki erkek anlamayan gözlerle iki kadına baktılar.

"Ne diyorsunuz, anlamıyorum. Güzelim, hasta mısın değil misin?" dedi Tahir endişeli bir sesle. Başını eğmiş, kadının yüzünü inceliyordu.

"Hayatım, benim sana söylemem gereken bir şey var." diye başladı cümlesine Nermin. O sırada Füsun fısıldayarak, "Heyecan

ver, heyecan ver." dedi elini sallayarak. Nermin sırıtarak başını ona çevirdi, kafasını sallayarak tekrar Tahir'e döndü ancak aynı anda Tahir temkinli bir sesle, "Kötü bir şey yok, değil mi? İyisin sen?" diye sordu. Bakışları inceleyiciydi kadına bakarken. Yeşil gözleri yuvalarında, sürekli hareket halindeydi Nermin'in yüzünü incelerken.

"Ben iyi sayılırım. Yani kısmen..."

"Nermin, çatlatma adamı! Delirtme beni! İyi misin, bir şeyin mi var?"

"Var bi şeyim de öyle endişelenecek bir şey değil." dediği anda Füsun öksürmeye başlayıp

"Gerçekten mi?" dedi yan gözle Yaman'ı işaret ederek. Kıkırdamaya başlamıştı. Nermin, onun bakışlarını takip edince o da kendine hâkim olamadan gülmeye başladı. Bir Yaman'la daha baş etmek cidden endişe vericiydi.

Tahir elini saçlarına götürdü sıkıntıyla "Güzelim, doğru dürüst söylesene, neyin var?" Nermin'e bir şey olursa ne yapacağını düşünüyordu. Ya hastaysa? Ya illet bir şeyse? Kafasındaki düşünceler, tehlikeli tahminlere doğru varmaya başlayınca korkuyla kadınına baktı.

"Aslında belki sen başbaşayken söylememi isterdin ama ben, biz bir aile olduğumuz için bunu hep beraberken söylemek istedim."

"Nermin, kadınım... Neyin var?" Tahir'in sesi çıkmıyordu artık. Zorlukla konuşuyordu. Yüzündeki dehşet görülmeyecek gibi değildi.

"Ay Nermin, adam kalpten gidecek. Yeter bu kadar heyecan. Söyle gitsin." dedi Füsun endişeyle Tahir'e bakıyordu şimdi.

Nermin, Tahir'in elini ellerinin arasına alıp karnına götürdü. Kömür karası gözlerinde ışıltılarla gülümseyerek

"Baba oluyorsun!" dedi yumuşak bir sesle. Şimdi nemlenen gözleri çok daha parlak bakıyordu.

Tahir, donup kalmış gibi Nermin'e bakarken Ekrem'den sevinçli bir "Ne?" sorusu çıktı.

Füsun, elini uzatarak Ekrem'in elini tuttu uyarırcasına. Sevincini sonraya saklamalıydı. İlk tepki Tahir'in hakkıydı ancak Tahir hala tepkisiz, Nermin'e bakıyordu. Nermin'in, beklediği tepkinin

Geliş süresi uzadıkça yüzünde endişeli bir ifade oluşmaya başladı. Belki de çok erkendi? Belki de şu anki sıkıntıların içinde bir de çocukla uğraşmak istemiyordu? Şimdi dudakları titremeye başlamıştı Nermin'in.

O sırada konuşmaları takip eden Yaman,

"Anne, Tahir amcam baba oluyor ne demek? Onun da mı çocuğu olacak?" diye sordu.

Füsun çabucak başını salladı baştan savma. Gözlerini Tahir'den ayırmıyordu. Yaman sessizliğin içinde konuşmaya devam etti.

"Nihayet! Benim kızım olacak o zaman." Sesi mutlu, yüzü sevinçliydi.

Tahir transtan çıkmış gibi birden çatılı kaşlarla yüzünü Yaman'a çevirdi.

"Lan sıpa! Nerden senin kızın oluyormuş? Benim oğlum olacak!" dedi çıkışarak. Sonra hızla başını Nermin'e çevirdi. Füsun ve Ekrem, verdiği tepkiye gülerlerken Tahir, kocaman ellerini kaldırarak Nermin'in yüzünü elleri arasına aldı. Dudaklarını sertçe kadınının dudaklarına bastırdı. Birkaç saniye sonra geri çekildi. Yüzünde kocaman aydınlık bir gülümseme vardı.

"Kadınım. Ömrüm... Teşekkür ederim. Hayatımda duyduğum en muhteşem haber."

Nermin, rahatlayarak tuttuğu nefesini ağzından dışarı bırakırken titreyen dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı. Tahir aniden yerinden fırladı, bağırmaya başladı.

"Laaann. Baba oluyorum lan. Baba! "

Yerinde duramıyordu. Ekrem de yerinden kalktı ve bir anda birbirlerine sarıldılar.

"Tebrikler kardeşim. Hayırlı olsun." dedi Ekrem sevinçle.

"Oğlum olacak lan! Oğlum olacak!" diye bağırdı Tahir.

"Kız!" diyen inatçı bir sesle Yaman araya girdi.

"Erkek!" dedi Tahir hızla etrafında dönüp Yaman'a kızgınlıkla bakarak.

"Kız!" dedi Yaman istifini bozmadan.

"Ulan, tam dayaklık bu sıpa!" Sonra birden gülmeye başladı. "Sağlıklı olsun da kız, erkek fark etmez." dedi. Heyecandan yerinden duramıyordu. "Koy lan şuradan bir Zeybek. Şöyle karşılıklı

hakkını verelim bu haberin." dedi Tahir.

Ekrem isteğini yerine getirirken iki adam salonun ortasına geçmişti. Nermin ve Füsun gülümseyerek adamları seyrederken Yaman'ın hayran bakışlarının kimse farkında değildi. İki koca cüsse, salonda karşılıklı Zeybek oynarken masadaki iki kadın, sevgiyle gülümseyerek hülyalı bir şekilde onları seyrediyordu.

Yaman'ın bakışlarıysa hepsini tek tek inceliyordu. Bu mutlu tabloyu kafasının en değerli köşesine hapsetti. Dualarının kabul olduğunun haberi bu gece verilmişti. Bu gece onun miladıydı. Bu gece onun vazgeçilmezinin yolda olduğunun habercisiydi. Sadece ona ait olacak olan, yola çıkmıştı...

17. BÖLÜM

2016

Yaman, Kürşat ve Halit, yılbaşından üç gün sonra İstanbul'a döndü. Döndükleri günden sonra, üçü de soluksuz bir şekilde işlere daldılar. Uzakta oldukları süre boyunca biriken her türlü problemi çözmek için, Yaman neredeyse günde birkaç saatlik uykuyla ayakta duruyordu.

Yokluklarında Ragıp ve Ekrem, düzeni aynı şekilde devam ettirmişlerdi ancak bazı konularda Yaman'ın müdahalesi gerekiyordu. Kumarhanelerde çıkan problemler ya da kahvehaneden eksik gelen ödemelerin hesapları sorulmaya başlamıştı döner dönmez. Yasal işletilen kulüp ve barlarda, uzun zamandır kontrol edilmeyen hesaplar gözden geçirilmişti.

Döndükleri hafta, Ayşe'yle birkaç kez telefonda görüşmüş ancak yüz yüze gelme fırsatları olmamıştı. İkisi de yoğundu ve Ayşe fırsat bulduğu zamanlarda Fırat'a öncelik tanıyordu doğal olarak.

Ayşe'nin Fırat'la birlikte olduğunu Ekrem Alaz da öğrenmişti. Ayşe, babası bildiği adamdan gizli saklı iş yapmazdı. İlk hafta söyleyip haberdar etmişti adamı ancak henüz ikisini de yüz yüze tanıştırmamıştı. Bu konuda biraz zamanı ihtiyacı vardı Ayşe'nin. Hiçbir şeyin aceleye getirilmesini istemiyordu. Bu durumdan Fırat şikayetçi olsa da Ayşe, Fırat'a zaman tanıması için ricada bulunmuştu. Fırat'sa şimdilik bu konuda baskı yapmıyordu.

Her iki cephe de öncelikli problemlerini çözmek istediklerinden, özel hayatlarını bir çeşit askıya almış sayılırdı. Hepsi

hayatlarının bu dönemecinde, asıl istediklerini yapmak konusunda atacakları adımları dondurmuş, önlerinde bulunan ve sonraki adımlarında ayaklarına dolaşacak olan, geçmişten gelen engeli aşmaya odaklanmışlardı.

Yaman, Çakal'ı yok etmeden Dağlı'ya yaklaşmak istemiyordu. Kız, hazır görünmez bir şekilde hayatını devam ettirirken Çakal'ın hedefi haline gelmemesi için, şu an göz önünde bulunmamasını işe yarar buluyordu. Ne kadar gözden ırak olursa o derece iç rahatlatıcıydı bu durum.

Ayşe ve Fırat, birbirlerine her konuda açık olsalar da, konuşulamayan konular kimi zaman onları zorlar duruma sokuyordu. Fırat da, Ayşe de aslında içinde bulundukları sıkıntıları birbirleriyle paylaşmak istiyor ama zorunlu olarak suskunluğu tercih etmek mecburiyetinde kalıyorlardı. İçinde bulundukları ve dolaylı olarak onları bağlayan ilişkiler, hayatlarındaki insanlara olan sadakatleri, sorumlulukları, aralarında hassas dengeler oluşturmuştu. Görünmez engeller vardı ve bu engelleri kolayca aşmak şu an için mümkün görünmüyordu.

Dağlı, her geçen gün içine daha fazla kapanmıştı. Yaklaşan tarih, gün geçtikçe gerginliğini zirveye taşıyordu. Bunu kimseye belli etmemeye çalışsa da etrafındaki herkes bunun bariz farkındaydı.

Fırat ve Oğuz, onun kendini bu kadar katı ve sarsılmaz şekilde kapamasını Yaman'a bağlasalar da Dağlı, o meseleyi beyninin derinliklerine çoktan gömmüştü. Duyguları alınmış gibiydi. Her gün aynı rutini gerçekleştirirken günden güne solgunlaştığının, günden güne tükendiğinin farkında değildi. On üç yıl boyunca sabretmişti ve kendi kendine, bir o kadar daha sabredebileceğini söylerken bunun inanması güç bir yalan olduğunu kendine itiraf etmek istemiyordu. Tükenmeye başladığını kabul ederse düşerdi. Onun düşme lüksü yoktu. Kendine başka hiçbir seçim hakkı tanımıyordu. Artık pili iyice eskimiş ve şarj olmayan bir alet gibiydi. Kısa süreli rahatlamalar için Ağrılı'nın yanında zaman geçirdiği oluyordu.

İkisinin oluşturduğu manzara öyle garipti ki buna şahit olanlar, bir açıklama bulamamanın karmaşasını yaşarken diğer taraftan böyle bir ilişkinin, böyle bir bağlılığın yüreğe oturan acısını da hissediyordu.

* * *

Şubat'ın ilk haftası bitmek üzereydi. Hava insanın içini titretecek derecede soğuktu. Şirkette Oğuz'la beraber çalışırken daha fazla dayanamayacağını hissedince Oğuz'a sadece

"Ben çıkıyorum abi." dedi.

Arabasının anahtarını alıp aceleyle çıkarken Oğuz'un hiçbir şey sormasına izin vermemişti. Zaten soracak zamanı da olmamıştı. Birden yerinden kalkmış ve sanki nefes alamıyormuş gibi kendini odadan dışarı atmıştı.

Şubat ayından nefret ediyordu. En büyük ilk kaybını şubat ayında yaşamıştı. Kimliksizliği şubat ayında başlamıştı. Sanki hiç var olmamış, sanki hiç yaşamamışçasına her şey bu ayda olmuştu. Yaklaşan tarih yüzünden hissettikleri, bir seneyi daha atlatmasını her geçen gün zorlaştırıyordu. Bu kadar yaklaşmışken, geçen iki sene içerisinde bu kadar cinayet işlemişken son noktayı bu tarihten önce koyabileceğini düşünmüştü. Her şeye rağmen, bu seneyi huzurla geçirebileceğine inanmaya çalışmıştı. Bir sene daha geçiyordu ve hala verdiği sözü yerine getirememişti. İçinde kopan fırtınayı dışarı yansıtsa, dünyanın en büyük tsunamilerinin yarattığı etkiyi vereceğini hissediyordu. İçinde kimsenin bilmediği yanardağlar patlıyor, lavları bedeninde bulunan her hücreyi ayrı ayrı kavuruyordu. Lavların üzerinden geçtiği her hücre taşa dönüyordu. Soğumuyor, aksine korları ruhuna katlanılmaz acılar bırakıyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz, alev alev yanan bedenini soğutabilmek için derin derin nefes aldı. Ağzından çıkan nefesler alev almış ve sonrasında sadece küle dönmüş ormanlardan tüten dumanlar gibi havaya karışıyordu. Sıcağı tüm evreni kavurmaya yeterdi.

Arabaya binip titreyen elleriyle kontağı çevirdi. Sakinleşmeye, dinginliğe ihtiyacı vardı. Gideceği yerse tek adresti. Yeşil gözlerinde korlar parlarken arabayı Ağrılı'nın evine sürdü. İçinde aralıksız devam eden bombardıman, zorlukla aldığı nefesler biraz daha devam ederse bir krizin eşiğine geleceğini hissettiriyordu. Dinginliğe, huzura ihtiyacı vardı.

Nasıl bir kader yazılmıştı ona böyle? Kim dayanabilirdi bunca acıya? Yapayalnız, bir başına kalmış küçücük bir kız, tüm bunlarla nasıl başa çıkabilirdi? Kendi yaşındaki kızların en büyük dertleri kırılan tırnakları, bozulan ojeleri ya da karşılık bulamadıkları aşklarken, o bütün bunların içinde akıl sağlığını nasıl koruyacaktı? Ne zaman huzurlu bir uyku uyuyacak, ne zaman sıradan bir hayat sürecekti? Ya da bunca olandan sonra sahiden sıradan bir hayat sürebileceğine inanıyor muydu? Gerçekten o kadar insan öldürmemiş gibi her şeyi ardında bırakıp yok sayarak, hayatına devam edebilecek miydi?

Ağrılı'nın evinin önüne geldiğinde, kafasının içinde dönen sorular gittikçe çoğalıyordu ve hemen hepsinin de inandırıcı bir cevabı yoktu.

Evin kapısından içeri girdiğinde Ağrılı'yla göz göze geldiler. Yüzündeki ifadeyi gören Zilal Ana geri durmuş, hiçbir tepki vermemişti bu kez. Kızın eve her gelişi ona bayram havası yaşatsa da bu seferki farklıydı. Bu yüz ifadesi uzak durması gerektiğini söylüyordu. Daha önce de onlarca kez şahit olmuştu. Kız şu anki ifadeye sahipse, istediği tek kişi Ağrılı'ydı.

Ağrılı salonda, bahçeye bakan boydan boya camın önünde bulunan ikili kanepede oturuyordu. Yüzü dışarıya dönüktü ve kızın bahçeye girişini görmüştü. Kararmaya başlamış olan havadan daha karanlıktı kızın ruhu şu an. Duruşundan, adımlarından, yüzündeki ifadeden bunu okuyabiliyordu. Görüyordu ki dışarıdaki buz gibi soğuk, insanların üzerini kara bir çarşaf misali örtmeye and içmiş gibi bastırmış bulutlarla dolu kasvetli hava, kızın içindeki ruh halinden çok daha iç açıcıydı şu an.

İkisi de birbirlerine sadece baktılar. Ağrılı yavaşça ayağa kalktı. Tek laf etmeden arkasını döndü. Ağır ağır kanepenin önünde yere otururken Dağlıda ağır adımlarla ona yanaşıyordu. Cam duvarlarla kanepe arasında iki metreden daha az bir boşluk vardı. Ağrılı sırtını kanepeye verdi, yüzünü bahçeye çevirdi. Bir ayağını altına alırken diğerini göğsüne doğru çekti ve elini dizinin üzerine koydu. Dağlı, yavaşça sokulup adamın yanına yere oturdu. Sırtını kanepeye yaslarken başını Ağrılı'nın omzuna koydu. Bir eliyle adamın ceketinin ucunu tutmuştu, sanki kaçıp gidecekmiş de böyle yaparsa engel olabilirmiş gibi. Ve sonra ikisi de sustu... Hiç konuşmadılar... İkisi de gözlerini dışarıdaki kasvetli havaya dikmiş, aralarında sessiz bir anlaşma yapmış gibi hiç konuşmadan sadece dışarıyı seyrediyordu.

Birçok kez Ağrı'da yaşanmış olan sahne yaşanıyordu şu an. Belli tarihlerde, Ağrı'da aynı bu şekilde oturur, uçsuz bucaksız topraklara gözlerini dikerlerken kız yasını tutardı sessizlik içinde.

Hava gittikçe karardı, karanlık tamamen bastırdığında bahçedeki lambalar tek tek yanmaya başladı. Yalnızca lambaların aydınlattığı bahçede dolaşan adamların uzun gölgeleri, küçük bir koruyu andıran bahçedeki ağaçların gölgelerine karıştı. Evde yaşayan bireyler tek tek eve döndü. Gelenler sessizlik içinde yemeklerini yedi. Biri yaşlı, biri genç iki beden, ne konuştu ne de oturdukları yerden kalktılar. Saatler birbirini kovaladı.

Dağlı, huzuru bulduğu yaşlı adamın yanında yeniden doldu. Tükenmiş bedenine yeniden güç topladı. Ağrılı'nın sessizliği ona ilaçtı. Onu güvende tutan tek insandı. İhtiyacı olan şefkati sunan tek canlı, yalnızlığını, kimsesizliğini gideren tek varlıktı. Bu dünyada onu her şeyiyle kabul eden tek adamdı. Kim olduğunu unutturmayan, ismini bilen, bu dünyadan onun da geçtiğine şahitlik edecek tek insan. Sıkı sıkı sarılabileceği, başını omuzuna yaslayabileceği, ben de vardım dediğinde bunu kanıtlayabilecek tek canlı oydu.

Saatler sonra Dağlı, başını yasladığı omuzdan ağır ağır

kaldırdı. Kafasını yavaşça çevirdi ve gözleri yavaşça kapanırken dudaklarını yumuşakça yaşlı adamın yanağına bastırdı. Geri çekilirken Ağrılı yüzünü ona çevirdi, ağır ağır yukarı aşağı başını sallarken yalnızca gözlerini yumdu. Birkaç saniye derin derin birbirlerine baktılar. Dağlı'nın gözleri, 'Ben buradaydım' derken Ağrılının gözleri, 'Ben şahidim' dercesine baktı. Dağlı'nın gözlerindeki minnettar ifade yaşlı adamın yüreğini burktu. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Elini Ağrılı'nın omzuna koyup teşekkür edercesine sıktı. Arkasını dönüp yavaş adımlarla büyük salondan çıkarken bir köşede oturan gruba bakmadan alçak bir sesle yalnızca,

"İyi akşamlar." dedi.

Ve ardından gözden kayboldu.

Zilal Ana, gözlerinden akan yaşı diğerlerine belli etmemeye çalışarak çabucak sildi. Oğuz sinirle dişlerini birbirine geçirirken yumrukları dizlerindeydi. Fırat, yanında tedirgin bir şekilde sessizce oturan Ayşe'nin elini sıkarken sinirli olduğunu belli eden şey, çenesinde oynayan kaslardı ve yine her zamanki gibi sesli tek tepki, Esat'ın kızgın sözleriyle verildi.

"Ne zaman bitecek bu kızın azabı? Orospu çocuğu ne zaman geberecek?" diye mırıldandı.

"Esat!" diye uyaran Fırat'tı yine. O da kızgın, o da üzüntülüydü ancak kadınların yanında küfredilmesine izin veremezdi. Ayrıca bu konuyu Ayşe'nin yanında tartışmak da istemiyordu. Esat, başını sıkıntıyla sağa sola çevirirken ağzının içinde mırıldanarak özür diledi.

Ağrılı yerinden doğrularak salonun kapısına yöneldi. İfadesiz bir yüzle çıkmadan başını çevirdi ve yüzü gibi ifadesiz bir tonla konuştu.

"Fırat, al kardeşlerini de çalışma odasına gelin." Tam bir adım atacakken duraksadı ve bu sefer Ayşe'ye baktı. "Kızım, kusura bakma. Kendini dışlanmış gibi hissetme sakın ama daha zamanı değil." Dedi, sanki bir açıklama yapması gerektiğini hissederek.

Ayşe anlayışla adama baktı.

"Siz sıkmayın canınızı. Anlıyorum sizi. Kusura bakmam

ben. Merak etmeyin." dedi samimi bir sesle.

Ağrılı başını salladı yalnızca. Ardından salondan çıktı. Diğerleri de peşinden hareketlendi.

Giriş kattaki çalışma odasına girdiklerinde, Ağrılı masanın başındaki koltuğa oturdu, ardından Fırat ve Oğuz masanın önündeki tekli koltuklara otururken Esat karşılarındaki kanepeye ilişti.

"İçerdeki adamdan var mı bir haber? Bu adamın çıkma ihtimali ne?" diye sordu Ağrılı Fırat'a bakarak.

"Baba, şerefsiz hazırlık yapıyor. Epey adam toplamış. Yakında çıkacak gibi görünüyor. Şu an hemen yarın çıkacak demiyorum ama bence çok az kaldı. Mecbur çıkacak. Yeni bağlantıları kendisi kurmak zorunda. Güvenebileceği adamı kalmadı. Dağlı neredeyse hepsini temizledi, patlamada çok adam kaybetti. İş yapacağı adamlar, göndereceği iki günlük itlerle konuşmazlar. Kendi gitmek zorunda. Ama kendini sağlama almaya çalışıyor belli ki. İçerideki adamımız, birtakım kişilerle irtibat sağladığını, yakında görüşme için çıkabileceğini söyledi. Hepimiz bekliyoruz. Çıktığı anda tepesine bineceğiz."

Ağrılı başını salladı, ellerini kucağında kavuşturdu ve başparmaklarını çevirmeye başladı. Sert bir sesle konuştu.

"Oğlunu göndermez mi kendi yerine?"

"Oğlu, beş para etmez psikopatın teki. Onun pisliklerini temizlemekten kendi işine vakit kalmıyor zaten." diye cevap veren Oğuz'du.

Esat araya girdi mırıldanarak.

"O Sayko denilen herifi her düşündüğümde Braveheart filmi aklıma geliyor."

Fırat ve Oğuz şaşkınlıkla ona baktılar. Ağrılı kaşlarını çattı.

"O dediğin ne?" dedi Ağrılı sert sert.

Esat başını kaldırıp babasına baktı. Sonra ciddi bir sesle açıkladı.

"Cesur Yürek diye bir film. İskoçlar'ın, İngilizler'in hükmünden kurtulmak için verdikleri bir savaşı anlatıyor. Filmin bir sahnesinde İngilizlerle savaşmak için İskoç klanlarını

bir araya toplayan cesur bir savaşçının, İngiltere Kralı'yla yapacağı bir görüşme olacak. İngiltere Kral'ı görüşmeye kimi göndermesi gerektiğini düşünürken şöyle bir laf ediyor. 'Ben gidersem beni öldürür, oğlumu göndersem onu gören zaten İngiltere'yi almaya kalkar! Ben en iyisi gelini göndereyim' der. Gelini Fransız olduğu için gelin ölürse arkasına Fransa'yı da almanın hesabını yapıyor. İşte, bu sayko piçini düşününce bu film aklıma geliyor. Çakal, onu görüşmeye gönderse oğlunu gören Çakal'ın bütün işlerinin üstüne binmeye kalkar."

"Haksız da sayılmazlar!" dedi Oğuz başını sallayarak.

Ağrılı, birkaç dakika ses çıkarmadan dinledi oğullarının dediklerini. Sonra ellerini masaya koydu. Parmaklarını birbirine geçirdi. Sert bakışlarında ciddi bir ifadeyle tek tek hepsinin yüzüne baktı.

"Tek hata istemiyorum. Kurban çok bekledi. Bu hesap kapanmadan huzurlu tek nefes alamayacak. Sözüm var. Şerefim üzerine söz verdim ben. Tek hata yapmayın. Benim şerefimi ayaklar altına almayın sakın."

"Baba, sen hükmü verdin, bizim başımızın üstüne. Sahip olduğumuz her kanalı bunun için kullanıyoruz. Kuzu hesabını kapatana kadar her şeyden daha fazla önceliğimiz o! Aklın kalmasın. Senin şerefin, bizim şerefimiz. Tek hata yok!"

"Baba, izin ver bana, basayım evini, çıkarayım o iti!" dedi Oğuz hırslı gözlerle babasına bakarak.

Ağrılı başını olumsuzca iki yana salladı.

"Ben, intihar saldırısı yapın demiyorum. O iti çıkmaya zorlayın, gerisini kurban halledecek. Evi basmaya kalksak çıkan çatışmada ölür mü kalır mı, bilemeyiz. Şerefsiz bize sağ salim lazım. Ödemesi gereken bedel var. Öyle kolay ölüm yok ona!"

"Baba, bu işin aslını hala anlatmayacak mısın bize?" diye soran Esat'tı. Oturduğu kanepede öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine koymuş, ellerini birbirine kenetlemişti. Yüzü gerilmişti sinirden. Hala Dağlı'nın hali gözünün önünden gitmiyordu.

Ağrılı neredeyse hiç kımıltısız birkaç saniye küçük oğluna

bakti. Merak etmelerini anliyordu. Detaylarını bilmedikleri bir hikâyenin neredeyse baş kahramanlarını oynuyorlardı ve üstelik, kuzuyu hepsi çok severken nasıl yardımcı olabilecek lerini bilememenin üzüntüsünü yaşıyorlardı.

"Bu şerefsiz ne yaptı kuzuya?" diye, dişlerinin arasından usulca yeni bir soru sordu Esat babasının sessizliği uzayınca.

Fırat ve Oğuz, uyaran bakışlarını Esat'a çevirdi. Kendileri de merak ediyorlardı ancak babalarının hükmünü sorgulamayı saygısızlık olarak gördüklerinden meraklarına gem vuruyorlardı.

Ağrılı uzun denecek bir sessizliğin ardından derin bir nefes aldı.

"Bu hesap kapandığında bildiğim ne varsa anlatacağım ama şimdi değil evlat! Kurbanın hayatını riske atamam! Söz verdim! Size güvenmediğimden değil bu. Hayatta tek güvendiğim sadece üç evladım var. Şükür Rabbime, üçünüz de yüzümü hiç kara çıkarmadınız. Ben size hiçbir zaman duymak istediklerinizi söylemedim, biliyorum. Süslü kelimeler kullanamam ben. Bilmem de zaten ama size her baktığımda göğsüm kabarıyor, bilesiniz. Allah hepinizden razı olsun, hiçbir sözümü yerde koymadınız."

"O nasıl söz baba?" diye Fırat atıldı. "Asıl Allah senden razı olsun ki bizi adam gibi yetiştirdin. Doğruyu, adaleti, hakkı biz senden öğrendik. Bugün adamız diyorsak bu senin sayende. Biz senin yüreğini bilmez miyiz sanki? Ben her gün şükrediyorum Rabbime, senin evladın olduğum için."

Oğuz başını salladı onaylayarak. Esat içlerinde en küçüğü, duygularını en açık şekilde belli edeni, sevgiyle babasına bakıyordu.

"Ben başka baba istemezdim Allah biliyor." dedi gülümseyerek.

"He, her dediğine tamam dediği içindir tabii." dedi Oğuz ters ters bakarak.

"Abi valla ayıp ediyorsun. Tamam, ben sizin gibi değilim. Azıcık uçarı görünüyor olabilirim... Ama adamım diye dolaşıyorsam, babamdan öğrendiğim ne varsa o yüzdendir. Bana

hiçbir şey vermese bile, elini başımın üzerinde tutsun bana yeter. Ben bir tek onun elini isterim, başka bir şey yok gözümde." dedi Esat küskün bir sesle.

"Azıcık mı?" dedi Oğuz tek kaşını kaldırıp iğneleyici bir sesle.

Ağrılı kendisine hâkim olamadan gülümsedi. Küçük oğluna sevgiyle baktı.

"Aldırma sen abilerine. Takılıyorlar sana. Bilirim ben senin yüreğini." dedi gönlünü alırcasına.

"Bilirsin elbette. Senden miras bana o yürek. Tek yanlışım olursa kan bağı demeyin, çekin vurun, gözümü kırpmam."

"Lan yine dramaya bağladın." dedi Oğuz alaycı bir terslemeyle.

"Yine başlamayın!" diye Fırat ikisine de çıkıştı. Sonra başını babasına çevirdi. Endişeli bir sesle sordu.

"Bu iş bittiğinde kuzunun can tehlikesi de ortadan kalkacak mı baba?"

"Kalkacak oğlum! O şerefsiz gebersin, kurban artık özgür olacak!"

"O zaman gerçek kimliğini de alacak mı?" diye sordu merakla.

Ağrılı başını ağır ağır salladı. Alçak sesle üzüntülü bir tonla konuştu.

"İsterse alacak!"

"Hala hatırlıyorsa!" dedi Esat sıkıntıyla.

Ağrılı başını kaldırıp gözlerini Esat'a dikti. Esat babasının bakışlarına karşılık verdi. Dürüst bir sesle konuştu.

"En son ne zaman duydu gerçek adını? Gerçek adını biliyor mu, onu bile bilmiyoruz."

"Biliyor!" dedi Ağrılı kesin bir tonla.

* * *

Yaman için geçen zaman işkenceden farksızdı. Geçmişte gördüğü işkence bile, son zamanlarda hissettiği acıyla kıyaslandığında kabullenir geliyordu. Aylar geçmişti kızı görme-

yeli. Her sabah hışımla yatağından kalkıyor, Bozdumanların kapısına dayanmak istegiyle hazırlanıyor ancak verdiği söz aklına gelince çaresizce geride duruyordu. O sözü verdiği o güne lanetler ediyordu ancak bir kez ağızdan çıkmıştı laf, geri dönüşü yoktu. Birçok kere, zaten Çakal meselesi kapanana kadar uzak durması kararını aldığını kendisine hatırlatsa da hiç değilse tek bir kez daha görebilmeyi istiyordu. Kızın yokluğu ağır kayıptı onun için.

Nefret ettiği şubat ayı kaybettiklerini hatırlatırken, içine girdiği ruh hali şu an hissettiklerini daha ağır bir hale getiriyordu. Hiç değilse bu ayda görebilseydi bir kez. Sadece bir kez... Her kaybı bu lanet ayda yaşamak zorunda mıydı?

En kıymetlisi, en değerlisi bu ayda terk etmişti onu. Şubat demek, ölüm demekti onun için. Şubat demek, tüm umutlarının tükenişi, tüm dualarının reddedilişi demekti onun için. Şubat demek, kapkaranlık bir dünya, beklentisiz bir gelecek demekti onun için... Şubat demek, her şeyin sonu demekti onun için.

Yaman'ın şubat ayına girilmesiyle başlayan gerginliği, ne Ekrem'in ne de Ragıp'ın gözünden kaçmıştı. Kendileri de derin üzüntü içine girmişlerdi. Ağır kayıpların verilmeye başlandığı tarih yaklaşıyordu. Hepsinin yüreğine taş oturmuştu.

Nispeten diğerleri kadar ağır olmasa da bu kez Ayşe'de de hüzün vardı. Abisini bu ayda kaybetmişti. Belki küçüktü o zamanlar, çok fazla hatırlamıyordu, çok fazla şey de paylaşamamışlardı abisi onlara bakmak için evden ayrıldıktan sonra ama yine de çok severdi abisini. Şefkatini, koruyucu sevgisini çok net hatırlıyordu Ayşe.

Bu ay Alazların evinde, yine her yıl olduğu gibi hüzün vardı. Bitmeyen, tükenmeyen, üzüntüsünü içlerinden atamadıkları hüzün hepsini çevrelemişti yine. Hepsi bir şekilde bununla başa çıkmaya çalışıyordu ancak Yaman onlar gibi olamıyordu. Her defasında daha ağır, daha özlem dolu geçiyordu seneler onda. Unutması mümkün değildi. Unutursa biterdi. Unutursa o artık Yaman olmazdı. Unutursa zaten o da yok olmuş demekti. Ancak o zaman unuturdu. Yok oldu-

günda. Bu dünyadan tıpkı onlar gibi göçtüğünde unutabilirdi yalnızca.

* * *

Ayşe, son aylarını hayatında olmadığı kadar mutlu geçiriyordu. Hayatında muhteşem bir adam vardı. Kardeşi Zeynep, nihayet kesin olarak dönmüştü. Gerçi döndüğünden beri çok sık görüşemiyorlardı ancak her gün mutlaka telefonda da olsa konuşuyorlardı. Zeynep döndükten sonra birkaç hafta Ayşe'nin evinde kalmış, sonra kendi evine çıkmıştı. Ayşe bunu istemese de Zeynep'in isteğine çok fazla karşı koyamamıştı.

"Abla, saçmalama. Gelmişim kaç yaşıma. E, sen de öyle. Herkesin kendine göre hayatı var. Bak, artık bir erkek arkadaşın da var. Olmaz böyle aynı evde. Hem benim çalışma saatlerimi biliyorsun. Nöbetim oluyor, sabahın körü gidiyorum, gecenin bir yarısı dönüyorum. Geliş gidiş saatlerim belirsiz. Birbirimizi de rahatsız etmemiş oluruz. Herkes kendi düzenini kursun, daha iyi." demiş ve kendi dairesini tutarak taşınmıştı Ayşe'nin yanından.

Gerçi taşınma işlerini Fırat halletmişti. Tanıştıklarından itibaren ikisi de birbirini sevmişti. Zeynep, Fırat'ı abisi gibi görmeye başlamıştı bile. Fırat, bir kız kardeşin daha ailesine katılmasından memnundu. Erkeklerin hüküm sürdüğü bir ortamda, onlar kadın değeri bilerek yetiştirilmişlerdi ve kadının kıymetini bilir, özen gösterirlerdi. Zeynep'i henüz Bozdumanlarla tanıştıramamıştı çünkü kızın yoğun iş temposu, Ayşe'yle bile görüşmesine engel oluyordu.

Mesleğine adanmış biriydi Zeynep. Genç olmasına rağmen başarılı bir cerrahtı. Yurt dışında eğitimini yüksek dereceyle tamamlamış, kendisini tam donanımlı bir şekilde yetiştirmişti. Ailesiyle sürekli görüşemeseler de ülkesine döndüğü için mutluydu. En azından artık arada aşılması zor mesafeler yoktu. Biliyordu ki ne zaman istese, yarım saat içinde hepsine ulaşabilirdi.

Bu akşam olduğu gibi fırsat bulduğunda da hepsini bir arada görebiliyordu. Bu akşam Ayşe ve Zeynep, akşam yemeğini hep birlikte yemek için Alazların evindelerdi. Masada Ekrem Alaz, Ragıp, Yaman, Kürşat ve Halit de vardı. Ekrem'in ültimatomuyla Halime de masadaki yerini almıştı. Ailecek yemek yenecekse tüm aile fertlerini sofrada istiyordu Ekrem ve masadaki herkes onun ailesiydi. Ailesinden geri kalanlar bu masadaydı ve hiçbirinden vazgeçmek istemiyordu.

"Zeynep abla, geldiğinden beri doğru düzgün yüzünü göremedik." dedi Kürşat yemeğin başında.

"Valla sorma Kürşatcığım, işten başımı kaldıramıyorum. Şimdi yeniyim ya hastanede, daha fazla çaba göstermem gerekiyor kendimi kanıtlamak için." dedi Zeynep çorbasını içerken.

"Ama kuzum, çok zayıflamışsın." diye araya girdi Halime üzüntüyle "Dikkat etmiyor musun kendine? Doğru düzgün yemek yiyebiliyor musun bari?"

"Halime abla, senin yemeklerin gibi yemek bulmak zor. Bulsam da bazen yiyecek zaman olmuyor. Sürekli atıştırmayla geçiştiriyorum işte."

"Ama olmaz ki öyle bir tanem. Böyle yoğun tempoya can mı dayanır? Allah muhafaza, güçten düşersin, sonra hastalanırsın. Ben her gün sana yemek yapıp göndereyim eve, he kuzum?"

"Yok, Halime ablacığım. Sağ olasın. Olur mu öyle şey? Sen zahmet etme, hallediyorum ben. Hem hastalanırsam zaten hastanedeyim, bir şey olmaz bana." Gülümseyerek göz kırptı.

"Zeynepciğim, gecenin bir yarısı eve dönüyorsun, hangi ara yemek yapacaksın kendine Allah aşkına. Hiç itiraz istemiyorum, ben ara ara senin eve yemek göndereceğim, sen eve gelince sadece ısıtıp yersin hiç değilse."

"Ama zaten işin başından aşkın ablam ya, bir de benimle mi uğraşacaksın?" Zeynep mahcup bir yüzle bakıyordu şimdi.

"Bak bak, hemen nasıl kabul ediyor. Azıcık naz, yok olmaz, sonra hemen aman zahmet olmasın. Boş ver Halime

abla ya. Otursun kendi yapsın. Ben ona dedim ayrı eve çıkma diye. Benim dairede kalsaydı, akşam geldiğinde doğru düzgün yemek bulurdu." dedi Ayşe ters ters.

"Bak, hala orada!" dedi Zeynep sitemle. "Abla ya Allah aşkına, sen benim düzensizliğimle iki günde zaten kendin kovardın evden. Ben seni bu zahmetten de kurtardım ama hiç teşekkür etmiyorsun." diye devam etti Zeynep alayla.

"Ben yapar gönderirim yemek çocuklarla. Kızın zaten işi başından aşkın, uğraşmasın yemekle. Zaten burada pişiyor, bir kap da oraya gider, zahmetlik iş yok. Sen merak etme güzelim." dedi Halime noktayı koyarak.

İki kız kardeş, birbirlerine biri alayla biri sitemle bakarken Kürşat yine araya girdi.

"Zeynep abla, hiç boşluğun olmuyor mu ya? Londra'daki gibi bir gece yapalım yine." dedi hevesle.

Londra'dayken hep birlikte bir gece dışarı çıkmışlardı ve çok eğlenmişlerdi.

"Yapmaz mıyız Kürşatcığım? E artık Yamancığım davet eder bizi bir akşam Ateş'e." diyerek yan gözle Yaman'a baktı sırıtarak. "Mekânı anlata anlata bitiremiyor kimse. Ta Londra'ya methi geldi, oraya da açılacağı duyulunca olay oldu resmen. Ben de ne hava attım ama kardeşimin mekânı diye." Zeynep mest olmuş bir havada konuşuyordu.

Ekrem ve Ragıp gençlerin konuşmalarını gülümseyerek dinliyorlardı. Yaman, yarım bir gülümsemeyle Zeynep'e çevirdi başını.

"Ne zaman istersen abla. Mekân sizin zaten. Canınız ne zaman isterse gidersiniz." dedi durgun bir sesle.

Zeynep bir süre Yaman'a baktı araştıran gözlerle. Sonra doğrudan sordu.

"Senin canın niye sıkkın Yaman? Londra'da da sordum, cevaplamadın. Senin canını sıkan bir şey mi var?"

Yaman, olumsuz anlamda başını sallayıp cevap vermezken Halit mırıldandı, çorbasından son kaşığı ağzına götürürken.

"Var var. Kız meselesi."

Yaman ters ters Halit'e baktı. Sert bir sesle

"Senin sırtın mı kaşınıyor Halit?" dedi.

Halit şaşkınca başını kaldırdı. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Yok abi, niye kaşınsın?"

"Ne bileyim? Mırıl mırıl diline hâkim olamıyorsun da bir kaşıntın mı var, diye merak ettim."

Ayşe, Halit'in dehşetle açılmış gözlerine gülümseyerek baktı araya girmeden önce. Ardından başını Yaman'a çevirdi.

"Atar yapma şimdi. Çocuk yalan söylemiyor."

"Yaman? Kız meselesi?" diyen Zeynep'in şaşkınlığına kimse aldırmadı.

Yaman bu kez ters bakışlarını Ayşe'ye çevirdi. Kızgın gözlerini Ayşe'ye dikerek karşılık verdi.

"Hala bana bir şey vermedin!" dedi sitemli bir sesle.

Ayşe, kaşığını sakince masaya bıraktı. Derin bir nefes alıp konuşmaya başlayacakken masadaki herkes susmuş, onun karşılığını bekliyordu.

"Çünkü elimde hiçbir şey yok!"

"Neredeyse her gün o evdesin! Nasıl yok?"

"Çünkü oraya gelmiyor. Kaldığı yeri kimse söylemiyor!"

"Sen de sormuyorsun!"

"Yaman! Söz verdim! Ben soru sorarsam Fırat'a da soru sorma hakkı doğuyor. Şu an ikimiz de ailevi meselelere saygı ve anlayışla yaklaşıyoruz."

"Nasıl hiçbir şey olmaz ya? Hiç mi konuşmuyorlar? Hiç mi gelmiyor? Mantıklı mı bu? Aileden mi değil mi o zaman?"

Ayşe usançla derin bir nefes daha çekti. Sırtını sandalyeye yasladı. Gözlerini Yaman'a dikti. Başını salladı, 'sen istedin!' der gibi.

"Peki. O zaman sana gözlemlerimi anlatayım..." diye başladığında, Yaman yerinde dikildi, kara gözlerinde parlayan ateşlerle Ayşe'ye bakmaya başladı. "Aralarında kan bağı yok! Yalnız ailenin en değerli üyesi o! Herkes üzerine titriyor. O kızın nasıl bir hayatı oldu bilmiyorum ama çok ciddi bir şeyler olduğu belli. İki gün evvel Fırat, akşam yemeğini ailesiyle yiyeceğimizi söyledi, eve gittik. Hiç kimse tam dört saat boyunca tek kelime etmedi. Sadece suskunluk vardı. Niye bili-

yor musun?" Yaman kaşlarını çattı sorarcasına. "Çünkü kız oradaydı!" Yaman'ın omuzları gerildi. "Eve gittiğimizde kız oradaydı. Gördüğüm manzarayı sana aynen aktarıyorum! Fırat'ın babası camın karşısındaki kanepenin önünde, yerde oturuyordu. Kız da yanında başını onun omuzuna yaslamış, ikisi de hiç konuşmadan öylece camdan bahçeye bakıyorlardı. Tam dört saat o şekilde kaldılar. Tam dört saat! Öncesi de vardır. Biz gittiğimizde o haldelerdi. Yemek boyunca ve sonrasında kimse tek kelime etmedi. Herkes, sanki bu sahneye alışık gibi, sanki sözleşmiş de biliyorlar gibi tek kelime etmeden oturdu. Nihayet kız, 10'a doğru yerinden kalktı, Fırat'ın babasının yanağına bir öpücük koydu, birbirlerine baktılar... Hala o bakışın anlamını çözemedim ama neden bilmiyorum, bir şey içime oturdu. Öyle bir bakıştı. Sonra kimsenin yüzüne bakmadan sadece, 'İyi akşamlar!' dedi ve çekti gitti. Ardından kimse tek laf etmedi. Sonra Fırat'ın babası, üç kardeşi de çalışma odasına çağırdı. Ne konuştular, bilmiyorum ama bu kızın sorunu neyse, onu çözmeye çalışıyorlar. Hepsi el birliği etmiş, bizim bilmediğimiz sorun neyse onu çözmeye çalışıyor... Oğuz, zaten kızın yanına kimseyi yaklaştırmıyor. Şirkette, kız onun kanatları altında. Ne var elimde, hadi sen söyle! Ne çıkarıyorsun bundan?"

"Neden görmeme izin vermiyorlar?" dedi Yaman dik dik.

"Bunun kararını onlar almamış. Bu kızın kararı!"

"Ya, ben ona ne yaptım da bu kadar ters tepki veriyor?" dedi Yaman kızgınlıkla.

Ayşe neredeyse bağırırcasına yüksek sesle cevap verdi.

"Yaman! Kız acı çekiyor. Kızın şu anda ne seni ne de bir başkasını görecek hali var. Fırat'a neden onlarla kalmadığını sordum, kızın yumuşamak istemediği için o evde kalmayı kabul etmediğini söyledi sadece. O ev sevgi dolu. Kız o evde kalırsa yumuşayacağını düşünüyor. Aklının karışmasına izin vermiyor! Seni hayatına sokmaması... Senin onun aklının karışmasına neden olacağına inandığı için belki de uzak duruyor."

Ayşe birkaç dakika sustu. Başını önüne eğdi. Gördükleri her geçen gün nedensizce kalbine sızı yerleştiriyordu. Sözle-

rinin ardından kimse bir şey dememişti. Herkesin duyduklarını sindirmeye çalıştığı belliydi.

"Ben neden onun aklını karıştırayım ki? Aksine yardım edebilirdim." dedi Yaman alçak, durgun bir sesle.

Ayşe istemsizce, sinirli olduğu belli olan bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Kafasını tekrar kaldırarak Yaman'a baktı.

"Anlamıyorsun!"

"Neyi?"

Ayşe gözlerini kıstı. Bir şeyi sanki söyleyip söylememek konusunda kararsızmış gibi baktı Yaman'a. Sonra sanki karar vermiş gibi derin bir nefes aldı.

"Sana daha önce söylemedim, üzülme diye." Yaman, gözlerini kısarak tehdit dolu bakışlarla ona baktı. Ayşe umursamadan devam etti sözlerine. "Yılbaşı gecesi, orada kaldığımda bir şey oldu."

"Ne oldu?" Yaman'ın sesi buz gibi, kan dondurucu derecede ürkütücüydü. Ayşe bunları daha önce anlatmamıştı ona. Sakladığı bir şeyler vardı.

"Sabaha karşı herkes yattıktan sonra kan dondurucu çığlıklarla uyandım..."

Ayşe'nin cümlesinin akabinde herkes yerinde dikildi. Merakla hepsi Ayşe'ye bakıyordu.

"Evi bastılar sandım. Odamdan fırladım. Kız, o gece Fırat'ın annesiyle yattı. Babası başka odaya geçerken şaşırmıştım ama sorgulamadım. İnsanların özel hayatı sonuçta. Ben odadan fırladığımda Fırat da odasından çıktı. Kızın olduğu odadan tekrar çığlıklar yükselince doğal olarak atıldım ama Fırat durdurdu. 'Birazdan biter,' dedi sakin bir sesle ama yüzünü görmeliydin. Ben öyle çaresiz bakan gözler görmedim. Sonra babası çıktı diğer odadan. Adamın yüzünü hala unutamıyorum. O üzüntü, o azap... "Başını üzüntüyle iki yana salladı. "Karısıyla kızın yattığı odaya girdi. Kapı açık kalmıştı, konuşma seslerini duydum. Annesi kızı uyandırmaya çalışıyordu. Kâbus görüyormuş... Fırat'ın babası, 'uyanamıyor mu?' diye sordu. Sonra... Sonra yürek paralayıcı

son bir çığlığın ardından kızın ağlama sesleri geldi dışarı. Sanırım adama sarılmıştı, hem ağlıyor hem konuşuyordu. "Bitmiyor... Bitsin artık Ağrılı." diyordu... Fırat'ın babasına Ağrılı diyor... Koskoca adama kız, Ağrılı diyor. Öyle garip gelmişti ki ilk duyduğumda ama sanki o kelime, ikisi arasında garip bir bağ gibi. Sonra Oğuz çıktı odasından. Ardından Esat. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. Çaresizlik... Hepsi çaresizce bakıyordu birbirlerine. Oğuz, 'Bitti mi?' dedi. Sanki bu duruma alışıklarmış gibi. Esat küfretmeye başladı. Kime küfrettiğini anlamadım ama kızın bu durumuna neden olan kişi olabilir ve sanırım, o da Çakal!"

Ayşe susmuştu. Üzüntüsü sesinden anlaşılıyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Yaman kalbi ağrıyarak.

Ayşe omuz silkti. "Fırat'ın annesi çıktı odadan. Kıza bitki çayı yapacağını söyledi. Sonra da dedi ki, 'Şükür hiç değilse bu gece üç saat uyuyabildi. Uyku tatlıdır. Bari siz bölmeyin uykunuzu, uyuyabiliyorken gidin uyuyun.' dedi. O kız geceleri uyuyamıyor Yaman... Üç saat uyudu, dedi ya anneleri. Yüzlerini görmeliydin. Sanki kız bütün gece mışıl mışıl uyumuş gibi bir an sevindiler. Sadece bir iki saniye sürdü bu ifade ama. Sonra yine hepsi üzgündü. Ertesi sabah kalktığımda kız yoktu. Gitmişti. O günden sonra iki gün evvel gördüm tekrar o evde. Birkaç defa Fırat'ın yanına, şirkete gittiğimde karşılaştık ama neredeyse benden kaçıyor, diyebilirim. Sanırım utanıyor o gece şahit olduklarıma. Zaten evdekilerin tutumu öyle garip ki kıza karşı. Her şey normalmiş gibi davranıyorlar. Kızın üzerinde baskı olmaması için sanki hiçbir şeyi görmüyor, hiçbir şeyi duymuyor gibi davranıyorlar... Anlatabiliyor muyum Yaman? Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ancak o kız, her ne yaşadıysa çok acı çekiyor ve kimseyi hayatına alacağını sanmıyorum."

Yaman sırtını sandalyeye yaslayıp başını yukarı kaldırdı. Nefesini dışarı verirken dudaklarını büzmüştü. Hiçbir şey anlamıyordu. Öyle bir bilinmezliğin içinde yuvarlanıyordu ki tepesinden yuvarlanarak indiği sarp kayalıklarda çarptığı her yeri acıyordu. Duyduklarından sonra kalbindeki ağrı

şiddetleniyordu. Başını indirerek boş gözlerini salonda gezdirdi. Kızın bakışlarının ardındaki o hüznü, o acıyı öyle net görmüştü ki elinden hiçbir şey gelmemesi onu çıldırtıyordu. Elini kaldırıp başının üzerinde gezdirdi. Saçlarını çekiştirdi.

O sırada Zeynep usulca bir sor sordu.

"Abla, kızın bir travma yaşadığı belli. Neden profesyonel yardım almıyorlar?"

Ayşe, durgun bakışlarını Zeynep'e çevirdi. Başını iki yana salladı.

"Bu iş, senin anladığın gibi basit bir şey değil. Yılbaşından sonraki gün, Fırat beni eve bırakırken yolda konuyu açmaya çalıştım. Aynı şeyi söyledim ancak kız böyle bir yardımı istemiyormuş. Cümle altlarından anladığım kadarıyla, zaten hastaneye götürmek de istemiyorlar."

"O ne demek?" dedi Zeynep kaşlarını çatarak.

"Şu demek! Kız hastaneye giderse sisteme girer. Parmak izi vesaire. Benim anladığım, kız sistemde yok." Bakışlarını Ekrem Alaz'a çevirdi. "O yüzden hakkında hiçbir şey bulamıyorsunuz! Kız sisteme kayıtlı değil. Varlığından kimsenin haberi yok. O aslında yaşamıyor."

"O yüzden bana, ben zaten yaşamıyorum ki dedi." diye mırıldandı Yaman, kendi kendine başını sallayarak.

"Nasıl ya? Öyle saçma şey mi olur? Her doğan kişinin kimliği çıkar. Girersin sisteme." dedi Zeynep araya girerek.

"Onun kimliği yok!" dedi Ayşe.

"Kimlikleri var! Ölü kimlikleri." dedi Kürşat düşünceli bir sesle. Sesinde hafif üzüntülü bir tını vardı.

"Ne anlatıyorsunuz siz ya?" dedi Zeynep. Şaşkınlığı giderek artıyordu.

"Uzun hikâye." diyen Ragıp, ilk defa konuştu alçak bir sesle. Bakışları düşünceliydi. Anlatılanları bir yandan sindirmeye çalışıyor, bir yandan değerlendirmesini yapıyordu kafasında.

"Biz o itin bir tek bizim canımızı yaktığını sanıyoruz ama daha kim bilir kimlerin canını yaktı böyle. Bu kızın böyle adanmış şekilde bu herifin peşine düşmesi başka bir şey ola-

maz. Onun da canını çok yaktığı belli." dedi Ekrem.

"İyi de Ağrılılarla ne alakası var bu kızın? Neden bu kadar destek oluyorlar?" dedi Yaman sinirli bakışlarını babasına çevirerek.

Ekrem Alaz, omuz silkti sadece başını iki yana sallarken. Yaman bir cevap beklercesine Ayşe'ye çevirdi bakışlarını bu kez.

"Üzgünüm Yaman. Benim de cevabım yok. Fırat onun hakkında soru sormamı istemiyor. Kız kırmızı çizgiymiş. Babasının hükmünü ezip geçemezmiş. Ancak zamanı gelince açıklayabilirmiş."

"Çıldıracağım arkadaş!" Yaman ayağa kalktı öfkeyle. "Neden bu kadar gizem?" diye sinirle bağırdı.

"Kızın hayatını tehlikeye atamazlarmış. Zaten ben sana bir şey diyeyim mi?" diyen Ayşe'ye, aniden dönüp merakla baktı ayakta dikilirken. "Çocukların da bir şey bildiği yok bence. Her şeyi bilen sadece Fırat'ın babası. Çocuklarına da hiçbir açıklama yapmamış. Onlar, babaları ne derse onu yapıyorlar. Onların da kızın geçmişiyle ilgili bildikleri bir şey yok bence."

"Adam kendi çocuklarına da mı güvenmiyor? Tamam. Hiçbirinden hoşlanmadım. Özellikle o yarmadan hiç hoşlanmadım ama hepsi sağlam adamlar. Hatta en küçükleri zibidi gibi gözükse de, o bile çok sağlam. O adamları öldürsen yine kızı satmazlar."

"Mesele, güven meselesi değil bence. Adamın çocuklarına güveni de inancı da tam. Bakışlarından çocuklarına sevgisi, güveni çok net okunuyor ama adamı bağlayan başka bir şey var bence, kızla ilgili hiçbir şey söylemiyor."

"Ya anneleri? O da mı bilmiyor bir şey?"

Ayşe düşünceli bir ifadeyle bir süre sustu. Dirseğini masaya koymuş, çenesini eline bastırmıştı. Bakışlarını kaldırıp Yaman'a baktı.

"Bence o biliyor ama o da söylemez çocuklarına. Kocasının ondan bir şey sakladığını sanmıyorum. Aralarındaki bağı ben hiçbir çiftte görmedim." Başını çevirip Ekrem'e baktı hüzünle. "Bir de Füsun ablayla sen de görmüştüm öyle bir şeyi..."

Ekrem, Ayşe'nin sözlerinin ardından yüzüne oturan hüzünle başını eğdi. Karısına özlemi hiç dinmeyecek gibiydi. En yakın dostu, sırdaşı, her şeyini paylaştığı karısı yoktu artık.

Ayşe tekrar Yaman'a döndü. "Ancak sana şu kadarını söyleyeyim. O kadın var ya, o dört adamdan daha sert, daha sağlam. Hepsinin merkezi o. Hepsini birbirine sıkı bağlarla bağlayan, aralarında hiç kimsenin koparamayacağı kadar sağlam ve kalın ipleri ören Zilal Hanım. Hepsinin merkezine de kızı koymuş. Kız onun için, üç oğlundan daha değerli. Kocasıyla sadece kız için çarpışıyor. Onun dışındaki her konuda, kocasının ağzından çıkan her söz emirmiş gibi davranıyor ama kız söz konusu olunca, kocasının karşına çıkabiliyor. Kızın o evde kalmamasından en çok o şikayetçi. Bu durumu düzeltmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor ama kızı aşamıyor. Kız çok inatçı."

"Bilmez miyim inadını?" diye söylendi Yaman sinirle.

"Siz hiç mesajlaşmadınız mı o zamandan beri?" diye sordu Ayşe merakla.

Yaman başını olumsuzca sallarken yüzüne basan ateşi diğerlerinin fark etmediğini umuyordu. Utancını gizlemekte zorlanıyordu.

"Cevap vermez zaten... Senin hergeleye de söz verdim bir kere uzak duracağım diye. Şimdilik geri bastım."

"Ağzını topla. Fırat hergele falan değil!" diye çıkıştı Ayşe kaşlarını çatarak. Sırtını tekrar sandalyeye yasladı sinirle.

"Engel olmasalardı, şimdiye kadar birkaç adım ilerleyebilirdim." diye karşılık verdi Yaman sinirle.

"Onlar engel olmuyor! Sen ne halt ettiysen artık, şansını kaybetti, dedi Fırat. Bunu da zevkle söylediğini itiraf etmek zorundayım."

"Bana söz verdirmeseydi şimdiye kadar kızın yerini bulmuştum."

"Kaç defa takip ettiniz, atlattı sizi. Zor biraz o! Kerim'le Adil, bir an bile olsun peşini bırakmıyorlar. Tekrar takibe kalksan önünüzü kesecekler."

"Onlar kim ya!" dedi Yaman yüzünü buruşturarak. Sözle-

rinde küçümseme vardı.

"İkisi de Fırat'ın kuzeni. Onlar bu davaya resmen adanmışlar. Kızın saçının teline dokundurmazlar!"

"He valla öylelerdi." diye araya girdi Kürşat dürüst bir sesle.

Yaman ters ters ona baktı. Kürşat oturduğu yerde dikildi. "Valla abi, hiç bakma öyle. Son karşılaşmayı hatırlıyorsan, senin namlunun önüne siper oldular. Herif gözünü bile kırpmadı."

"Kırpmazlar! İki hafta evvel kız birkaç saatliğine ortadan kayboldu..." diye başlayan Ayşe'nin cümlesiyle, Yaman beynine bıçak saplanmış gibi hissetti.

"Ne demek ortadan kayboldu?" sesinde korku vardı.

"Nereye gittiğini bilmiyorlardı. Telefonla da ulaşamamışlar. Oğuz, çocukları çağırdı, onlara sordu. Onlarda bilmediklerini söyleyince Sadık Ağa çıldırdı. İlk defa adamın sesinin yükseldiğini duydum. Adam bağırarak dedi ki, "Bir saniye bile peşinden ayrılmayacaksınız! Koruyacaksınız! Gerekirse onun için öleceksiniz! Saçının tek bir teline zarar gelmeyecek! Ona gelen en ufak zarar, benim şerefime küfürdür. O zaman da bana küfür mü edersiniz, kafanıza mı sıkarsınız siz bilirsiniz!" dedi. İkisi de aynı anda bellerindeki silahı çıkarıp kafalarına dayadılar. "Ağam, şimdi de, şimdi sıkalım." dediler. Bir saniye bile duraksama yaşamadılar."

"Senin önünde mi oldu bu olay?" dedi Ekrem Alaz kaşlarını çatarak.

Ayşe başını salladı. "Sonradan adamcağız özür diledi benden, böyle bir şeye şahit oldum diye ama o an hakimiyetini kaybetmişti. Neyse ki ben de alışığım da etkilenmedim öyle. Ben adama üzüldüm. Çok endişelendiydi."

"Nereye kaybolmuş peki?" Soran Yaman'dı. Merakını bir türlü gideremiyordu.

"Yalnız kalmak istemiş. Gerçi o da hafiften fırçayı yedi Sadık Ağa'dan." diye cevapladı Ayşe alayla gülümseyerek.

"Çok mu sert çıktı?" diye sordu Yaman, bu sefer kaşlarını kaldırarak duraksayan bir ifadeyle.

"Sert çıkmak demeyelim de... Adamın sözleri oturmuştur içine. Telefonda konuştular çünkü."

"Ne dedi?" diye üsteledi Yaman.

"Kurban, dedi. Beni kendi ellerinle öldürmek istemiyorsan bir daha beni sessiz bırakma. Soluğun ensemden bir metre öteye giderse, benim de soluğumu kesersin, dedi."

"Ağır olmuş!" dedi Ragıp.

Ekrem onaylayarak başını salladı.

Bir süre kimseden çıt çıkmadı. Bu akşam birçok şey konuşulmuştu ama hiçbiri aydınlanmamıştı. Hala karanlıktaydılar ya da kız hala karanlıktaydı. Ekrem başını kaldırıp sessiz topluluğa baktı. Herkesin yemeği öylece kalmıştı. Derin bir nefes alıp ortamı toparlamaya çalıştı.

"Hadi bakalım. Herkesin yemeği kaldı öylece. Halime kızım, sen tabakları doldurmaya başla. Bu akşamlık bu kadar kasvet yeter. Yakında her şeyin cevabı çıkar ortaya. O zaman bakarız ne olacağına."

Halime, "Hemen abi." diyerek yerinden fırladı.

"Yaman, sen de otur yerine oğlum. Böyle bir yere varamayacağız. Sabırlı ol, yakındır tüm cevaplar."

Yaman ağır ağır, isteksiz bir şekilde tekrar oturdu yerine. İştah falan kalmamıştı tüm bu duyduklarından sonra. Suratı asıktı.

Ekrem, ortamdaki kasveti dağıtmak için neşeli bir sesle konuşmaya başladı. Bakışlarını Ayşe'ye çevirdi.

"Eee söyle bakalım? Ne zaman seni istemeye geliyorlar?"

Sorusuyla beraber kimi şaşkınlık, kimi merakla Ayşe'ye çevirdi bakışlarını. Ayşe tüm bakışlar üzerine toplanınca utançtan yüzüne ateş bastığını hissetti.

"Abi, aslında Fırat bir an evvel gelmek istiyor ama ben biraz daha zaman geçsin istiyorum. Tüm bu meseleler çözülmeden ciddi bir adım atmak istemiyorum."

"Bu meselelerle ne alakası var sizin durumun?"

"Herkes böyle sıkıntı içindeyken şu an bu gereksiz olacak bence." Çekingen bir sesle cevap vermişti.

"Kızım, sıkıntı biter mi? Hem bunca sıkıntının içinde gü-

zel bir şeyler olsa hayatımızda, fena mı?"

"Güzel olur elbette ama birkaç ay daha geçsin bakalım. "

"iyi mi aranız?"

"İyi abi. Çok iyi." Gülümserken gözleri parlıyordu. "Fırat çok düzgün, mert bir adam. Ailesi bana karşı çok iyi, çok nazik. Annesini görsen ne yapacağını şaşırıyor. Kardeşleriyle de aram çok iyi. İkisi de çok saygılı, efendi çocuklar."

"O yarma da ?" dedi Yaman bir kaşını kaldırarak.

Halime yemekleri koymuştu bu arada. Hepsi tekrar yemeklerini yemeye başladılar.

"Oğuz!" dedi Ayşe dik dik bakarak. "Onun adı Oğuz! Yumruğu yedin diye hiç hır çıkarma, hepsi de düzgün adamlar."

"Yaman, yumruk mu yedi?" dedi Zeynep şaşkınlıkla Ayşe'ye bakarak.

"Ben izin verdiğim için!" dedi Yaman, Ayşe'ye ters ters bakarak.

"Valla izin vermesen de yersin. Cüsseyi gördün!" dedi Ayşe alayla gülerek.

"Kimden bahsediyorsunuz?" dedi Zeynep

"Fırat'ın kardeşi Oğuz'dan." diye cevapladı Ayşe.

"Fırat abi, çok kibar biri Yaman. Kardeşini görmedim ama sağ olsun, benim bütün işlerimle çok yakından ilgilendi. Bana hiçbir şey bırakmadı. Valla çözüm adamı. Her şeyi şipşak hallediyor. Kardeşleri de ona benziyordur." dedi Zeynep sırıtarak.

"Hıı, sen o yarmayı bir gör, sonra benziyor mu benzemiyor mu anlarsın. Adam dev gibi bir şey."

"E, o yüzden Dev Oğuz diyorlar." dedi Ayşe üsteleyerek. Yaman'ın damarına basıyordu şu an.

"O mu yumruk attı sana?" soran Zeynep'ti.

"Ben izin verdiğim için!" diye bastırdı Yaman.

"Valla, bileğini büken olmamış şimdiye kadar." Ayşe üstüne gitmeye devam ediyordu.

"Benimle karşılaşmamıştır da o yüzden."

"E karşılaştınız işte! Yumruğu yiyen senmişsin!"

Yaman usançla derin bir nefes koyuverdi. Dişlerinin ara-

sından tısladı.

"Ben izin verdiğim için!"

"Söylerim valla. Bir maç ayarlarsınız artık. Bakalım, kim kimin bileğini büküyor?"

"Yeri, zamanı söyle yeter!" dedi Yaman nefret dolu bir sesle.

"Valla mı? Acayip heyecanlı maç olur he!" diye Halit'in sesi çıktı uzun süreden sonra. Gözleri parlıyordu.

Kürşat ters ters ona baktı. "Oğlum senin nedir derdin, sürekli abimi maçlara teşvik falan? Hayırdır? Menajeri mi olacan, ne olacan? Senin olayın ne?"

"Ya Kürşat, saçmalama ama düşünsene, sıkı maç olur oğlum." dedi Halit sırıtarak. "Ben her türlü abime oynarım. Dev mev sallamaz Yaman abim. Silkeler çamaşır gibi."

"Hee, ver gazı, ver gazı." dedi Ragıp gülerek.

"Hiç kimse heveslenmesin. Maç falan yok! Adamlarla yakında akraba olacağız. Kimse arasında tatsızlık istemiyorum. Herkes birbiriyle iyi geçinecek!" diye kestirip attı Ekrem.

"Aslansın abim!" dedi Ayşe, Ekrem'e gülümseyerek bakarken.

"Sen hiç canını sıkma kızım. Her şey yolunda gidecek. Ben ilk defa seni bu derece mutlu görüyorum. Kimsenin bunu bozmasına izin vermem. Gönlün rahat olsun." dedi gözlerini yumarak.

"Sen benim elimi tuttuğun sürece her şey yolunda gider abiciğim. Çok teşekkür ederim benim için yaptığın her şey için." dedi minnettar bir yüz ifadesiyle.

"Haydaa. E kızım nereden çıktı şimdi bu? Yine döndük dolandık, aynı yere geldik." dedi Ekrem arkasına yaslanarak sitemli bir sesle.

"Yok abi. Sen ne dersen de, biz sizin hakkınızı ödeyemeyiz. Siz olmasanız biz iki sahipsiz, küçük kız ne olurduk, kim bilir?"

"Ayşe!" dedi Ekrem uyaran bakışlarla. "Siz bizim yüzümüzden sahipsiz kaldınız zaten. Abin hayatta olsa siz de sahipsiz kalmazdınız."

"Kimse bir kazayı engelleyemezdi abi. Kader böyleymiş.

O kaza kimsenin suçu değil. Her an, herkesin başına gelebilecek bir şey. Ve yanında çalışan şoförün ailesine de öyle herkes sahip çıkmazdı."

"O şerefsiz evladı peşlerine düşmeseydi o kaza da olmazdı."

"Kapatın şu konuyu!" dedi Yaman dondurucu bir sesle. Gözlerinden oklar çıkıyordu. Özellikle o kazayı düşünmeyi istemiyordu. Kahrolası bir kaza ondan en sevdiğini almıştı. Tarih bu kadar yaklaşırken, aklından bir an bile değerlisi çıkmazken, onun kaybına neden olan o kazayı düşünmek ya da duymak istemiyordu. O kadar yaşanan tehlike ve tehdit ardından, bu derece basit bir şey yüzünden meydana gelen o kaybı kabullenmesi mümkün değildi. Çokça zaman hissettiği isyanı da bu yüzdendi. Bu kadar basit, bu kadar kolay olmamalıydı. Bu kadar acı verici, bu kadar kahredici olmamalıydı.

Şimdi geçen her gün, o lanet tarihe yaklaştıkça, avuçlarının arasından kayıp giden o canın yokluğunun acısı da kat be kat artıyordu. Biliyordu ki o tarihi atlattıktan sonra tekrar toparlayacak, aynı döngü bir sene sonra aynı tarihlerde yeniden tekrarlanacaktı. Buna engel olması mümkün değildi. Başaramıyordu. O lanetli gün geldiğinde tüm dengesi bozuluyor, o günü nasıl geçirdiğini dahi hatırlamıyordu. Tüm duyguları tıpkı o anda hissettikleri gibiydi. Kalbinin içinde sanki atom bombası patlamış da göğsünün içinde, o çaresiz organ paramparça olmuş gibi bir his oluşuyordu. Tüm hücrelerinde en yakıcı alevler, kaslarına giren kramplar, çektiği acı, hepsi o ilk günkü gibiydi. İyileştirici zaman, o kadar süreden sonra tedavisini yapmalıyken sanki tedavisi mümkün olmayan bir kanser hastalığı gibi, gün be gün çok daha içine yayılıyor, acı kat be kat artan bir şiddetle bedenini çevreliyordu. Hissettiklerini bir başkasının anlaması mümkün değildi. Onun da ifade etmesi olanaksızdı. Kimse anlamamıştı ki zaten ona nasıl adandığını, ruhunu nasıl verdiğini? Onunla birlikte ruhunun da nasıl kaybolduğunu? Geriye içi boş bir kabuk kalmıştı işte.

Seneler sonra ilk defa minik kıpırtılar hissetmeye başlamıştı. O kızı gördüğü ilk anda içinde bir şey boşalmış, ruhu

sanki bedenine bir tekme atmıştı ancak yine kaybetmeye mahkûm görünüyordu. Oysa o gözlerdeki acıyı tanımıştı, o hüznü hissetmişti. Sadece onun anlayabileceği o minik gölgelerin fısıltılarını duymuş, o gözlerin içinde görmüştü. Biliyordu... Aynı gölgelerin fısıltıları onun da gözlerinde vardı çünkü. Kimsenin farkına varmadığı, kimsenin görmediği, kimsenin duymadığı, kimsenin anlamadığı...

18. BÖLÜM

1992

Nermin, hamileliğinin altıncı ayına girmişti. Fiziksel olarak çok zorluk yaşamasa da Tahir'den uzakta kaldığı zamanlarda ruhsal olarak zorluk geçiyordu. Özlemini bastırması gün geçtikçe güçleşiyordu. Tahir, her fırsatta yanına geliyordu ve bu sık gidiş gelişler onu çok yorsa da bir an bile şikâyet etmiyordu. Kadınıyla, onun karnında kendinden taşıdığı canla ne kadar zaman geçirse, az geliyordu ona da.

Nermin'in hamileliğinin ortaya çıkmasından sonra Tahir, yeni bir düzenlemeyi devreye sokmuştu. Nermin'in doktor kontrollerini ihmal etmesini istemiyordu. Güvenilir bir doktor bulmuştu ve Nermin'in kontrol zamanlarında, neredeyse bir orduyla götürüyordu Nermin'i.

Nermin en büyük sarsıntıyı hamileliğinin dördüncü ayında almıştı. O gün salondaki kanepede oturmuş, kitap okuyordu. Haziran ayındalardı ve Füsun, Yaman'la birlikte bahçedeydi. Halime ve Zehra, mutfaktaki işlerini yaparken telefon çalmıştı. Tahir'in aradığını düşünerek, aceleyle yerinden kalkıp telefonu açmıştı.

"Tahir'im!" dedi sevgi dolu bir sesle açar açmaz.

Karşı taraftan önce ses gelmedi. Birkaç saniye bekleyip tekrar seslendi. "Tahir? Sen misin?"

Yine ses çıkmayınca, "Alo?" dedi tekrar. Kaşlarını çatmıştı. Hat açıktı ancak karşı taraf ses vermiyordu. Yanlış numara olabileceğini düşünüp tam ahizeyi yerine bırakacakken o sesi duydu. Sonra tüyleri diken diken oldu. Elleri titremeye başladı.

"Bana seslenmeliydin böyle Nermin!" dedi o iğrenç ses.

"Çakal!" dedi neredeyse fısıltıyla. Korkudan ziyade içinde öfke vardı. Kızgınlık vardı. İğrenme vardı. Nasıl bulmuştu bu numarayı Çakal? Nasıl aramaya cesaret edebiliyordu? Şu an bunları bile düşünemiyordu.

Cesaretli bir sesle sertçe konuştu.

"Ne istiyorsun iğrenç herif!" dedi dişlenerek.

"Benim ne istediğim en baştan beri, belli Nermin. Ben seni istiyorum. Alacağım da!"

"Sen bizden hiçbir bok alamayacaksın! Beni almayı bırak, parmağının ucuyla bile dokunamayacaksın!"

"Bak bak, kabadayıların arasında kala kala senin de ağzın bozulmuş." dedi iğrenç bir şekilde kıkırdayan ses.

"Yanlış! Senin asla olamayacağın adamların! arasındayım! Sen kendini adam mı sanıyorsun? Evliyim ben! Uzak dur artık bizden."

"Evli olman da, karnında o piçi taşıman da umurumda değil. Tahir'i de, onun piçini de geberteceğim. Sen yine benim olacaksın!" diye tehdit eden sesle, Nermin'in eli koruyucu bir hisle karnına gitti. Ölürdü yine buna izin vermezdi.

"Sen bize asla dokunamazsın! Defol, git hayatımızdan. Ben kendimi öldürürüm, yine bana dokunamazsın! Buna asla izin vermem!" diye karşılık verdi cesaretle.

"Boş laf bunlar Nermin! Kendi canına kıyamazsın! Can tatlıdır!" dedi Çakal iğrenç sesiyle.

"Senin olacağıma ben o tattan vazgeçerim, sen hiç merak etme orasını."

"O piçe hamile olduğun için vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun Nermin. Öyle ya da böyle, ben istediğimi alırım. Korkun artık benden!

"Senden korkan senin gibi olsun, pislik! Bize asla zarar veremeyeceksin. Düş yakamdan artık aşağılık herif, düş yakamdan!" diye bağırdı Nermin sinirle.

"Ben istediğimi alırım Nermin! Buna kimsenin gücü yetmez!" diye ısrarına devam eden adam, Nermin'i çıldırtmıştı.

"Allah belanı versin senin! Allah belanı versin!" diye bağırarak hırsla telefonu yerine çarptı. Kapamıştı telefonu. Adama o zevki vermeyecekti. Onunla konuşmaya devam etmeyecekti. Aşağılık psiko-

pat, zevk alıyordu onun sesini duymaktan. Buna izin vermeyecekti. Titreyen dizlerinin kendini daha fazla taşımayacağını hissedince olduğu yere çöktü. Kollarını karnına sardı ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı öfkeyle. Delirmiş gibi bağırıyordu ağlarken.

"Dokunamayacaksın! Asla dokunamayacaksın bebeğime! İzin vermem! Ölürüm yine izin vermem buna!"

"Nermin?!" Füsun'un telaşlı sesi salonu doldurdu. Koşarak Nermin'in yanına geldi, yere çöktü. Kadını kollarıyla sararken endişeyle sordu. "Nermin? Ne oldu canım? Ne oldu sana böyle?"

Nermin, yüzü yaşlardan sırılsıklam olmuş halde başını kaldırdı, Füsun'a bakarken ağlamaya devam ediyordu. Hıçkırıklarının arasında kesik kesik cevap vermeye çalıştı. Kollarıyla Füsun'un boynuna sarıldı.

"O, iğrenç pislik aradı Füsun. Bebeğimi öldüreceğini söylüyor aşağılık herif. Benim bebeğimi! Tahir'imin içimdeki parçasını! Ölürüm Füsun... Ölürüm ben ona bir şey olursa... O Tahir'imin hediyesi bana. O Rabbimin hediyesi. Dokunamaz! Bebeğime dokunamaz!"

Histeri krizine girmiş gibi hem ağlıyor hem sürekli konuşuyordu Nermin.

"Burayı mı aradı?" dedi Füsun şaşkınlıkla. Kollarıyla güven vermek istercesine, koruyucu bir tavırla Nermin'e daha çok sarıldı. "Üzülme canım. Üzülme sakın. Hiçbir bok yapamaz! Kimse bebeğine zarar veremez. Biz varız. Kimse bizi aşamaz. Sakın korkma. Seni üzmeye çalışıyor. Senin böyle canını yakmaya çalışıyor. Sen sakin ol, her şey düzelecek! Her şey düzelecek canım. Sen hiç merak etme!"

"Füsun, çıldıracağım artık. Nasıl kurtulacağız bu şerefsizden? Onun yüzünden Tahir'e hasretim. Bebeğimi içimde büyütürken babasına hasret kalıyorum. Hep yanımda olsun istiyorum ama biliyorum, bu imkânsız. Biz, ne zaman kurtulacağız bu şerefsizden?"

Füsun, ağlamaya devam eden Nermin'in saçlarını okşadı. Sırtını sıvazladı. Biraz geri çekilerek kararlı ve güven veren gözlerini Nermin'in yaşlı, şiş gözlerine dikti.

"Dik duracaksın Nermin! Cesaretini asla kaybetmeyeceksin! Kurtulacağız o itten. Yakındır kurtulacağız. Ben şimdiye kadar ne

Tahir'in ne de Ekrem'in bir şeyi başaramadığını görmedim. Bu beladan da kurtulacaklar. Ama sen dik duracaksın! Korkmayacaksın!"

"Füsun ben kendimden korkmuyorum. Kendi canım umurumda değil. Her gün, Tahir'in kötü haberi gelecek diye kalbim ağzımda yaşıyorum. Bebeğim babasız kalacak diye her günümü cehennemde geçiriyorum. Şimdi bebeğimi tehdit ediyor o şerefsiz! Bebeğime bir şey olursa ben ölürüm. O benim içimde Tahir'imin parçası! Her gün karnıma dokundukça Tahir'e dokunuyormuşum gibi hissediyorum. Tahir'in uzakta oluşuna ancak böyle katlanabiliyorum. Ben biliyorum, Tahir bana döner. Hep döner ama onsuz zamanlarıma dayanabileceğim tek avuntum bebeğim. O benim canım. Kanım. Tahir'in parçası. Ona zarar gelmesin diye ne kadar dikkatli davrandığımı sen görüyorsun. Tahir'in emaneti o bana. Kendimden daha çok, onu düşünüyorum ben."

"Biliyorum güzelim... Biliyorum." dedi Füsun sakinleştirmeye çalıştığı bir sesle. Sonra Nermin'i tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Hadi, kalk. Otur şöyle kanepeye, ayaklarını uzat, dinlen, sakinleş biraz. Ben Ekrem'leri arayayım. Bu it, buranın numarasını nasıl bulmuş, öğrenmeleri lazım. Bunu bilmeleri gerekiyor bir an evvel."

Nermin usulca başını sallayarak ayağa kalktı ve kanepeye doğru yürüdü Füsun'un desteğiyle. Kanepeye uzandığında, hala usul usul ağlıyordu. Füsun, aceleyle üzerine ince bir örtü örtüp hemen telefona yöneldi.

Tahir'le Ekrem bembeyaz olmuş yüzlerle, birkaç saat sonra çiftliğe gelmişlerdi. Tahir salona girer girmez, koşar adımlarla Nermin'e doğru gidip kadını kucağına çekti. Nermin kollarını Tahir'in boynuna sarıp, yüzünü boyun girintisine sokarken hıçkırıklarla ağlamaya başladı tekrar. Şimdi güvenli kollarda, sinirleri tamamen boşalmış haldeydi. Ağlamasını durduramıyordu. Tahir, kollarındaki kadının başına yumuşak bir öpücük koydu. Sakin ve güçlü bir sesle konuştu kadını sakinleştirmeye çalışırken.

"Korkma güzelim. Korkma kadınım. Kimse sana da, bebeğimize de dokunamaz! Buradayım ben, korkma!"

"Manyak Tahir o! Çıldırmış iğrenç herif. Ruh hastası pislik! Bize ettiği tehditler yetmiyormuş gibi, daha doğmamış minicik canı da tehdit ediyor."

"Havlayan köpek ısırmazmış, bir tanem. Endişelenme sen! Bebeğimize hiçbir şey olmayacak. İzin vermem ben buna. O, sadece havlayıp seni korkutmaya çalışıyor."

Tahir ve Ekrem bir hafta çiftlikte kaldılar. Tahir her şeyi uzaktan organize etti. Ragıp'la konuşup aldıkları tedbirleri gözden geçirdiler. Ve Tahir, uzun süre Nermin'in etrafında kuş uçurtmadı. Bu kısa süreli beraberlik hepsine de iyi gelmişti. Nermin, birkaç günün sonunda kendini daha iyi hissediyordu. Korkmayacaktı. O iğrenç herife teslim olmayacaktı. Tahir'e zayıf görünmeyecekti. Şu an Tahir'in sürekli ağlayan, zırıldayan ve şikâyet eden bir kadına ihtiyacı yoktu. Tüm yük omuzlarındayken yanında sağlam duracak bir kadına ihtiyacı vardı. Nermin de öyle yaptı. Sağlam durdu. Yüzüne içten gülümsemesini oturttu ve kısıtlı zamanların tadını çıkardı huzurla. Tahir'le uzun süreler bir arada duramadıkları için, bu anları saçma sapan endişelerle, kuruntularla, mutsuzlukla geçirmek istemiyordu. Onun adamı, ona cenneti yaşatırken burunlarının ucundaki cehennemin kapılarını sımsıkı kapadı ve en ufak bir kıvılcımın dahi cennetlerine ulaşmasına izin vermedi.

* * *

Yaman için bu süreç bambaşka geçiyordu. Büyüklerin gerginliklerinin farkındaydı ancak bencilce bunu umursamıyordu. O sadece Nermin'in karnına odaklanmıştı. Eli sürekli Nermin'in karnının üzerindeydi. Hissediyordu mucizesini ve tıpkı Yaman'ın istediği gibi bir kızdı içerideki. Bebeğin cinsiyetinin öğrenildiği gün Yaman, kafasındaki değerli hazinesini sakladığı sandığa bunu da koydu. Gün be gün mucizesi büyüyordu Nermin'in karnında. Tahir'in, sırf onu kızdırmak için söylediği sözleri umursamıyordu. Annesinin ve babasının sakin ve ikna dolu bir sesle onunla konuşmalarını duymuyor, dinliyormuş gibi yapıyor ancak düşüncelerinin arkasında, sadece sahip olacağı hazineyi düşünüyordu. Nermin'in yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Eli neredeyse sürekli onun karnının üstündeydi.

Bir gün Füsun artık sinirli bir sesle uyarmıştı onu. Füsun endi-

şeleniyordu çünkü Yaman'ın takıntılı kişiliğini bilse de bebekle ilgili bu saplantısı bazen onu korkutuyordu. Hiçbir konuşma, hiçbir söz Yaman'ı ikna etmiyordu. Ekrem'le defalarca konuşmaya çalışmışlar, doğacak bebeğin onun arkadaşı ve kardeşi olacağını anlatmayı denemişlerdi ancak Yaman Nuh diyor, peygamber demiyordu.

Yine bahçede oturuyorlardı ve Nermin altı aylık karnıyla koltuğa oturmuş, bacaklarını uzatmıştı. Yaman hemen dibinde, yine eli Nermin'in karnının üzerindeydi. Füsun, aynı manzarayı tekrar görünce kendisine hâkim olamamıştı bu sefer.

"Yaman! Yeter artık! Nermin'i rahat bırak. Elini çek artık üzerinden."

Yaman umursamaz bir yüzle annesine döndü. Yerde otururken başını koltuğa yaslamıştı ve eli Nermin'in üzerindeydi.

"Hayır çekemem!" dedi düz bir sesle.

"Nedenmiş efendim o?"

"Ben Nermin'e dokunmuyorum. Kızıma dokunuyorum. Elimi çekersem korkar. Ben onu koruyorum." dedi sakince.

İki kadın kaşlarını kaldırarak birbirine baktı. Füsun üzüntülü bir sesle, neredeyse fısıltıyla konuştu.

"Nermin, korkuyorum. Bu normal mi sence?"

Nermin omuzlarını silkti. Füsun'dan daha rahattı sesi konuşurken.

"Bence boş ver. Takılma sen de..." Sonra Yaman'a duyurmaya çalışırcasına alaylı bir sesle konuştu. "Doğsun bakalım küçük hanım. Belki de öyle çirkin bir şey olur ki Yaman arkasına bakmadan kaçar." dedi.

Yaman başını kaldırıp Nermin'e baktı. Bakışları duruydu. Sakin sakin cevap verdi.

"Güzel ya da çirkin olması önemli değil ki. O benim olacak. Ben onu her haliyle seveceğim."

İki kadın şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

* * *

Ve yaz geçti, sonbahar geldi...

Bu süreçte, hem Tahir hem de Ekrem iki kez vuruldular. Ça-

kal katillerini üzerlerine yollamıştı. Adamları temizlemişlerdi ama yara almaktan kurtulamamışlardı. Üç kez pusuya düştüler... Yine çarpıştılar. Tahir, Çakal'ın teslimatlarından birini yok etti. Uyuşturucusunu dağıtan üç adamı öldürdü. Çakal'ın kaldığı yeri bulamamışlardı hala. Adam kendi karısı ve oğlunu da umursamıyordu. Zaten umursasa da Tahir ya da Ekrem, gidip onlara zarar verecek değillerdi. Adam kendi evine de uğramıyordu, tek bildikleri buydu. Evin önüne adam dikmişler, belki gelirse alırlar, diye düşünmüşlerdi ancak adam ayak basmamıştı eve.

Hem Nermin hem de Füsun, her vurulma olayında ömürlerinden ömür tüketiyorlardı. Nermin suçlulukla kıvranıyordu. Herkesin hayatı karabasana dönmüştü. Tek bir günü huzurla geçiremez olmuşlardı.

En can acıtıcı olaysa doğuma bir ay kala gittiği son kontrolde olmuştu. Tahir, onu korumak için ordu koysa da kapıya, saldırıya engel olamamıştı. Tam kontrolden çıkmışken doktorun muayenehanesinin önünde ateş açılmıştı. Hem de ne ateş! İki araba sokağın başından girmiş, ellerindeki otomatik silahlarla taramışlardı her yeri. Tahir, hızla Nermin'in önüne atılmış, kendini siper etmişti kadına. Adamlarının hepsi ateşe karşılık vermeye başlamışlardı. Tahir, kollarıyla sardığı Nermin'i aceleyle arabanın yanına kadar taşımış, aracı kendilerine siper ederek Nermin'i aşağı bastırmıştı. Sonra belindeki silahları çıkarıp ateşe karşılık vermeye başlamıştı. Ragıp ve Halil yanındalardı ve onlar da Tahir'e destek çıkıyorlardı.

Halil, çarpışmanın amansızlığıyla adrenalin yüklenmiş bedeninde, kalbinin şakaklarında attığını hissediyordu. İki araçtan çıkan kurşunlar bitmek bilmeyecek gibiydi. Herkes karşılarındaki iki araca o kadar dalmıştı ki arkalarında, sokağın köşesinden sinsice gelen adamı fark etmemişti. Adam elindeki silahı Nermin'in karnına doğrultmuştu. Tam o sırada Halil, şakağından akan teri silmek için kolunu kaldırıp başını çevirince görmüştü adamı. Birden kendini Nermin'in önüne atıp adama ateş etmeye başlarken bağırmıştı.

"Nermin abla!"

Ve tetiğe peş peşe bastı Nermin'in önüne atlarken. Ancak adam yere düşmeden önce elindeki tetiğe çoktan dokunmuştu. Çıkan kurşun havada süzüldü ve Nermin'e siper olmuş Halil'e saplandı. Çocuktan canhıraş bir çığlık çıktı. Nermin delirmişti sanki. Dehşete

düşmüş halde kucağına düşen Hali'e sarıldı. Bağırıyor, ağlıyordu kanlar içinde kalmış çocuğa sarılırken.

"Halil! Can yoldaşım!"

"Halil!" diye kükredi Tahir, ardından hızla geriye dönüp Halil'in yarım bıraktığı işi bitirdi. Hemen aşağı çökerek Halil'e sarıldı.

"Dayan aslanım! Geçti. İyi olacaksın!" başını kaldırıp Ragıp'a kükredi.

"Ragıp! Bitirin işlerini. Uzamasın artık. Halil'i acil hastaneye yetiştirmemiz lazım."

Ragıp, Tahir'e baktı kararan gözlerle. "Emrin olur abim. İki dakika ver bana." dedi ve elindeki silahın şarjörünü değiştirip belindeki diğer silahı da eline aldı. Ve ardından tüyleri diken diken eden bir bağırtıyla öne fırladı. İki eli öne uzanmış, peş peşe tetiğe basıyordu. Onu o halde gören adamları, siper aldıkları yerlerden çıkıp tıpkı onun gibi birden öne fırlayarak, sokağın ortasındaki iki araca kurşun yağdırmaya başladılar. Bir çeşit intihar saldırısı gibiydi Ragıp'ın yaptığı. Gözünü bile kırpmamış, öne atılmıştı ve onun o halini gören adamları da onunla aynı yola çıkmıştı. İki dakika sonra, araçlarda bulunan adamların hepsinin leşi seriliydi sokakta. Böyle çılgınca bir saldırı tahmin etmedikleri belliydi. Siper almış adamları tek tek indireceklerini düşünmüşlerdi ancak böyle ince bir hat çizerek topyekûn bir saldırı, şaşırmalarına neden olmuştu. Zaten onların ihtiyacı olan da birkaç saniyelik boşluktu. O birkaç saniyede yağan kurşunlar, ellerini tetiğe tekrar değdirememişti.

Sonraki hareketlilik baş döndürücüydü. Halil kucaklanarak arabaya konulmuş, hastane yoluna düşülmüştü. Tahir, Nermin'i kucakladığı gibi arabaya oturtmuş, direksiyona geçmişti. Peş peşe bütün araçlar, hastaneye yetiştirmişlerdi Halil'i.

Halil, bir hafta sonra hastaneden çıkıp çiftliğe döndü. Halime, bakımını kimseye bırakmadı. Halil, yemeğini getirdiği bir seferinde sitemle konuşmuştu.

"Yüzüme bakman için illaki vurulmam mı lazımdı Halime?"

Halime, yüzü kızararak ona bakmıştı utangaç bir şekilde. Yemek tepsini önüne koyarken mırıldanmıştı çekingen bir sesle.

"İnsan, ancak kaybedeceğini hissettiğinde elindekinin kıymetini biliyormuş."

Ve o günden sonra ağır adımlarla, onlar da kendi yollarında ilerlemeye başlamışlardı. Halime çekingen, Halil anlayışlıydı. Kendisine alışması için beklerdi Halil, acelesi yoktu. Önce korkularını yensin, o her zaman Halime'nin yanında olurdu nasılsa.

Nermin içinde hissettiği suçlulukla başa çıkamıyordu. Dik duruyordu, asla şikâyet etmiyordu ama çevresindeki insanların onun yüzünden zarar görmelerine katlanamıyordu. Tek başına her türlü acıyla baş etmeyi kabul ediyordu, sesi çıkmıyordu ama sevdiklerinin gördüğü zarar, kalbine ağır darbeler indiriyordu. Gün geçtikçe daha çok cesaretleniyor, güçleniyordu ruhen. Bebeğini korumak için güçlü olmak zorundaydı. Tahir'in kadını olmak için güçlü olmak zorundaydı. Bunların hepsini göze almıştı o. Yeter ki sevdiklerinin başına bir şey gelmesin, o her şeyle başa çıkabilirdi. Halil'in vurulması, Nermin'i belli etmemeye çalışsa da çok sarsmıştı. O belli etmediğini sanıyordu fakat çevresindeki herkes farkındaydı içinde kopan fırtınaların. Tahir, her geçen gün Nermin'e olan sevgisinin arttığını hissediyordu. Nasıl bir kadındı ki sanki kırılıverecekmiş gibi naif görünürken böyle güçlü duruyordu? Yılmıyordu. Bütün bunlarla Nermin baş edemez, pes eder diye düşündüğü her anda Nermin, çok daha güçlü bir şekilde karşısına çıkıyordu.

Nermin dik durduğu sürece Tahir de yılmıyordu. Onlar beraber oldukları sürece, her türlü belayla başa çıkabilirdi kendisi.

Ve böylece, birbirlerinden aldıkları güçle ayakta kalarak yaşamaya devam ettiler. Kasım'ın 12'sinde Yaman beş yaşına girdi. Doğum günü için alınan hiçbir hediyeye yüz vermedi. Hediyesinin yolda olduğunu söylemişti. Nermin'in karnından başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. O akşam, pastasını kesip mumları üfledikten sonra yüzünü Nermin'in karnına bastırmış ve fısıldamıştı.

"Gel artık... Bak, ne zamandan beri bekliyorum... Gel artık!"

Kasım'ın 18'inde, Nermin sabah uyandığında, belinde dayanılmaz bir ağrı hissetti. Artık doğuma birkaç hafta kalmıştı ve bel ağrıları bazen katlanılmaz oluyordu. Tahir yaklaşan zaman nedeniyle sık sık yanında kalmaya çalışıyordu. Özellikle doğumda kesinlikle yanında olmak tek amacıydı. Doğuma yakın son iki haftayı, Nermin'in yanında geçirebilmek için dört gün önce İstanbul'a dönmüştü. Nermin o sabah yalnız uyanmıştı yatağında. Bundan hiç

hoşlanmasa da katlanması gereken gerçeklerden biriydi bu da. Her sabah Tahir'le uyanamayacaktı bir süre daha.

Ağır adımlarla aşağı inerken bir eliyle beline destek oluyordu. Karnı, artık parmak uçlarını göremeyeceği kadar büyümüştü. Merdivenleri dikkatle indi. Hissettiği ağrıdan dişlerini dudaklarına geçirmişti. Yüzündeki rengin çekildiğinin farkında değildi. Yine de umursamadan adımlarına devam etti. Mutfağa girdiğinde, Yaman onu görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Günaydın Nermin." dedi çocukça bir masumlukta.

Nermin gülümsemeye çalıştı çocuğa bakarken. Tam o sırada keskin bir kramp karnına girince inleyerek iki büklüm oldu. Füsun elindeki çatalı bırakıp masadan fırladı.

"İyi misin Nermin? Sancın mı var?"

"İyiyim Füsun." diye fısıldadı zorlukla. "Uyandığımdan beri belim çok ağrıyor, şimdi de kramp girdi karnıma."

"Gel otur şöyle. Keşke kalkmasaydın yataktan."

"Yok Füsun. Sıkıldım artık yat yat." Tam o sırada tekrar bir kramp girince yeniden inledi. Dişlerini yine dudaklarına geçirdi.

"Nermin?" dedi Füsun endişeyle. Bir eli Nermin'in kolunda, diğeri belindeydi.

Nermin çaresiz bakışlarını Füsun'a kaldırdı.

"Füsun bu kadar sancı normal mi?"

"Ne zamandan beri başladı?"

"Sabaha karşı hafif hafif vardı ama aldırmadım. Son zamanlarda sürekli belim ağrıyor zaten. Yataktan kalkmadan önce sanki daha artı."

"Gel şöyle bir otur bakalım. Biraz daha bekleyelim. Eğer devam ederse hemen hastaneye gitmemiz lazım gelebilir. Belki de doğum başlıyor." dedi sakin bir sesle, Nermin'i masadaki sandalyelerden birine oturturken.

"Daha iki hafta var Füsun. Ne doğumu?" dedi Nermin yarı şaşkınlık yarı korkuyla.

"Bu veletler senin benim saatime uymuyor canım. Canları ne zaman isterse o zaman geliyorlar. Yaman'a üç hafta var, demişlerdi, beyefendi sıkıldı galiba, bir gece apar topar hastaneye gittik, sonra da kucağımıza alıp geri döndük." dedi gülerek Füsun. "Sabırsızlı-

şimi orada da gösterdi sipa." derken, yan gözle Yaman'a baktı sitemli bir şekilde.

Yaman bir Nermin'e, bir Füsun'a bakıyordu.

"Anne, Nermin hasta mı?" dedi ürkek meraklı bir sesle.

"Yok paşam. Nermin ablan..." Özellikle abla kelimesini bastırmıştı ancak Yaman'a fayda etmiyordu, sadece adını söylemekte inat ediyordu. "...sancılanmış biraz. Galiba senin kız gelmek istiyor, ondandır." dedi sırıtarak.

Yaman'ın gözleri parladı. "Şimdi mi?" deyip yerinden fırlamıştı.

Nermin'in önünde durdu, elini karnının üstüne koydu. Avucunun altındaki hareketle mest olmuş gibi gülümseyerek gözlerini yumdu.

Füsun'la Nermin, şaşkınlıkla çocuğun yüzündeki ifadeye bakıyorlardı. Meleksi bir yüz, huşu içinde bir surattı karşılarındaki.

"Geliyor." dedi Yaman fısıltıyla. "Nihayet duydu onu çağırdığımı, geliyor."

"Yemin ediyorum, kendi çocuğum olmasa korkacağım bu veletten." dedi Füsun ürpererek.

Nermin, Yaman'ın yüzüne bakarken Füsun'dan farklı düşünüyordu. Yaman'ın yüzünde öyle bir ifade vardık ki henüz tam olarak anlayamıyordu ama böylesi bir adanmışlığı aynaya baktığında kendi yüzünde görüyordu. O da Tahir'e adanmıştı. Bakışları, ifadesi geçmişe oranla değişmişti. Belki kimse farkında değildi ama Nermin yüzünü iyi bilirdi, oyuncuydu o, yüzündeki değişimin farkındaydı. Yaman'ın yüzündeki ifadeyi de kısmen okuyabiliyordu.

Ellerini kaldırarak Yaman'ın ellerini avuçlarına aldı. Yaman başını kaldırarak Nermin'e baktı, iki kara göz birbirine kilitlendi. Nermin yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Yamancığım, şimdi sana diyeceklerimi hiç aklından çıkarma, olur mu?" diye başladığı cümleye, Yaman kafasını sallayarak cevap verdi.

"Biliyorum, onu çok seveceksin. Koruyacaksın... Kalbini hiç kırmayacaksın... O da seni çok sevecek, hissediyorum bunu... Ama bana bir söz ver! Eğer bir gün istediklerin olmazsa, sen yine de onu sev, yine koru, yine kalbini kırma. Kadınların kalbi daha hassas olur... Onlar narindir... Bazen suskunlaşırlar... Bazen uzaklaşır-

lar sevdiklerinden, kalpleri kırılmasın diye... O suskunlaştığında da, senden uzaklaştığında da sevmeye devam et, korumaya devam et, olur mu? Söz ver bana!"

Yaman büyük bir adam edasıyla başını salladı.

"Ben onu hep koruyacağım Nermin. Söz veriyorum sana. Ben onu hep seveceğim çünkü o benim... Sadece benim." dedi ufacık bedenden umulmayacak bir ciddiyetle.

Nermin tam Yaman'a gülümseyerek başını sallayacaktı ki karnına saplanan korkunç bir sancıyla öne doğru eğildi. Sık soluklarının arasından, "Füsun!" diye inledi yardım dilenircesine.

Yaman, ürkekçe bir adım geri çekilirken Füsun, önünde diz çöküp bir elini Nermin'in omzuna koyarak yüzüne baktı.

"Ne kadar sıklaştı sancıların arası?" diye sordu.

Nermin soluk soluğa başını kaldırdı. "15 dakika sanırım."

Füsun hızla yerinden fırladı. Mutfak kapısına koştururken Halime'ye seslendi.

"Halime, koş yukarıdan hastane için hazırladığımız çantayı getir."

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Nermin arkasından korkuyla. Füsun'un şu anda onu bırakmasını istemiyordu.

"Ragıp'a haber vereceğim, arabayı hazırlasınlar. Hastaneye gidiyoruz. Sanırım doğum başladı. Bir an evvel yetişelim."

"Daha iki hafta var!" diye bağırdı Nermin panikle.

"Senin kız öyle düşünmüyor." diye güldü Füsun mutfaktan çıkarken.

Ragıp aldığı talimatla arabayı kapının önüne getirtmişti. Halil çoktan direksiyonun başına geçmişti bile. Füsun ve Zehra, Nermin'i kollarından destekleyerek arabaya bindirmeye çalışırken Füsun telaşla Halime'ye döndü.

"Halime, Tahir'le Ekrem'i ara, haber ver. Hemen gelsinler. Yaman da sana emanet." diye seslendi.

Yaman çoktan arabanın başına gelmişti bile. Son sözleri duyunca çocukça bir çığlık atıp inatçı bir tavırla omuzlarını silkti.

"Hayır! Ben Halime'yle kalmam. Ben de geleceğim." dedi bağırarak.

"Yamancığım olmaz. Hastaneye çocuklar alınmıyor, gelemezsin. Sen evde Halime'yle kalmak zorundasın!" dedi Füsun ikna

etmeye çalışarak. Nermin'i arabanın arkasına yerleştirmişlerdi o sırada.

"Hayır!" diye bağırarak arabanın kapısına uzandı sinirli hareketlerle.

"Yaman olmaz!" dedi Füsun sesini yükselterek.

Yaman hırsla arabaya tekme atarken çığlık çığlığa bağırıyordu. "Ben de geleceğim. Alsınlar hastaneye. Sen konuşursan kabul ederler."

"Yaman olmaz!" diye tekrarladı Füsun.

Ragıp eğilerek çocuğu kucağına aldı, bir yandan sakin bir sesle ikna edercesine konuşuyordu.

"Yaman Paşa. Sen evde kal. Söz, Nermin ablan da hemen gelecek zaten."

Yaman, Ragıp'ın kucağında tekmeler atmaya başlamış, çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Bırak beni. Bırak! Ben de gideceğim." Ağlamıyor ancak inanılmaz bir güç ve sinirle karşı koyuyordu Ragıp'a.

Arabanın içindeki Nermin'in, yeni bir sancıyla dudaklarının arasından yüksek bir çığlık çıkarken Füsun pes etmişti. Daha fazla oyalanamazlardı. Yenilgi dolu sinirli bir sesle konuştu.

"İnatçı sıpa! Nedir bu çektiğim senden? Koy Ragıp arabaya onu da. Durmayacak, bir de evi kızların başına yıkacak! Gelsin o da. Allah'ım sabır ver! Sen benim bu dünyadaki sınavım mısın çocuk?" dedi aksi bir sesle.

Onlar Yaman'la uğraşırken araç telefonu çaldı. Halil aceleyle telefonu kaldırdı, birkaç saniyenin ardından Ragıp'a döndü.

"Ragıp abi, Tahir abi istiyor seni." dedi.

Ragıp, Yaman'ı Nermin'in yanına koyar koymaz şoför penceresinden telefona uzandı. Füsun da öne, Halil'in yanına oturmuştu.

"Buyur abi?"

Tahir telaşlı bir sesle talimatları sıralamaya başladı.

"Ragıp, yola çıktım, geliyorum. Adamların yarısını çiftlikte bırak. Yarısını hastaneye götür. Etrafta kuş uçmayacak. Hastaneyi çevirsinler. Buradan da adamlar geliyor şimdi sana desteğe."

"Tamam abi, aklın kalmasın, her şeyi organize ettim bile ben."

"Tamam aslanım." dediği anda Nermin'in yeni bir çığlığını

duydu. Kanı donmuştu. Seni titredi. "İyi mi Nermin?"

"Sancılar başladı abi. Halil sürüyor arabayı. Füsun abla da yanında. Sen gelene kadar biz her şeyi kontrol ediyoruz."

"Ragıp! ..." dedi Tahir yine titreyen bir sesle. "Sana emanetler..." derken sesi kısılmıştı.

"Başımla beraber abi. Sen dikkatli sür, çabuk geleceğim diye acele etme."

"Bir saate hastanedeyim Ragıp!" deyip telefonu kapadı Tahir, sonra ayağının altındaki gaz pedalına biraz daha yüklendi.

Şakaklarından terler akıyordu. Parmakları direksiyonu kıracakmış gibi sıkıyordu. Yanında olmalıydı kadınının şu anda. Daha iki haftası vardı ve doğum anında onun yanında olmak için kaç günden beri uyumadan koşturuyordu. Halime aradığında, Ekrem'le ofiste hesaplarla uğraşıyorlardı. Bir saniye bile beklememiş, uçarcasına odadan fırlayıp arabaya bindiği gibi gaza basmıştı. Ekrem, ardından adamları organize etmeye başlamıştı. Bir kısmını çiftliğe, bir kısmını hastaneye yönlendirdi. Sonra o da arabasına atlayıp Tahir'in peşinden hastanenin yolunu tuttu.

* * *

Alaz Yamandağlı. 18 Kasım 1992'de, saat 14.05'te doğdu.

Ekrem, yıllar öncesinden ismi hazırlamıştı. Erkek ya da kız... Ne olursa olsun adı Alaz, olacak demişti... Tıpkı Tahir'in, Yaman'ın adını koyduğu gibi, o da Tahir'in kızının adını koydu, kendi soy ismiyle...

Tahir doğuma yetişmişti. Kızı doğduğunda mutluluktan ağlamıştı. Ekrem'e sarılmış ve gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Karısı da kızı da çok şükür iyi ve sağlıklıydı. Bir adam dünyada başka ne isteyebilirdi ki? Göğsü gururla kabarmış, babalığı her hücresinde hissetmişti. O minik beden kollarına verilince inanamamıştı bu kadar küçük bir canlının olabileceğine. Neredeyse tüm avucunda tutabiliyordu minik bedeni. Başını eğmiş, kulağına fısıldarcasına konuşmuştu kızıyla ilk kez.

"Hoş geldin bebeğim. Hoş geldin kızım. Hoş geldin miniğim. Dünyamıza renk, hayatımıza neşe getirdin... Allah sağlıklı, mut-

lu, uzun bir ömür nasip etsin sana gönlümün yoncası, kalbimin yarısı."

Yaman, Alaz'ı gördüğü dakikada vurulmuştu. Düşüncelerinden daha güzel, beklediğinden daha muhteşemdi. Kapkara saçların kapladığı başı; tombul, pembe, minik yanakları, büzüşmüş küçücük ağzı, fındık gibi minik burnuyla Yaman'ın beş yıllık hayatında gördüğü en muhteşem varlıktı. Dokunma isteğine karşı koyamayarak, sanki incitmekten korkar gibi çekingen bir hareketle elini uzatmış, minik parmaklar onun elini sımsıkı kavradığında gözlerini yummuş, zevkle bir soluk çekmişti içine. İlk dokunuş, ilk temas, Alaz'ın onun ellerine sımsıkı yapışmasıyla olmuştu ve sonraki üç ayda Yaman bir an bile olsa bırakmamıştı o minik eli.

Füsun çıldırmak üzereydi. Yaman'ın saplantılı tavrı Füsun'u çileden çıkarmaya başlamıştı. Artık hiç yapmadığı bir şeyi yapıp Yaman'a sesini yükseltiyordu. Ekrem'le karşılarına alıp saatlerce konuşmalarına rağmen hiçbir şeyi değiştirememişlerdi. Yaman onları dinliyor gibi davranıp dedikleri her şeye başını sallıyor, sonra yine bildiğini okuyordu. Füsun üç ay boyunca hiçbir sabah Yaman'ı kendi odasında, kendi yatağında bulamadı. Yaman herkes yattıktan sonra gece yarısı kalkıyor, odasından çıkıyor ve Alaz'ın odasına giderek yatağın yanında, yerde uyuyordu. Yatağın yanındaki parmaklıklardan elini uzatıyor ve sabaha kadar eli Alaz'ın parmakları arasında uyuyordu.

Nermin, ilk ay her gece iki saatte bir emzirmek için kalkıp Alaz'ın yanına geldiğinde, Yaman'ı yerde uyurken bulmuştu. En garip olanıysa sabaha kadar uyumayan ve ağlayan bebeklerden her kadının şikâyet ettiği zorluğu yaşamamıştı. Alaz geceleri hiç ağlamıyordu ve Nermin emzirmek için uyandırmasa, halinden de şikayetçi gibi görünmüyordu. Gün içinde bazen nedensiz ağlama krizleri tuttuğunda, Yaman eline uzandığı an susuyor ve yemyeşil gözlerini ona dikerek Yaman'ın aklını başından alacak gülümsemeyi bahşediyordu ona.

Füsun, Yaman'ın bu tavrı nedeniyle Nermin'in rahatsız olabileceğini düşündüğünden, bu durumdan üzüntü duyuyordu. Nermin, Füsun'u artık çok iyi tanıdığından, bir gün mutfakta birlikte çay içerlerken konuyu açmıştı.

"Füsun! Bak hissediyorum, sen üzülüyorsun Yaman'ın tavrına ama inan ben rahatsız olmuyorum, aksine bu durum içimi rahatlatıyor." dedi yumuşak, anlayış dolu bir yüzle.

"Nermin... Kendi çocuğun, senden çok Yaman'ın kucağında. Nasıl üzülmezsin? Sen, ben kırılmayayım diye böyle diyorsun, biliyorum ama uzaklaştıramıyorum Yaman'ı. Beş sene boyunca hiçbir şeyle böyle çarpıştığımı hatırlamıyorum ama vazgeçmiyor inadından." Sesi de yüzü de mahcuptu.

"Vazgeçmesin! Ben de istemiyorum vazgeçmesini. Hatta geleceği düşündükçe içim rahatlıyor. Alaz'ı, Yaman'dan daha iyi koruyacak biri olabilir mi?"

"Ya, Alaz büyüyünce Yaman gibi sevmezse onu? Herkesin özgür iradesi sonuçta. Çocuğa şimdiden beyin yıkar gibi böyle şey işlenir mi? Ona da yazık!"

"Onu da, o zaman gelince düşünürüz ama senin için rahat olsun, ne olur... Hatta ben Yaman'a öyle minnettarım ki..."

Füsun kaşlarını kaldırarak soru sorarcasına baktı. Nermin gülümseyerek devam etti.

"Yahu, her kadın geceleri bebek ağlamasından şikayetçi. Yaman sayesinde benim keyfim yerinde. Emzirme derdi olmasa bütün gece mışıl mışıl uyurum inan. Alaz, Yaman yanındayken sakinleşiyor, deliksiz uyuyor. Bende de sıkıntı yok. Allah'tan daha ne isteyeyim?"

Sözlerinin ardından kıkırdayınca Füsun'da ona eşlik etmişti.

"Ay, bi de o minik ellerini Yaman'ın yanağına bastırıp uyumuyor mu? Manzaraya her şahit olduğumda kalbimden bir şey akıyor sanki."

"Evet. Çok tatlılar. Tahir geçen gün çekmiş ikisinin resmini. Yaman, Alaz'ın yatağına girmiş, Alaz'ın eli yine onun yanağının üstünde, mışıl mışıl ikisi de uyuyormuş."

Füsun gözlerini kocaman açtı korkuyla.

"İşte bak! Ben bundan korkuyorum. Ya uykusunda döner de kızı ezerse? Allah'ım aklımı kaçıracağım!" dedi Füsun ellerini saçlarına geçirerek.

"Korkma! Yaman'dan ona zarar gelmez. Tilki uykusunda uyuyor zaten. Alaz gıklasa gözleri açılıveriyor. Dikkatli o! Görmedin mi nasıl titriyor üstüne? Benim hiç endişem yok... Sen de yapma!" dedi Nermin rahat bir tavırla çenesini kaldırıp.

* * *

1993 senesine girdikleri yılbaşı hepsi için unutulmazdı. Bütün aile bir arada, hayatları boyunca unutamayacakları bir yılbaşı geçirmişlerdi.

Rağıp, Halil, Halime ve Zehra da onlarla birlikteydiler. Yaman, her zamanki gibi Alaz'ın bir an bile yanından ayrılmamıştı. Onun en güzel yılbaşı hediyesi yanındaydı. Her zamanki gibi kanepeye oturmuş, kısa bacaklarını öne uzatmış, Alaz'ı kucağına almıştı. Bir an bile şikâyet etmiyor, bir an bile yoruldum demeden kollarında Alaz'ı tutuyordu. Nermin o gece herkese içerken eşlik etmek istediği için sütünü sağmış ve biberonları hazırlamıştı Alaz için. Ertesi güne yetecek kadar süt vardı ve o zamana kadar içeceği iki kadehi vücudundan atmış olurdu. Alaz'ın yemek saati gelince biberonu Yaman'a vermiş, kendisi sofradaki yerine geri dönmüştü.

Tahir sevgiden pırıl pırıl parlayan gözlerle karısına baktı. Nermin uzanarak dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Gülümseyerek fısıldadı.

"Bizim asker nöbette şu an. Ben de rahat rahat kocama eşlik edebilirim."

Tahir, manidar bir gülümsemeyle başını çevirip kanepede ciddi bir yüz ifadesiyle Alaz'ı besleyen Yaman'a baktı.

"Koçum benim! Aslan parçası. Hiçbir asker onun gibi koruyamaz kızımı." dedi gururlu bir sesle.

"Öyle tatlılar ki ikisi de. Tek duam, Alaz'ın da büyüdüğünde Yaman'ın sevgisine karşılık vermesi."

"Sen merak etme! Bizim aslan parçasını geri çevirecek kadar aptal olmaz benim kızım." diye mırıldandı.

Nermin, hülyalı bakışlarla iki çocuğa bakarken aynı şekilde mırıldandı.

"Hiçbir kadın zaten öyle adanmış bakışları geri çevirecek kadar aptal olamaz!"

Ve o gece Yaman, tüm gece Alaz'ı kucağında tutarken büyüklerin mutlu yüzlerini seyretmişti. Uzun zamandan beri hiçbiri o denli mutlu olmamıştı ve o gece unutulmaz anlardan biri olmuştu hafızasında. Herkese tek tek bakmış ve kafasında değerli anılarını

doldurduğu sandığa, o geceyi de hapsetmişti.

Ve o gece hep birlikte mutlu oldukları son anıydı...

Şubat 1993

17 Şubat gecesi çiftlik evine saldırı oldu. O geceki cehennem, hepsinin hafızasında silinmez, kanlı bir anı olarak kaldı.

Günlerden Çarşamba'ydı. Tahir iki haftalık yokluğun ardından Ekrem'le birlikte, o hafta sonu çiftliğe dönmüştü ve bir sonraki hafta sonuna kadar kalmayı planlıyordu.

Akşam yemeklerini yemiş, sohbet emiş, çocuklarla vakit geçirdikten sonra herkes yataklarına gitmişti. Gece yarısı başlamıştı silah seslerinin amansız gürültüsü. Tahir hızla yataktan fırlamış, başının ucundaki komodinin çekmecesinden silahını aldığı gibi odanın kapısına ulaşmıştı. Üzerinde sadece pijama altı vardı. Kapıyı tutarken Nermin'e bağırıyordu.

"Çabuk üzerine bir şey giyin, ben Alaz'ın odasına gidiyorum."

Sonra odadan fırlamıştı. Silah sesleri ve bağırışlar bahçeden geliyordu ve henüz eve giren olmamıştı. Tahir'le birlikte Ekrem de elinde silahla odasından fırlamıştı.

"Çocuklar!" diye bağırdı Ekrem dehşetle.

Tahir çoktan Alaz'ın odasına varmıştı. Gördüğü manzara, yüreğine oturmuştu. Yaman, Alaz'ın yatağının içine girmiş, bebeği kollarının arasında koruyucu bir tavırla tutarken çakmak çakmak olmuş gözlerini kapıya dikmişti. Sanki Tahir değil bir başkası olsa, ne yapıp edip karşı koyacak, bebeği koruyacak gibi görünüyordu.

Tahir, hızla hareket edip yatağın içine doğru eğilerek Yaman'ın kucağındaki Alaz'ı bir koluna almış, diğer eliyle Yaman'ı kollarının altından sararak bedenine bastırmıştı ikisini de.

"Korkma aslan parçası! Korkma sakın! Ben buradayım." dedi sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle.

"Ben korkmuyorum Tahir amca ama Alaz korkar." dedi Yaman metanetli bir sesle.

"O da korkmayacak! İkiniz de korkmayacaksınız! Biriniz Alaz, biriniz Yamandağlısınız! Siz asla korkmayacaksınız!" dedi Tahir güven veren bir sesle.

Çocukları kaptığı gibi odadan çıktı ve aynı anda Nermin ve Fü-

sun'la burun buruna geldi. İki kadının da gözlerinde endişe vardı.

"Halime'yle Zehra?" dedi Füsun korkuyla.

Çocukları annelerine verirken konuşmaya başladı Tahir.

"Füsun, hepiniz çalışma odasındaki masanın arkasına saklanıyorsunuz. Yanına silah al. Ben ya da Ekrem'den başka kim girerse gözünü kırpma bas tetiğe. Biz Halime'yle, Zehra'yı sağlama alırız şimdi."

Füsun sadece başını salladı. Kucağındaki Yaman'ı sıkı sıkı tutmuştu. Nermin, Alaz'ı bir koluna yaslayıp elini uzattı.

"Bana da ver bir silah! O kapıdan sizden başka kimse girmeyecek!" dedi güçlü bir sesle.

Ekrem, o sırada elinde silahlarla yanına gelince Tahir bir an bile tereddüt etmeden iki tane silahı alarak her iki kadına uzattı. Sağ elinde silahı tutarken, ellerini Nermin'in yüzüne bastırdı. Dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. Sonra kafasını eğip yumuşak bir öpücük de kızının başına bıraktı. Gözleri alev alev parlarken,

"Kızım sana emanet. Hakkını helal et!" dedi alçak bir sesle.

Nermin'in gözleri dolarken sadece başını salladı. "Sen de hakkını helal et! Ama bana dön yine... Sağ salim bana dön. Bize dön..." Dudakları titriyordu konuşurken.

"Ben her zaman sana dönerim güzel kadınım benim. Güzel Karım." dedi Tahir gülümsemeye çalışarak.

Aynı vedalaşmayı Ekrem, Füsun'la yapıyordu. Karısını, ardından oğlunun başını öpmüştü. Karısıyla helalleşmiş, sonra oğluna çevirmişti bakışlarını.

"Annen sana emanet aslan parçası... Hepsini koru." dedi sanki büyük bir adamla konuşurmuş gibi.

Yaman başını salladı. Çocuğun üzerinde garip bir sakinlik, tuhaf bir metanet vardı. Başka çocuk olsa korkudan ağlayacakken Yaman, dirençli bir yüzle babasına bakıyordu.

"Ben hepsini korurum baba. Merak etme." dedi büyük bir adammış gibi.

Ekrem gülümseyerek başını salladı. Sonra hızla hareketlenip Tahir'le beraber merdivenlere atıldılar.

Füsun, aceleyle hepsini hareketlendirdi.

"Nermin, çabuk... Çalışma odasına giriyoruz."

İki kadın, ellerinde silah, kucaklarında çocuklarla çalışma odasına girdiler. Füsun, Yaman'ı masanın arkasına gizlerken Nermin, Alaz'ı Yaman'ın kucağına verdi hemen.

"Yakışıklım, sen Alaz'ı tut, sakın bırakma olur mu?" der demez Füsun'a döndü. "Füsun, şu kanepeyi kapının arkasına itelim hemen." dedi kanepeye doğru koşarak.

"İyi düşündün." diyen Füsun, hemen Nermin'e yardıma koşmuştu. İki kadın çekiştirerek ağır, deri kanepeyi kapının arkasına dayadılar. Artık kimse odaya kolay kolay giremeyecekti. Tekrar masanın arkasına geçerek yere oturdular. Çocukları kucaklarına çekerek birbirlerine sokuldular ve ellerinde silah, beklemeye başladılar.

Dışarıdan bağırışlar ve silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Beş dakika geçmemişti ki silah sesleri evin içinde duyulmaya başladı. Nermin, Alaz'ı göğsüne bastırıp kollarıyla sımsıkı kavrarken mırıltıyla dua ediyordu.

"Allah'ım, yardım et Rabbim. Sağ salim bize dönmeleri için yardım et. Sen koru onları Rabbim. Sen onları da koru, bizi de koru Allah'ım."

Alaz, annesinin kolları arasında sıkışınca ağlamaya başladı. Nermin telaşla susması için kucağında sallarken, "Dayan kızım. Korkma. Korkma sakın anneciğim. Ben buradayım. Baban burada. Korkma sakın bebeğim."

Yaman, elini uzatarak Alaz'ın minik parmaklarını avucunun içine aldı. Alaz, Yaman'ın dokunuşuyla birden susup parlak yeşil gözlerini ona dikti. Dişsiz ağzıyla Yaman'a gülücük gönderdi.

"Ben buradayım Alaz. Sakın korkma. Ben korurum seni. Kimse sana dokunamaz. Benden başka kimse sana dokunamaz. Sakın ağlama." dedi güven veren kararlı bir sesle.

"Bazen bu çocuğun beş yaşında olduğunu unutuyorum." dedi Füsun fısıldayarak. Nermin'e bakıyordu hala endişesi devam eden bakışlarla.

"Onun yüreği beş yaşında değil ki. O çoktan adam olmuş bile. Ondaki yürek, bu gece buraya saldıran adamlarda yok!" dedi Nermin sert bir sesle. Sonra şefkatle Yaman'ın yanağını okşadı, başını eğerek yumuşak saçlarına bir öpücük kondurdu.

On beş dakika boyunca silah sesleri susmadı. Ardından yavaş ya-

vaş tek tük duyulmaya başladı. Nihayet yirmi dakika sonra ortalığa tam bir sessizlik hâkim olmuştu. İki kadın, seslerini dahi çıkarmadan oldukları yere sinmiş, duyabilecekleri en ufak bir ses için kulak kabartmışlardı. Nermin, başını Yaman'a eğerek fısıltıyla konuştu.

"Yaman, sakın Alaz'ın elini bırakma! Sakın ağlamasına izin verme. Hiç ses çıkarmıyoruz, tamam mı yakışıklım."

Yaman sadece başını salladı. Alaz'ın eli hala avuçlarının içindeydi ve minik kız, hayranı olduğu bakışlarla ona bakıyordu gülücükler saçarak. Yaman, kendini o gece, o kadar güçlü hissetti ki. Sanki bir savaş kazanmış kumandan edasıyla Alaz'a bakarken onu koruduğunu, ağlamasına izin vermediği için tüm savaşları kendinin kazandığını hissetti. O zaten Alaz için her savaşı kazanırdı. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi. Gerekirse önüne geçer, siper ederdi kendini ama kimsenin ona dokunmasına izin vermezdi. Ona dokunabilecek tek canlı kendisiydi. O, sadece ona aitti. Sadece o dokunabilir, sadece o sevebilirdi.

Kapının ardında bir gürültü duyunca iki kadın da çocukları kollarının altına çekip silahları kaldırdılar. İkisi de endişeden gergin, tuttukları nefesleri içlerinde, donmuş bir şekilde gözlerini kapıya dikmiş, ellerindeki silahları ileri uzatmışlardı. Kapı zorlanmaya başlayınca ikisi de içlerinde hissettikleri dehşeti birbirine belli etmemeye çalışarak, biraz daha dikildiler oldukları yerde. Nermin yan gözle Füsun'a baktı. Aynı şekilde onun da kendisine baktığını gördü. Füsun sadece dudaklarını kımıldatarak, "Bekle!" dedi. Henüz kapı açılmamıştı ve ardında kimin olduğunu görmeden ateş etmek istemiyordu.

Nihayet ikisinin de tüm sinirlerini boşaltan sesi duydular.

"Nermin! Açın kapıyı güzelim. Bitti. Çıkabilirsiniz." dedi Tahir'in sesi.

Nermin, aceleyle Alaz'ı Yaman'ın kucağına bırakırken Füsun'la birlikte ileri çıkıp kapının önüne ittikleri kanepeyi çekmeye başladılar. Kapıyı açar açmaz karşısında gördüğü Tahir'in kollarına atıldı. Gözlerini kapatarak adamın geniş göğsüne başını yasladı, sıkı sıkı sarıldı Tahir'e.

"Çok şükür... Çok şükür Allah'ım..." diye mırıldandı.

Tahir, kollarındaki kadını şefkatle sararken başına bir öpücük

kondurdu.

"Geçti güzelim. Geçti kadınım..."

Yanlarında Ekrem'le Füsun, tıpkı ikisi gibi birbirlerine sarılmıştı.

Nermin, yanağını Tahir'in göğsüne yaslayarak gözlerini yavaş yavaş açtı ve o dakika, birden kendini geri çekti dehşetten açılmış gözleriyle.

"Vuruldun mu sen?"

Tahir'in sol kolundan aşağıya kan akıyordu.

"Önemli bir şey değil. Sadece sıyırdı geçti." dedi önemsemez bir sesle.

"Nasıl önemli değil? Hemen temizleyip sarmamız lazım." deyip ileri atıldı "Ben Zehra'ya söyleyim ilk yardım çantasını getirsin."

"Dur güzelim, gitme." diyen Tahir, eliyle Nermin'in kolundan tutup gitmesini engelledi. Sesinde üzgün bir tını vardı.

Nermin soran bakışlarını ona çevirdi. O sırada Ekrem, Füsun'u kolunun altına çekip ellerini beline doladı. Çenesini üzüntüyle karısının başına dayadı. Tedirgin bakışlarla Tahir'i izliyordu. Füsun, kocasının bedenindeki gerginliği hissedince başını kaldırıp soran gözlerini kocasına çevirdi. Ekrem, hiçbir şey söylemeden dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı.

"Tahir, neden gitmiyorum? Bitti demedin mi?" dedi Nermin sorgularcasına.

"Çatışma bitti güzelim ama henüz aşağı inemezsiniz. Ev bir toparlansın, sonra." diye geçiştirmeye çalıştı Tahir.

Nermin, bir an anlamışçasına başını salladı. Aşağının hali berbat olmalıydı. Kırılan, dökülen onca eşya, hem onlar hem de çocuklar için tehlike arz edecekti. Başını salladı.

"Tamam, inmeyiz ama yine de ben Zehra'ya söyleyeyim çantayı getirsin, odada ben temizler, sararım kolunu."

Tahir sıkıntıyla başını kaldırdı. Gözlerini yumdu. Derin bir nefes alıp başını tekrar karısına indirdi. Yeşil, hüzünlü gözlerini, Nermin'in cevap beklercesine açılmış kara gözlerine çevirdi. Usulca, fısıldarcasına konuştu.

"Zehra gelemez..."

Nermin boş boş Tahir'e baktı.

"Ne demek gelemez? Bin aşağı inemiyoruz anladık da Zehra

niye yukarı çıkamasın?" derken cümlesinin sonuna doğru sesi düşmeye başladı. Tahir'in bakışlarında gördüğü hüzün bulutlarıyla. Çenesi titredi. Gözleri doldu. Başını yavaş yavaş iki yana sallayarak fısıldadı.

"Olmamıştır."

Tahir, üzüntüyle ona bakmaya devam ediyordu. Bir türlü söyleyemiyordu.

"Olmadı, de Tahir... Zehra'ya bir şey olmadı, de!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlamıştı.

"Çok üzgünüm bir tanem... Başımız sağ olsun." diyebildi sadece, kısık bir sesle. Yavaşça Nermin'i kollarının arasına çekti. Nermin hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken saçlarını okşadı.

"Çok üzgünüm..." diye tekrarladı.

"Na-Nasıl?" diye içini çekerek sordu.

Tahir birkaç saniye cevap veremedi. Derin bir nefes alıp çenesini Nermin'in başına dayayarak konuştu.

"Çatışma başlayınca odasından çıkmış... Geri dönememiş... İki kişi eve girdi. Ekrem'le onları indirene kadar, biri Zehra'yı vurmuştu bile. Çok üzgünüm. Özür dilerim. Koruyamadım emanetini. Çok özür dilerim kadınım."

Nermin bu acıya nasıl dayanacağını bilemiyordu. Onun yüzünden biri ölmüştü. Zehra... O temiz kız, o çalışkan, sadık kız onun yüzünden ölmüştü. Bu acıyla nasıl başa çıkılırdı ki? Bu suçluluk duygusunu, bu ağır yükü kim taşıyabilirdi? Nermin kahrolmuş haldeydi. Tahir, Nermin'in ayakta durmakta zorlandığını hissedince hemen kucağına aldı ve odalarına taşıdı. Nermin, Alaz'a bile bakamamıştı. Yaman'ın kucağında, güvende olduğunu biliyordu. Yatağa yan yatıp bacaklarını karnına çekti. Ağlarken omuzları sarsılıyordu ancak kendini durdurabilmesi imkansızdı. Zehra ölmüştü... Zehra'yı kaybetmişti...

* * *

25 Şubat 1993

Nermin, oturduğu pencere önünde Alaz'ı emzirirken dalgın gözlerle dışarıya bakıyordu. Halil, kucağında odunlarla içeri gir-

mek üzereydi.

Çiftliğe yapılan saldırının ardından Tahir ve Ekrem'in aldığı karar la, Halil'le beraber Şarköy'de küçük bir köye gelmişlerdi. Füsun ve Yaman'ı İstanbul'a göndermişlerdi. Nermin'in yanındayken hiç de Şilse onların tehlikede olmamalarını sağlamaya çalışıyorlardı. Nermin ve Füsun için çok ağır gelmişti bu ayrılık. Neredeyse iki yıldır birbirlerini tanıyorlardı ve bu sürenin neredeyse tamamını da aynı evin içinde, beraber yaşayarak geçirmişlerdi. Ayrılırken, bu sürecin bir an evvel bitmesini dileyerek vedalaşmışlardı. Nermin için, Füsun'a vedası ağırdı. Sanki bir daha göremeyecekmiş gibi hissetmişti.

Bu ayrılığın en ağır darbe alanıysa Yaman'dı. Alaz'dan ayrılmak istememişti ve çocuğu sakinleştirmek mümkün olmamıştı. Nermin, Ekrem'in Yaman'ı zorla içine koyduğu arabanın ardından bakarken gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Yaman arabanın arkasında camlara vurarak bağırıyor, onlardan ayrılmak istemediğini, yapabileceği en şiddetli şekilde gösteriyordu. Ve Nermin, Yaman'ı tanıdığından beri ilk defa çocuğun gözyaşlarını görmüştü. Yaman çıldırmış gibiydi. Tüm itirazlarına, çılgıncasına bağırışlarına ilk defa gözyaşları eşlik etmişti.

Tahir, Nermin'i kimsenin bilmediği bir yere götürmek istemişti ve seneler evvel aldığı Şarköy'deki köy evini bunun için seçmişti. Ev Tahir'in üzerine değildi ve burada, Nermin'i bulmak kolay olmayacaktı. Çakal'ı yok etmeden, bir daha Nermin'i bilinen hiçbir yere götürmeyecekti.

Geleli bir hafta olmuştu. Dikkat çekmemek için koruma getirmemişti Tahir. Nermin'in yanına sadece Halil'i almıştı. Bir haftadır Nermin'in yanındaydı. Hiç yalnız bırakmamıştı. Nermin, Zehra'nın ölümünün ardından hala toparlanmış sayılmazdı. Üzüntüsü, suçluluk duygusu hiç geçmiyordu. Bütün gün Alaz kucağında, pencerenin önündeki koltuğa oturuyor ve düşünceli, dalgın bakışlarını dışarıya dikiyordu. Halil her şeyi yapıyordu onlar için. Zehra'ya, o da çok üzülmüştü ancak elden yapacak bir şey gelmiyordu. Yapabildiği tek şey, Nermin ve Alaz'ın rahat etmesini sağlamaktı.

Halil, kucağındaki odunları sobanın önündeki sepetin içine doldururken başını geriye çevirip sordu.

"Nermin abla, çay yapayım mı?

Nermin, Alaz'ı emzirmeyi bitirmiş, omzuna yaslayarak sırtını sıvazlıyordu. Donuk bakışlarını Halil'e çevirdi.

"Sen bilirsin Halilciğim."

Halil, ayağa kalkıp bir süre Nermin'e baktı üzüntülü gözlerle.

"Abla, yapma böyle." dedi alçak sesle, yalvarırcasına.

"Neyi yapmayayım?" dedi donuk bir sesle.

"Abla, biliyorum, çok üzgünsün. Kendini suçluyorsun... Ama senin suçun değil bu olanlar."

"Ya kimin suçu?"

"O şerefsizin suçu abla! Bunu herkes biliyor. Kendini yiyip bitirme böyle."

"Elimde değil Halil. Elimde değil inan. Zehra, gencecik bir kızdı daha." Gözleri yine dolmuştu.

"Kader, abla... Kaderin önüne geçilmez..."

"Böyle kader mi olur Halil? Kızın ne suçu vardı? Yanımda çalışmasaydı böyle bir şey olmayacaktı ona."

"Bir gün incittin mi abla sen Zehra'yı? Bir gün kalbini kırdın mı? Senin yanında çalışmasa ne olacaktı? Senin yanında en azından mutluydu."

"Mutlu olmasaydı da yaşasaydı keşke Halil."

Halil tam ağzını açıp karşılık verecekken evdeki telefon çaldı. Telefona doğru hareketlenip kaldırıp cevapladı.

"Buyur abi?" dedi Halil.

Ve o andan sonra her şey değişti. Halil'in yüzündeki tüm kan çekildi. Tedirgin bakışları pencereye çevrildi. Telaşlı bir sesle cevap, "Hemen çıkıyoruz abi." der demez telefonu kapadı ve ileri atıldı.

"Abla, çabuk! Hemen ayrılıyoruz buradan." Bir yandan elindeki çantanın içine Alaz'ın eşyalarını dolduruyordu.

Nermin kucağında Alaz'la, telaşlı bir şekilde yerinde doğruldu.

"Ne oldu?"

"Yerimizi bulmuşlar. Tahir abi aradı. Yola çıkmış bile... Yolda buluşacağız."

Nermin yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Aceleyle hareket edip Alaz'ı kışlık battaniyesine sarmaya başladı. Halil seri şekilde elindeki çantaları arabaya dolduruyordu. Apar topar hazırlanıp arabaya binmeleri beş dakika sürmemişti.

Nermin, kucağında tuttuğu Alaz'a sımsıkı sarılarak arabanın arkasına oturdu. Halil kapıyı kapatır kapatmaz, direksiyona geçti. Belindeki silahı çıkarıp yanındaki koltuğa koymuştu. Gaza yüklendiği anda araba hızla ileri atıldı. Köyün içinden hızla çıkıp Uçmakdere yoluna girdi. Başka çıkış da yoktu. Tekirdağ'a bağlanıp oradan İstanbul'a geçecekti. Köyden çıkmak üzereyken Halil fark etti iki aracı. Çoktan gelmişlerdi. Hızlı bir şekilde giden araç, diğerlerinin dikkatini çekince anlamışlardı onlar olduğunu. Halil gaza olabildiğince yüklenirken diğer arabalar da ilerde dönüş yapmaya çalışıyordu. Birazdan peşlerine takılacaklardı. Halil dikkatli ve soğukkanlı bir şekilde arabayı kullanıyordu ancak yol çok kötüydü ve Nermin arkada Alaz'la birlikte sarsıntılı bir yolculuk yapıyordu. Yine de sesi çıkmadı. Korkuyla arkaya dönüp baktı. Araçlar henüz görünmemişti ama görünmeleri an meselesiydi.

Nermin nefret etti bu kovalamaca olayından. Kucağındaki bebeğine daha çok sarıldı. Ona bir şey olmasına izin veremezdi. Ona dokunmalarına izin veremezdi.

Buz gibi bir sesle, Halil'i şaşırtan bir sakinlikle sordu.

"Nasıl bulmuşlar bizi?"

"İçerden biri ötmüş abla. Tahir abi vermiş cezasını ama çok geç kaldığını söyledi. Fark ettiği anda hemen aramış bizi."

"Tekirdağ'a kadar başka yol yok, değil mi Halil?"

Sanki kafasında hesap yapıyordu Nermin. Sesi durgun, sakin ve kararlıydı.

"Yok abla. Mecbur bu yolu kullanacağız."

"Ve ilerisi uçurum."

Halil dikiz aynasından tedirginlikle baktı Nermin'e.

"Evet abla."

"Biz o yola girdiğimiz an dönüşümüz yok Halil. Peşimizdekilerden kurtulamayız. Kesin arabaya vurup bizi uçurumdan atacaklar."

Halil zorlukla yutkundu.

"Öyle bir şey olmayacak abla. Gazı sonuna kadar köklerim ama bizi yakalamalarına izin vermem."

Nermin arkasını dönüp geriye baktı. Başını iki yana salladı.

"Yetiştiler bile Halil." dedi kara gözlerinde öfkeyle.

Halil, dikiz aynasından bakıp aracı biraz daha hızlandırdı ancak

sert viraj lar ve bozuk yol çok daha fazla hızlanmasına izin vermiyordu.

"Ne olursa olsun, yetişemeyecekler!"

Nermin gözlerini indirip kucağındaki bebeğe baktı. Yeşil gözlerini dikmiş, masum bir şekilde annesine bakıyordu. Nermin, yaşlardan buğulanmış gözleriyle kızına baktı. Ne olursa olsun o yaşamalıydı. O, sağlıklı, mutlu ve güvenli bir ömür sürmeliydi. Her ne pahasına olursa olsun bunu ona verecekti. O sevdiği adamın parçasıydı. Kimsenin onu elinden almasına izin veremezdi. Başını eğip kızının alnına minik, yumuşak bir öpücük kondurdu. Araç hızla yoluna devam ederken Nermin planını çoktan kafasında işlemeye başlamıştı. Kızıyla vedalaşıyordu. Gözlerinden akan bir damla Alaz'ın yanağına düştü. Başparmağıyla nazikçe sildi kızının narin tenini. Kucağından kaldırıp boynuna burnunu soktu. Derin derin nefes aldı. Son kez yavrusunun kokusunu ciğerlerine doldurmak ister gibiydi.

"Kuzum, prensesim... Güzel bir hayat yaşa olur mu? Güvenli, mutlu bir hayat yaşa anneciğim."

Halil, Nermin'in ses tonundan rahatsız olmuştu.

"Nermin abla, sen ne yapıyorsun?" diyen sesi sertti. Arkadaki araçlar arayı hafif kapamışlardı. Sinirle gaza biraz daha yüklendi.

Nermin eliyle hızla gözlerinden akan yaşları sildi. Yüzü şu an öyle inanılmazdı ki Halil korktu bakışlarından aynadan bakarken. Nermin kararlı, sert bir sesle konuştu.

"Halil, uçurum yoluna girmeden önce bana iki dakika kazandır. Öyle sür ki arabayı, iki dakikalığına bizi göremesinler. Sonra zaten yolumuz belli. Bu yolun dönüşü yok." dedi.

"Ne yapacaksın abla?" Halil'in sesi zorlukla çıkmıştı. Direksiyona sımsıkı yapışmış gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Bebeğimi öldürmelerine asla izin vermeyeceğim! Ben öleceğim zaten... Korkum da yok ölümden... Ama daha bebeğimin yaşayacak ömrü var. Ona zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim."

"Abla, ne yapacaksın?"

"Tahir'i ara! Alaz'ı, yol üstünde bir ağaç ya da bir kayanın dibine bırakıp üstünü kapatacağız. Bizim peşimizden hızlı geleceklerinden göremeyeceklerdir. Tahir'e, Alaz'ı bıraktığımız yeri tam olarak

anlat. Sonra, sen de arabadan iniyorsun... Ben uçurumdan aşağı süreceğim arabayı. Kaza geçirip bebeğimle öldüğümü düşünecekler ve artık kimseye zarar veremeyecekler!"

"Abla, çıldırdın mı sen?" diye bağırdı Halil. Hayatında ilk defa Nermin'e sesini yükseltmişti.

"Çıldırmadım Halil! Başka yol yok, anlıyor musun? Yok, başka yol! Mutlaka yetişirler, o zaman da bebeğimi öldürürler. Buna izin veremem! Ara Tahir'i!"

Halil, Nermin'in yüzünde gördüğü inatçı bakışlardan verdiği karardan dönmeyeceğini anlamıştı. Yavrusunu kurtarmak için kendini feda edecekti. Nermin, yine vahşi bir kaplan olmuştu ve ormandaki diğer vahşi canlılardan yavrusunu koruyordu şimdi. Halil ne derse desin fikrinden dönmeyeceğini anlayınca,

"Abla, ben seni bırakmam!" dedi kararlı bir sesle.

"Halil saçmalama! Sen ölmeyeceksin!"

"Abla, olmaz! Anlarlar... Anlarlar Abla! Ben kalırsam Alaz'ın yaşadığını anlarlar... Benim seni hiç bırakmadığımı biliyorlar... Alaz'ın peşine düşerler... Biz bu yolda beraberiz abla. Ben seni hiç bırakmadım. Ölüme tek gitmene izin vermem!"

"Halil saçmalama! Ailen var senin!" Nermin dehşete düşmüştü Halil'in tavrından. Bir can daha mı, dedi içinden. Benim yüzümden bir can daha mı?

Halil umursamadı. O da en az Nermin kadar kararlıydı.

"Tahir abi bırakmaz onları. Artık ona emanet hepsi... Anlarlar abla... Alaz'ın güvenli bir şekilde yaşamasını istiyorsan, biz beraberiz abla. Başka yolu yok! Ben o sabiye kıyamam... Biz yaşadık yaşayacağımız kadar... Ama o daha bebek!

"Halil!" dedi Nermin üzüntüden kahrolmuş bir sesle. Gözleri dolmuştu yine.

"Ben yemin ettim senin yoluna abla. Ben bu hayatta bir rahat yüzü gördüysem senin sayende. Yaşadım ben abla... Sayende yaşadım... Ölüm de bırakmam seni."

"Halil!" dedi Nermin tekrar gözyaşları yanaklarından akarken. Dudaklarından çıkan hıçkırığa mâni olamamıştı. Elini ağzına bastırdı. Gözyaşları elini ıslattı.

Halil, araç telefonunu çevirip Tahir'i aradı. Telefonu Nermin'e

uzatırken, "Sen konuş önce abla, ben sonra Tahir abiye yeri tarif edeceğim."

Nermin başını sallayarak telefonu kulağına götürdü.

"Nermin'im!" dedi Tahir. "Dayan kadınım. Yetişeceğim. Siz dayanın!"

Ellerinin altındaki direksiyonu yumrukladı sinirle. Çok geç öğrenmişti ihaneti, çok geç!

"Tahir! Tahir'im... "

"Nermin, ağlama güzelim. Üzülme. Sen kızımıza sarıl, ben yetişeceğim." dedi Tahir, Nermin'i sakinleştirme çabasıyla.

"Tahir'im... Bu sefer yetişemezsin ruhum..." Sesini toparlamaya, gözlerindeki yaşları durdurmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı. Güçlü ve kararlı olmalıydı. Bu kez, daha güçlü bir sesle konuşmaya başladı.

"Beni iyi dinle Tahir. Hiç bölmeden beni iyi dinle. Bu yolun sonu yok! Önümüz uçurum. Peşimizdeler. Atlatmamız olanaksız. Ben ölümden korkmuyorum Tahir. Hiç korkmuyorum. Bir gün sen yanıma geleceksin zaten. Ben o zamana kadar seni bekleyeceğim ömrüm... Ama bebeğimize zarar vermelerine izin veremem... Ona iyi bak Tahir... Güvende tut... "

"Ne diyorsun sen Nermin? Saçma sapan konuşma böyle. Yetişeceğim, Halil'i yakalayamazlar!"

"Beni kandırmaya çalıştığını biliyorum. Beni rahatlatmaya çalışıyorsun ama gerçekleri göz ardı edemeyiz bir tanem. Benim yüzümden kaç kişi daha ölecek? Kaç kişinin daha canı yanacak? Hepsine göz yumayım, tamam ama bebeğimi atamam ateşe. Senin parçanı atamam ateşe Tahir. Dönüş yok bu yolda..."

"Nermin saçmalama! Sen sakin ol, her şey düzelecek." Tahir de yetişemeyeceğini çok iyi biliyordu. Sadece Nermin'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Gözlerine yaşlar toplanmıştı ama dişlerini sıkıyordu akmamaları için.

"Lütfen..." dedi Nermin kulağının dibinde. "Lütfen, sözümü kesmeden dinle beni. Halil sana tarifi verecek. Alaz'ı sıkıca sarıp oraya bırakacağım. Bize olmasa da ona yetişeceğini biliyorum. Seni bekleyecek babası... Seni bekleyecek orada.... Ona iyi bak... Güvenli bir hayatı olsun... Benimle birlikte öldüğünü düşünsün herkes...

Daha kimliğini bile çıkaramadık, başka bir kimlik çıkar ona... O it, kızımızın yaşadığını öğrenirse peşini bırakmaz. Sürekli tetikte olacağı bir hayat yaşatma ona... Mutlu olsun. Bunu yapabileceğini biliyorum. Kimseye söz etme ondan... Sevdiklerinden ayrı olacak biliyorum ama yaşaması için başka çaremiz yok..."

"Nermin..." dedi Tahir inleyerek. Çılgınca bir hızla sürdüğü arabanın içinde kavruluyordu. Kadını, karısı ölüme gidiyordu. Evlatları hayatta kalsın diye kendini feda ediyordu.

"Tahir'im... Ruhum... Ömrüm... Kalbimin sahibi tek adam... Ben seninle yaşadığım iki yılı bir ömre değişmem... O iki yıl hayatımın en güzel anlarıyla dolu. Seninle geçirdiğim her an, en değerli dakikalarım oldu. Hani demiştin ya bana başta, pişman olursun diye. Ben hiç pişman olmadım... Hala değilim... Asla olmayacağım... Seninle geçirdiğim tek bir dakika için ben ömrümün geri kalanını yine silerim. Seni herkesten, her şeyden daha çok seviyorum... Ama bebeğimi de çok seviyorum. Onu korumak için başka çare yok erkeğim... Ona iyi bak!

"Nermin... Kadınım... Karım benim... Sen benim dünyadaki en büyük hediyemsin. Kalbimin, bedenimin, ruhumun tek sahibi kadınsın. Beni azapta bırakma. Ben sensiz yaşayamam! Beni cehennemde bırakma!"

"Yaşayacaksın! Kızımız için yaşayacaksın! Yaşamak zorundasın!"

"Nermin'im! Ben sensiz yaşamayı beceremem. Sakın yapma! Yetişeceğim, sakın yapma!"

"Tahir, yetişemeyeceğini ikimizde biliyoruz. En azından bebeğimizi kurtarayım. Ona sahip çık! Yalnız bırakma! Ama yaşadığını da kimseye söyleme! Buna Ekrem de Füsun da dahil! Çakal bir gün geberene kadar kimseye bir şey söyleme! Olur da o şerefsiz bir gün geberirse, o zaman söyle ama o zamana kadar suskunluğunu koru... Ve Tahir... Yaman'dan özür dile benim için... Affetsin beni! Hepsi haklarını helal etsin bana! Affetsinler yaşattığım sıkıntılar için."

Nermin artık konuşurken ağlıyordu.

Ve Tahir artık dayanamayacağı noktadaydı. Nermin, ilk defa Tahir'in ağlayan sesini duydu. Telefonda yalvarıyordu Tahir ağlarken.

"Nermin... Beni sensiz bırakma... Ben sensiz yaşayamam..."

"Hakkını helal et Tahir'im. Ben bu dünyayı, senin sayende yaşadım. Öbür dünyada da seni bekliyor olacağım." Hıçkırıyordu artık Nermin.

"Kadınım... Karım..." Çaresiz ağlayan ses kahrolmuş haldeydi. "Helal olsun kadınım. Asıl sen hakkını helal et. Beni bu dünyanın en mutlu adamı yaptın. Ben bu dünyayı seninle sevdim. Seni sevdiğim gibi sevdim. Seni çok seviyorum Nermin... Bekle beni kadınım. Geleceğim yanına. Kızımızı güvene alır almaz geleceğim yanına. Çok bekletmeyeceğim seni."

Karı koca karşılıklı ağlayarak vedalaşıyorlardı. Nermin, daha fazla dayanamayacağını hissedince telefonu ağlayarak Halil'e uzattı.

"Halil, yeri tarif et." dedi ağlayarak.

Halil, Alaz'ı bırakacakları yeri Tahir'e tarif ederken gözleri nemliydi. Bir yandan hala hızlı ve usta bir şekilde aracı kullanıyordu. Nermin, Halil'in son sözlerini duydu.

"Tamam abi. Telefonu açık bırakıp koyuyorum buraya. Hakkını helal et abi... Ailem sana emanet. Kardeşlerime sahip çık, başka bir şey istemem... Çok sağ ol abi... Sana da helal olsun."

Halil, telefonu kapatmadan usulca iki koltuğun arasına bıraktı. Sonra nemli gözlerini dikiz aynasından Nermin'e dikti.

"Sıkı tutunun abla... Şimdi öyle süreceğim ki o iki dakika Alaz'ı kurtaracak."

Nermin, sadece başını salladı ağlarken. Ve Halil gaza bastı. Arkalarındaki araçlarla yavaş yavaş arasını açmaya başladı. Arabayı çok zorluyordu. Kötü yolda aracın tekerlekleri gittikçe yıpranıyordu ama bir süre bu şekilde gitmek zorundaydı. Nermin, Alaz'ı göğsüne bastırmış, yüzüne öpücükler yağdırıyordu. On dakika sonra arkadaki araçlar görünmez olmuşlardı ama yaklaşmaları an meselesiydi.

"Abla, hazır ol... Birkaç dakika içinde arabayı durduracağım, çok hızlı hareket edeceğiz. Alaz'ı iyice sar, üşümesin Tahir abi gelene kadar."

Nermin, Alaz'ın ellerini battaniyenin içine sokarak sıkıca etrafını sardı. Saçlarındaki fuları çıkarıp battaniye açılmasın diye etrafından bağladı.

"Abla hazır mısın? Bir dakikamız kaldı bırakacağımız yere."

Nermin, hıçkırıklarla ağlayarak başını salladı. Yüzünü tekrar

battaniyeye gömdü. Halil aniden arabayı durdurdu.

"Şimdi abla." diyerek aceleyle arabadan çıkıp arka kapıyı açtı. Nermin sıkıca tuttuğu Alaz'ı birkaç saniye veremedi. Omuzları sarsılıyordu. Halil uyarmak zorunda kaldı telaşla.

"Abla, acele etmemiz lazım. Alaz'ı ver bana. Birazdan görünecekler."

Nermin yüreği parçalanarak Alaz'ı Halil'e uzattı ve o sırada Alaz ağlamaya başladı. Halil çaresiz bir şekilde bebeği göğsüne bastırarak yolun solunda bulunan büyük bir kayanın arkasına dikkatlice bıraktı. Bırakmadan önce son kez o da alnından öpmüştü bebeğin. Gözleri dolu dolu arabaya koşarak geri döndü. Açık kalan arka kapıyı aceleyle kapatıp tekrar direksiyona geçti ve hemen gaza yüklendi tekrar. Nermin hızla arkasına döndü ve hıçkırarak arka camdan bebeğini bıraktığı noktaya baktı.

"Allah'ım koru yavrumu... Rabbim yalvarıyorum koru yavrumu. Uzun ömür ver. Sağlıklı, mutlu bir ömür ver ona. Benim ömrümü ona ver Rabbim. Ben vazgeçtim kendiminkinden, sen yavruma say benim ömrümü de."

Tam o sırada arkadaki araçlar tekrar belirmişti.

"Yetiştiler abla. Böyle hızlı geldiklerine göre anlamadılar. Alaz kurtuldu sayılır."

Tahir, telefonun diğer ucunda gözlerinden yaşlar akarak arabayı köklüyordu. Karısına yetişemeyecekti ama kızını kurtaracaktı.

"Nermin... Nermin'in... Karım... Kadınım..." diye sürekli sayıklarcasına aynı kelimeleri tekrarlıyordu dudaklarının arasından.

"Son viraj abla... Hazır mısın?" dedi Halil aynadan nemli kahverengi gözlerini Nermin'in ıslak kara gözlerine dikerek.

Başını salladı Nermin sükunetle. "Hazırım Halil."

"Hakkını helal et abla!"

"Helal olsun Halil. Helal olsun can yoldaşım. Asıl sen hakkını helal et!"

"Helal olsun abla!" diye bağıran Halil, son virajı inanılmaz bir hızla almış ve doğruca uçuruma doğru savrulmuşlardı. Özellikle bu hızla girmişti viraja. Bunun tamamen bir kaza gibi görünmesi lazımdı. İntihar sürüşü olduğunu anlarlarsa şüpheleri hiç bitmeyecek, Alaz hiçbir zaman güvende olmayacaktı.

Nermin havalanan arabada ileri doğru uzanarak elini Halil'in omzuna koydu. Halil ellerini direksiyondan çekti. Sol elini omzuna doğru uzatarak Nermin'in elini sıktı. Telefondan Tahir'in insanın tüylerini diken diken eden çığlığı geliyordu.

"Nermin!!!"

Ve sonra her şey bitti...

Ertesi gün gazetelerde çıkan bir haberle, iki yıldır süren takibin sonu da belli olmuştu.

Ünlü oyuncu Nermin Tekin, üç aylık bebeği ile birlikte, şoförünün kullandığı araçla Uçmakdere uçurumdan yuvarlanarak hayatını kaybetti. Araçtan Nermin Tekin ve şoförünün cesetlerinin çıkarıldığı ancak kırılan camdan denize düşmüş olabileceği sanılan bebeğin bedenine ulaşılamadığı bilgisi edinildi. Yetkililer, uzun aramalar sonucunda artık bebeğin cesedine ulaşılamayacağını bildirip arama çalışmalarına son verdiklerini açıkladılar.

19. BÖLÜM

25 Şubat 2016 / Perşembe

Dağlı, nefesi daralarak beklediği güne varmıştı. Haftalardır içinde hissettiği yangın, bugün tüm bedenini kavurarak en harlı haline ulaşmıştı. Tam iki gündür uyumuyordu. Kırk sekiz saattir gözüne tek saniye uyku girmemişti. İki gündür kimseyi görmüyor, kimseyle konuşmuyordu. Depoda tek başına oturuyor, bazen saatlerce hiç kımıldamadan dalgın gözlerle önüne bakıyordu sadece. En son ne zaman yemek yediğini bile hatırlamıyordu.

Bugün, annesinin öldüğü gündü. Bugün, kimliksizliğinin başladığı gündü Bugün, babasının cehenneminin başladığı gündü. Aklı başına gelmeye başladığı yaştan itibaren her sene bugün, babasının yüzündeki azabın, çektiği işkencenin ona nasıl acı verdiğini gördüğü gündü. Babası, her sene bugün, kendini unutacak kadar içer, sonra odasına çekilir, ona duyurmadığını sanarak sabaha kadar hıçkırıklarla ağlardı. Oysa duyardı... O azap verici hıçkırıkları duymamak olanaksızdı. O koca cüsseli güçlü adamın yıkılmışlığını sadece bugün görürdü. O her şeyle başa çıkabilirmiş gibi görünen koca adam, çocuk gibi sabaha kadar ağlardı hıçkıra hıçkıra. Bir tek bugün zayıf olurdu... Bir tek bugün yıkılmış olurdu... Kendisi de yatağında sabaha kadar babası gibi uyanık kalır, annesiyle konuşurdu.

Nasıl öldüğünü biliyordu annesinin. Babası anlatmıştı her şeyi. Annesi, kendisi yaşasın diye canını feda etmişti. Halil'le beraber... O hiç tanıma şansına ermediği mert delikanlıyı ne

zaman düşünse göz yaşlarına hâkim olamıyordu. Kim bir başkası için canını feda ederdi ki? Nasıl bir yürek böyle bir şeyi kabul ederdi? Nasıl bir yürek bu derece büyük, bu derece fedakâr olabilirdi ki?

Her sene bugün o iki cana, onun için kendilerinden vazgeçen o iki cana dua eder, minnettarlığını nasıl anlatacağını bilememenin sıkıntısını yaşardı. Teşekkür ederim, dese yeterli olur muydu? Size minnettarım dese? Bugün nefes alıyorsam sizin sayenizde, ben size borcumu nasıl ödeyeceğim, dese? Can borcu nasıl ödenirdi ki?

Söyleyeceği, yapacağı her şey öyle yetersiz kalıyordu ki her sene bugün, bu yükün altında eziliyor, içinde hissettiği suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışıyordu. Ne yaparsa yapsın faydasızdı her şey. Onları geri getiremiyordu. Geri getiremezdi...

Babasının sonu gelmez ıstırabı hiç geçmemişti. Karısını bir gün bile aklından çıkarmamıştı ancak her sene bugün, o ıstırap katlanılmaz seviyeye ulaşır, çektiği acı tüm hücrelerini tamamen ele geçirirdi.

Dağlı, bugün özellikle hırçın, özellikle öfkeli, özellikle intikam yüklü olurdu. Bugün o, alevlerle çevriliydi. Hem etrafındaki herkesi, her şeyi yakan hem de kendini kora çeviren alevler... Bugün tuttuğu her şeyi, bugün değdiği her yeri küle çevirebilirdi... Bugün o, cehennemin ta kendisi olurdu.

Oturduğu kanepede elleri yanında, kaşları çatık, yüzü kızgın, gözleri baktığı her yeri havaya uçuracakmış gibi duruyordu. Bütün günü bu şekilde geçirmişti.

İki gündür şirkete gitmiyordu. Ne kimseyi görmek ne de başka bir şey yapmak istiyordu. Neyse ki Ağrılılar onun için önemli olan tarihlerde nasıl değişim gösterdiğini bildiklerinden, bugün de ondan uzak durmuşlardı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Ve bütün gün oturduğu yerden kalkmadan, yemeden, içmeden, pozisyonunu hiç bozmadan, dışarıdan gören birinin bir heykel olacağını düşündürecek kadar kımıltısız, sessizce oturdu.

Karanlık bastırana kadar yapmayı istediği tek şey buydu zaten. Sonrasındaysa; daha önce de yaptığı gibi annesini ziyaret edecekti. Ve tabii Halil'i de... Hiç değilse bugün, onları orada yalnız bırakmayacaktı.

* * *

Yaman, gözlerini açtığında, neredeyse bir saate yakın bakışlarını tavana dikip öylece yatmaya devam etmişti yatağın içinde. Bugün, kalbindeki ağırlığı taşıması imkansızdı. Bugün, kesilen nefesiyle adım atması imkansızdı. Bugün, evde yapılan helva kokusuna katlanması imkansızdı. Bugün, babasının nerede olduğunu sorduğunda alacağı cevabı tahmin etmemesi imkansızdı. Bugün kavrulmaması, yüreğinde ağırlığı bir an bile olsun hafiflemeyen yasıyla başa çıkması imkansızdı...

İçinde kopan fırtınalarla bugünü nasıl atlatacağını düşünürken daha fazla böyle kalamayacağını hissetti. Kendini işe vermeliydi. Bir şey yapmalı, kafasını meşgul tutmalı ve beyninin içinde kımıl kımıl dolanan kurtları durdurmalıydı. Böyle düşünmeye devam ettikçe aklını kaybedebilirdi. Birazcık kendini bıraksa, birazcık ipleri gevşetse aklını yitirmesi an meselesiydi. Bugünü öyle ya da böyle atlatmalıydı. Yarın her şey yine eskisi gibi olacaktı. Yeter ki bugün bir bitsindi...

Hızla yerinden kalkıp banyoya yöneldi. Çabucak duşunu aldı ve planlamadığı bir şekilde, fark etmeden baştan aşağı siyah giyinerek odadan çıktı.

Saat öğlene geliyordu ve o nefret ettiği koku şimdiden sarmıştı evi. Halime'nin yaptığı helva kokusu. Her sene bugün, Halime ağlayarak o helvayı kavurur, sonra da nemli gözlerle evdeki ve bahçedeki herkese ikram ederdi. Sadece Yaman yemezdi. Halime de vazgeçmişti artık ona ikram etmekten. Hiçbir zaman ağzına koymamıştı Yaman o helvadan. Kabul etmek istemiyordu. Eğer bir parça bile alırsa kabul etmiş demekti, oysa kabullenemiyordu... O ölümleri... O ölümü... Kabul etmek istemiyordu...

Yaman, ağzına bir şey koyamayacağını bildiğinden doğrudan kapıya yöneldi. Tam kapıya ulaşmışken mutfaktan çıkan Halime'yle göz göze geldi. Halime'nin elinde, tepsiye dizdiği helvalar vardı. İkisi de bir süre kımıldamadan birbirlerine baktılar. Yaman'ın kaşları çatık, bakışları çakmak çakmaktı. Halime'nin gözleri nemli, yüzü mahzundu. İkisi de tek kelime etmedi...

Yaman, öfkeli bir hareketle kapıyı açıp dışarı çıktı. Üzerine paltosunu almamıştı. Yüzüne vuran soğuk, bir an da olsa içindeki ateşi ılıtmıştı. Kalbinin içindeki har, her atışta pompaladığı kanı damarlarına bir zehir gibi zerk ediyordu. Vücudu alev alev yanarken teni buz gibiydi. Kapıdan bir alev topu gibi çıkan Yaman'ı gören Kürşat, aceleyle koşturarak yanına geldi.

"Çıkıyor muyuz abi?"

Yaman sadece başını salladı. Tek kelime etmedi. Kürşat, arabaya koşturup şoför kapısını açarken Yaman arkaya geçip oturmuştu bile. İkisini gören Halit koşarak geldi ve yolcu kapısını açarak, araba hareket ederken içeri atladı. Açılan bahçe kapısından çıktılar. Arabanın içinde elle tutulur bir sessizlik vardı. Yaman, Ekrem'in arabasını bahçede göremeyince duymak istemediği cevabı almamak için soru sormadı. Nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Sorup kalbinde hissettiği ve bir an bile varlığını unutturmayan bıçağın, daha derine saplamasının anlamı yoktu.

Kürşat, dikiz aynasından bakarak çekingen bir sesle sordu.

"Nereye gidiyoruz abi?"

"Ateş'e! Yavuz'u ara! Bu gece kulüp kapalı kalacak!" dedi dişlerinin arasından.

Kürşat, hiçbir yorum yapmadan sadece başını salladı ve cebindeki telefonu çıkarıp Yavuz'u aradı.

Yirmi dakika sonra Ateş'e geldiklerinde, Yaman hızla arabadan çıkıp kulübe girdi. Diğer ikisi ürkek adımlarla peşinden gittiler. Bugün Yaman'la konuşmamaları, hiçbir soru sormamaları gerektiğini anlamışlardı. Bugün Yaman, her zamanki Yaman değildi. Nedenini de Ragıp'tan öğrenmişlerdi

ve Yaman'ın sessizliğine de asabiyetine de katlanmak zorundalardı. Bugün, her günkü gibi bir gün değildi. Bugün yas günüydü ve Yaman, bugünü kendine göre geçirecekti. Kendi katlanabildiği şekilde yasını tutacaktı. Yaman'ca bir yas olacaktı. Katlanabilmesine imkân veren tek yol...

Kulübe gelir gelmez barın arkasına geçmiş, eline bir viski şişesi almıştı. Etrafta birkaç çalışan vardı. Yaman onları görünce kaşlarını çattı. Ters bir sesle konuşarak Kürşat'a baktı.

"Bugün kulüp kapalı olacak, lafının neresini anlamıyorsunuz? Herkes çıksın!"

Kürşat "Tamam abi. Ben hallediyorum hemen." der demez arkasını döndü.

İçeride olan birkaç kişiyi beş dakika içinde çıkarmıştı. Şimdi sadece üçü kalmıştı. Yaman, bar taburelerinin birine oturarak bir bardak çekti önüne. Ağzına daha tek lokma koymamıştı ama umurunda da değildi. Bugünü atlatmaktı dert. Başka derdi yoktu şu an. İlk doldurduğu kadehi tümden kafasına dikti. İkinciye geçti.

Halit, iki tabure ötede endişeyle kaşlarını çatmış, onu izliyordu. Kürşat yanında aynı endişeli bakışlarla sessizce oturuyordu.

Halit dişlerinin arasından fısıltıyla konuştu Kürşat'la.

"Daha kahvaltı etmedi. Neredeyse sabahın köründe başladı. Akşama kadar böyle devam ederse alkol komasına girer."

"Dokunma. Girerse de hastaneye götürürüz. Bugün rahat bırak. Tek kelime etme."

"Oğlum, yirmi üç sene olmuş lan. Onca senedir böyle yas mı tutulur?" dedi Halit şaşkınlıkla.

"Kalbini siksinler Halit! Ulan, demek ki öyle işlemiş yüreğine işte... Herkeste senin gibi sadece organ yok! Yürek bu! Sadece kalp muamelesi yapma!"

"Fesupanallah! Arkadaş, şu Yaman abimi bir gün çözersem, yeminle erenlere karışacağım. Ben bu adamdan hiçbir şey anlamıyorum!"

"Sen de o kapasite yok da o yüzden... Oğlum, sen hiç mi şu yüreğine kimseyi koymadın? Taş mı lan seninkisi? Nedir

yani? Bir tek pompa mı yapıyor o amına kodumunun organı sende?"

"Doğru konuş lan! Benim de yüreğim var tabii ki! Ama yirmi üç sene diyorum lan! Yirmi üç sene kim hala böyle sarsılarak yas tutar?"

"Adam dediğin tutar! Aha bak! O da karşında!" dedi Kürşat parmağıyla Yaman'ı göstererek.

İkisi de konuşurken fısıldıyorlardı Yaman'ın duymaması için. Yaman'sa etrafıyla ilgilenmiyordu bile. Odaklandığı tek şey, önündeki kadehti. Bugünü atlatmasını sağlayacak tek şey, sızana kadar içmek ve ertesi gün, her şeyi unutmuş olarak gözlerini açmaktı. Ve içmeye devam etti...

* * *

Ekrem, Ragıp'la beraber mezarlığa gitmişti sabah. Öyle çok mezar vardı ki ziyaret etmesi gereken. Neredeyse üç saate yakın mezarlıkta kalmışlardı. Tüm gücü tükenmiş gibi hissediyordu. Eve varıp Halime'nin yüzünü gördüğünde, içindeki sızı daha çok artmıştı.

Halime de yasına devam ediyordu. Hiç vazgeçmemişti. Halil'i kaybettiğinden beri, kalbi bir daha hiç öyle atmamıştı. Sırf Halil'in kardeşleri olduğu için Ayşe ve Zeynep'e o derece düşkündü. Gerçi ikisi de dünya tatlısı, akıllı kızlardı. Ne olursa olsun yine de severdi ama sanki Halil'in emanetleri olduklarından, sevgisi daha başkaydı onlara. Hep el üstünde tutmuştu ikisini de. O yüzdendi şimdi de her darda kaldıklarında koşturması.

Halil ki ona, dünyada hala iyi, mert adamların olduğunu kanıtlamıştı. Halil ki ona, o kendini kirli hissederken tertemiz kaldığını hissettirmişti. Halil ki ona, bir kalbin aşktan nasıl ağrıdığını öğretmişti. Ve Halil ki ona, bir insanın ölüm acısıyla nasıl paramparça olacağını göstermişti. Yasını tutmayıp da ne yapacaktı? Acısı hiç geçmiyordu ki? Ani kaybın

bıraktığı ateş hiç sönmemişti.

Ekrem, Ragıp'la birlikte eve döndüklerinde, Halime kahvelerini yapıp getirmiş, sonra da yine nemli gözlerle helva tabaklarını önlerine bırakmıştı. İki adam da taş gibi oturdukları yerde duruyordu kımıldamadan. İkisinin de gözleri tabaklara kilitlenmişti. İkisi de boğazları acırcasına yutkundular ve ağır hareketlerle, yürekleri ağrıyarak tabaklara uzandılar.

Bugün herkes suskundu. İlk ateş bugün düşmüştü ya yüreklerine. Bugün, sanki her şey yeniden yaşanıyormuş gibi hissediyorlardı. İlk büyük sarsıntının tarihi bugündü. Ne ateşti o yüreklere düşen. Ne yaman bir yangındı hissettikleri, haberi duyduklarında. Günlerce, haftalarca, aylarca kendilerine gelememişlerdi ve bugün hissedilen oydu ki yıllar geçmişti, hala kendilerine gelememişlerdi...

Tüm günü sessizlik içinde, baş başa oturarak geçirdi iki yaşı geçmiş adam...

Ve yine, hafızalarından asla silemeyecekleri olay da yine bugün gerçekleşti. Sanki inadına yapar gibi... Sanki göze sokar gibi... Sanki kaderin onlarla oyunları hiç bitmeyecekmiş gibi...

Akşam yedide Halime, akşam yemeği için Ekrem ve Ragıp'ı çağırmaya geldiği sırada Ragıp'ın telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp ekrana baktığında, Ekrem'e çabuk bir bakış atıp ayağa kalkarak telefona cevap verdi.

"Söyle Fevzi."

Ekrem yerinde doğruldu.

"Bu akşam? Yarım saat sonra mı? Ulan şimdi mi haber veriyorsun? Neresi? Tamam, kapat... Bizde gerisi."

Ekrem ayağa kalkmıştı bile. Ragıp'ın bakışlarındaki anlam anlatılacak gibi değildi. Kurşun olsa her yeri delerdi. Harlı gözlerle Ekrem'e baktı.

"Abi, gün bugündür! Çakal nihayet çıkıyormuş!"

"Ne zaman? Nereye?"

"Yarım saat sonra?"

"Niye bu kadar geç haberimiz oldu?"

"Paranoyak manyak, adamlar yeni ya, güvenemediğinden

son ana kadar saklamış. Yarım saat sonra yeni bağlantılarıyla görüşmek için çıkıyormuş."

"Nereye?"

"Polonezköy tarafı."

Ekrem hemen hareketlendi. Neredeyse bağırırcasına Ragıp'a, "Ara hemen Yamanları. Burayı da organize et! O şerefiz, bu gece aşağıdaki bodrumda olacak! Hata istemiyorum Ragıp! Bu belki de ilk ve son şansımız!"

Ragıp hızla kapıya koşturarak giderken cevap verdi.

"Hiç merak etme abi. Bu gece tek yanlış olmayacak!"

Ardından, cebinden Yaman'ı çevirdi. Uzun uzun çaldırmasına rağmen Yaman cevap vermeyince, küfrederek Kürşat'ı denedi. İlk çalışta açıldı telefon.

"Kürşat neredesiniz?"

"Ateş'teyiz abi. Yaman abi içiyor, biz de başını bekliyoruz."

"Ayılt hemen Kürşat! Alın içkiyi elinden!"

"Abi, zor görünüyor o biraz. Berbat halde."

"Kürşat!" diye bağırdı Ragıp. "İçkiyi elinden alın! Çakal çıkıyor de, o ayılır!"

Bir an hattan ses gelmedi. "Ne dedin abi?" dedi Kürşat yanlış anlamış da teyit etmek ister gibi.

"Kürşat! Çakal çıkıyor yarım saat sonra. Yaman'ı ayılt. Ya bu gece ya da bir daha asla olmaz!"

"Abi, sen hiç merak etme. Sen bize konum at, biz yarım saate oradayız. Sen adamları getiriyorsun, değil mi?" dedi Kürşat telaşla.

"Ordu getireceğim Kürşat! Ekrem abim o şerefsizi, bu gece bodrumda istiyor. Ben Ekrem abimi asla kırmam!"

"Eyvallah abi. Sizinle yarım saate buluşuruz."

* * *

Kürşat, telefonu cebine atar atmaz yerinden fırladı, hızla Yaman'ın yanına vardı. Sert bir hareketle, Yaman kadehi tam ağzına götürecekken elinden alıp barın arkasına attı. Başını

geri çevirip Halit'e bağırdı. "Arkaya söyle sert bir kahve yapsınlar, yanımıza alıyoruz."

Halit, hızla barın arkasındaki bir kapıdan kayboldu. O sırada Yaman, Kürşat'ın üzerine yürürken küfretmeye başladı.

"Kürşat sikerim ecdadını! Sen canına mı susadın lan? Daha sızmadım! Bu gece sızana kadar elimden kadeh alamazsınız. Sen ne halt ediyorsun oğlum? Kadehleri alıp atmalar falan? Gebermek mi istiyorsun?"

"Abi, acil ayılman gerekiyor..." diye başladığı cümlesi Yaman'dan yediği yumrukla yarım kaldı. Geri doğru savrulurken bara tutunmaya çalıştı.

"Ulan gebertirim seni! Ne ayılması lan? Ne ayılması?" diye kükredi Yaman.

Kürşat, kırıldığı sandığı çenesini tutarak zorlukla konuştu. "Abi... Gebert abi ama sonra gebert... Şimdi ayılman lazım!"

"Lan oğlum, sen ne ayaksın lan? Yürek mi yedin aslanım sen?" diye bağırdı Yaman kararmış gözlerle.

Kürşat laf anlatamayacağını anlayınca doğrudan lafa girdi.

"Abi, Çakal çıkıyor!" diye bağırdı kocaman açılmış gözlerle.

Yaman'ın Kürşat'ın üzerine giden adımları aniden durdu. Gözlerini kıstı, başını yana eğdi.

"Ne dedin sen?"

"Abi. Ayılman lazım. Çakal çıkıyor. Ragıp abi aradı. Yarım saatimiz var." dediği anda telefonuna mesaj sesi düştü. Hemen ekrana baktı. Başı eğik konuştu "Konum geldi abi. Polonezköy. Hemen hareket etmemiz lazım."

O sırada Halit elinde kahveyle geldi. Yaman elini saçlarına götürdü. Olduğu yerde ayaklarının üzerinde sallandı sağa sola. Bunun bu gece olması nasıl bir kaderdi? Bugüne denk gelmesi nasıl mümkün olabilirdi? Birden içinde volkanlar patladı. Bugüne denk gelmesi iyi bile olmuştu. Bugünün acısını ancak o şerefsizi geberterek çıkarabilirdi. Aniden uzanarak, Halit'in elinde tuttuğu kahveyi aldı. Bir dikişte içti. Halit, şok olmuş gözlerle ona bakarken ne yanan dilinin, ne de

sıcak kahvenin kavurduğu boğazının farkındaydı.

"Kürşat fırla! Yukarıda ofisten silahları getir! Hepsini!"

Kürşat hızla koşmaya başladı. Halit peşinden onu takip etti. Yaman, onlar yukarı çıkarken uzanarak barın arkasından bir şişe su aldı. Suyu başından aşağı dökmeye başladı. Ayılması lazımdı! Hem de öyle bir ayılması lazımdı ki tüm refleksleri hiç olmadığı kadar hızlı olmalıydı bu gece. Üzerinde ıslanan gömleği umursamadı. Hatta hissettiği soğuk, vücuduna minik iğnelerin batmasına sebep olurken tüm bedeninin yeniden canlanmasına neden oldu.

Kürşat ve Halit, ellerinde birer çantayla, hızlı adımlarla ona yaklaşırken elini uzattı.

"Arabanın anahtarlarını bana ver!"

"Abi, çok içkilisin. Çevirme falan olursa vakit kaybetmeyelim. İzin ver, ben kullanayım."

Yaman bir an duraksadı. Şu an gidecekleri yere uçmak istiyordu ancak Kürşat haklıydı. Böylesi basit bir nedenden oraya zamanında varamazsa kendini affetmezdi. İstemeden de olsa kabul etmek zorunda kaldı başını sallayarak. Tekrar uzanarak bir şişe su daha aldı eline.

"Tamam... Ama basabildiğin kadar bas Kürşat! Çevirme olmadığı takdirde, bütün hız cezalarını yesen de umurumda değil. Hadi yürüyün." deyip kapıya yöneldi, üzerinde ıslak gömlek, elinde bir şişe suyla.

Kürşat direksiyona geçer geçmez, Yaman yanına, Halit arkaya geçti. Her iki çantayı da arkaya koymuşlardı. Halit silahları çıkarıp tek tek kontrol etmeye başlarken Kürşat gaza yüklenmişti bile. Otoyola çıktıklarında, Yaman yanındaki camı indirdi ve kafasını camdan dışarı çıkararak buz gibi esen rüzgârda, elindeki şişeyi de kafasına boşalttı. Birkaç dakika sonra başını içeri soktuğunda tamamen ayılmıştı. Elini arkaya uzattı.

"Ver benim yoldaşları!" dedi Halit'e. Halit, eline iki silah uzattı. İkisini de belinin arkasına soktu yan yana. Tekrar elini uzattı, "Babayı da ver!" Sesi donuk ancak ürkütücü bir tınıyla çıkıyordu. Kürşat, gaza yüklenirken yan gözle baktı

Yaman'a.

"Abi, iyisin değil mi?" diye sordu yavaşça.

Yaman, Halit'in uzattığı otomatik silahı kucağına koyarak, başını ona çevirdi. Kürşat gözlerine bakınca yutkundu korkarak. Yaman'ın yüzü tıpkı bir canavara benziyordu şu an. Başını yukarı aşağı sallarken insanın tüylerini diken diken bir gülümseme oluştu yüzünde.

"İyiden bile öteyim Kürşat! Bu gece o şerefsizin anasını sikicem!" dedi Yaman kısık bir sesle.

Kürşat'ın ensesinde başlayan ürperti, tüm omuriliği boyunca devam ederek bedenine yayıldı. Sadece başını salladı ses çıkarmadan.

* * *

Dağlı, hava kararınca üzerine motor kıyafetlerini geçirip kaskını başına takarak, motorla depodan çıktı ve hızını hiç kesmeden mezarlığa vardı.

Her zamanki gibi oturdu ve uzun süre karanlıkta, belli belirsiz görünen mezar taşlarını seyretti. Ne kadar süre kaldığını bilemiyordu. Sessizce oturmaya devam ederken cebindeki telefonu çalmaya başladı ancak cevap vermedi. Bugün kimseyle konuşmak istemiyordu. Şu an, anne ve babasıyla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Şu an, annesine yaptığı fedakârlık için minnetini sunmalıydı ancak telefon tekrar çalmaya başladı. Dişlerini sıktı, gözlerini yumdu. Aldırmamaya çalıştı. Çalmaya devam eden telefon artık sinirlerini en uç noktada germişti. Öfkeyle elini uzatıp telefonu çıkardı. Ekranda Fırat'ın adını görünce sinirle dişlerini sıktı. Bugün onu rahat bırakmaları gerekiyordu. Çağrıyı reddetti ancak telefonu daha cebine geri koymadan tekrar çalmaya başladı. Yine Fırat'tı! Kaşlarını çattı. Cevap vermezse aramaya devam edecekti belli ki. Öfkeli bir sesle telefonu açtı.

"Abi, hiç değilse bugün bir rahat bırakın!"

"Kuzu! Neredesin?" Fırat'ın sesi telaşlıydı.

"Abi, neredeysem neredeyim. Bugün yalnız kalmak istiyorum! Lütfen, bir rahat bırakın artık!"

"Kuzu! Her neredeysen hemen Polonezköy'e doğru yola çık!" Fırat neredeyse bağırıyordu. Sanki koşuyormuş gibi nefes nefeseydi.

"Abi, hiçbir yere gelemem ben! Bugün olmaz!" diye sertçe cevap verdi.

"Kuzu! Çakal çıkıyor! Ya şimdi ya hiç! Hemen yola çık!"

Dağlı oturduğu yerden hızla ayağa kalktı, telefonu kulağına iyice yapıştırırken inanmazca sordu. "Ne?"

"Doğru duydun kuzu! Adam çıkıyor. Çok az vaktimiz kaldı."

"Şimdi mi söylenir? Neden daha önce haberimiz yok!"

"Tartışma kuzu! Adam aniden karar vermiş. Paranoyak herif üç hafta önce haber verecek değil ben çıkıyorum, diye! Acele et! Konum gönderiyorum."

"Gönder abi. Hemen çıkıyorum yola!" dedi telaşla.

Telefonu elinde ileri hareketlendi. Annesinin mezar taşını öperken seneler sonra ilk kez konuşmama yeminini çiğneyerek fısıldadı. "Az kaldı annem... Az kaldı... Yakında yanınızda olacağım. Bekleyin beni."

Sonra kaskını başına geçirdi. Motorun arkasındaki minik bagajdan iki silahı çıkarıp beline taktı, montuyla üzerini kapadı. Telefona gelen konuma baktı ve akabinde motoru çalıştırıp gazı kökledi.

Otoyola çıktı ve zikzaklar çizerek önündeki araçları hızla geçti. Bu kadar ucu ucuna haberleri olması hiç iyi olmamıştı. Bu gece o şerefsizi mutlaka almalıydı. Özellikle bugün olması ilahi adalet olacaktı onun için. Yaradan, nihayet dualarını kabul etmişti. Hem de bugün! Bugün, annesinin canını feda etmesine neden olan şerefsiz son nefesini verecekti. Bundan daha güzel bir final, bundan daha güzel bir adalet olamazdı. Babasının intikamını alacaktı. O it soyunun babasına yaptığı her şeyi tek tek yapacaktı ona. Başka türlü içindeki kin, intikam hırsı sönmezdi. Sönemezdi...

Elinin altındaki gazı biraz daha yükseltti. Tehlikeli de-

necek manevralarla, araçların yanlarından geçerek içindeki cehennem ateşlerinin kavurduğu harla hedefe doğru yoluna devam etti.

Telefonu çalınca kulaklığa dokundu gözünü yoldan ayırmadan. Fırat'ın sesini duydu kulağının içinde. Fırat bilgi vermeye başladı.

"Kuzu. Adamları topladım. Oğuz'la beraber biz de yoldayız. On beş dakikaya varmış olacağız. Esat, Kerim ve Adil'le geliyor. Adam, orman yolundan gidecekmiş. Beş araçlık konvoy var peşinde. Ortadaki araçta o olacakmış. Diğer araçlar muhtemelen ağır silahlı adamlarla doludur. Ben, bizim adamların bir kısmını arkadan gönderiyorum. İki ateş arasına alırsak herifi de alırız. Herkes ortadaki arabaya ateş etmemesi konusunda uyarıldı. Adamı sağ almaya çalışacağız."

"Evet abi. Lütfen... Hepsini sıkı tembihle. Sakın vurmasınlar... Bana sağ lazım o it!"

"Tamam. Merak etme, istediğin olacak. Yaklaşınca ararım."

"Tamam abi. Ben on dakikaya oradayım."

"Dikkatli kullan!"

"Eyvallah."

Telefonu kapadı. İçi içine sığmıyordu. Bugün bitecekti her şey. Bugün on üç yıllık bekleyişinin sonu olacaktı. Kalbinin çarpıntısını takip edemiyordu. Ne uykusuzluk, ne de açlık hissetmiyordu. Adrenalin tüm bedenini ele geçirmişti.

Ve gönderilen konuma birkaç yüz metre kala silah sesleri duymaya başladı. Gazı daha bir kökledi. Bu kadar çabuk mu başlamıştı her şey? Çarpışmanın olduğu noktaya yüz metre kala motordan indi ve yol kenarına motoru devirerek koşmaya başladı. Arkasına uzanmış, iki silahı da eline almıştı ve sonra gözünü dahi kırpmadan cehenneme daldı.

Ortalık tam bir savaş alanıydı. Her tarafta araçlar yan dönmüş, etrafta onlarca adam, herkes birbirine sıkıyordu. Dağlı, ilk anda kimin kim olduğunu çıkaramadı. Yanlışlıkla kendilerinden birini vurmaktan korktu. Yolun ortasında yan çevrilerek yolu kapatmış olan aracın arkasında, aşağıya

doğru eğilerek ileriye baktı. Ayağının dibinde iki adam ölü yatıyordu. Tanımadı hiçbirini. Muhtemelen Çakal'ın adamlarındandı. Tam o sırada telefon çalınca kulaklığa dokundu.

Fırat bağırıyordu kulağının dibinde.

"Kuzu! Kal orada. Görüyorum seni, sakın çıkma oradan."

"Neyi bekleyeceğim abi? Adamı alamadık mı daha?"

"Alazlar da burada? İş karıştı. Biz vardığımızda onlar sıkmaya başlamıştı."

"Ne? O şerefsizi bizden önce alırlarsa..." Cümlesini devam ettiremedi. Buna dayanamazdı.

"Kuzu, sakın çıkma yerinden, henüz kimse ulaşamadı ite. Bekle orada. Adamları yönlendireceğim şimdi."

"Duramam abi! İmkânı yok, buraya kadar gelmişken duramam!"

Telefonu hızla kapatıp kaskı başından çıkardı. Umurunda değildi. Bu gece, ya o şerefsizi alacaktı ya da kendini öldürecekti. Başka hiçbir yol düşünemiyordu. Alaz ondan önce alırsa uçardı ellerinden Çakal ve bir daha asla intikamını almasına imkân olmazdı.

Gözlerinde ölümcül bakışlarla eğildiği yerden kalktı ve sanki çıldırmış gibi adım adım yürüyerek, hedefteki arabaya yaklaşırken önüne çıkan herkesi vurmaya başladı. Ortadakilerin Çakal'ın adamları olduğu belliydi. Birkaç dakikalık gözlemde anlamıştı kimin, nerede olduğunu. İki taraftan kuşatılmışlardı ve konvoy hareket edemiyordu. Ortada kim varsa, hepsi Çakal'ı korumaya çalışıyordu ancak buna izin veremezdi.

Dağlı'nın gözü kararmış halde öne çıkmasıyla Oğuz bağırarak öne atıldı. Ardından Fırat çıktı. Yolun karşısından Esat, Kerim ve Adil, ardından Ağrılıların hepsi çıkmaya başlamıştı. Silahlar patlıyor, Dağlı gözünü bile kırpmadan peş peşe tetiğe basıyordu. Konvoyun arkasından ağır çatışma sesleri geliyordu. Alazların orada olduğu belliydi. Ve Dağlı, hedefe adım adım yaklaşırken olabileceğini tahmin dahi edemeyeceği bir şey oldu.

Küçük Alaz, konvoyun arkasındaki aracın üstüne çıkmış-

tı. İki elindeki silahla, sanki bir ejdarhanın ağzından çıkan alevlermişçesine peş peşe ateş yağdırırken arabaların üstünden atlayarak hedefe yaklaşıyordu. Dağlı nefretle ona baktı. Ona olan öfkesi öyle büyüktü ki şu an yaptığı şeyle nefreti ölümcül bir kine bürünmüştü. Hedefe yaklaşmasına önündeki tek bir araç kalmışken Küçük Alaz, ortadaki VIP aracın üstüne atlamıştı bile. Sanki içeridekilerin nerede oturduğunu biliyormuşçasına tavandan peş peşe kurşunları yağdırmaya başladı içeriye. Her zaman yanında olan iki adam koşarak minibüsün kapısını açtılar ve sert hareketlerle apar topar sürükleyerek birini çıkardılar. Diğerleri destek ateşiyle onları koruyordu.

Dağlı, "Hayır!" diye haykırdı.

Küçük Alaz başını kaldırdı. İki saniyeliğine göz göze geldiler. Dağlı nefretle baktı ona. Diğeriyse sanki ruhu alınmış, sadece posası kalmış bir canlı gibi tepkisiz baktı. Ardından aracın üzerinden atladı. İki kolundan sürükleyerek taşıdıkları adamı uzaklaştırmaya başladılar. O sırada gelen bir kurşun kollarına girdikleri adamı taşıyanlardan birine isabet etti. Genç çocuk bağırarak yere düştü. Birileri koşarak onun yerini aldı, başka iki kişi seri hareketlerle yerdeki genci kaldırıp taşıyarak uzaklaştı.

Dağlı çıldırmıştı.

"Hayır!" diye tekrar bağırdı. Etrafından kurşunlar yağıyor, umursamıyordu. Bitmişti! Tükenmişti! Çakal ellerinden uçup gitmişti!

Birinin sertçe vurduğu bir darbeyle yere düştü. Şu an robot gibiydi. Hiçbir uzvu oynamıyordu. Oğuz, yağmur gibi yağan kurşunların arasından yere devirdiği kızı, kollarının arasına çekerek korudu.

"Abi! Bitirin geri kalanının işini. Kaçan kaçtı artık!" diye Fırat'a bağırırken sesinden öfkesi belli oluyordu. Kıza döndürdü başını. Hala etraftan silah sesleri gelirken, "Kuzu? İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Dağlı cevap vermedi. Boş bakışları karşıya dikilmişti. Tek kelime edemiyordu. Adam gözlerinin önünden uçup gitmiş-

ti. Gözlerini yumdu. Dudaklarını birbirine kenetledi. O sırada, Oğuz'un elleriyle vücudunu yokladığını bile fark etmiyordu. Oğuz, vurulup vurulmadığına bakıyordu ama bunun artık bir önemi yoktu. O şerefsiz ellerinden uçtuysa zaten bir kurşun onu isabet etmeli ve şu an içinde hissettiği acıya bir son vermeliydi. Yerde, Oğuz'un kollarının arasından otururken buz gibi kımıltısız bir şekilde duruyordu.

Nihayet silah sesleri sustu. Etrafı bir sessizlik kapladı. Son süratle uzaklaşan araç sesleri kulaklarına geliyordu. Alazlar çoktan gitmişlerdi. Üstelik ganimeti de alarak.

Fırat elinde silahı, gergin bir yüzle başlarında dikildi. Dağlı'ya bakıyordu ama gördüklerinden memnun değildi. Kendisinden de memnun değildi. Babasına verdiği sözü yerine getirememişti. Her zamanki gibi Alazları hesaba katmamışlardı. Onlar içeriye birini sokarken Alazlar niye yapmasındı ki? Alazlar sadece birkaç dakika önce varmışlardı ve ödülü de onlar alıp gitmişti. Fırat gergin bir sesle konuştu.

"Oğuz, acele edin, uzaklaşmamız lazım."

Oğuz başını salladı. Ayağa kalkarken eliyle Dağlı'nın kolunu tutarak, kaldırmaya çalıştı.

"Kuzu hadi. Bir an evvel gitmemiz lazım buradan."

Kız tepkisiz bir yüzle baktı onlara. Fırat üsteledi.

"Kuzu?"

Dağlı donuk bakışlarını ona çevirdi. Nihayet ağzını açarak düz bir sesle, "Siz gidin!" dedi.

Oğuz gözlerini kıstı. "Sen?"

Dağlı ağır ağır başını ona çevirdi bu kez. Boş boş baktı. Fırat, kızın tepkisizliğinden ürkmeye başlamıştı. Bu krizi atlatmaları mümkün görünmüyordu. Babasına ne diyeceğini, bundan sonrasını nasıl yöneteceğini bilemiyordu ve hayatında bir kez daha kendini çaresiz hissediyordu. Ancak kızı orada bırakması mümkün değildi. İsterse beceremediği için kendisine bağırır, küfreder, hatta vururdu da ama burada bırakmayacaktı onu.

İlk defa kıza karşı sesini sertleştirerek konuştu.

"Dağlı! Hadi gidiyoruz! Bakacağız bir çaresine!"

Dağlı tekrar ona döndü. Kaşlarını kaldırdı. Alaycı bir sesle, küçümseyen bir gülüş eşliğinde , "Bakacağız çaresine!" dedi.

Fırat gözlerini yumdu. Usulca başını salladı. İnandırıcı çıkmasına çalıştığı bir sesle konuştu.

"Önce şuradan uzaklaşalım, bütün adamları geri çekelim. Bir çare düşüneceğiz!"

Dağlı, içinde deprem misali art arda hissettiği sarsıntılarla öfkenin tüm benliğini ele geçirdiğini duyumsadı. Çare falan yoktu. Çakal ellerinden uçmuştu. Verdiği sözü yerine getiremeyecekti. Hepsi de o Küçük Alaz yüzünden olmuştu. En baştan beri önüne çıkmış, her işinin içine çomak sokmuştu. Adama karşı hissettiği nefretin ucu bucağı yoktu. Bugün olmamalıydı. Özellikle bugün olmamalıydı bu...

Küçük Alaz'dan başka suçlayacak kimse yoktu. Ağrılılar ellerinden geleni yapmışlardı. Şimdiye kadar onu hiç terk etmemişlerdi. Şu an onlara kızamazdı. Buna hakkı yoktu. Birilerin daha canı, onun yüzünden yanamazdı. Başını önüne eğmiş, elleri yanında yumruk halde duruyordu. Kafasında onlarca düşünce birbirine giriyor, geçmişin görüntüleri film kareleri gibi gözünün önünden geçiyordu. Bu yola yalnız çıkmıştı ve yalnız bitirmek zorundaydı. Daha fazla kimseye yük olamazdı. Kafasının içinde kurduklarıyla ağır ağır başını kaldırdı. Gözlerini Fırat'a dikti. Şaşırtıcı derece soğukkanlı ve kontrollü bir sesle konuştu.

"Haklısın abi. Sonra bir çare buluruz... Şimdi gidelim." dedi onaylayarak.

Fırat şüphe ve şaşkınlıkla ona baktı. Kızın yüzündeki değişim onu şaşırtmıştı. Bir dakika önce öldürücü bakışlara sahip olan kız, bir anda kontrollü, sakin bakışlarla bakıyordu. Yumuşak bir sesle sordu.

"Kuzu, iyi misin?"

Kız başını salladı. "İyiyim abi. Her işte vardır bir hayır. Buluruz bir çare."

Fırat, birkaç saniye şüpheyle ona baktı. Kafasını kaldırıp Oğuz'la göz göze geldi. Oğuz açıklanamaz bakışlarla ona ba-

kıyordu. Onun da şaşırdığı belliydi.

Kız, hiçbirine aldırmadan hareket etmeye başladı. Adımlarını motoru bıraktığı yere doğru yönlendirirken Fırat seslendi.

"Kuzu, nereye?"

"Depoya abi. Yorgunum. Dinleneceğim. Sonra bakarız." dedi umursamaz bir sesle.

Fırat, bir an çaresiz bakışlarla ardından baktı. Peşinden gidip gitmemekte kararsızdı. Esat'ın sesi o sırada arkasından geldi.

"Abi, bir an evvel toparlanmamız lazım. Alazlardan kimse kalmadı. Buradakiler de Çakal'ın leşleri sadece."

Fırat birkaç saniye daha kızın ardından baktı. İlerideki motora ulaşmıştı. İsteksizce bedenini geri çevirdi.

"Söyle herkese, gidiyoruz. Bizden hiçbir iz bırakmasınlar!"

"Temizledik bile abi" dedi Esat.

"Abi, kuzunun peşinden gidelim mi?" diye sordu Kerim.

Fırat başını iki yana salladı. "Şimdilik yalnız bırakın. Tek başına kalmaya ihtiyacı var."

Kendi araçlarına doğru Oğuz'la beraber hareket ederken içindeki sıkıntıya engel olamıyordu. Birden adımları durdu, geriye döndü. "Esat!" diye bağırdı.

"Buyur abi?" dedi Esat kaşlarını kaldırarak.

"Kuzunun takip cihazını kontrol et! Bütün gece takip et! Nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Tamam abi."

Herkes bir anda hareketlendi ve birkaç dakika sonra Ağrılılar da olay yerini terk ettiler.

* * *

Yaman, önde Ragıp'ın son sürat kullandığı ve Çakal'ın bulunduğu aracın arkasındaki araçtaydı. O şerefsizle bir arabanın içinde aynı soluğu çekme düşüncesi bile sinirlerini alt üst ediyordu. Zaten Kürşat, arkada vurulan Halit'in yarası-

na bastırırken aracı başkasının kullanmasına izin veremezdi. Araçlar, hız sınırlarının çok üstünde seyrediyordu. Yaralıları vardı ve bir an evvel tedaviye yetiştirmek zorundalardı.

Bu gece tam zamanında ulaşmışlardı hedefe. Gerçi Ağrıların gelmesiyle ortalık umduklarından daha fazla karışmıştı ama yine de şaşırtıcı olmamıştı bu. Şimdiye kadar sürekli yolları kesişmişti, neden bu gece de olmasın ki? Kız, kendisi Çakal'ı aldığında çıldırmıştı. Ona nefretle bakan gözleri unutması mümkün değildi ancak özellikle bu gece, buna izin veremezdi. Bu gece her şeyden soyutlamıştı kendini. Tüm duygulardan, tüm hislerden uzaklaşmıştı. Bu gece Çakal'ı bir başkasına kaptırması mümkün değildi. Zaten o yüzden yine gözü kararmıştı. Arabaların tepesine çıkması akıllı işi değildi ama kaybedecek vakti yoktu. Biraz daha gecikse elinden kaçırabilirdi iti. İçerideki adam, Çakal'ın araç içindeki pozisyonunu verince tavandan içerideki diğerlerini gebertmesi kolay olmuştu. Çocuklar için adamı almak da çocuk oyuncaydı akabinde. Halit'in vurulması kötü olmuştu sadece.

Endişeyle aynadan Kürşat'a baktı.

"Nasıl?"

"Abi, epey kan kaybediyor. Karnından vurmuş şerefsizler."

"Zeynep ablayı aradım. Eve vardığımızda orada olacak... Halit! Biraz sık dişini aslanım." dedi cesaret verircesine.

"İyim abi ben. Merak etme sen beni. Bu gece aldık ya şerefsizi, ölsem de gam yemem." diye Halit zorlukla konuştu.

"Bu gece o şerefsiz dışında kimse ölmeyecek!" dedi Yaman sert bir sesle. "Sözümü çiğnetme bana... Sık dişini... Dayanabilirsin, biliyorum. Yüzümü kara çıkarma!"

Halit başını salladı. Yine zorlukla konuştu. "Çıkartmam abi. Seni hiç yüzüstü bırakmam ben."

Yüzü terden sırılsıklamdı. Çektiği acıdan tüm bedeni gerilmişti. Gözleri kanlanmıştı. Kürşat eliyle yarasına bastırıyordu. O da cesaret verircesine konuştu. "Oğlum sakın beni bırakma! Yemin ediyorum mezarına gelir, dua yerine küfrederim." Sesinin titremesine engel olamamıştı. Endişeli bakış-

ları titriyordu. Halit'le hiç ayrılmamışlardı. Onun kaybına dayanamazdı. Halit derin bakışlarla ona baktı. Gülümsemeye çalıştı.

"Korkma lan! Benden kolay kolay kurtulamazsın..."

"Konuşma! Yorma kendini... Yoksa ben kapatacağım o çeneni," dedi alaycı olmasına çalıştığı zoraki bir gülümsemeyle.

"Az kaldı. On dakika sonra evdeyiz." dedi Yaman önden.

Ve dediği gibi on dakika sonra evin bahçesinden girdiler. Bahçede inanılmaz bir hareketlilik vardı. Zeynep kapıda onları bekliyordu. Araçlar içeri girer girmez öne doğru hareketlendi. Yaman hızla araçtan çıkarak arkaya geçti ve Halit'i çıkarmak için Kürşat'a yardım etti. Bir yandan etrafa bağırmaya başladı.

"Nihat! Gel yardım et hemen yan tarafa götürmemiz lazım Halit'i. Ragıp abi, o iti bodruma götürüp bağlayın, onunla sonra hesaplaşacağız."

Ve herkes bir yerlere koşturmaya başladı. Halit'i yandaki binaya taşırlarken Zeynep talimat veriyordu.

"Hasan! Çantamı getir bana... Siz de dikkatli taşıyın. Çok sarsmayın..."

Ragıp, iki adamla başına çuval geçirdikleri Çakal'ı bahçenin arkasından dolandırarak arka taraftan bodruma götürüyordu. Evin içine tek bir adımını dahi atmasını istemiyordu şerefsizin.

Yaman ve diğerleri, Halit'i Zeynep'in talimatlarıyla uzun bir masanın üzerine yatırdılar.

"Biri bana yardıma kalsın, diğerleri dışarı çıksın!" dedi otoriter bir sesle Zeynep.

"Ben kalırım abla." diye atıldı Kürşat.

Yaman başını sallayarak onayladı ve diğerlerini eliyle işaret ederek dışarı yönlendirdi.

"Hadi herkes dışarı. Abla, bir şeye ihtiyaç olursa kapıda Hasan bekleyecek." dedi.

Zeynep, anladığını belirtircesine başını çevirmeden sadece kafasını salladı ve sonra herkes dışarı çıktı.

Yaman bahçeye çıkınca bir an durdu. Ellerini cebine sok-

tu. Gözlerini yumup kafasını gökyüzüne çevirdi. Derin bir nefesi içine çekti. Sonra yavaş yavaş gözlerini açtı ve karanlık gökyüzünde parlayan yıldızlara baktı. Dudağının ucu ufacık kıvrıldı.

"Bu gece rahat uyu miniğim... Bu gece rahat uyu..." diye fısıldadı.

Sonra başını eğerek eve doğru hareketlendi. Kapının önünde Ragıp'la karşılaştı.

"Aşağıda, bodrumda bağlı şerefsiz. Ne zaman istersen başlarsın." dedi rahatlamış bir sesle.

Yirmi beş yıldır bu anı bekliyordu Ragıp. Beklemek için çok uzun bir süreydi ama bu gece her şeye değerdi... Bu gece tüm ölenlerin intikamı alınacaktı. Hepsi mezarlarında rahat uyuyacaklardı artık.

"Beklesin biraz. Ne kadar beklerse o kadar gerilir. Gerilmek ona iyi gelir. Beklesin..." dedi Yaman sadist bir sesle.

Bu gece insani hiçbir duygu yoktu içinde... Bugün onun değerlisi ölmüştü. Dünya yansa umurunda olmazdı. Bugün onun yası vardı. Yası bitmeden hiçbir şey yapmayacaktı. Sonrasındaysa, ölümlerin en acısını o ite yaşatacaktı. Onun canını yakan her şeyin bedelini kat be kat ödetecekti.

Ragıp başını salladı.

"Ben Kürşat'ların yanındayım. İhtiyacın olursa seslen. Ekrem abi salonda şu an. Henüz şerefsizi görmek istemediğini söyledi. Bu gece yarısından sonra inecekmiş..."

Yaman başını salladı yalnızca. Babası da yasını tamamlamadan inmeyecekti aşağıya. Belki de baba oğul sakin birkaç saat geçirseler fena olmazdı. Adımlarını evin salonuna yönlendirdi.

* * *

Sadık Ağa, salondaki kanepenin ortasında, başı önüne eğik, hiçbir tepki vermeden oturuyordu. Fırat, Oğuz, Esat, üçü de karşısında oturuyordu. Fırat suçluluk kokan bir sesle olanları babasına anlatmıştı ve aradan on dakika geçmesine

rağmen Sadık Ağa tek bir tepki vermemişti. Fırat, istemese de en azından sesini yükseltip bağırmasını ya da başka bir şey yapmasını beklemişti. Bu tepkisizlik ona daha çok koyuyordu. Eve geleli neredeyse bir saatten fazla olmuştu ve Sadık Ağa, heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Nihayet onca suskunluktan sonra ağzını açtı. Düz bir sesle sordu.

"Kurban nasıl? Nerede?"

Fırat mahcup sesiyle cevap verdi.

"Depoya gitti. Ayrılırken garip bir sakinlik vardı üzerinde ama bence iyi değil. Yalnız kalmak istediği için üsteleyemedim."

Sadık Ağa başını kaldırdı, gözlerini oğluna dikti.

"Depoya gittiğinden emin misin?"

Fırat, başını çabucak Esat'a çevirdi. Tekrar babasına döndü.

"Esat, takip cihazından bakıyor. Depoya ulaşmıştı."

"Ne zaman?"

"Kırk dakika önce vardı Depoya."

Sadık Ağa, uzun süreli tepkisizliğin ardından ilk defa gözlerinde minik kıvılcımlar oluşarak baktı. Sert bir sesle,

"Tekrar bakın! Bütün gece dakika dakika bakın!" dedi.

Esat hemen cebinden minik aleti çıkardı. Bir yandan babasına karşılık veriyordu.

"Yok baba. Depoya vardı. Yarım saat önce baktım..." başını eğip baktığı ekranda gördükleriyle sesi cümlesinin sonuna doğru düştü.

Bir anda bütün kafalar ona çevrildi. Esat'ın yüzü gerilmişti.

"Ne oldu?" dedi Oğuz sert bir sesle.

"Abi... Hareket ediyor. Depodan çıkmış."

Hepsi bir anda ayağa fırladı. Fırat öfkeyle bağırdı.

"Ulan, ben sana demedim mi sürekli kontrol et diye? Nereye gidiyor?"

"Abi, durdu... Zekeriyaköy tarafı... Orada ne var ki?" diye şaşkınca soran Esat'a, Fırat bağırarak cevap verdi.

"Alazlara gitti!" dedi korku dolu bir sesle. Elini alnına vurmuştu.

"Tek başına Alazlara mı saldıracak?" dedi Oğuz dehşete düşmüş bir sesle.

"Fırat!" diye kükreyen Sadık Ağa'nın sesiyle, hepsi süt dökmüş kedi gibi ona döndü.

"Buyur baba?" dedi Fırat alçak bir tonda.

Sadık Ağa, gözlerinde korkutucu bakışlarla üzerine basa basa konuşmaya başladı.

"Herkesi topla! Ama herkesi! Bütün Ağrılılara haber et gelsinler! Hepsi dolu gelsinler! Adresi gönder hepsine. Herkesi, yarım saat sonra o kapının önünde istiyorum!"

"Emredersin baba." diyen Fırat, kapıya doğru hareketlenirken Oğuz ve Esat'a bağırdı "İkiniz de hemen, herkesi aramaya başlıyorsunuz. Çabuk!"

* * *

Dağlı, depoya gelir gelmez hızlı hareket etti. Yol boyu çok düşünmüştü. Bu hesap onun hesabıydı. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin veremezdi. Ya bu gece amacına ulaşacaktı ya da sabah olmadan kafasına sıkacaktı. Bu şekilde yaşamaya devam edemezdi.

Depoya gelir gelmez, kafasındaki planın işe yarayacağını ümit ederek çalışma masasının üzerindeki minik kamerayı alıp cebine attı. Üzerindeki silahları depoda bıraktı. Sadece tek bir silahı belinin arkasına sokup montunu üzerine örterek gizledi. Silahsız olduğunu göstererek girecekti oraya. Üzerinde silah olduğunu bilirlerse içeri sokmazlardı. Kararlıydı! Çakal'ın bu gece nefesini o kesecekti. Bunu yapamazsa zaten yaşamasının da bir anlamı kalmayacaktı.

Gözü öyle kararmıştı ki başka hiçbir şey düşünemiyordu. Silahlı adamların dolu olduğu bir yere, kullanmayı çok da düşünmediği tek bir silahla tek başına gitmesinin ne kadar tehlikeli olabileceği umurunda değildi. Ayrıca bugün tahsilat günüydü. Borcunu bugün isteyecekti. Bugün, bütün hesaplar kapanacaktı.

Aceleyle motora atladığı gibi yola çıktı. Evin nerede olduğunu çok iyi biliyordu. On beş dakika sonra tahsilatını yapacağı, hesaplarını kapatacağı kapının önündeydi.

Motor sesini duyan bahçedeki adamlar ellerindeki silahı doğrultunca motoru susturdu. Başındaki kaskı çıkardı. Sakin ve kendinden emin bir sesle,

"Ekrem Alaz'la görüşeceğim." dedi.

"Sizi bekliyor muydu?" diye sordu biri.

Dağlı durgun bakışlarını sorana çevirdi.

"Hayır ama reddedeceğini sanmıyorum..."

"Kim diyeceğiz?"

"Tahsilat yapmaya geldiğimi söyleyin. Beni tarif ederseniz o anlar."

Tam o sırada, daha önce geldiğinde ona silah çekecekken Küçük Alaz tarafından azarlanan Nihat, yanlarına gelmişti ve bir adımda öne çıkıp kızı görünce gözleri irileşti.

"Sakın kimse yanlış bir şey yapmasın! Ekrem abi tanıyor" dedi diğerlerini uyarırcasına. Sonra Dağlı'ya döndü. "Üzerinde silah var mı?"

"Yok!" dedi Dağlı net bir sesle. Sonra motordan inip iki ayağının üzerinde, etrafında dönerken ellerini de yukarı kaldırdı aramalarına izin vermeyerek. Muhtemelen dokunmak da istemezlerdi.

"Ekrem abi salonda. Sana oraya kadar eşlik edeceğiz yalnız." dedi Nihat.

Dağlı umursamazcasına omuzlarını silkti. Nihat arkasına dönüp seslendi. "Cemil! Bekir! Buraya gelin." Yanına koşturarak gelen adamlara, "Hanımefendiyi Ekrem abinin yanına götürüyorsunuz. Silahsız kendisi! Ancak sen birkaç adam daha al yanına." dedi Dağlı'ya yan gözle bakarak. "Kürşat'la Halit methini epey yaptılar. Ben işimi sağlama alayım. Bu arada ben de haber vereyim Ekrem abiye." diyerek uzaklaşırken diğerleri Dağlı'nın etrafında çember örmüştü bile.

Umursamadı. Ekrem Alaz'la görüşebildiği sürece etrafına etten duvar örülse de umurunda değildi.

Nihat, acele adımlarla evin kapısından girdi. Salona yö-

neldi. Ekrem ve Yaman, masanın etrafındaki iki sandalyede sessizce oturuyorlardı.

Nihat hafifçe boğazını temizleyerek.

"Abi, rahatsız ediyorum ama... Bir misafirin var."

Ekrem kaşlarını çattı. Çenesini çevirerek sordu.

"Kimmiş?"

Nihat bocalayacak gibi oldu sonra toparlamaya çalışarak konuştu.

"Şey Abi... Hani bir kız vardı ya... Hani bir gün seni buraya motorla getirmişti." der demez, Yaman yerinden fırladı öfkeyle. Ekrem eliyle sakin olmasını işaret ederek sordu.

"Dolu mu? Boş mu?"

"Boş abi."

"Tamam, alın içeri." dedi Ekrem.

Nihat başını sallayarak dışarı çıkarken Ekrem, Yaman'a döndü.

"Hiçbir şeye karışmıyorsun! Sakin olacaksın! Bakalım derdi neymiş?"

"Baba!" dedi Yaman uyaran bir sesle.

"Yaman! Sözümü dinle oğlum! Karışmıyorsun!" sesi kati, otoriterdi. Bakışları çok ciddi olduğunu söylüyordu. Yaman istemeden de olsa boyun eğdi.

O sırada kız, ağır adımlarla arkasındaki adamların eşliğinde salona girdi...

Ekrem Alaz, ses çıkarmadan kızın yüzüne baktı. Gelen oysa ne istediğini söyleyecek olan da oydu.

Kız bir süre ses çıkarmadan adamın yüzünü inceledi. Etrafta sakin gözlerini gezdirdi. Nihayet dudaklarını araladı ve konuştu...

20. BÖLÜM

"Senin mert bir adam olduğun söyleniyor." dedi.

Yüzü ifadesiz, kaşları çatılıydı. İçinde bulunduğu ortam düşünülünce duruşu şaşırtıcı derecede sakindi. Etrafında, silahlarını kendisine doğrultmuş onca adama rağmen, ne bir korku belirtisi vardı yüzünde ne de duruşu gergindi. Diğerlerinin şaşırdığı ve anlayamadığı bir kendine güvenle, karşılarında duruyordu.

"Doğru duymuşsun" dedi Ekrem, oturduğu sandalyede arkasına yaslanarak. Yanındaki oğlu tetikte, her an öne atak yapacak gibi sandalyesinin ucunda oturuyordu. Sanki babasından en ufak bir işaret alsa, doğrudan üstüne atlayacak gibiydi.

"O zaman can hakkımı istiyorum. Bana bir can borcun var. Borcuna karşılık Çakal'ı istiyorum." dedi rahat bir ses tonuyla.

"Ne diyosun lan sen?" dedi oğlu, babasının konuşmasına fırsat vermeden. Öfkeyle ayağa fırlamış, kendisine doğru bir adım atmışken yaşlı adam geri durması için, elini kaldırıp başıyla da kalktığı yere oturmasını işaret etti.

"Çakal'ın burada olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Ekrem Alaz.

"Onu senin aldığını ikimiz de biliyoruz. Boşuna birbirimizi aptal yerine koymayalım." dedi kız dudağını bükerek. Yüz ifadesinde bir küçümseme, bir sıkılmışlık vardı. Buraya gelirken böyle gereksiz konuşmalar yapacağını düşünmemişti.

"Haddini bil!" dedi oğlu, sert ve yüksek sesle uyarırcasına.

Dağlı donuk gözlerini bir saniyeliğine genç adama çevirdi, sonra sanki sinek vızıltısı onu ne kadar rahatsız ederse o

da o kadar etmiş gibi oralı olmadan yaşlı adama bakmaya devam etti. Küçük Alaz sinirden gergin, her an öne atılıp avını parçalayacak bir aslan misali yerinde duramıyordu ama babasını da ezip geçemiyordu. Onun en ufak bir işaretini bekliyordu muhtemelen. Ekrem'in bir eli masanın üzerinde, diğeri bacak bacak üstüne attığı dizinin üzerinde, odadaki herkesin gerginliğinin aksine en az karşısındaki kendisi kadar sakince oturuyordu yerinde.

"Ne işin var senin Çakal'la?"

"Orası benim bileceğim iş. Sen sözünün eri misin, bana onu söyle?"

"Ulan senin o dilini keserim" diye bağırarak diğeri yine yerinden fırladı.

"Yaman!" diye bağırınca babası, olduğu yerde çivi gibi mıhlandı ama gözlerinde öfke pırıltıları ateş saçarken, "Baba, izin ver şunun dilini koparayım" dedi, dişlerinin arasından tıslayarak.

Dağlı, genç adamın adını duyunca geldiğinden beri ilk duygusal tepkiyi verdi. Birden irkildi. İfadesi okunmayan karışık bir yüzle, ilk defa genç adama uzun süre dikkatle baktı. Şimdiye kadar adını hiç merak etmemişti. O kadar alışmıştı ki Küçük Alaz ya da Arıza diye söz etmeye, hiçbir zaman adı ne diye sormamıştı. Şimdi ilk defa duyuyordu bu ismi. Bu kadar tesadüf biraz fazla olmuyor muydu? Yavaş yavaş kaşları çatıldı. Aynı öfkeli bakışları, genç adamın üzerine zehirli ok misali geri fırlatarak karşılık verdi.

"Birinin dili kopacak bugün de benimki değil, Çakal'dan sonra seninki olacak!" dedi ters ters bakarak.

"La havle! Ya sabır!" diye kükredi Yaman. Başını sinirle sağa sola oynatıyor, bir yandan da yumruklarını sıkıyordu.

Ekrem, eliyle oğluna sakin olmasını işaret edip kıza döndü tekrar.

"E, o zaman sana vermeme gerek yok, nasılsa bu gecenin sonunda geberecek" dedi sakin sakin.

"Olmaz! Önce ben hesabımı göreceğim, sonra siz ne halt ediyorsanız edersiniz." deyip alayla dudağının ucunu bü-

küp devam etti. "Geriye bir şey kalırsa tabii."

Ekrem'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Yavaş yavaş iki ayağının üzerine kalkıp ellerini belinin arkasında birleştirdi, bu sefer merakla kıza bakmaya başladı. Ağır ağır kıza doğru yaklaşırken kızın etrafını saran adamlar da, Yaman da onunla aynı anda hareket etmeye başlamışlardı. Sanki kızın ani bir saldırısına karşı tedbir alıyor, onu gelebilecek her türlü tehlikeden korumaya çalışıyorlardı. Kız tekinsiz, ne yapacağı belli olmayan serseri bir mayın gibiydi ve Ekrem'in hiçbir şekilde zarar görmesini istemiyorlardı.

Ağır adımlarla kıza yaklaşıp tam karşısında durdu. Gözleri birbirine kilitlenmişti. Ekrem, kızın yüzünü inceliyor, tanıdık bir şeyler görmüş ama çıkaramamış gibi bakışlarını kızın yüzünde gezdiriyordu. Kız, hiçbir tepki vermiyor, dik dik adamın suratına bakıyordu.

"Kimsin sen?" Gözlerini kısmış bir türlü adını koyamadığı bir duyguyla boğuşurken kıza sormuştu.

"Kim olduğumun önemi yok. Bugünden sonra bir daha görmeyeceksin zaten beni."

Ekrem'in kaşları havaya kalktı. Hayatında böyle bir kız görmemişti. Buz kalıbı gibi önünde duruyordu ancak içinde kor bir ateş vardı bu kızın. Kıza o gün, hayatını kurtardığında söz vermişti, ona bir can borcu vardı ama şu andaki isteği yerine getirilecek gibi değildi. Bu kızın Çakal'la meselesi neydi, bilemiyordu, kız da bunu ona söyleyecek gibi durmuyordu.

Yine de şansını denemek istedi.

"Sana bir yanlışı olduysa, senin hesabını da keserim onunla."

"Ben kendi hesabımı kendim keserim. Lüzum yok. Sen sözünde duracak mısın, sadede gel?" dedi küstahça çenesini havaya dikip.

"Ulan ben senin..." diye öne atılan Yaman'ın yolunu kesti koluyla, sert bir bakış attı, geri dur, der gibi. Yaman'ın Çakal'ı teslim etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Hakkıydı da... Ancak onun da bir namı vardı. Sözünü yere koyamazdı. Son bir kez kıza dönüp çaresiz bir bakışla, şimdiye kadar ondan duyul-

mamış şefkatli bir ses tonuyla, "İşte, kendi canımı vereyim ama Çakal'ı alamazsın. Benim onunla hesabım kapanmadan kimse alamaz." dedi.

Karşısındaki kızın gözlerinden önce bir kıvılcım geçti. Gözleriyle etrafı taradı. Kendisine doğrultulmuş silahlara umursamaz bir edayla bakıp tekrar Ekrem'e döndü. Bir süre ses çıkarmadan, gözlerini yine karşısındaki adamın yılların tecrübesini yaşamış gözlerine dikti. Kafasında bir şeylerin hesabını yapar gibiydi. Dudaklarını büzdü. Dişlerini sıktı. Nihayet bir sonuca varmış gibi birden ağzını açtı.

"Bir saat! O zaman bana onunla bir saat ver. Kalan parçaları senin olsun. Hesabımızı kapatalım."

"Bir saat?"

Kafasını salladı anlaşmış gibi.

"Ne yapacaksın bir saatte? Onu öldürmene izin vermem. O Yaman'ın hakkı." dedi gözlerini kızdan ayırmadan, başıyla yanında duran oğlunu işaret ederek.

Kız duyduklarından çok rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturdu. Tatsız bir ifadeyle karşılık verdi.

"Neyse hakkı alsın, önce ben hesabımı keseyim de."

Ekrem düşünceli gözlerle Yaman'a döndü. Yaman, ellerini iki yanında yumruk yapmış, öfkeli gözlerle kızı süzüyordu. Babasının kendisine döndüğünü görünce, "Baba, manyak bu! Asla izin vermem bunun Çakal'ın yanına inmesine. Ben hesabımı görmeden kimseye bırakmam. Bu kadar zaman bekledim, bana bunu sakın yapma!" dedi öfkeyle.

Yaman'ın neden bu kadar kızgın olduğunu anlayabiliyordu, senelerdir biriktirdiği kinden irini ya bu gece akıtacaktı ya da bir daha iflah olmazdı. Biliyordu... İkisi arasında bakışları gitti geldi. Bir öfkeden her an karşısındaki kızın üstüne atlayacak gibi duran delibaş oğluna, bir de kırılmaz bir inatla isteğinin yerine getirilmesini bekleyen bu tuhaf kıza baktı. Sonra kararını verdi.

Sert bir sesle, hiçbir şekilde itiraz kabul etmez bir ifadeyle herkesin duyacağı bir tonda, "Bir saat!" dedi.

Dağlı rahatlamış bir ifadeyle, yüzünde sinsi bir gülüşle

derin bir nefes aldı. Yaman sinirle atıldı.

"Baba!"

Oğluna dönmeden "kes" der gibi elini kaldırdı. Gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan, "Ne yapacaksan bizim önümüzde yapacaksın! Hesabını mı keseceksin. Kes! Ama yalnız koymam seni o itle baş başa" dedi.

Kız itiraz edecek gibi ağzını açtı, oğluna yaptığı gibi elini kaldırdı, daha kızın ağzından kelimeler dökülmeden susturdu.

"Ya bunu kabul edersin ya da elin boş çıkarsın buradan." dedi keskin bir dille. "Son sözüm budur!"

Dağlı yine kaşlarını çattı, öldürecek gibi Ekrem'e baktı. Şu andan sonra dönüş yoktu. Buraya kadar gelmişken eli boş dönemezdi. Ya bu gece yeminini yerine getirecekti ya da bu ateşle kavrulup kendini yakacaktı. Gözlerinde ölüm nefretiyle dişlerinin arasından konuştu.

"Bir saat! Müdahale istemem. Gözünün önünde mi istiyorsun? Dediğin gibi olsun. Canlı mı istiyorsun? Canlı teslim ederim, sonra basar giderim ama süre dolmadan beş metre yakınıma yanaşırsanız, aleme rezil ederim seni. Madara olursun!"

Cümlesi bittiği an, Yaman daha fazla dayanamamış neredeyse uçarak sağ eliyle kızın boğazına yapışmıştı.

"Lan, ne manyak bir şeysin sen? Canına mı susadın? Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın?" diye dişlerinin arasından konuşurken pençe gibi parmaklarıyla kızın boğazındaki baskıyı arttırıyordu. Babasına karşı gösterilen bu tutum onu delirtmiş gibiydi.

Kız yüzünde en ufak bir korku ifadesi olmadan, fısıltıyı andıran bir sesle cevap verdi.

"Çek pençelerini üstümden, geri zekalı!"

"Yaman!" diye kükredi Ekrem.

Yaman ve kız, birbirlerine öldürecek gibi bakıyorlardı. Yaman geri adım atmıyor, kız hiçbir tepki vermeden öldürücü bakışlarını onun yüzünden çekmiyordu. Herkesin diken üstünde olduğu birkaç saniye geçti. Ekrem, kolunu uzatarak Yaman'ın bileğine yapıştı ve sert bir sesle, "Geri dur!" dedi.

Yaman sinirle elini çekti ama bakışlarından alevler çıkı-

yordu. Kızın, oğlundan aşağı kalır yanı yoktu. Boğazı kurtulunca bir kez bile elini kaldırıp sıkılan yeri ovuşturmadı. Öldürecek gibi Yaman'a bakıyordu.

"Bodruma iniyoruz!" dedi Ekrem ortaya.

Kendisi hareketlenince adamlar da onu takip etti. Diğer ikisi bir santim bile kımıldamadan birbirlerine bakıyorlardı öfkeyle. Ekrem'in yine sesi yükseldi.

"Çakal'ı istiyor musun istemiyor musun?"

Kız ters ters karşısındakine bakıp ağır hareketlerle etrafında döndü ve onu takip etti. Hepsi beraber, salonu geçip bodruma inen koridora yöneldiler. Önden giden adamlardan biri, bir kapının önüne gelince durdu ve kilidin üstündeki anahtarı çevirdi. Açılan kapıdan bodruma inen basamakları inmeye başladılar.

Devasa büyüklükteki alanın ortasında, tepesinde çıplak bir ampul yanan kollu bir sandalyede, Çakal elleri, kolları bağlanmış bir halde duruyordu. Hemen üç metre kadar yakınında bir masa ve bir sandalye daha vardı. Masanın üzerinde bir kısım aletler bulunuyordu. Kalın sicimlerle ayakları sandalyenin bacaklarına, iki eli sandalyenin kollarına sıkıca bağlanmıştı. Bodruma inenleri görünce nefretle baktı, sonra insanın bütün sinirini bozacak bir alayla konuştu.

"Ooo, ziyaretçilerimiz de varmış."

Dağlı, sandalyedeki bağlı adamı görünce neredeyse sesli, derin bir soluk aldı. Yıllardır bu anı bekliyordu. Vücudundan hâkim olamadığı bir ürperti geçti. Loş ışıkta duvarlarda oynayan gölgeler hayaletler gibiydi. Onun geçmişinin hayaletleri.

Ekrem, yanındakilerle birlikte Çakal'a yaklaşırken Dağlı, geride kaldı. Sanki ayaklarına tonlarca ağırlık bağlanmış gibi adımlarını daha ileriye atamıyordu. Yumruklarını sıkmaktan eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Dişleri neredeyse çenesini kıracak gibi birbirine geçmişti. Hareketsiz, önündeki manzarayı seyrediyordu. Kafasından yıllarca atamadığı görüntüler, birbiri ardına gözünün önünde hücuma geçmişlerdi.

Kalbinin sıkıştığını hissetti. Derin bir nefes alıp kilitlenen kaslarını açmaya çalıştı. Yıllarca kafasında binbir tane senar-

yo oluşturmuştu. Hep Çakal'la baş başa kalacağı anı iple çekmiş, bütün hayatını bu ana bağlamıştı. Şimdi sona gelmişti. Sözünü yerine getirecek, sonra da ardına bakmadan ortadan kaybolacaktı. Nereye gideceği, ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu çünkü bunları hiç düşünmemişti. Tek düşündüğü bu andı. Sadece bu ana kilitlenmiş, hedefini bu an için belirlemişti. Sonrasına, sonra bakacaktı. Gerisi teferruattı zaten. Önce yılların yükünü omuzlarından atmalı, taşıdığı ağırlığın bedelini ödemeliydi. Bugün en acımasız olması gereken gündü. Hiçbir şeyin önüne çıkmasına, hiçbir şeyin kendini durdurmasına asla izin vermeyecekti. On üç sene boyunca kendini bu ana hazırlamıştı, en ufak zayıflığa izin yoktu.

"Ne o? Bana eğlenmem için misafir mi getirdiniz?" dedi Çakal, başıyla geride duran kızı işaret ederek.

Cümlesine noktayı koymadan, Ekrem'in elinin tersiyle attığı sert tokattı suratında patladı. Başı boynundan kopacakmış gibi sola doğru fırlarken ağzına kan doldu. Arsızca gülerek ağzındaki kanı yere tükürdü. Gülerken omuzları sarsılıyordu. Başını tekrar önüne çevirdi, gözlerini ihtiyara dikti, sonra pis bakışlarla Yaman'a baktı sırıtarak.

"Gerçi beni en çok sen eğlendirmiştin."

Sert tokat bu sefer tersten geldi, başı sağa savruldu. Biraz evvel kızın karşısında neredeyse hakimiyetini kaybetmiş olan Yaman, bu sefer bu adamın karşısında inanılmayacak bir soğukkanlılıkla dikiliyordu. Adamın sırf onu çileden çıkarmak için boş konuştuğunu ikisi de biliyordu.

"Yalvarmam için elinden geleni yaptığın halde, on günün sonunda ben hala yalvarmadığım için yüzünün aldığı hali hatırlayınca, pek de eğleniyormuşsun gibi görünmüyordun. Sen sinirden kudurmayla, eğlenceyi karıştırmayasın sakın." dedi alayla.

Çakal'ın gözlerinde öfkeli kıvılcımlar çaktı. 15 yaşındaki bir çocuğa yenildiğini kabul etmek istemiyordu.

"Yalvar ya da yalvarma, ömrünün sonuna kadar benden izler taşıyacaksın." dedi hırsla.

"Bi' bok taşımayacak! " dedi ihtiyar sinirle. "Estetik cer-

rahi diye bir şey var, senden hiçbir şey kalmadı onda ama sen on beş yaşında nasıl adam olunur, asıl onu görmüş oldun sayesinde. Adamlık sırf babasına gücü yetmiyor diye on beş yaşındaki bir çocuğa işkence etmekle olunmuyor. Kadına, çocuğa el uzatmak racona sığar mıydı it!"

Karşısındaki, birbirine kenetlenmiş dudakların çevrelediği ağzını açmadan, nefretten kararmış gözlerini, her ikisine dikmişti.

"Bu gece öleceksin Çakal! Ama önce yaktığın başka canların hesabını vereceksin, sonra leşini köpeklere yedireceğim." dedi Ekrem.

Sandalyeye bağlı adam, bu sefer soru işareti dolu bakışlarını çevirdi Ekrem'e.

"Arkamdaki bu kızın seninle bir hesabı varmış, ona söz verdim, Yaman, senin üzerinde çalışmaya başlamadan, önceliği ona vereceğim. Kim bilir daha kaç kişinin haksızca canını yaktın ama bu gece daha fazla kuyruk istemiyorum burada. Bu iş çok uzadı."

Başını arkaya çevirip Dağlı'ya döndü.

"Al bakalım, bir saat senindir." dedi.

Bütün hepsi dönüp kıza bakmışlardı. Dağlı, hiçbirini görmüyor ancak Azrail'in sahip olabileceği gözlerle Çakal'a bakıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu.

Çakal, "Bu kim be?' derken ağır hareketlerle ona doğru yaklaştı. Attığı her adım cehennemin kapısını aralıyordu.

Ekrem'in işaretiyle, hepsi kıza söz verdiği mesafeyi vermek ister gibi geriye doğru çekildiler. Neredeyse ağır çekim olabilecek bir yavaşlıkla Çakal'ın karşısına dikildi. Hiç sesi çıkmıyordu. Çakal bu sefer ona hitaben, "Sen kimsin?" dedi neredeyse tükürür gibi.

Dağlı yine ses çıkarmadı. Bir süre adamın yüzüne dikti bakışlarını, sonra insanı çıldırtan bir yavaşlıkla hareket edip masanın yanındaki diğer sandalyeyi, aralarında bir metre kadar mesafe bırakacak şekilde tam adamın karşısına koydu. Bakışlarını karşısındakinden bir saniye bile ayırmadan, usulca sandalyeye oturdu. Hala hiç konuşmamış, ifadesiz

bir yüzle karşısındaki adama bakıyordu. Adam sinirlenmeye başlamıştı.

"Ne istiyorsun? Kimsin sen?"

Cevap gelmeyince bu sefer yılışık yılışık sırıtıp, "Ne oldu canım, memnun edemedim diye mi sinirlendin? Siktiklerimden biriysen, kusura bakma hatırlayamadım" dedi.

Dağlı, kulağına çarpan kelimelerle adamın gırtlağına yapışmak istedi ama dizlerinin üstüne koyduğu ellerini yumruk yaparak kendine hâkim olmaya çalıştı.

Arkasında Yaman'ın hırsla öne atıldığını, Ekrem'in koluyla önünü kesip, "Sakın! Bir saat söz verdim araya girmeyeceğimize, her ne olursa olsun hesabını kendi kesecek, karışmayasın sakın. Neyse derdi, kendi halledecek." dediğini fark etmedi bile.

Dağlı, derin bir nefes alıp yine insanı sinir eden ağır hareketlerle kalkıp masaya yanaştı. Üzerindekilere şöyle bir baktı, sonra içlerinden siyah saplı bir tornavida aldı. Elinde tornavida, sakince yine kalktığı sandalyeye oturdu. Gözlerini yine karşısındaki adama dikti.

Adam bu sefer, "ne var?" der gibi bir yüz ifadesiyle çenesini salladı. Kimsenin gık bile çıkaramadığı bir hızla, kız elindeki tornavidayı aniden havaya kaldırıp Çakal'ın bacağına sapladı köküne kadar.

Hiç beklemediği anda gelen hareketin ardından, adamın dudaklarının arasından hayvani bir çığlık çıktı. Dağlı, sanki hiçbir şey olmamış gibi boş bir yüz ifadesiyle, karşısındaki adam bağırırken sakince oturuyordu. Adam ardı ardına küfürleri sıralamaya başladı. Ettiği en ağır küfürlerde bile Dağlı'nın yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı. Neredeyse sadistçe bir gülümsemeyle dudakları kıvrılmıştı sadece.

Dağlı, elini üzerindeki siyah deri montun cebine atıp minik, siyah aleti çıkardı. İki elinin içinde aleti çevirip birkaç yerine bastı. Tekrar yerinden kalkıp masanın üzerine, yalnızca adamı rahatça görecek bir açıda yerleştirdi. Sonra yine yerine geçti.

"Kamera mı lan o?" dedi Cemil.

"He lan, kameraya benziyor." diye cevap verdi Bekir.

"Oğlum, ben bu kızdan bir bok anladıysam arap olayım. Kafayı mı yemiş bu? Nedir lan bunun olayı?" dedi yine Cemil.

"Ne bileyim abi, manyak bu ya... Bi şey mi kullanıyor, nedir? " dedi şaşkınca. "Gözünü bile kırpmadan adamı deldi ya lan. Psikopat mıdır nedir?"

Yaman, babasına dönüp, "Baba bu manyağın bunları kayda almasına izin vermeyeceksin herhalde, değil mi?" diye sordu.

Ekrem de olanlardan şaşkındı ama söz vermişti bir kere.

"Bir saat ne isterse yapacak!" diyerek kestirip attı.

Hepsi şaşkın, karşılarındaki manzarayı seyrediyorlardı. Çakal'ın sesi kesilmişti artık. Dişlerini sıkıyor, acısını belli etmemeye çalışıyordu. Ne de olsa senelerin uyuşturucu kralı, bir kızın karşısında ezilmek istemiyordu. Kinle kıza bakıyordu.

Dağlı, aşağı indiğinden beri ilk defa ağzını açtı. İnsanı ürkütecek kadar kontrollü bir sesle konuşmaya başladı. Kelimeleri tane tane seçiyor, karşısındakinin hiçbir hareketini kaçırmadan yüz ifadesini seyrediyordu konuşurken.

"Bak, sana şimdi ne yapacağımı anlatayım... Önce teker teker parmaklarını koparacağım. Sonra kulaklarını keseceğim... Dilini de keseceğim ama onu en sona bırakacağım. Nedenini de söyleyeceğim, merak etme. Ona sıra gelene kadar biraz daha ihtiyacın olacak. Vücudunun her bir santimine, şuradaki bıçakla bir yara açacağım." Başıyla masayı işaret etmişti.

"Sonra kollarındaki kesiklerin üstüne tuz basacağım. Bacaklarındaki bütün kemikleri çekiçle kıracağım. Sen tüm bunları üç saatte yapmıştın, ben hepsini bir saate sığdıracağım. Benim fazla vaktim yok. Aslında tüm bunları, üç gün boyunca yapmak isterdim ama şanslısın, bir saatte halledeceğiz."

Çakal gözlerini kısarak karşısındaki kıza baktı. Aklına gelen şeyleri söze dökmek istemiyordu. Buna cesareti yoktu. Duydukları, bütün tüylerini diken diken etmişti. Sanki cehennemden biri elini uzatmış, ensesini kavramıştı. Şüphe içerisinde aynı soruyu tekrarladı.

"Kimsin sen?"

Bu söylediklerim sana birini hatırlatıyor mu?" diye sordu Dağlı, bakışları zehirli oklar fırlatırken.

O sırada arkada Ekrem'den bir tıslama çıktı. Diğerleri şaşkın, olanlara anlam vermeye çalışıyorlardı.

Dağlı yine konuşmaya başladı. Sesindeki ton, cehennemi bile donduracak soğukluktaydı.

"Önce parmaklarını kestin. Sonra kulaklarını. Vücudunda kesik atmadığın tek santim yoktu. Kollarındaki kesiklere tuz bastın! Ağzından tek bir gık çıkmadı! Bacaklarındaki tüm kemikleri çekiçle kırdın. Tam üç saat! Tam üç saat ağzından bir haykırış almak için eziyetini sürdürdün. Tek gık çıkmadı. Alamadın o istediğini. Sonra kendine adam dedin, aleme nasıl yalvardığının, nasıl bağırdığının yalanını yaydın. Ben senin adamlığının..." yüzünü buruşturarak konuştuğu cümlesini bitirmedi. Dondurucu bakışlarla adama bakıyordu.

"Kimsin lan sen? Otopsisini sen mi yaptın?" dedi Çakal sinirle.

O sırada Ekrem sendeleyince Yaman telaşla atılıp babasını tuttu.

"Baba, iyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Lan bir sandalye getirin" diye bağırdı adamlara.

Cümlesi bitmeden biri fırlamıştı bile. Göz açıp kapayana kadar sandalyeyi getirip Ekrem'i üstüne oturttular. Ekrem, göğsüne elini bastırıp kafasını salladı. Yüzü bembeyazdı.

"Baba ne oluyor? Kim bu kız?"

"Sorma evlat. Hiçbir şey sorma!"

Yaman, karmakarışık yüz ifadesiyle babasına bakıyordu. Tam ağzını açıp yine bir şey söyleyecekti ki Ekrem çatık kaşlarıyla ona dönüp,

"Şimdi değil!" dedi sesini yükselterek. Peşine kesin bir ifadeyle ekledi." Bu kız, bu gece burada ne yaparsa yapsın, hiçbiriniz karışmayacak! Bir taneniz bile onun önünde durmayacak!"

Arkadaki sesler kesilince Dağlı devam etti. Bir kez bile dönüp arkasında ne oluyor, diye bakmamıştı. Gözünü önündeki hedeften bir an olsun ayırmıyordu.

"Bu dediklerimi aynen yapacağım. Sen de eşekler gibi anıracaksın acıdan. Niye biliyor musun? Çünkü sende beş paralık bile adamlık yok da o yüzden. O bağırtılarını kayda alacağım..." Eliyle masanın üzerindeki aleti gösterdi, sonra devam etti "...sonra İstanbul'da bütün mekanlara dağıtacağım, alem görsün senin nasıl beş para etmez bir adamlığın olduğunu."

"Nerden biliyorsun lan sen bunları? Nerden biliyorsun" diye kükredi Çakal.

Dağlı, hiç cevap vermeden kalkıp masaya yanaştı. Bir kerpeten alıp adama döndü. Adamın gözleri kocaman açılmıştı. Ardı ardına küfürleri sıralamaya başladı. Dağlı, oralı bile olmadan adamın başına dikildi, sol elinin serçe parmağına kerpetenin dişlerini geçirip gözünü bile kırpmadan tüm gücüyle asıldı. Adamın vücudundan bir parça yere düşerken adam çığlık çığlıya bağırmaya başladı. Sandalyede tepiniyor, duyduğu acıyla kendini ileri geri atıyordu. Dağlı, hiç aldırmadan aynı elin yüzük parmağına geçti, adam çırpınırken bir parça daha yere düştü. Neredeyse onun dediği gibi eşekler gibi anırıyordu artık.

Beş dakika içinde Dağlı, sol elin bütün parmaklarını yere yuvarlamıştı. Sandalyenin kollarından kanlar aşağı ince bir sel gibi akarken, onun da şakaklarından ter iniyordu aynı şekilde. Adamın ellerinden üzerine sıçrayan kanlara aldırmadı. Dişlerini birbirine kitlemiş, yüzünde bir parça bile merhamet ifadesi olmadan bir robot gibi sadece yaptığı vahşete odaklanmıştı. Sol eli bitirince tekrar adamın karşısına oturdu.

"İtiraf edeceksin orospu çocuğu! İtiraf edeceksin yalanlarını bir bir." dedi tıslayarak.

Adamın bağırtıları azalmaya başlamıştı. Artık sadece dudaklarından iniltiler çıkıyor, şeytan görmüş gibi kıza baktı.

"İtiraf et, bu işi kısa keselim. Yok, uzatırsan bu iş de uzar" dedi kız bir çocukla konuşur gibi.

Adam sayıklar gibi aynı kelimelere takılmıştı.

"Kimsin sen?"

"Merak etme, oraya da geleceğiz. Geberip gitmeden önce seni merakta bırakmam. Sen önce gerçekleri bi dökül."

Adam olumsuzca başını iki yana salladı. Acısı hafiflemiş gibiydi ya da yaşadığı şokla kısa süreli de olsa acıyı hissetmez olmuştu. Sol elini hissetmiyordu artık, tek hissettiği kalp gibi atan bir zonklamaydı. Dağlı, başını salladı.

"Peki, sen bilirsin. Sen kaşındın." diyerek tekrar ayağa kalktı.

Masadan keskin bıçağı alıp adamın başına dikildi yine. Adamın sol kulağını tutup çekti ve tek bir sert darbeyle kulağı koparıp attı. Adamdan korkunç bir bağırtı çıktı yine. Sakin sakin adamın sağına geçerken, adam çıldırmış gibi başını sallıyordu. Her sallamasında sol kulağının artık olmadığı yerden etrafa kanlar sıçrıyordu. Dağlı'nın üzerine adamın kanları sıçrıyor, elleri kana bulanıyordu ancak en ufak bir duygu belirtisi göstermiyordu. Tıpkı bir robot gibiydi. Yine tek hamlede bir önceki işlemi gerçekleştirdi. Adam delirmiş gibiydi. Gözleri neredeyse yerlerinden çıkacak gibi pörtlemiş, ağzı kapkara bir mağara gibi sonuna kadar açılmıştı. Birkaç dakika boyunca adamın bağırtısı devam ederken Dağlı yine karşısına oturdu, sakin sakin adamın sesinin azalmasını bekledi.

Ellerinden kanlar akarken parmaklarının arasında tuttuğu bıçakla, dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmişti. Üzeri kana bulanmaya başlamıştı ancak bunun farkında olduğu söylenemezdi. Bu gece kanla yıkansa da durmayacaktı. Alışıktı o kabuslarından... Alışmıştı artık her gece yaptığı kan banyosuna...

Aynı esnada arkadaki adamların hepsinin yüzüne şok ifadesi oturmuştu. Bir tek Yaman, neredeyse zevk alır bir ifadeyle adamın bağırtılarını dinliyor, yüzünde en ufak bir merhamet ifadesi olmadan kızın yaptıklarını seyrediyordu.

Ekrem'in suratı kararmış, çatık kaşlar, incelmiş dudaklarla karşında olanları ses çıkarmadan seyrediyordu. Tahmin ettiği şey olamazdı, değil mi? Bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama yine de bir türlü doğrusu, aslı nedir kafasında oturtamıyordu.

Dağlı, adamın sesi iyice yavaşlayınca yine konuşmaya başladı.

"Tamam mı? Devam mı?"

Adamdan iniltiler yükseldi. Yüzü gözü kan içinde, suratı şişmiş, anlamsız bir ifadeyle gözlerini kıza dikmişti.

Adamdan hiçbir kelime çıkmayınca Dağlı, "Peki, o zaman bir sonraki adıma geçelim." diyerek yine yerinden kalktı.

Elindeki bıçağı adamın çenesinin altında biten kazağın yakasına taktı ve boydan boya kazağı parçalamaya başladı. Adamın üstü tamamen çıplak kalınca, her bir kelimesinin üzerine basarak ve her bir kelimede derin bir kesik atarak etrafında dönmeye başladı.

"İtiraf edeceksin... kıçından... uydurduğun... bütün... yalanları... itiraf. edeceksin."

Adam her kesikte yerinden sıçrıyor, acılar içinde kıvranıyordu. Göğsündeki, omuzlarındaki, sırtının üst kısımdaki kesiklerden kanlar aşağı doğru sızıyordu. Daha fazla dayanamayacağını o da çok iyi biliyordu.

Dağlı, elindeki bıçağı masaya fırlatıp çekici aldı. Elinde şöyle bir döndürüp adamın karşına dikildi. Bir yandan çekicin sapını elinde çeviriyor, bir yandan adamla konuşuyordu. Tüm bu süreç içerisinde, bir kez bile hakimiyetini kaybetmemişti. Bunun için kendini tam on üç yıl hazırlamıştı. Bir saniye bile zayıflık göstermeyecekti.

Kaşının birini havaya kaldırarak, "Bacaklara geçiyorum bak!" diye, uyarıcı bir tonla konuştu.

Tam kolunu havaya kaldırmış, tüm gücüyle çekici adamın kaval kemiğine indirecekti ki adamdan bir çığlık koptu.

"Yeter!"

Dağlı'nın kolu havada asılı kaldı. Bir an adama baktı, sonra yavaşça kolunu indirdi. Çenesini sallayarak ellindeki çekici adama doğru uzattı.

"Yeter derken?"

"Yeter, söyleyeceğim. Sana o gece neler olduğunu anlatacağım."

Dağlı, dilini dişine vurup bir cık sesi çıkardı.

"Sen yanlış anladın galiba. Bana bir şey anlatamayacaksın! Ben zaten neler olduğunu biliyorum. Sen, şu kameraya

anlatacaksın doğruları." dedi, elindeki çekici uzatarak kameraya işaret etti.

Kız, bir adım geriye çekilirken adam istemsizce başını masaya doğru çevirdi. Perişan haldeydi. Bağırmaktan boğazı yırtılmış, ses telleri hasar almıştı. Usulca başını salladı. Nefes alıp pürüzlü bir sesle konuşmaya başladı. Kelimeler kesik kesik çıkıyordu dudaklarından.

"Yalan söyledim. On üç yıl önce, Tahir Yamandağlı'yı öldürürken yalvardı, bağırdı diye yalan söyledim. Üç saat işkence yaptım, tek bir ses çıkmadı ağzından. Öfkelendim. Öyle öfkelendim ki. Hiçbir adam o kadar acıya dayanamazdı... Ama o tek bir ses çıkarmadı... İmkansızdı öyle bir şey olması... Ama oldu... İmkansızdı..." dedi sayıklar gibi.

"Adına, namına leke sürdün!" dedi kız dişlerinin arasından.

"Hiçbir adam dayanamazdı o işkenceye" diye bağırdı Çakal, sanki söylediği yalanları ispat edermişçesine.

"Yanlış!" dedi kız yüksek sesle. Yüzünde gururla, çenesini dikmişti havaya. Sesinin tonu düşmüştü şimdi.

"Senin gibi hiçbir adam dayanamaz! Yamandağlı dayanır! Dayandı da!"

"Sen nereden biliyorsun? Kim konuştu?" diye sordu adam, o gece yanında olan adamları aklından geçirirken. Birini bile sağ bırakmamıştı, kimseye doğrusunu anlatmasınlar diye. Hangi aralık birine söylemiş olabildi ki birisi.

Neredeyse bir saati dolmak üzere olan Dağlı, yavaşça adamın yüzüne doğru eğildi. Adamın tam gözlerinin içine bakıp ilk defa bir duygu belirtisi göstererek derin bir öfkeyle konuştu.

"Ordaydım!" dedi tıslayarak. Adamın yüzüne tükürdü hınçla.

"Nasıl?" dedi adam şaşkınca. Yüzünden akan tükürüklerin farkında bile değildi.

Dağlı'nın son kelimesinden sonra, arkadaki adamlardan şaşkınlık nidaları yükseldi. Yaman'ın yüz ifadesi karmakarışıktı ve neler olduğunu bir türlü kafasında oturtamıyordu.

Ekrem, yavaşça yerinden kalkıp kıza doğru adımlamaya başladı. Yüzünde, sanki kafasında bir kısım taşlar yerine oturuyor gibi bir ifade vardı. Suratı şaşkın, gözünü bile kırpmadan kızı izliyordu.

"Ulan, tek başına karşısına çıkacak cesaretin yoktu, dünya kadar adamla bastın." dedi kız dudağını aşağılarcasına bükerek.

"Sadece konuşacağız, dedin. Seni adam sandı. Öyle ya, Yamandağlı'nın kitabında hiçbir adam sözünden dönmezdi. Adam dediğin, ağzından çıkan lafın ardında dururdu."

Adam kırık plak gibi tekrarlıyordu. "Kimsin sen?"

"O üç saat işkence ettiğin adam var ya! Niye hiç gık demedi, biliyor musun? Çünkü o üç saat boyunca, sırf ben daha fazla kahrolmayayım, daha fazla delirmeyeyim diye, ağzını açıp da sesini çıkarmadı. Benim gözlerimin içine bakıp... gözlerini bana kilitledi de... bir kez bile sesini çıkarmadı. Sırf benim için! Sırf benim gözümün önünde, ne kadar acı çektiğini ben bilmeyeyim diye."

Sesi gittikçe yükselmişti. Kendini bıraksa bağıra bağıra ağlayacak, günlerce susmayacaktı. Ama bir kez söz vermişti ya ağlamayacağım diye, sırf Yamandağlı'nın namı yürüsün diye bu adamların önünde asla ağlamayacaktı.

"Kimsin sen?"

"Kim miyim? Ben senin Azrail'in olacaktım da geç kaldım." dedi üzüntülü bir sesle. Alazlardan daha önce ele geçirmeliydi bu herifi ama geç kalmıştı. Bir kez anlaşmıştı, çare yok, karşısındaki paçavranın son nefesini o alamayacaktı ama en azından babasının itibarını geri kazanmıştı.

Ekrem, yavaşça elini kızın omzuna koydu. Hafifçe sıkarak, "Sen merak etme, son nefesini yine sen alacaksın." dedi.

Dağlı bir den Ekrem'e döndü ümit dolu bakışlarla.

"Anlaşma?"

"Anlaşma hala geçerli. Yaman'ın hakkı." dedi boynunu bükerek. "Ama onun işi daha uzun sürecek. Sabredersen, son nefesinde bu şerefsizin gözlerinin ışığının söndüğünü görürsün."

Kız başını çevirip önündeki paçavraya baktı.

"Kabul! Ben sabırlı biriyim, beklerim. O kadar sene bekledim, biraz daha beklerim."

Masaya doğru hareketlenip elindeki çekici fırlattı ve kamerayı aldı. Düğmesine basıp kapattı, sonra yine cebine attı. Üstü başı kan içerisindeydi ancak o an umursuyor gibi görünmüyordu. Buz gibi gözlerle tekrar sandalyedeki adama bakıp Ekrem'e döndü.

"Alın, ne yapıyorsanız yapın. Ben sonra gelirim."

"Yok, o kadar uzun sürmeyecek. Sabaha çıkmayacak zaten. Sen yukarıda dinlen, Yaman işini bitirince gelirsin."

"Gerek yok, sabaha karşı tekrar gelirim o zaman." dedi kapıya doğru hareketlenerek.

Tam arkasını dönmüş gidecekken Çakal'dan hayvansı bir ses çıktı.

"Kimsin ulan sen? Kimsin?"

Dağlı, aniden geri dönüp sert, seri adımlarla tekrar sandalyeye yanaştı, adamın yüzüne eğildi çatık kaşlarla. Dişlerinin arasından fısıltıyla çıkan öfkeli kelimeler, adamın etlerine batıyordu.

"Üç saat işkence boyunca gıkını çıkarmayan o adam var ya, o adam, senin gibi şerefsizleri burnundan mendille atardı. O adam var ya o adam, adam olmak için senin gibi şerefsizlerin illa da bir çükünün değil, sağlam iki tane de taşağının olması gerektiğine inanırdı. Sırf küçücük kızı üzülmesin diye, onca acıya rağmen gıkını çıkarmayan o adam var ya, işte senin gibi bir şerefsizi, böyle eşek gibi anırtan bir kızın babasıydı. Anladın mı ben kimim?"

"Sen öldün!" dedi adam fısıltıyla.

"Başaramadın şerefsiz!" dedi kız dişlerinin arasından tükürürcesine.

"Ölmüştün! Bebekken öldün sen. Öldürdüm ben seni annenle!" diye şaşkınlıkla fısıldamaya devam etti.

Dağlı'nın aniden belinin arkasında gizlediği silahı çıkarıp emniyeti açmasıyla, namluya mermiyi sürmesi bir oldu. Silahı adamın alnına dayadı.

"Ulan şerefsiz, gücün bir kadınla kundaktaki bebeğe mi

yetti?" diye tıslarken gözlerinden nefret okunuyordu.

Ortaya çıkan silahla herkes donmuştu. Sadece Yaman, kızın silah çektiğini görünce yerinden ok gibi fırladı. Bulunduğu mesafeden kızın fısıltısını duyamadığı için neden birden çıldırdığını anlayamamıştı ama buna izin veremezdi. Neredeyse ışık hızı gibi bir sürede dibinde bitip elini kızın bileğine geçirdi.

"Sakın! Sakın yapma, benim sıram." dedi sakinleştirmeye çalıştığı bir sesle.

"Ne lan? Psikopatlar zirvesi mi yapıyoruz burada?" dedi kız aksi bir sesle, gözünü bir an bile olsun Çakal'dan ayırmadan.

Ekrem, "Yamandağlı'nın kızı sözünde durur, ben sözümü tuttum." dedi ikna etmeye çalışarak.

Yaman, duyduğu cümleyle şaşkınlıkla başını babasına çevirdi. Ağzından kelime çıkmıyordu. Duyduklarının doğru olması imkansızdı. Vücuduna felç indiğini sandı. Hiçbir kasını kımıldatamıyor, hiçbir uzvunu hissetmiyordu.

Dağlı, bir süre hiçbir tepki vermedi. Parmağı tetikte, kararmış gözlerle dikiliyordu ayakta. Yaman'ın eli hala bileğindeydi.

Yamandağlı'nın kızı sözünde durur! Bu babasından sürekli duyduğu bir cümleydi. Dişlerini sıktı. Özleminden içi yanıyordu. Yüreğini sanki kızgın bir demir dağlıyordu, istemeye istemeye elini yavaşça indirdi, bileğini silkeleyerek Yaman'dan kurtardı. Yaman donmuş gibiydi, hareket edemiyordu. Yanlış duyduğuna emindi. Gerçek olamazdı bu duyduğu.

Ekrem, kıza doğru hareketlenerek elini uzattı ve yavaşça konuştu.

"Hadi, biz yukarı çıkalım, Yaman'ın işi uzun sürer. Sen de biraz dinlenirsin yukarıda."

Dağlı, bir adım geri atarak diğerleriyle arasına mesafe koydu, aksi bir sesle." Gerek yok. Ben gidiyorum, sabaha karşı gelirim." dedi.

Yaman hala donmuş gibi yerinden kımıldayamıyordu. Kulaklarındaki uğultuyu susturamıyordu.

Dağlı, hızla arkasına dönüp kapıya yöneldi. O kapıya doğru yürürken, Ekrem'den tüm bodrumu kükreten bir ses çıktı.

"Alaz!"

Dağlı, mıhlanmış gibi yerinde kaldı. Bu seslenmenin ona olduğunu biliyordu. Bütün tüyleri diken diken oldu. Kalbi artık atmıyordu sanki.

Onca sene!

Onca sene sonra, ilk defa tanımadığı biri ona adıyla hitap ediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ağır çekimdeymiş gibi bir hareketle Ekrem'e döndürdü yüzünü. Karışmış suratı, çakmak çakmak gözleri ile adama baktı.

"Sen benim adımı nereden biliyorsun?" dedi tehdit eder gibi.

Ekrem, gözünü bile kırpmadan ona baktı.

"Ben koydum adını da, ondan."

Adamın sözleri kulaklarına varınca istemsizce bir adım geri attı. Bu mümkün değildi. Yalan söylüyordu. Bütün dünya şu anda başına yıkılıyordu. Tükenmiş adrenalin artık ayakta durmasına yardım edemiyordu.

Böyle bir şey mümkün olamazdı. Kimse onun adını bilmiyordu. Bu dünyada Ağrılı'dan başka kimse adını bilmezdi onun. Zaten on üç yıl önce de sadece son kez ondan duymuştu. Sonra karanlıkların ardına gizlenmişti adı.

Başka kimse bilemezdi...

tg: @serserikitap

ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN

ALAZ

Sevdikleri bir zalim tarafından elinden alındı. On üç yıl boyunca kabuslara mahkûm edilirken, adı da karanlığa gömüldü. Alaz... Yeminle çıktığı intikam yolunda şimdi zalim olma sırası O'nda.

Yaman... Yirmi üç yıl önce en kıymetlisini, yıllar sonra ise annesini elinden alan aynı zalimi, cehenneme göndermeyi hayatının amacı edindi.

İntikam ateşi ile yanan Alaz ve Yaman'ın hikayesi, serinin bu ikinci kitabında da sizleri sürükleyerek, onların duygularına ortak edecek.

Bukalemun Alaz, tüm bu intikam ateşinin içinde; aynı hedefe ayrı yollardan giden Alaz ve Yaman'ın sürekli kesişen yollarının tesadüf olmadığını, ilahi planın onları bir araya getirmek için yaptığı cilvelerle, temeli yirmi üç yıl önce atılan aşkı canlandırdığını heyecanla fark edeceksiniz.

Serinin bu kitabı, tesadüf diye bir şey olmadığına inanmanızı sağlayacak.

theseusyayinevi
theseusyayine
theseusyayinevi
www.theseusyayinevi.com

THESEUS
yayinevi

9 786057 489203